Dekrety reformatorskie

z wizytacji kanonicznych
przeprowadzonych przez
Biskupa Tarnowskiego

Jerzego Ablewicza

Dekrety reformatorskie

z wizytacji kanonicznych

przeprowadzonych przez

Biskupa Tarnowskiego

Jerzego Ablewicza

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Dekrety reformatorskie

z wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego

Jerzego Ablewicza

Zebrał, opracował i wstępem poprzedził
ks. Paweł Lewandowski

Wydawnictwo KUL
Lublin 2022

Recenzenci
ks. prof. dr hab. Józef Krukowski
ks. prof. dr hab. Józef Krzywda

Opracowanie redakcyjne
Emilia Melon

Opracowanie komputerowe
Jarosław Bielecki

Projekt okładki i stron tytułowych
Dorota Woźniak

Na okładce zdjęcie
ze zbiorów Archiwum Diecezjalnego
im. Arcybiskupa Jerzego Ablewicza w Tarnowie

© Copyright by Wydawnictwo KUL, Lublin 2022

ISBN 978-83-8288-071-7

Wydawnictwo KUL
ul. Konstantynów 1H, 20-708 Lublin, tel. 81 740 93 40
e-mail: wydawnictwo@kul.lublin.pl, http://wydawnictwo.kul.lublin.pl

Druk i oprawa: volumina.pl Sp. z o.o.
ul. Księcia Witolda 7-9, 71-063 Szczecin, tel. 91 812 09 08
e-mail: druk@volumina.pl

Spis treści

Wykaz skrótów 17

Bibliografia 19

Wstęp 21

DEKRETY REFORMATORSKIE

1. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Piwnicznej-Zdroju 29
2. Parafia pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Piwnicznej--Kosarzyskach 33
3. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Łomnicy-Zdroju 35
4. Parafia pw. św. Michała Archanioła w Wierchomli Wielkiej 39
5. Parafia pw. św. Anny w Żegiestowie 41
6. Parafia pw. św. Józefa Robotnika w Rytrze 43
7. Parafia pw. św. Antoniego Padewskiego w Gołkowicach 45
8. Parafia pw. św. Wawrzyńca Męczennika w Biegonicach 47
9. Parafia pw. św. Elżbiety Węgierskiej w Starym Sączu 51
10. Parafia pw. św. Michała Archanioła w Żeleźnikowej 55
11. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Barcicach 57
12. Parafia pw. św. Wojciecha Biskupa i Męczennika w Staszkówce 59
13. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Gorlicach 61
14. Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Gliniku Mariampolskim 65
15. Parafia pw. św. Kosmy i Damiana Męczenników w Męcinie Wielkiej 67
16. Parafia pw. św. Jana Chrzciciela w Kobylance 69
17. Parafia pw. św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny w Sękowej 73
18. Parafia pw. Matki Bożej Szkaplerznej w Moszczenicy 77
19. Parafia pw. św. Katarzyny Panny i Męczennicy w Turzy 79
20. Parafia pw. św. Marcina Biskupa w Łużnej 83
21. Parafia pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Mszance 87
22. Parafia pw. św. Wawrzyńca Diakona i Męczennika w Zagórzanach 89

23. Parafia pw. św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny w Bystrej ... 91
24. Parafia pw. Matki Bożej Szkaplerznej w Szymbarku ... 93
25. Parafia pw. Narodzenia św. Jana Chrzciciela w Gładyszowie ... 97
26. Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Małastowie ... 101
27. Parafia pw. św. Marii Magdaleny i św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Szczepanowie ... 103
28. Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Buczu ... 107
29. Parafia pw. św. Prokopa Opata w Jadownikach Podgórnych ... 109
30. Parafia pw. Matki Bożej Śnieżnej w Rudy-Rysiu ... 113
31. Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Jasieniu ... 115
32. Parafia pw. św. Bartłomieja Apostoła w Porębie Spytkowskiej ... 117
33. Parafia pw. św. Józefa Rzemieślnika w Maszkienicach ... 119
34. Parafia pw. św. Floriana w Uszwi ... 121
35. Parafia pw. Trójcy Przenajświętszej w Okocimiu ... 123
36. Parafia pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Słotwinie ... 127
37. Parafia pw. św. Marcina Biskupa w Gnojniku ... 129
38. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła i św. Jakuba Apostoła w Brzesku ... 131
39. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Królowej Górnej ... 135
40. Parafia pw. św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Binczarowej ... 139
41. Parafia pw. św. Michała Archanioła w Szalowej ... 141
42. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Krużlowej ... 145
43. Parafia pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Grybowie ... 149
44. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Gródku ... 153
45. Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła w Polnej ... 155
46. Parafia pw. św. Marcina Biskupa w Mogilnie ... 157
47. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Wysowej ... 161
48. Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Uściu Gorlickim ... 165
49. Parafia pw. Bożego Ciała w Bieczu ... 169
50. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa we Florynce ... 173
51. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Stróżach ... 175
52. Parafia pw. św. Michała Archanioła w Ropie ... 179
53. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Łosiu ... 181
54. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Kąclowej ... 183
55. Parafia pw. Imienia Maryi Panny w Ptaszkowej ... 185
56. Parafia pw. św. Andrzeja Boboli Męczennika w Śnietnicy ... 189
57. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Brunarach ... 191
58. Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa w Bochni ... 195
59. Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła w Lipnicy Murowanej ... 199

60. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Rajbrocie 203
61. Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa w Żegocinie 205
62. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Kamionnej .. 209
63. Parafia pw. św. Małgorzaty Panny i Męczenniczki w Trzcianie 211
64. Parafia pw. Przemienienia Pańskiego w Królówce 215
65. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Muchówce 219
66. Parafia pw. Ducha Świętego w Chronowie 221
67. Parafia pw. św. Wojciecha Biskupa i Męczennika w Starym Wiśniczu ... 223
68. Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Nowym Wiśniczu 225
69. Parafia pw. św. Michała Archanioła w Ujanowicach 227
70. Parafia pw. Przemienienia Pańskiego w Jaworznej 231
71. Parafia pw. Matki Boskiej Bolesnej w Limanowej 233
72. Parafia pw. św. Stanisława Kostki w Limanowej-Sowlinach 237
73. Parafia pw. Matki Bożej Łaskawej w Siekierczynie 241
74. Parafia pw. Wszystkich Świętych w Łososinie Górnej 245
75. Parafia pw. Matki Bożej Pocieszenia w Pasierbcu 249
76. Parafia pw. św. Katarzyny Panny i Męczennicy w Kamionce Małej 253
77. Parafia pw. Najświętszego Imienia Maryi w Laskowej 257
78. Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła w Słopnicach 261
79. Parafia pw. św. Antoniego Opata w Męcinie 265
80. Parafia pw. św. Jana Ewangelisty w Pisarzowej 269
81. Parafia pw. św. Marii Magdaleny w Kaninie 271
82. Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa w Przyszowej 275
83. Parafia pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu 279
84. Parafia pw. św. Jadwigi w Dębicy 285
85. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej w Dębicy 289
86. Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Mielcu-Osiedlu 293
87. Parafia pw. Świętej Trójcy w Łęgu Tarnowskim 297
88. Parafia pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Porębie Radlnej 301
89. Parafia pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Zbylitowskiej Górze 305
90. Rektorat pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Niedomicach 309
91. Rektorat pw. św. Stanisława Kostki w Tarnowie-Zbylitowskiej Górze ... 313
92. Rektorat pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Koszycach Małych ... 317
93. Parafia pw. Matki Bożej Różańcowej w Lisiej Górze 321
94. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Szkaplerznej w Szynwałdzie ... 325
95. Parafia pw. św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Skrzyszowie 329
96. Parafia pw. Wszystkich Świętych w Kolbuszowej 333
97. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Sędziszowie Małopolskim 337

98. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Tarnowie-Mościcach 341
99. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Tarnowie 345
100. Rektorat pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Tarnowie-Burku 349
101. Rektorat pw. Świętej Trójcy w Tarnowie-Terlikówce 353
102. Rektorat pw. św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny w Tarnowcu 355
103. Parafia pw. Świętej Rodziny w Tarnowie 359
104. Parafia pw. św. Józefa i Matki Bożej Fatimskiej w Tarnowie 363
105. Parafia pw. Przemienienia Pańskiego w Ropczycach 367
106. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Tarnowie 371
107. Parafia pw. św. Marii Magdaleny w Szczucinie 375
108. Parafia pw. św. Małgorzaty w Nowym Sączu 379
109. Rektorat pw. św. Kazimierza w Nowym Sączu 383
110. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Sączu 387
111. Rektorat pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej w Nowym Sączu 391
112. Parafia pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Marcinkowicach 395
113. Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Kamionce Wielkiej 399
114. Parafia pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Nawojowej 403
115. Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Paszynie 407
116. Parafia pw. Matki Bożej Pocieszenia w Trzetrzewinie 411
117. Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła w Siedlcach 415
118. Parafia pw. Ducha Świętego w Nowym Sączu 419
119. Parafia pw. Matki Bożej Pośredniczki Łask w Szlachtowej 423
120. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Szkaplerznej w Dąbrowie Tarnowskiej 429
121. Parafia pw. Trójcy Przenajświętszej w Słupcu 435
122. Parafia pw. św. Wojciecha Biskupa i Męczennika w Szczawnicy 439
123. Parafia pw. św. Jana Chrzciciela w Pilźnie 443
124. Parafia pw. Znalezienia Krzyża Świętego w Ochotnicy Dolnej 449
125. Parafia pw. Wszystkich Świętych w Krościenku 453
126. Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Ochotnicy Górnej 459
127. Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa w Tylmanowej 463
128. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Sromowcach Niżnych 467
129. Parafia pw. św. Marcina Biskupa w Grywałdzie 471
130. Parafia pw. św. Jana Chrzciciela w Radłowie 475

131. Parafia pw. Pana Jezusa Miłosiernego i św. Andrzeja Apostoła w Ciężkowicach ... 479
132. Parafia pw. św. Bartłomieja Apostoła w Szczurowej ... 483
133. Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła w Łukowicy ... 487
134. Parafia pw. św. Jakuba Starszego Apostoła w Podegrodziu ... 491
135. Parafia pw. św. Marcina Biskupa w Czarnym Potoku ... 497
136. Parafia pw. św. Jana Chrzciciela w Łącku ... 501
137. Parafia pw. Najświętszego Ciała i Krwi Pana Jezusa w Brzeznej ... 505
138. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Szczawie ... 509
139. Parafia pw. Przemienienia Pańskiego i Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Kamienicy ... 513
140. Parafia pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Woli Piskulinej ... 517
141. Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Krynicy-Zdroju ... 521
142. Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Krynicy Dolnej ... 527
143. Parafia pw. Trójcy Przenajświętszej i św. Leopolda w Rzezawie ... 531
144. Parafia pw. św. Andrzeja Boboli w Gawłowie ... 535
145. Parafia pw. Narodzenia św. Jana Chrzciciela w Chełmie ... 539
146. Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa w Bochni ... 543
147. Parafia pw. św. Anny w Łapczycy ... 549
148. Parafia pw. św. Antoniego Padewskiego w Cikowicach ... 553
149. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Łężkowicach ... 557
150. Parafia pw. Świętych Apostołów Szymona i Judy Tadeusza w Pogwizdowie ... 561
151. Parafia pw. św. Joachima w Krzyżanowicach ... 565
152. Parafia pw. Wszystkich Świętych w Sobolowie ... 569

ANEKSY

1. Wykaz wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza ... 575
2. Wykaz duchownych wymienionych w dekretach reformatorskich z wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza ... 601
3. Kwestionariusz wizytacyjny (stosowany do 1968 r.) ... 627
4. Kwestionariusz wizytacyjny (stosowany od 1969 r.) ... 645
5. Trzeci Synod Diecezji Tarnowskiej – statuty synodalne ... 661
6. Trzeci Synod Diecezji Tarnowskiej – instrukcja synodalna dotycząca przebiegu wizytacji kanonicznej ... 665

Summary ... 671

Contents

List of Abbreviations 17

Bibliography 19

Introduction 21

REFORM DECREES

1. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Piwniczna-Zdrój 29
2. Our Lady of Perpetual Help Parish, Piwniczna-Kosarzyska 33
3. Sacred Heart of Jesus Parish, Łomnica-Zdrój 35
4. St. Michael the Archangel Parish, Wierchomla Wielka 39
5. St. Anna Parish, Żegiestów 41
6. St. Joseph the Worker Parish, Rytro 43
7. St. Anthony of Padua Parish, Gołkowice 45
8. St. Lawrence the Martyr Parish, Biegonice 47
9. St. Elizabeth of Hungary Parish, Stary Sącz 51
10. St. Michael the Archangel Parish, Żeleźnikowa 55
11. Blessed Virgin Mary of the Assumption Parish, Barcice 57
12. St. Adalbert the Bishop and Martyr Parish, Staszkówka 59
13. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Gorlice 61
14. Our Lady of Perpetual Help Parish, Glinik Mariampolski 65
15. St. Cosmas and Damian Martyrs Parish, Męcina Wielka 67
16. St. John the Baptist Parish, Kobylanka 69
17. St. Joseph, Spouse of the Blessed Virgin Mary Parish, Sękowa 73
18. Our Lady of the Scapular Parish, Moszczenica 77
19. St. Catherine the Virgin and Martyr Parish, Turza 79
20. St. Martin the Bishop Parish, Łużna 83
21. Sts. Apostles Peter and Paul Parish, Mszanka 87
22. St. Lawrence Deacon and Martyr Parish, Zagórzany 89
23. St. Joseph, Spouse of the Blessed Virgin Mary Parish, Bystra 91
24. Our Lady of the Scapular Parish, Szymbark 93
25. Nativity of St. John the Baptist Parish, Gładyszów 97
26. Assumption of the Blessed Virgin Mary Parish, Małastów 101
27. St. Mary Magdalene and St. Stanislaus the Bishop and Martyr Parish, Szczepanów 103

28. Our Lady of Perpetual Help Parish, Bucze 107
29. St. Procopius the Abbot Parish, Jadowniki Podgórne 109
30. Our Lady of the Snows Parish, Rudy-Rysie 113
31. Assumption of the Blessed Virgin Mary Parish, Jasień 115
32. St. Bartholomew the Apostle Parish, Poręba Spytkowska 117
33. St. Joseph the Craftsman Parish, Maszkienice 119
34. St. Florian Parish, Uszew 121
35. Holy Trinity Parish, Okocim 123
36. Our Lady of Częstochowa Parish, Słotwiny 127
37. St. Martin the Bishop Parish, Gnojnik 129
38. Blessed Virgin Mary, Mother of the Church and St. James the Apostle Parish, Brzesko 131
39. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Królowa Górna 135
40. St. Stanislaus the Bishop and Martyr Parish, Binczarowa 139
41. St. Michael the Archangel Parish, Szalowa 141
42. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Krużlowa 145
43. St. Catherine of Alexandria Parish, Grybów 149
44. Sacred Heart of Jesus Parish, Gródek 153
45. St. Andrew the Apostle Parish, Polna 155
46. St. Martin the Bishop Parish, Mogilno 157
47. Blessed Virgin Mary of the Assumption Parish, Wysowa 161
48. Our Lady of Perpetual Help Parish, Uście Gorlickie 165
49. Corpus Christi Parish, Biecz 169
50. Sacred Heart of Jesus Parish, Florynka 173
51. Blessed Virgin Mary, Queen of Poland Parish, Stróże 175
52. St. Michael the Archangel Parish, Ropa 179
53. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Łosie 181
54. Blessed Virgin Mary of the Assumption Parish, Kąclowa 183
55. Name of the Virgin Mary Parish, Ptaszkowa 185
56. St. Andrew Bobola the Martyr Parish, Śnietnica 189
57. Blessed Virgin Mary of the Assumption Parish, Brunary 191
58. St. Nicholas the Bishop Parish, Bochnia 195
59. St. Andrew the Apostle Parish, Lipnica Murowana 199
60. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Rajbrot 203
61. St. Nicholas the Bishop Parish, Żegocina 205
62. Blessed Virgin Mary, Queen of Poland Parish, Kamionna 209
63. St. Margaret the Virgin and Martyr Parish, Trzciana 211
64. Transfiguration of Jesus Parish, Królówka 215
65. Sacred Heart of Jesus Parish, Muchówka 219
66. Holy Spirit Parish, Chronów 221
67. St. Adalbert the Bishop and Martyr Parish, Stary Wiśnicz 223

68. Assumption of the Blessed Virgin Mary Parish, Nowy Wiśnicz 225
69. St. Michael the Archangel Parish, Ujanowice 227
70. Transfiguration of Jesus Parish, Jaworzna 231
71. Our Lady of Sorrows Parish, Limanowa 233
72. St. Stanislaus Kostka Parish, Limanowa-Sowliny 237
73. Our Lady of Grace Parish, Siekierczyna 241
74. All Saints Parish, Łososina Górna 245
75. Our Lady of Consolation Parish, Pasierbiec 249
76. St. Catherine the Virgin and Martyr Parish, Kamionka Mała 253
77. Holy Name of Mary Parish, Laskowa 257
78. St. Andrew the Apostle Parish, Słopnice 261
79. St. Anthony the Abbot Parish, Męcina 265
80. St. John the Evangelist Parish, Pisarzowa 269
81. St. Mary Magdalene Parish, Kanina 271
82. St. Nicholas the Bishop Parish, Przyszowa 275
83. St. Matthew the Apostle and Evangelist Parish, Mielec 279
84. St. Hedwig Parish, Dębica 285
85. Blessed Virgin Mary Immaculately Conceived Parish, Dębica 289
86. Our Lady of Perpetual Help Parish, Mielec-Osiedle 293
87. Holy Trinity Parish, Łęg Tarnowski 297
88. Sts. Apostles Peter and Paul Parish, Poręba Radlna 301
89. Exaltation of the Holy Cross Parish, Zbylitowska Góra 305
90. Our Lady of Perpetual Help Rectorate, Niedomice 309
91. St. Stanislaus Kostka Rectorate, Tarnów-Zbylitowska Góra 313
92. Sacred Heart of Jesus Rectorate, Koszyce Małe 317
93. Our Lady of the Rosary Parish, Lisia Góra 321
94. Blessed Virgin Mary of the Scapular Parish, Szynwałd 325
95. St. Stanislaus the Bishop and Martyr Parish, Skrzyszów 329
96. All Saints Parish, Kolbuszowa 333
97. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Sędziszów Małopolski 337
98. Blessed Virgin Mary, Queen of Poland Parish, Tarnów-Mościce 341
99. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Tarnów 345
100. Blessed Virgin Mary of the Assumption Rectorate, Tarnów-Burek 349
101. Holy Trinity Rectorate, Tarnów-Terlikówka 353
102. St. Joseph, Spouse of the Blessed Virgin Mary Rectorate, Tarnowiec . . 355
103. Holy Family Parish, Tarnów 359
104. St. Joseph and Our Lady of Fatima Parish, Tarnów 363
105. Transfiguration of Jesus Parish, Ropczyce 367
106. Sacred Heart of Jesus Parish, Tarnów 371
107. St. Mary Magdalene Parish, Szczucin 375
108. St. Margaret Parish, Nowy Sącz 379

109. St. Casimir Rectorate, Nowy Sącz 383
110. Sacred Heart of Jesus Parish, Nowy Sącz 387
111. Blessed Virgin Mary Immaculately Conceived Rectorate, Nowy Sącz . . 391
112. Immaculate Heart of the Blessed Virgin Mary Parish, Marcinkowice . 395
113. Our Lady of Perpetual Help Parish, Kamionka Wielka 399
114. Visitation of the Blessed Virgin Mary Parish, Nawojowa 403
115. Our Lady of Perpetual Help Parish, Paszyn 407
116. Our Lady of Consolation Parish, Trzetrzewina 411
117. St. Andrew the Apostle Parish, Siedlce 415
118. Holy Spirit Parish, Nowy Sącz 419
119. Our Lady Mediatrix of Graces Parish, Szlachtowa 423
120. Blessed Virgin Mary of the Scapular Parish, Dąbrowa Tarnowska 429
121. Holy Trinity Parish, Słupiec 435
122. St. Adalbert the Bishop and Martyr Parish, Szczawnica 439
123. St. John the Baptist Parish, Pilzno 443
124. Finding of the Holy Cross Parish, Ochotnica Dolna 449
125. All Saints Parish, Krościenko 453
126. Blessed Virgin Mary of the Assumption Parish, Ochotnica Górna 459
127. St. Nicholas the Bishop Parish, Tylmanowa 463
128. Nativity of the Blessed Virgin Mary Parish, Sromowce Niżne 467
129. St. Martin the Bishop Parish, Grywałd 471
130. St. John the Baptist Parish, Radłów 475
131. Most Merciful Jesus and St. Andrew the Apostle Parish, Ciężkowice . . 479
132. St. Bartholomew the Apostle Parish, Szczurowa 483
133. St. Andrew the Apostle Parish, Łukowica 487
134. St. James the Elder Apostle Parish, Podegrodzie 491
135. St. Martin the Bishop Parish, Czarny Potok 497
136. St. John the Baptist Parish, Łącko 501
137. Most Holy Body and Blood of Jesus Parish, Brzezna 505
138. Sacred Heart of Jesus Parish, Szczawa 509
139. Transfiguration of Jesus and Visitation of the Blessed Virgin Mary Parish, Kamienica 513
140. Immaculate Heart of the Blessed Virgin Mary Parish, Wola Piskulina 517
141. Assumption of the Blessed Virgin Mary Parish, Krynica-Zdrój 521
142. Our Lady of Perpetual Help Parish, Krynica Dolna 527
143. Holy Trinity and St. Leopold Parish, Rzezawa 531
144. St. Andrew Bobola Parish, Gawłów 535
145. Nativity of St. John the Baptist Parish, Chełm 539
146. St. Nicholas the Bishop Parish, Bochnia 543
147. St. Anna Parish, Łapczyca 549

148. St. Anthony of Padua Parish, Cikowice 553
149. Sacred Heart of Jesus Parish, Łężkowice 557
150. Sts. Simon and Jude Thaddeus Parish, Pogwizdów 561
151. St. Joachim Parish, Krzyżanowice 565
152. All Saints Parish, Sobolów 569

ANNEXES

1. List of canonical visitations carried out by Jerzy Ablewicz, the Bishop of Tarnów 575
2. List of clergy mentioned in the reform decrees from the canonical visitations conducted by Jerzy Ablewicz, the Bishop of Tarnów 601
3. Visitation questionnaire (used until 1968) 627
4. Visitation questionnaire (used since 1969) 645
5. Third Synod of the Diocese of Tarnów – synodal statutes 661
6. Third Synod of the Diocese of Tarnów – synodal instruction regarding the course of the canonical visitation 665

Summary 671

Wykaz skrótów

ADT	Archiwum Diecezjalne im. Arcybiskupa Jerzego Ablewicza w Tarnowie
AP	Dział Akta Personalne Kapłanów
Cur	„Currenda. Pismo Urzędowe Diecezji Tarnowskiej", Tarnów 1946-
DdJA	Diariusz działalności J.E. Ks. Bpa Ordynariusza Jerzego Ablewicza
KPK/83	*Codex Iuris Canonici auctoritate Ioannis Pauli PP. II promulgatus* (25.01.1983), AAS 75 (1983), pars II, s. 1-317; tekst polski: *Kodeks Prawa Kanonicznego*, przekład polski zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu, Pallottinum, Poznań 1984
PPoz.	Dział Akta Personalne Kapłanów Pracujących poza Diecezją
SBKDT, t. I	A. Nowak, *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. I: *Biskupi i kanonicy*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 1999
SBKDT, t. II	A. Nowak, *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. II: *A-J*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2000
SBKDT, t. III	A. Nowak, *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. III: *K-P*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2001
SBKDT, t. IV	A. Nowak, *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. IV: *R-Ż*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2004
SP/Ab	Dział Spuścizna Arcybiskupa Jerzego Ablewicza
WK	Dział Wizytacje Kanoniczne

Bibliografia

Źródła prawa

Codex Iuris Canonici auctoritate Ioannis Pauli PP. II promulgatus (25.01.1983), AAS 75 (1983), pars II, s. 1-317; tekst polski: *Kodeks Prawa Kanonicznego*, przekład polski zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu, Pallottinum, Poznań 1984.

Codex Iuris Canonici Pii X Pontificis Maximi iussu digestus Benedicti Papae XV auctoritate promulgatus (27.05.1917), AAS 9 (1917), pars II, s. 1-593.

Instrukcja III. Wizytacja kanoniczna, Cur 99 (1949), nr 3, s. 115-119.

Statuty synodalne z roku 1948, Cur 107 (1957), nr 6-7, s. 344-408.

Literatura

Bohdziewicz P., Śpikowski W., *Antependium*, w: *Encyklopedia katolicka*, t. I, red. F. Gryglewicz, R. Łukaszyk, Z. Sułowski, Towarzystwo Naukowe KUL, Lublin 1985, kol. 641.

Glinka J., *Instrukcja wydawnicza dla nowożytnych źródeł dziejowych*, Nakładem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego z zasiłku Prezydium Rady Ministrów i Ministerstwa Oświaty, Warszawa 1949.

Lepszy K., *Instrukcja wydawnicza dla źródeł historycznych od XVI do połowy XIX wieku*, Zakład im. Ossolińskich, Wrocław 1953.

Łyko Z., *Adwentyści. II. Adwentyści Dnia Siódmego*, w: *Encyklopedia katolicka*, t. 1, red. F. Gryglewicz, R. Łukaszyk, Z. Sułowski, Towarzystwo Naukowe KUL, Lublin 1995, kol. 115-116.

Miłosz J., *Świadkowie Jehowy na ziemiach polskich – w XX wieku*, „Język. Religia. Tożsamość" 24 (2021), nr 2, s. 231-269.

Nowak A., *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. I: *Biskupi i kanonicy*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 1999.

Nowak A., *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. II: *A-J*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2000.

Nowak A., *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. III: *K-P*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2001.

Nowak A., *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. IV: *R-Ż*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2004.

O Kościele, https://www.adwentysci.org.pl/o-diecezji/o-kosciele/ [dostęp: 5.10.2022].

Paprocki H., *Ikonostas*, w: *Encyklopedia katolicka*, t. VII, red. J. Duchniewski, Towarzystwo Naukowe KUL, Lublin 1997, kol. 18-20.

Październik S., Sitarz M., *Ne temere*, w: *Leksykon prawa kanonicznego*, red. M. Sitarz, Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Prawa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin 2019, kol. 1789-1790.

Rocznik Diecezji Tarnowskiej na rok 1967, Nakładem Kurii Diecezjalnej w Tarnowie, Tarnów 1967.

Rocznik Diecezji Tarnowskiej na rok 1972, Nakładem Kurii Diecezjalnej w Tarnowie, Tarnów 1972.

Schematyzm Diecezji Tarnowskiej 2022, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2022.

Seventh-day Adventist World Church Statistics 2021, https://www.adventist.org/statistics/seventh-day-adventist-world-church-statistics-2021/ [dostęp: 5.10.2022].

Słownik współczesnego języka polskiego, t. I: *a – ówdzie*, red. E. Wierzbicka, E. Meissner, E. Altman-Nagiel i in., Reader's Digest Przegląd, Warszawa 1998.

Smoła M., *Dzieje parafii św. Wawrzyńca w Nowym Sączu-Biegonicach. Środowisko – kościół – życie religijne*, t. I, Wydawnictwo S-Can, Tarnów 2019.

Struktura organizacyjna Kościoła, https://adwent.pl/o-kosciele/struktura/ [dostęp: 5.10.2022].

Talarek K., *Diecezja tarnowska w latach 1945-1970. Problemy personalno-organizacyjne*, Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2012.

Wańka A., *Świadkowie Jehowy, Jehovah's Witnesses, jehowici*, w: *Encyklopedia katolicka*, t. XIX, red. E. Gigilewicz, Towarzystwo Naukowe KUL, Lublin 2013, kol. 313-316.

Żurowski M., *Kanoniczne prawo małżeńskie Kościoła katolickiego*, wyd. 2 [stan prawny po promulgowaniu Kodeksu Prawa Kanonicznego Kościoła łacińskiego w 1983 r.], Księgarnia św. Jacka, Katowice 1987.

Wstęp

Dnia 26 lutego 1962 r. papież Jan XXIII mianował ks. dra Jerzego Ablewicza, wicerektora i wykładowcę Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu, biskupem tarnowskim. Biskup Nominat przyjął sakrę 20 maja w katedrze przemyskiej z rąk abp. Eugeniusza Baziaka, metropolity lwowskiego i administratora apostolskiego archidiecezji krakowskiej. Współkonsekratorami byli: bp Franciszek Barda, biskup przemyski i bp Karol Pękala, wikariusz kapitulny diecezji tarnowskiej. Sześć dni później, 26 maja, bp Ablewicz przejął rządy w diecezji tarnowskiej, zaś kolejnego dnia, 27 maja, odbył się uroczysty ingres do tarnowskiej katedry.

W Diariuszu działalności J.E. Ks. Bpa Ordynariusza Jerzego Ablewicza 1963, pod datą 18 maja 1963 r., sekretarz Biskupa Tarnowskiego odnotował, że po homagium pracowników kurii diecezjalnej z okazji pierwszej rocznicy święceń bpa Ablewicza, nastąpił „o godz. 14.30 wyjazd na wizytację kanoniczną z Katedry (przy biciu dzwonów)". Do pierwszej wizytowanej parafii pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Piwnicznej-Zdroju Biskup Tarnowski dotarł o godz. 17.00. Po powitaniu przed kościołem wygłosił przemówienie pt. *Nawiązanie do Chrystusa – Wizytatora (świątynia jerozolimska) i Jego słów: «Jeśli ziarno pszeniczne nie obumrze». Obumieranie zła drogą do nieba (nawiązanie do Wniebowstąpienia)*. Kolejnego dnia, w niedzielę, bp Ablewicz celebrował Eucharystię i głosił kazania. Na Mszy św. o godz. 9.00 wygłosił kazanie pt. *Praca nad sobą – warunek szczęścia doczesnego i zbawienia*. Tematem przewodnim kazania na Mszy św. z udziałem dzieci o godz. 11.00 była myśl: „Pan Jezus, dobry Pasterz, prowadzi Was do nieba przez naukę katechizmu i osobistą obecność w Eucharystii". W czasie wizytacji kaplicy na Piwowarówce Biskup Tarnowski wygłosił przemówienie pt. *Hic est domus Dei et porta coeli*[1], zaś w Głębokim pt. *Chrystus tutaj jest obecny i działa przez swe słowo*. Dnia 20 maja, w poniedziałek, bp Ablewicz celebrował Mszę św. w Kokuszce, w czasie której wygłosił kazanie pt. *Matka Boża Nieustającej*

[1] *Hic est domus Dei et porta coeli* (łac.) – „To jest dom Boga i brama nieba" (Rdz 28,17).

Pomocy to Matka Boża Bolesna. Jest naszą Nieustającą Pomocą i powierniczką łask dla ciała i duszy, ale nie za darmo, bo za cenę cierpienia ciała i ducha. W czasie uroczystej sumy o godz. 11.00 w kościele parafialnym wygłosił kazanie pt. *Maryja wzorem sprawiedliwości i miłości*[2]. Każda ze 152 wizytacji kanonicznych była równie intensywna, co pierwsza tu przywołana.

Przedmiotem niniejszego materiału źródłowego opatrzonego aparatem krytycznym są dekrety reformatorskie z wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza. Opracowanie jest efektem usługi badawczej obejmującej kwerendę archiwalną wykonaną w Archiwum Diecezjalnym im. Arcybiskupa Jerzego Ablewicza w Tarnowie. Wpisuje się ono w ambitne dzieło podjęte przez ks. inf. Adama Kokoszkę redakcji kazań Pasterza diecezji tarnowskiej bpa Ablewicza wyniesionego do godności arcybiskupa *ad personam* przez św. Jana Pawła II w czasie trzeciej pielgrzymki Papieża Polaka do Ojczyzny w 1987 r.[3] Celem podjętego działania jest nie tylko trwałe zachowanie spuścizny Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza, ale także wyrażenie wdzięczności Pasterzowi ofiarnie służącemu diecezjanom w latach 1962-1990.

W przedłożonej edycji zawarto, ułożone chronologicznie, wyłącznie dekrety reformatorskie z wizytacji kanonicznych przeprowadzonych osobiście przez abpa Ablewicza, chociaż należy zauważyć, że we wspomnianych latach w imieniu i z upoważnienia Biskupa Tarnowskiego parafie wizytowali także biskupi pomocniczy: Michał Blecharczyk, Karol Pękala, Piotr Bednarczyk, Józef Gucwa i Władysław Bobowski. Przygotowywane przez nich dekrety reformatorskie były drukowane na osobistym papierze Biskupa Tarnowskiego i podpisywane przez samego abpa Ablewicza. W analizowanym okresie zwizytowanych zostało 113 dekanatów. Biskup Tarnowski osobiście zwizytował w całości lub części 25 spośród nich. Były to dekanaty: biecki, bocheński, brzeski, dąbrowski, dębicki, gorlicki, grybowski, kolbuszowski, krościeński, krynicki, limanowski, lipnicki, łącki, nowosądecki południowy, nowosądecki północny, mielecki, pilzneński, radłowski, ropczycki, sędziszowski,

[2] ADT, SP/Ab I/T.4/1-4/7, DdJA 1963.

[3] Nakładem Wydawnictwa Diecezji Tarnowskiej Biblos dotychczas ukazały się tomy: *Kazania maryjne*, Tarnów 2016; *Kazania o świętych i błogosławionych*, Tarnów 2017; *Kazania o kapłaństwie*, Tarnów 2018; *Kazania i przemówienia do kleryków*, cz. I, Tarnów 2019; *Kazania i przemówienia do kleryków*, cz. II, Tarnów 2020; *Kazania i przemówienia do kleryków*, cz. III, Tarnów 2021; *Kazania związane z rokiem liturgicznym*, Tarnów 2022.

starosądecki, szczuciński, tarnowski wschodni, tarnowski zachodni i uścieński. Ostatnią wizytację kanoniczną abp Ablewicz przeprowadził w dniach 13-14 listopada 1976 r. w parafii pw. Wszystkich Świętych w Sobolowie. Od 1977 r. do tego zadania delegował już wyłącznie biskupów pomocniczych, sam zaś bardzo intensywnie odwiedzał parafie diecezji tarnowskiej z okazji wszelkich poświęceń, jubileuszy, odpustów czy okazjonalnych uroczystości[4]. Wystarczy wspomnieć w tym miejscu erygowanie 132 nowych parafii, co stanowiło 27% ogólnej liczby 479 parafii w 1990 r.

Podstawę prawną przeprowadzanych wizytacji kanonicznych stanowiły dyspozycje zawarte w: kan. 343-346 Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1917 r.[5], stat. 43 Trzeciego Synodu Diecezji Tarnowskiej[6] oraz w instrukcji synodalnej *Wizytacja kanoniczna*[7]. Z uwagi na fakt, iż Biskup Tarnowski ostatnią wizytację kanoniczną odbył w 1976 r., dla niniejszego opracowania nie ma znaczenia promulgowanie Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r.[8] oraz IV Synodu Diecezji Tarnowskiej z 1986 r.[9]

Wizytacje kanoniczne były przygotowywane z pietyzmem zgodnie ze wskazaniami instrukcji synodalnej *Wizytacja kanoniczna* z 1948 r. Każdy proboszcz parafii zobligowany był do szczegółowego wypełnienia i dostarczenia do kurii diecezjalnej przed wizytacją kanoniczną dedykowanego kwestionariusza wizytacyjnego, który pozwalał Biskupowi Tarnowskiemu zapoznać się w zakresie: ogólnych danych personalnych duchowieństwa i służby kościelnej; obiektów parafialnych (sakralnych, mieszkalnych i gospodarczych); gruntów kościelnych i plebańskich; domów zakonnych funkcjonujących na terenie wizytowanej parafii; metodyki prowadzenia kancelarii parafialnej; podejmowanych czynności duszpasterskich; katechizacji dzieci, młodzieży szkolnej i pozaszkolnej oraz szczegółowej opinii proboszcza o stanie religijno-moralnym parafian. Na przestrzeni analizowanego okresu używane były

4 Relacja ustna ks. inf. Władysława Kostrzewy z dnia 27 I 2021 r.

5 *Codex Iuris Canonici Pii X Pontificis Maximi iussu digestus Benedicti Papae XV auctoritate promulgatus* (27.05.1917), AAS 9 (1917), pars II, s. 1-593.

6 *Statuty synodalne z roku 1948*, Cur 107 (1957), nr 6-7, s. 344-408.

7 *III. Wizytacja kanoniczna*, Cur 99 (1949), nr 3, s. 115-119.

8 *Codex Iuris Canonici auctoritate Ioannis Pauli PP. II promulgatus* (25.01.1983), AAS 75 (1983), pars II, s. 1-317; tekst polski: *Kodeks Prawa Kanonicznego*, przekład polski zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu, Pallottinum, Poznań 1984.

9 *IV Synod Diecezji Tarnowskiej. Ad imaginem ecclesiae universalis (Lumen gentium 23)*, Kuria Diecezjalna, Tarnów 1990.

dwa kwestionariusze wizytacyjne nieznacznie różniące się od siebie. Do kwestionariuszy należało dołączyć oświadczenia wszystkich pracowników kościelnych i plebańskich na temat ubezpieczenia i regularnego otrzymywania miesięcznego wynagrodzenia za pełnioną służbę oraz braku roszczeń materialnych wobec pracodawcy z tego tytułu. Przed wizytacją kanoniczną delegowani wizytatorzy diecezjalni przeprowadzali katechetyczny egzamin przedwizytacyjny, przesyłając do kurii diecezjalnej stosowne sprawozdanie.

Arcybiskup Ablewicz osobiście kreślił szkice dekretów reformatorskich, które następnie, często dwukrotnie, po szczegółowej korekcie Biskupa Tarnowskiego, przygotowywała zatrudniona w kancelarii kurii diecezjalnej s. M. Bogdana Kapałka ze Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej[10]. Dekrety reformatorskie różnią się między sobą merytorycznie, można jednak wskazać schemat formalny według wątków istotnych dla abpa Ablewicza: kościół parafialny – zakrystia – kaplice dojazdowe – punkty katechetyczne – plebania – wikarówka – organistówka – budynki gospodarcze – cmentarz – kancelaria parafialna – stan religijno-moralny parafian – sprawowanie sakramentu bierzmowania – szczególne uwagi i podziękowania.

Dekrety reformatorskie zostały poddane edycji krytycznej według wybranych zaleceń *Instrukcji wydawniczej dla źródeł historycznych od XVI do połowy XIX wieku* Kazimierza Lepszego[11] i *Instrukcji wydawniczej dla nowożytnych źródeł dziejowych* Jana Glinki[12]. W opracowaniu zachowano układ chronologiczny dekretów, dodając ich roboczą numerację, zapisywaną cyfrą arabską w nagłówku poszczególnych dekretów. Noty historyczne dotyczące parafii podano według *Rocznika Diecezji Tarnowskiej na rok 1967*[13] oraz *Rocznika Diecezji Tarnowskiej na rok 1972*[14]. Wezwania parafii uwspółcześniono według *Schematyzmu Diecezji Tarnowskiej 2022*[15]. Noty biograficzne duchownych wymienionych w dekretach sporządzono na podstawie biogramów pośmiertnych opublikowanych w diecezjalnym organie promulgacyjnym „Currenda. Pismo Urzędowe Diecezji Tarnowskiej", czterotomowym *Słowniku biograficznym ka-*

10 Relacja ustna ks. inf. Władysława Kostrzewy z dnia 5 IX 2022 r.
11 Zakład im. Ossolińskich, Wrocław 1953.
12 Nakładem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego z zasiłku Prezydium Rady Ministrów i Ministerstwa Oświaty, Warszawa 1949.
13 Nakładem Kurii Diecezjalnej w Tarnowie, Tarnów 1967.
14 Nakładem Kurii Diecezjalnej w Tarnowie, Tarnów 1972.
15 Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej Biblos, Tarnów 2022.

płanów diecezji tarnowskiej 1786-1985 ks. Adama Nowaka[16] oraz teczek personalnych przechowywanych w Archiwum Diecezjalnym im. Arcybiskupa Jerzego Ablewicza w Tarnowie w zespołach: Akta Personalne Kapłanów oraz Akta Personalne Kapłanów Pracujących poza Diecezją. W przypisach wyjaśniono także archaizmy, zwroty łacińskie i trudniejsze pojęcia. W przedłożonej publikacji w sposób minimalistyczny uwspółcześniono pisownię, chcąc zachować oryginalność myśli Biskupa Tarnowskiego, m.in. zmodernizowano ortografię i interpunkcję zgodnie z obowiązującymi normami, poprawiono oczywiste błędy pisarskie oraz dokonano ujednoliceń w zakresie stosowanych w tekście rozstrzeleń dla wyróżnienia niektórych jego fragmentów. Pozostawiono natomiast oryginalną pisownię w zakresie stosowania wielkich i małych liter. Rozwinięto skróty, podając uzupełnienia w nawiasach kwadratowych.

Materiał źródłowy opatrzony aparatem krytycznym został ubogacony częścią aneksową, w której znajdują się: 1. *Wykaz wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza* ze szczegółowym wskazaniem dat wizytacji, parafii, dekanatów, duchownych wymienionych w dekretach reformatorskich oraz sygnatur Archiwum Diecezjalnego im. Arcybiskupa Jerzego Ablewicza w Tarnowie zastosowanych w zespole Wizytacje Kanoniczne; 2. *Wykaz duchownych wymienionych w dekretach reformatorskich z wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza* ze wskazaniem roboczych numerów dekretów reformatorskich, sygnatur w zespołach: Akta Personalne Kapłanów lub Akta Personalne Kapłanów Pracujących poza Diecezją oraz rekordów bibliograficznych biogramów pośmiertnych; 3. *Kwestionariusz wizytacyjny (stosowany do 1968 r.)*; 4. *Kwestionariusz wizytacyjny (stosowany od 1969 r.)*; 5. *Trzeci Synod Diecezji Tarnowskiej – statuty synodalne*; 6. *Trzeci Synod Diecezji Tarnowskiej – instrukcja synodalna dotycząca przebiegu wizytacji kanonicznej*. Opracowanie zawiera także wykazy: skrótów oraz bibliograficzny źródeł prawa i literatury.

Autor wyraża wdzięczność za życzliwość i cenne rady ks. mgr. Krzysztofowi Kamieńskiemu – dyrektorowi Archiwum Diecezjalnego im. Arcybiskupa Jerzego Ablewicza w Tarnowie oraz ks. prof. dr. hab. Józefowi Krukowskiemu i ks. prof. dr. hab. Józefowi Krzywdzie za przygotowane recenzje wydawnicze.

[16] Nakładem Wydawnictwa Diecezji Tarnowskiej Biblos: t. I: *Biskupi i kanonicy*, Tarnów 1999; t. II: *A-J*, Tarnów 2000; t. III: *K-P*, Tarnów 2001; t. IV: *R-Ż*, Tarnów 2004.

• DEKRETY REFORMATORSKIE •

Dekret reformatorski
[1]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój[1] przeprowadzonej w dniach 18-20 V 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Ludwikowi Siwadle[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, wyposażony w instalację ogrzewania i aklimatyzacji[4], jest utrzymany z wielką troską. Dziedziniec kościelny wyłożony płytkami betonowymi posiada bardzo dodatni wygląd. Wskazane jest pominiowanie[5] dachu kościelnego i przemyślane odnowienie frontonu

---

1 Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny została erygowana w 1348 r. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Obecnie w dekanacie Piwniczna.

2 Ks. Stanisław Sroka (1905-1982) – s. Walentego i Katarzyny z d. Krupa. Urodził się 1 IV 1905 r. w Zabrniu k. Szczucina. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1930 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Był wikariuszem w Grybowie i Muszynie. W 1933 r. został notariuszem Kurii Diecezjalnej i drugim prefektem Małego Seminarium w Tarnowie. W 1936 r. został wicekanclerzem Kurii Diecezjalnej i pierwszym prefektem Małego Seminarium. W tym czasie uzupełniał studia – doktorat z teologii uzyskał na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W latach 1940-1957 pełnił urząd kanclerza Kurii Diecezjalnej. Kanonik gremialny Kapituły Katedralnej w Tarnowie. Szambelan papieski. Sędzia prosynodalny Sądu Diecezjalnego w Tarnowie. Zmarł 27 IX 1982 r.

3 Ks. Ludwik Siwadło (1907-1992) – s. Jana i Marii z d. Słonina. Urodził się 16 VI 1907 r. w Buczkowie. Święcenia kapłańskie przyjął 26 III 1932 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Dębnie, Wietrzychowicach i Nowym Sączu. W latach 1952-1983 był proboszczem w Piwnicznej. W tym czasie pełnił także obowiązki dziekana dekanatu starosądeckiego. Zmarł 19 III 1992 r.

4 Najprawdopodobniej chodziło o system cyrkulacji powietrza.

5 Pokrycie minią – antykorozyjną, czerwoną farbą na bazie tlenku ołowiu.

kościoła. Wnętrze świątyni odznacza się czystością i porządkiem. W przyszłości należałoby pomyśleć o nowej polichromii. Dobrze byłoby nowe, stałe antepedium[6] przy wielkim ołtarzu dostosować do jego stylu.

P l e b a n i a murowana, stara została w dużej części nowocześnie odremontowana. Remont ma być przeprowadzony do końca.

W i k a r ó w k a jest nowa, murowana, dobrze wewnątrz wyposażona. Przydałoby się jakieś ogrodzenie jej parceli.

B u d y n e k g o s p o d a r c z y został przebudowany. Nie można uzyskać zezwolenia na stawianie nowego.

C m e n t a r z e g r z e b a l n e, tak stary, jak i nowy, są komunalne. Należy podkreślić troskę Księdza Proboszcza o groby zmarłych kapłanów.

K a n c e l a r i a p a r a f i a l n a jest pedantycznie i wzorowo prowadzona.

D u s z p a s t e r s t w o w Piwnicznej nie jest łatwe ze względu na rozległość parafii i coroczny napływ do niej wczasowiczów i kuracjuszy z rozmaitych stron Polski.

Pierwszej trudności Ksiądz Proboszcz stara się zaradzić przez wydzielenie z parafii nowej placówki duszpasterskiej Piwniczna-Kosarzyska[7] oraz przez tworzenie bardzo celowych duszpastersko kaplic: w Piwowarówce[8], w Kokószce[9], w Kokószce-Fiedorek[10] i w Głębokim[11]. Powyższe kaplice są dowodem zmysłu duszpasterskiego Księdza Proboszcza.

Drugą trudność wynikającą z charakteru wczasowo-uzdrowiskowego w Piwnicznej Ksiądz Proboszcz i Jego Współpracownicy pokonują w miarę

---

6 Antepedium (łac. *ante pedes* – przed stopami) – ozdobna zasłona spełniająca w liturgii rzymskiej rolę frontonu ołtarza. Zasadniczo wykonywano ją z jedwabiu lub innych tkanin oraz skóry i przyozdabiano szlachetnymi kamieniami, haftami, malowidłami, a także złotem, srebrem lub innymi kruszcami. Na antepedium umieszczano symbole eucharystyczne, niekiedy także inwokacje. Przepisy prawne zalecały dostosowywanie koloru antepedium do okresu roku liturgicznego i uroczystości świętych, stąd zwykle każdy kościół miał ich kilka, a nawet kilkanaście.

7 Jako samodzielna parafia erygowana 4 XII 1957 r.

8 Kaplica murowana, pw. św. Antoniego, wybudowana w 1903 r.

9 Kaplica drewniana, pw. Nawiedzenia NMP, wybudowana w 1956 r.

10 Kaplica z kamienia, pw. Matki Bożej Królowej Polski, wybudowana w 1956 r.

11 Kaplica drewniana, jako samodzielna parafia erygowana 20 III 1981 r.

możliwości swoją gorliwością duszpasterską, zwłaszcza na odcinku katechizacji.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 509 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Pragnę podziękować Księdzu Proboszczowi za inteligentne i gorliwe prowadzenie parafii oraz za dobre oddziaływanie na życie dekanatu starosądeckiego.

Dziękuję również Księdzu Tadeuszowi Cyzie[12] i Księdzu Tadeuszowi Szkaradkowi[13] za ofiarną pracę w atmosferze wzajemnej zgody i zrozumienia.

Całej Piwnicznej i jej Duszpasterzom serdecznie błogosławię.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

[12] Ks. Tadeusz Cyza (1930-1983) – s. Władysława i Genowefy z d. Kubik. Urodził się 30 XII 1930 r. w Zakliczynie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Po święceniach, z powodu trudności czynionych przez władze państwowe, nie mógł objąć żadnej placówki. Przebywał wówczas u księży tarnowskich pracujących na Śląsku, wspomagając ich duszpastersko. Dopiero 1 IX 1956 r. objął wikariat w Radgoszczy, następnie w Brzozowej, Piwnicznej-Zdroju (1961-1964), Rzezawie, Uszwi, Otfinowie, Chechłach. Dnia 28 X 1973 r. został wikariuszem eksponowanym w Burzynie, zaś 12 XII 1980 r. objął probostwo nowo powstałej parafii. Czynił zabiegi o zezwolenie na budowę kościoła. Zdążył założyć cmentarz. Zmarł 30 V 1983 r.

[13] Ks. Tadeusz Szkaradek (1935-2007) – s. Józefa i Joanny z d. Żelazko. Urodził się 2 XI 1935 r. w Grabowej. Święcenia kapłańskie przyjął 9 XI 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w parafiach: Rzezawa, Pilzno, Piwniczna (1961-1966), Limanowa, Tarnów-Klikowa, Grybów, Tymowa. W latach 1977-1994 pełnił urząd proboszcza parafii Wierchomla Wielka. Zmarł 24 XII 2007 r.

Dekret reformatorski
[2]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Kosarzyska[1] przeprowadzonej w dniach 20-21 V 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Marianowi Porębie[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest drewniany, prowizoryczny, przerobiony z budynku mieszkalno-gospodarczego. Wnętrze kościoła jest urządzone estetycznie. Parafianie myślą o budowie nowego kościoła na odpowiednio przygotowanym placu obok plebanii, ale nie mogą uzyskać zezwolenia władz państwowych.

Plebania drewniana, nowa. Chociaż niewielka, wystarcza na potrzeby Proboszcza. Wymaga jednak już remontu, gdyż jest zagrożona grzybem.

---

1 Parafia pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy została wydzielona z parafii Piwniczna-Zdrój i erygowana 4 XII 1957 r. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Obecnie w dekanacie Piwniczna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Marian Poręba (1920-2009) – s. Jana i Anny z d. Ruszkowicz. Urodził się 7 X 1920 r. w Królowej Polskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 6 I 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w parafiach: Krościenko i Ochotnica Dolna. W latach 1957-1981 pełnił urząd pierwszego proboszcza nowo erygowanej parafii Piwniczna-Kosarzyska. Po złożeniu rezygnacji z urzędu w 1981 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Kapelan Jego Świątobliwości. Zmarł 28 X 2009 r.

Budynki gospodarcze nieduże i wciśnięte w zbocze górskie z małym podwórkiem, znajdują się w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny w przygotowaniu.

Kancelaria parafialna jest sumiennie prowadzona przez Księdza Proboszcza.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze. Pogarsza go w dużej mierze skłonność do pijaństwa tak u młodzieży, jak i u starszych. Należy życzyć Księdzu Proboszczowi, aby jego gorliwa akcja trzeźwościowa przynosiła jak najlepsze owoce. Ksiądz Proboszcz pracuje cicho i bezpretensjonalnie, ale naprawdę skutecznie, czego dowodem może być pogłębione życie eucharystyczne Jego parafian i ich żywe zainteresowanie się sprawami Kościoła. Wybudowany w przyszłości, przy pomocy Bożej, kościół pozwoli Księdzu Proboszczowi urzeczywistnić w większym stopniu swoje plany duszpasterskie.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 120 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Dziękując Księdzu Proboszczowi za umiejętne kierowanie nowo powstałą parafią, serdecznie Mu błogosławię na szczęśliwe oglądanie jej pełnego rozkwitu.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

Dekret reformatorski
[3]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łomnica-Zdrój[1] przeprowadzonej w dniach 21-22 V 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Eugeniuszowi Lupie[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, murowany, znajduje się w dobrym stanie i jest otoczony należytą opieką. Domaga się on jednak wybicia drzwi dla bezpośredniego wyjścia z zakrystii. Może najlepiej byłoby wybić je z zakrystii drugiej. Należałoby w przyszłości pomyśleć o nowej polichromii lub o odświeżeniu starej. Wskazane byłoby także postarać się o nowe konfesjonały i ławki. Do chrzcielnicy trzeba sprawić żelazny kociołek, a do naczyń z olejami św. szklane korki.

---

1 Od 1914 r. ekspozytura niezależna od parafii Piwniczna-Zdrój. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana 10 V 1925 r. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Obecnie w dekanacie Piwniczna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Eugeniusz Lupa (1914-1985) – s. Wojciecha i Wiktorii z d. Szołbrowska. Urodził się 4 IV 1914 r. w Męcinie. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Wierzchosławicach, Grobli, Tymbarku i Lisiej Górze. W 1952 r. objął probostwo w Łomnicy-Zdroju. Zadbał o wystrój wnętrza kościoła. Wybudował dom katechetyczny. Zmarł 24 IV 1985 r.

Plebania po przeprowadzonym niedawno remoncie znajduje się w dobrym stanie.

Podobnie budynki gospodarcze. W jednym z nich została odpowiednio urządzona sala katechetyczna.

Cmentarz grzebalny stwarza Księdzu Proboszczowi wiele trudności, ponieważ jego granice są nie ustalone, a ponadto nie posiada on wystarczającej wielkości. Należałoby poszerzyć go przez nabycie parceli ciągnącej się wzdłuż jego nowej części. Wskazane byłoby usunięcie budynku stojącego w jego granicach, o ile okaże się to możliwe do przeprowadzenia. Konieczne jest również ogrodzenie cmentarza.

Kancelaria parafialna jest sumiennie prowadzona.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze. Wpływa nań niewątpliwie rozbudzone życie eucharystyczne parafian. Na pochwały zasługują wysiłki Księdza Proboszcza zmierzające do wykorzenienia nałogu pijaństwa z życia parafii. Mała grupa „Adwentystów dnia siódmego”[5] nie zdobywa dla siebie nowych wyznawców.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 292 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

---

[5] Adwentyści Dnia Siódmego – wspólnota wyznaniowa powstała w 1844 r. Zachowując wiarę w znaczenie Adwentu i nieomylność Pisma Świętego, Adwentyści Dnia Siódmego uznają, że „oczyszczenie świątyni” opisane przez proroka Daniela, dotyczyło ostatniego etapu posługi Jezusa w „świątyni niebieskiej”, a nie Jego chwalebnego przyjścia na sąd. W swoim nauczaniu podkreślają wiarę, która jest Bożym darem dla człowieka oraz Pismo Święte jako jedyny autorytet w sprawach wiary. Przyjmują wiarygodność biblijnego opisu stworzenia świata (odrzucają teorię ewolucji). Świętują chrześcijańską sobotę jako siódmy dzień tygodnia. Udzielają chrztu dorosłym, którzy pragną połączyć swoje życie z Bogiem, przyjmując Chrystusa za osobistego Zbawiciela. Oczekują rychłego powrotu Jezusa jako wydarzenia wyraźnie przepowiedzianego przez biblijne proroctwa. Pierwszy ośrodek Adwentystów Dnia Siódmego w Polsce został założony w 1888 r. w Żarnówku na Wołyniu. Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w Rzeczypospolitej Polskiej w strukturach ogólnoświatowego Kościoła nosi nazwę Polish Union Conference of Seventh-day Adventists i jest częścią Wydziału Transeuropejskiego Generalnej Konferencji Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. W skład Kościoła wchodzą diecezje (Południowa, Wschodnia i Zachodnia), którym podlegają lokalne zbory. Zgodnie z opublikowanymi statystykami na dzień 31 XII 2021 r. Kościół Adwentystów Dnia Siódmego liczy 21 912 161 ochrzczonych wyznawców w 235 krajach świata.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za pracę cichą, ofiarną, nacechowaną spokojem i taktem.

Na dalsze lata owocnej kapłańskiej pracy serdecznie Księdzu błogosławię.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

Dekret reformatorski
[4]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Wierchomla Wielka[1] przeprowadzonej w dniach 22-23 V 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Kazimierzowi Muszе[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, dawna cerkiew greckokatolicka jest na ogół w dobrym stanie. Należy jednak poprawić rynny dachowe i deski oszalowania ścian. Również ogrodzenie kościoła wymaga poprawy.

Należy podkreślić, że kościół pomocniczy w Zubrzyku[5] został odrestaurowany przez Księdza Proboszcza z zewnątrz i wewnątrz z wielką starannością i smakiem.

---

1 Parafia pw. św. Michała Archanioła została erygowana 12 XII 1951 r. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Obecnie w dekanacie Piwniczna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Kazimierz Mucha (1908-1970) – s. Leona i Katarzyny z d. Gubała. Urodził się 1 IV 1908 r. w Mszance. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Był wikariuszem w Radomyślu Wielkim, Dębicy, Szczurowej, Otfinowie, Wietrzychowicach. Od 4 IV 1948 r. pracował w Wierchomli Wielkiej. W 1951 r. został tu proboszczem. Zmarł 9 XI 1970 r.

5 Kościół pw. Podwyższenia Krzyża Świętego, bezstylowy, murowany z kamienia, otynkowany, wybudowany w 1885 r.

Plebania została poddana całkowitemu, nowoczesnemu remontowi i obecnie znajduje się w dobrym stanie. Niewygodne jest jej położenie w odległości około dwóch kilometrów od jednego i drugiego kościoła. Kaplica stojąca obok plebanii spłonęła.

Budynek gospodarczy po przebudowie znajduje się w dobrym stanie.

Cmentarze parafialne wymagają większej troski co do swego ogrodzenia i dbałości o mogiły.

Kancelaria parafialna nie wykazuje braków i jest dobrze prowadzona.

Stan religijno-moralny jest dobry. Pracę duszpasterską Ks. Proboszcz prowadzi w niełatwych warunkach, jakie mają miejsce na terenach połemkowskich. Wypadło Ks. Proboszczowi pracować nad ludnością bardzo zróżnicowaną co do swego pochodzenia. Dzięki jednak Jego wytrwałej pracy, parafianie Wierchomli Wielkiej pochodzący z ludności przybyłej z innych terenów i resztek ludności łemkowskiej zaczynają stanowić prawdziwą jedność parafialną, która znajduje szczególny wyraz w harmonijnych nabożeństwach kościelnych.

W czasie wizytacji do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 114 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Za ofiarną pracę na skromnej i trudnej placówce wyrażam Księdzu Proboszczowi moje podziękowanie i przesyłam arcypasterskie błogosławieństwo.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

Dekret reformatorski
[5]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Żegiestów[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 V 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Drożdżowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, dawna cerkiew greckokatolicka, po ostatnio przeprowadzonym remoncie znajduje się w dobrym stanie. Wnętrze kościoła zostało wyposażone w trzy nowe ołtarze i jest czysto oraz estetycznie utrzymane. Jedynie zewnętrzna strona muru kościelnego wymaga odpowiedniego uporządkowania.

---

1 Bp Franciszek Lisowski w 1933 r. utworzył przy kościele św. Kingi niezależną od parafii Muszyna placówkę duszpasterską. Parafia pw. św. Anny została erygowana w 1951 r. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Obecnie w dekanacie Piwniczna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Józef Drożdż (1916-1982) – s. Macieja i Marii z d. Biel. Urodził się 4 VI 1916 r. w Barcicach. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Ryglicach i Bochni. Dnia 11 XII 1945 r. został rektorem kościoła w Gawłowie. Z powodów zdrowotnych został przeniesiony i objął wikariat w Baranowie, a następnie w Ciężkowicach. Od 13 VII 1949 r. był administratorem, a od 29 XII 1951 r. proboszczem w Żegiestowie. Dnia 23 V 1963 r. uzyskał tytuł magistra teologii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Z powodu słabego zdrowia w 1979 r. zrezygnował z probostwa. Zmarł 17 III 1982 r.

Kościół pomocniczy w Żegiestowie-Zdroju[5] przedstawia się bardzo dobrze. Wnętrze kościoła zdrojowego jest pięknie odnowione i czysto utrzymane. Niestety jest on za szczupły jak na potrzeby rozwijającego się zdrojowiska.

Plebania murowana jest nowym budynkiem niedawno wykończonym.

Budynki gospodarcze po przeprowadzonej przebudowie są w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest własnością komunalną.

Kancelaria parafialna ma dobre pomieszczenie i jest należycie prowadzona.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze, chociaż miejscowa ludność jest wystawiona niekiedy na ujemny wpływ niektórych wczasowiczów i kuracjuszy, któremu należy ustawicznie przeciwdziałać.

Parafianie pochodzą z różnych stron Polski, ale dzięki Kościołowi zżywają się dobrze ze sobą i zaczynają tworzyć prawdziwą jedność parafialną. Kuracjusze są otoczeni troskliwą i taktowną opieką Księdza Proboszcza.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 109 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Dziękuję Księdzu Proboszczowi za duży wkład pracy w organizację parafii w nowych warunkach i z całego serca błogosławię Mu na dalsze owoce kapłańskiej gorliwości.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

[5] Wybudowany w latach 1907-1908 jako kościół zdrojowy według projektu arch. Michała Morawieckiego, neogotycki, murowany z cegły z użyciem kamienia, jednonawowy, o trójprzęsłowej nawie, z krótkim prezbiterium zamkniętym trójbocznie.

Dekret reformatorski
[6]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Rytro[1] przeprowadzonej w dniach 4-5 VI 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Woźniackiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, jest prowizoryczny, ale znajduje się w dobrym stanie i może służyć jeszcze długie lata, skoro obecnie nie można przystąpić do budowy nowego. Dobudowano do niego bardzo udanie przedsionek i kaplicę, w której znajduje się wielką czcią otoczony obraz Matki Bożej Uzdrowienia Chorych. Remontu potrzebuje organ. Sprawą niedalekiej przyszłości powinno być ogrodzenie obszernego placu przykościelnego, łącznie z przylegającym do niego i szczęśliwie wykupionym już domem.

---

1 Parafia pw. św. Józefa Robotnika została erygowana 8 VI 1931 r. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Obecnie w dekanacie Piwniczna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Józef Woźniacki (1909-1999) – s. Antoniego i Karoliny z d. Toleżyńska. Urodził się 22 XI 1909 r. w Milatynie Nowym (w archidiecezji lwowskiej). Święcenia kapłańskie przyjął 4 XII 1932 r. w Zgromadzeniu Misjonarzy św. Wincentego á Paulo. Jako wikariusz pracował w parafiach prowadzonych przez Księży Misjonarzy, m.in. w parafii pw. św. Rodziny w Tarnowie. Pod koniec II wojny światowej pełnił obowiązki kapelana sióstr dominikanek w Rychwałdzie. Po przejściu do diecezji tarnowskiej, w 1945 r. został zamianowany administratorem parafii w Rytrze. Dekret sekularyzacyjny otrzymał 28 IV 1948 r. Po rezygnacji z probostwa w 1985 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 10 I 1999 r.

Plebania nowa, jest w stanie bardzo dobrym. Podobnie skromne budynki gospodarcze.

Cmentarz grzebalny znajduje się pod zarządem komunalnym i jest dobrze utrzymany.

Kancelaria parafialna ma dobre pomieszczenie i jest należycie prowadzona.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Odznacza się ona pobożnością i przywiązaniem do Kościoła oraz kapłanów. Jest jednak wystawiona na ujemne oddziaływanie wczasowiczów, którzy w okresie letnim bardzo licznie przewijają się przez Rytro i obok dobrego przykładu wielu, niejednokrotnie przynoszą zgorszenie. Przed tym zgorszeniem należy bronić szczególnie młodzież, którą Ksiądz Proboszcz skutecznie przyciąga do kościoła. Gorliwa praca Księdza Proboszcza w niełatwych, górskich warunkach na pewno będzie przyczyniać się do dalszego podnoszenia poziomu moralnego parafian, szczególnie przez wykorzenienie z ich życia nałogu pijaństwa.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 666 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za dotychczasowe wyniki duszpasterskiej pracy nacechowanej Bożą pogodą i radością.

Dziękuję również Księdzu Wikaremu Władysławowi Augustynowi[5] za zgodną współpracę z Księdzem Proboszczem. Wszystkim parafianom Rytra i ich Zacnym Duszpasterzom serdecznie błogosławię.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

[5] Ks. Władysław Augustyn (1937-1990) – s. Franciszka i Bronisławy z d. Lis. Urodził się 25 XII 1937 r. w Lubczy. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1962 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Rytrze (1962-1965) i Tylmanowej. Z Tylmanowej został skierowany na wikariat do Czchowa (1969 r.) i równocześnie rektorat kościoła w Jurkowie. W 1971 r. został wikariuszem eksponowanym, a w 1979 r. proboszczem nowo utworzonej parafii w Jurkowie k. Czchowa. Zmarł nagle 2 VIII 1990 r.

Dekret reformatorski
[7]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Gołkowice[1] przeprowadzonej w dniach 5-6 VI 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Michałowi Orczykowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany znajduje się na ogół w dobrym stanie. Należałoby poprawić żelazne ogrodzenie kościoła, które z biegiem czasu powyginało się, ponieważ nie było postawione na cokole kamiennym. Wnętrze kościoła jest utrzymane dobrze i czysto. Trzeba jednak postarać się o wymianę drewnianych okien, które są zmurszałe.

Zakrystia wzorowo i czysto utrzymana jest dobrze zaopatrzona. Do naczyń na oleje św. należałoby postarać się o szklane korki.

---

1 Bp Leon Wałęga w 1911 r. utworzył ekspozyturę niezależną od parafii Podegrodzie. Parafia pw. św. Antoniego Padewskiego została erygowana 10 V 1925 r. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Także obecnie w dekanacie Stary Sącz.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Michał Orczyk (1881-1964) – s. Stanisława i Anny z d. Banach. Urodził się 2 VIII 1881 r. w Piotrkowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1907 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w parafiach: Łącko, Pilzno, Wierzchosławice, Kolbuszowa, Mszana Dolna, Czermin, Wojnicz, Siedliska-Bogusz. W 1922 r. objął probostwo w Rajbrocie. Od 1936 r. przebywał na urlopie i rezydował w Łososinie Dolnej. W 1942 r. został proboszczem w Sromowcach Niżnych. Od 1948 r. pełnił urząd proboszcza parafii Gołkowice. Zmarł 26 XII 1964 r.

Plebania została gruntownie odrestaurowana i zabezpieczona przed grzybem przez odwodnienie.

Budynki gospodarcze po przeprowadzonym remoncie znajdują się w dobrym stanie. Wskazane jest poprawienie i uzupełnienie ogrodzenia obejścia plebańskiego od strony publicznej drogi. Bardzo dobry stan posiada po remoncie wikarówka.

Cmentarz grzebalny staraniem Księdza Proboszcza został ostatnio znacznie powiększony i rozpoczęto jego ogrodzenie, które chyba w niedalekiej przyszłości zostanie doprowadzone do końca. Domaga się on wytyczenia głównej i bocznych alei oraz oczyszczenia zarośniętych trawą mogił.

Kancelaria parafialna nie wykazuje żadnych braków i jest solidnie prowadzona.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze. Niewątpliwie wpływa nań rozbudzone życie eucharystyczne parafian. Z radością należy przywitać zmniejszanie się w parafii pijaństwa w stosunku do lat ubiegłych. Oby praca Księdza Proboszcza i Księdza Wikarego doprowadziła do całkowitego usunięcia tego nałogu z życia gołkowickich parafian.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 480 osób.

Dziękuję Księdzu Proboszczowi za liczne dobro zdziałane w parafii. Dziękuję również Księdzu Katechecie Tadeuszowi Machnikowi[5] za gorliwe wspomaganie Ks. Proboszcza. Całej Parafii gołkowickiej i Jej Drogim Duszpasterzom serdecznie błogosławię.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

+ Jan Pietrzykowski

[5] Ks. Tadeusz Machnik (1930-1999) – s. Piotra i Rozalii z d. Wolak. Urodził się 6 I 1930 r. w Rudzie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w parafiach: Łysa Góra, Gołkowice, Męcina, Słopnice. W 1969 r. został zamianowany najpierw wikariuszem ekonomem, a później proboszczem w Kamionce Małej. W 1981 r. został zamianowany wikariuszem ekonomem, a następnie proboszczem w Ujanowicach. Pełnił urząd dziekana dekanatu ujanowickiego. Zmarł nagle 19 IX 1999 r.

Dekret reformatorski
[8]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Biegonice[1] przeprowadzonej w dniach 6-7 VI 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Jasiakowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany znajduje się w dobrym stanie i z zewnątrz jest należycie zabezpieczony. Należałoby jednak odnowić polichromię uszkodzoną w różnych miejscach. Szczególnie ołtarze (zwłaszcza ołtarz Najświętszego Serca P[ana] Jezusa) wymagają odnowienia. Należy usunąć gipsową figurę N[ajświętszej] M[aryi] P[anny] z pięknej zabytkowej chrzcielnicy. Niektóre obrazy – oleodruki[5] nie harmonizują z poważnym i pięknym

1 Parafia pw. św. Wawrzyńca Męczennika została erygowana w 1269 r. przez bpa Pawła z Przemankowa. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Także obecnie w dekanacie Stary Sącz.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Stanisław Jasiak (1916-2001) – s. Józefa i Zofii z d. Bernada. Urodził się 24 III 1916 r. w Skrzyszowie. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w parafiach: Łososina Górna, Podegrodzie, Nowy Sącz. W latach 1958-1982 pełnił obowiązki proboszcza w Biegonicach. Po rezygnacji z obowiązków proboszczowskich otrzymał nominację na kapelana Sióstr Służebniczek Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej w Szynwałdzie. Zmarł 28 XI 2001 r.

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

wnętrzem kościoła. Dobrze byłoby zastąpić je innymi wartościowymi obrazami. Podniszczone ramy niektórych obrazów domagają się odnowienia.

P l e b a n i a drewniana, stara, zawilgocona i nieco zagrzybiona domaga się budowy nowej. Niestety, nie można przystąpić do budowy nowej plebanii, ponieważ nie został jeszcze definitywnie ustalony plan budowy osiedla przemysłowego powstającego w Biegonicach. Na razie nie pozostaje nic innego, jak konserwowanie starej plebanii, aby była zdatna do zamieszkania. Można spodziewać się, że Ksiądz Proboszcz *tempore opportuno*[6] przystąpi do budowy nowej plebanii.

B u d y n k i g o s p o d a r c z e dość liche, należałoby przestawić, zmniejszając podwórze gospodarcze, co również jest utrudnione nieustalonym planem zabudowy.

C m e n t a r z g r z e b a l n y jest dobrze i starannie utrzymany.

D u s z p a s t e r s t w o jest wystawione na specjalne potrzeby i trudności, gdyż Biegonice ze wsi przekształcają się w osiedla przemysłowe. W związku z tym napływają do Biegonic obcy, którzy nie zawsze przynoszą to, co jest dobre. Dlatego w duszpasterstwie należy zwrócić szczególną uwagę na młodzież, aby chronić ją od złych wpływów. Wyjątkowej troski wymaga młodzież kształcąca się poza Biegonicami i młodzież pozaszkolna. Niechaj ona stanie się przedmiotem przemyślanego duszpasterstwa stanowego.

Należy podkreślić, że Ksiądz Proboszcz swoim taktem, opanowaniem i dyskrecją wpłynął bardzo na uspokojenie burzliwych nastrojów w parafii[7].

---

6 *Tempore opportuno* (łac.) – odpowiedni, właściwy czas.

7 Na prośbę ks. Józefa Góry – proboszcza nowo erygowanej parafii pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Marcinkowicach, rada parafialna w Biegonicach 7 XII 1952 r. pozytywnie zaopiniowała przekazanie niewykorzystywanego w kulcie obrazu Matki Bożej Biegonickiej (wówczas datowanego na XVII w.) do kościoła w Marcinkowicach. Ówczesny proboszcz w Biegonicach, ks. Edward Lis, uzyskał na to również zgodę Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. Obraz został zawieszony 20 XII w ołtarzu marcinkowskiego kościoła. Rada parafialna w Biegonicach postanowiła jednocześnie, aby ewentualny zwrot kosztów renowacji i konserwacji obrazu ze środków parafii Marcinkowice przeznaczyć na zakup szat liturgicznych do kościoła w Biegonicach. Sprawa przekazania obrazu znacznie jednak poróżniła parafian w Biegonicach. Stała się na tyle głośna, że w lutym 1953 r. ks. Lis został wezwany do Kurii Diecezjalnej. Wśród parafian krążyły odpisy listu ks. Karola Szymaszka (administratora parafii w latach 1939-1946) kolportowane przez niektóre zaprzyjaźnione z nim rodziny, mocno krytyczne wobec ks. Lisa. Ten z kolei tłumaczył Kurii

Sakrament Bierzmowania przyjęło 141 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi za Jego cichą i skuteczną pracę wyrażam podziękowanie oraz przesyłam serdeczne błogosławieństwo.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

Diecezjalnej całą sytuację w mocno emocjonalnym liście z marca 1953 r. Już 16 II 1953 r. ks. Góra przywiózł obraz z powrotem do Biegonic, „ponieważ parafianie biegoniccy nie zaakceptowali darowizny". Sprawa urzędowo musiała ciągnąć się dłużej, skoro w czerwcu 1953 r. Kuria Diecezjalna żądała od ks. Lisa potwierdzenia, czy obraz wrócił na stałe do Biegonic. Atmosfera w parafii popsuła się na dłużej, rodząc plotki i niesprawiedliwe sądy.

Dekret reformatorski
[9]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Stary Sącz[1] przeprowadzonej w dniach 15-17 VI 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Janowi Kosowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, zabytkowy, po ostatnio przeprowadzonej restauracji znajduje się w dobrym stanie. Wskazane jest postarać się

---

1 Parafia fundacji książęcej powstała najpóźniej w XII w. Pierwsza wzmianka pochodzi z 1299 r. Bp Marcin II Szyszkowski, książę siewierski i biskup krakowski, wyniósł probostwo do godności prepozytury, tworząc przy nim kolegium mansjonarzy. W latach 1811-1821 Stary Sącz był siedzibą wikariatu starosądeckiego, który obejmował trzy obwody polityczne: myślenicki, bocheński i sądecki. Obecnie parafia pw. św. Elżbiety Węgierskiej. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego, także aktualnie w dekanacie Stary Sącz.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Jan Kos (1917-1991) – s. Jana i Marii z d. Nowińska. Urodził się 30 III 1917 r. w Podegrodziu. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Sędziszowie Małopolskim i Mielcu. Pełnił obowiązki katechety w szkołach w Mielcu, Gorlicach i Tuchowie. Uzyskał magisterium (1949 r.), a następnie doktorat (1951 r.) z teologii na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W 1957 r. został zamianowany proboszczem w Bielczy, zaś w 1961 r. proboszczem w Starym Sączu. Udzielał się w Sądzie Diecezjalnym w Tarnowie – od 1952 r. jako obrońca węzła małżeńskiego, od 1959 r. jako sędzia diecezjalny. Zmarł 13 VII 1991 r.

o nowe umeblowanie zakrystii dostosowane stylowo do starego i pięknego kościoła.

Na terenie parafii znajduje się kościół klasztorny P.P. [Panien] Klarysek[5], starannie konserwowany.

Kościół pomocniczy w Moszczenicy[6], drewniany, został częściowo poddany remontowi i jego stan jest zadowalający. Należy jeszcze odremontować jego dzwonnicę i ogrodzenie.

Na terenie parafii znajduje się 6 kaplic (3 w Starym Sączu[7], w Cyganowicach[8], w Mostkach[9] i w Moszczenicy Wyżnej[10]), które są bardzo korzystne z punktu widzenia duszpasterskiego i cieszą się troskliwą opieką Księdza Proboszcza oraz wiernych.

Plebania murowana, bardzo stara, została poddana kapitalnemu remontowi i po jego szczęśliwym dokończeniu będzie mogła służyć jeszcze długie lata.

Wikarówka jest budynkiem należycie konserwowanym.

Budynki gospodarcze są za wielkie na obecne potrzeby probostwa i wymagają poprawy. Przy remoncie, względnie przebudowie powyższych budynków, należy wyburzyć część stajni przylegającej do cmentarza kościelnego, ponieważ jest ona przykrym dysonansem w otoczeniu zabytkowej świątyni.

Kancelaria parafialna jest sumiennie i wzorowo prowadzona, ale jej lokal domaga się odpowiedniego umeblowania.

---

5 Kościół i klasztor ufundowany w 1280 r. przez św. Kingę. Budowa kościoła klasztornego, murowanego, rozpoczęła się jeszcze w XIII w. Ok. 1332 r. kościół został konsekrowany.

6 Wybudowany w XVI lub XVII w., kilkukrotnie odnawiany. Bez wyraźnych cech stylowych, z reminiscencjami gotyckimi. Drewniany, konstrukcji zrębowej, oszalowany, kryty blachą.

7 Kaplice: pw. św. Krzyża na ul. Morawskiego (z kamienia i cegły, otynkowana; pierwotnie kościół szpitalny), pw. Przemienienia Pańskiego na ul. Zjednoczenia (neogotycka, z kamienia i cegły, otynkowana) oraz pw. św. Rocha i św. Sebastiana – kościół cmentarny (wczesnobarokowy, z kamienia, otynkowany, kryty dachówką).

8 Kaplica pw. Najświętszej Maryi Panny Wspomożenia Wiernych – zbudowana w 1812 r. Murowana, z kamienia i cegły, otynkowana, kryta blachą.

9 Kaplica pw. św. Piotra Apostoła.

10 Kaplica pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry. Spokojna i metodyczna praca Księdza Proboszcza na pewno przyczyniać się będzie do jego podnoszenia przez wykorzenienie zastarzałych wad, zwłaszcza pijaństwa i gniewów. Żywe przywiązanie parafian do Kościoła i kapłanów stanowi dobrą podstawę do oddziaływania duszpasterskiego na ich życie.

Dla usprawnienia duszpasterstwa w parafii należy zmierzać do tego, aby przy kościele św. Mikołaja w Moszczenicy osiadł na stałe kapłan i przez to mógł lepiej służyć tamtejszym wiernym[11].

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 849 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze, co świadczy o rzetelnej pracy Księży Katechetów[12], którym za nauczanie dzieci i młodzieży oraz za całokształt wpływu duszpasterskiego wyrażam moje uznanie.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za duży wkład na przestrzeni stosunkowo krótkiego czasu zarówno w materialną, jak i w duchową stronę parafii i serdecznie błogosławię na dalsze, obfite owoce pasterskiego działania.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

[11] Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa w Moszczenicy Niżnej została erygowana 6 XII 1980 r.

[12] W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Stary Sącz zostali wykazani katecheci: ks. Jan Niedojadło (1893-1968) i ks. Franciszek Pałucki (1914-1990) oraz wikariusze: ks. Franciszek Kostrzewa (ur. 30 IX 1928 r., aktualnie rezydent w parafii Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła i św. Jakuba Apostoła w Brzesku) i ks. Tadeusz Dyło (1934-2020).

Dekret reformatorski
[10]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Żeleźnikowa[1] przeprowadzonej w dniach 17-18 VI 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Kudejowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany był bardzo poważnie zagrożony wskutek naruszenia fundamentów przez zaskórną wodę. Po umiejętnie przeprowadzonym odwodnieniu oraz po remoncie dachu i zabezpieczeniu wieży kościelnej stan kościoła jest dobry. Również wnętrze świątyni, dzięki nowej, bezpretensjonalnej, ale miłej i dydaktycznej polichromii i przez zharmonizowane z nią odnowienie ołtarzy, przedstawia się bardzo dobrze.

---

1 Parafia pw. św. Michała Archanioła została erygowana prawdopodobnie w pierwszej połowie XIII w. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Także obecnie w dekanacie Stary Sącz.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Stanisław Kudej (1908-1984) – s. Ludwika i Marii z d. Ligęza. Urodził się 9 IV 1908 r. w Kolbuszowej. Święcenia kapłańskie przyjął 26 III 1932 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w parafiach: Mikluszowice, Radłów, Przecław, Brzeziny, Dębica. Od 1943 r. pełnił obowiązki administratora parafii w Nowym Sączu, od 1945 r. proboszcza w Tuchowie, a następnie administratora (od 1947 r.) i proboszcza (od 1958 r.) w Żeleźnikowej. Zmarł 24 III 1984 r.

Wskazane jest usunięcie z bocznego ołtarza, w którym mieści się zabytkowy obraz, dodatkowych obrazów Matki Bożej Częstochowskiej i św. Judy Tadeusza. Można by się zastanowić, czy nie byłoby wskazane przeniesienie tego zabytku do wielkiego ołtarza. Należy usunąć z ołtarza żarówki, a zastąpić je reflektorami odpowiednio umieszczonymi.

Zakrystia otrzymała nowe i piękne umeblowanie.

Plebania po gruntownym remoncie znajduje się w dobrym stanie.

Budynki gospodarcze, chociaż za wielkie jak na obecne potrzeby probostwa, są zupełnie dobre.

Cmentarz jest obszerny i wystarczający, ale domaga się on wytyczenia głównej i bocznych alei oraz większej troski o wygląd zewnętrzny mogił.

Kancelaria ma dobre pomieszczenie i jest prowadzona sumiennie.

Stan moralno-religijny parafii przedstawia się na ogół dobrze, ale jego bolączką jest niewątpliwie pijaństwo, które szerzy się zwłaszcza u pewnej części młodzieży.

Widać wpływ pracy Księdza Proboszcza na gorącą religijność i mimo braków zadowalającą moralność parafian.

Wznowienie punktu katechetycznego w Żeleźnikowej Małej byłoby bardzo pożyteczne dla katechizacji w parafii.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 345 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za to, że jest dobrym gospodarzem parafii i z całego serca błogosławię Mu na szczęśliwą realizację szlachetnych planów duszpasterskich.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

Dekret reformatorski
[11]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Barcice[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 VI 1963 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Ludwika Siwadły[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Janowi Maziarzowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, znajduje się w dobrym stanie. Zarówno jego strona zewnętrzna, jak i wnętrze są otoczone troskliwą opieką. Jest wskazane usunąć z kaplicy św. Marii Magdaleny krzyż umieszczony w oknie i znaleźć dla niego inne odpowiednie miejsce. Natomiast wielki, zabytkowy, drewniany krzyż umieszczony na zewnętrznej ścianie prezbiterium, nadniszczony od wpływów atmosferycznych, należałoby zdjąć, zakonserwować i umieścić w przedsionku kościoła. Na podkreślenie zasługuje

---

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej została erygowana prawdopodobnie w XIII w. W 1963 r. należała do dekanatu starosądeckiego. Także obecnie w dekanacie Stary Sącz.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Ludwik Siwadło – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

4 Ks. Jan Maziarz (1909-1999) – s. Wojciecha i Wiktorii z d. Kozik. Urodził się 20 V 1909 r. w Posadowej. Święcenia kapłańskie przyjął z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w parafiach: Lipnica Murowana, Ciężkowice, Łososina Górna. Od 1940 r. pełnił urząd proboszcza w Rudce, a od 1952 r. proboszcza w Barcicach. Po rezygnacji z urzędu proboszcza pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 5 X 1999 r.

staranna i umiejętna konserwacja i przechowywanie starych, wyjątkowo pięknych szat liturgicznych.

Plebania nowa, niewykończona, jest bardzo okazałym i nowocześnie zaplanowanym budynkiem.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie.

Cmentarz jest dobrze utrzymany i posiada solidne ogrodzenie.

Kancelaria parafialna jest należycie prowadzona. Kronika parafii domaga się uzupełnienia na podstawie materiałów posiadanych przez Księdza Proboszcza, również z okresu proboszczowania poprzedniego duszpasterza księdza Antoniego Glińskiego[5].

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Widać żywą pobożność oraz szczere przywiązanie do Kościoła i kapłanów. Gorliwa praca Księdza Proboszcza na pewno w dalszym ciągu będzie przyczyniać się do coraz większego uświęcania Jego parafian, szczególnie przez wykorzenienie wad pijaństwa i kłótliwości.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 670 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za to, że jest dobrym i roztropnym gospodarzem parafii i błogosławię Mu z całego serca na dalsze realizowanie Jego szlachetnych duszpasterskich planów.

Tarnów, styczeń 1964 r.
Nr OB.III-21/12/64.

[5] Ks. Antoni Gliński (1886-1953) – s. Antoniego i Kunegundy z d. Chmura. Urodził się 5 VI 1886 r. w Starym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1911 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w parafiach: Zdziarzec, Łączki Kucharskie, Padew. Od 1917 r. był administratorem, a od 1918 r. proboszczem parafii Chronów. Następnie od 1922 r. był proboszczem w Łączkach Kucharskich. Od 1929 r. proboszczem w Libuszy. Od 1931 r. proboszczem w Zdziarcu. Od 1945 r. administratorem, a od 1952 r. proboszczem parafii Barcice. Zmarł 17 II 1953 r.

Dekret reformatorski
[12]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka[1] przeprowadzonej w dniach 25-26 IV 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Kurczabowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, murowany, jest utrzymany dobrze i troskliwie. Należy jednak przenieść feretrony w miejsce bardziej niewidoczne.

---

1 Parafia pw. św. Wojciecha Biskupa i Męczennika została erygowana prawdopodobnie w drugiej połowie XIV w. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Łużna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik (1911-1973) – s. Wojciecha i Anieli z d. Niemiec. Urodził się 11 III 1911 r. w Moszczenicy k. Gorlic. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Mielcu i Tarnowie. Katechizował w wielu tarnowskich szkołach, m.in. w II Gimnazjum im. Jana hetmana Tarnowskiego, gimnazjum kupieckim i liceum handlowym, szkole zawodowej, męskiej szkole mechanicznej, III Gimnazjum i Liceum im. A. Mickiewicza, liceum pedagogicznym. W latach 1961-1966 pełnił urząd proboszcza w Gorlicach. Od 1966 r. do śmierci był rektorem Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie. Wykładał homiletykę. Szambelan papieski i prałat honorowy. Zmarł 5 VI 1973 r.

4 Ks. Stanisław Kurczab (1920-1999) – s. Adama i Agaty z d. Cetera. Urodził się 15 VII 1920 r. w Chojniku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Wielopolu Skrzyńskim i Rożnowicach. Był wikariuszem adiutorem (od 1957 r.) i administratorem (od 1960 r.) w parafii Staszkówka. Następnie wikariuszem ekonomem (od 1969 r.) i proboszczem (od 1970 r.) w parafii Nagoszyn. Zmarł 14 XII 1999 r.

Brakuje jeszcze ładnej stylowej chrzcielnicy i przynajmniej dwóch nowych konfesjonałów oraz odpowiedniego ogrodzenia kościoła.

Plebania nowa, murowana, wygodna, nie jest jeszcze całkowicie wykończona.

Budynki gospodarcze w części nowe. Przy okazji należy przebudować stajnię i przenieść poza plebanię spichlerz, który psuje wygląd estetyczny otoczenia kościoła.

Kancelaria parafialna jest wzorowo i starannie prowadzona.

Cmentarz wymaga ogrodzenia i większej troski wiernych o mogiły.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Na wizytację parafianie byli dobrze przygotowani. Pobożność maryjna, którą gorliwie rozbudza Ksiądz Proboszcz u stóp łaskami słynącego obrazu Matki Bożej Staszkowskiej, zwłaszcza przez różaniec rodzinny, przyczyni się na pewno do wykorzenienia z życia parafian wzajemnej nieufności, zawiści, pijaństwa i nadmiernego krytycyzmu. Na pochwałę zasługuje opieka Księdza Proboszcza nad młodzieżą pozaszkolną.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 240 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Za gorliwość duszpasterską, włożony wysiłek i troskę o życie duchowe i materialne parafii pragnę Księdzu Proboszczowi gorąco podziękować i wyrazić mu moje uznanie.

Całej Staszkówce i jej Duszpasterzowi na zrealizowanie wszystkich szlachetnych planów serdecznie błogosławię.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

+ Jan Pietrzykowski

Dekret reformatorski
[13]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Gorlice[1] przeprowadzonej w dniach 9-12 V 1964 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Franciszkowi Gawlikowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, duży, jest utrzymany z wielką troską. Doskonale zaplanowane otoczenie kościoła z wyjątkowo pięknym ogrodzeniem stanowi prawdziwą ozdobę miasta i jest wielkim osiągnięciem Księdza Proboszcza i parafii. Wnętrze świątyni odznacza się czystością i porządkiem. W miarę możliwości należy zaplanować piękną polichromię, ołtarz Matki Boskiej Nieustającej Pomocy na wzór ołtarza Jezusa w więzieniu, ambonę i chrzcielnicę. Wszystko powinno być dostosowane do architektury kościoła.

Plebania murowana, piętrowa, posiada dobre i dogodne urządzenia wewnętrzne. Na plebanii mieszczą się punkty katechetyczne i mieszkania dla trzech księży katechetów, dwóch zaś księży mieszka poza plebanią.

---

1 Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny została erygowana prawdopodobnie w drugiej połowie XIV w. Pierwsza wzmianka pochodzi z 1425 r. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Gorlice (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

Budynki gospodarcze wydzierżawiono P[owszechnej] S[półdzielni] S[pożywców] w Gorlicach, ponieważ Ksiądz Proboszcz nie prowadzi gospodarstwa.

Kancelaria parafialna jest pedantycznie i wzorowo prowadzona.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. Dobrze i czysto utrzymany. Trzeba pomyśleć o jego rozszerzeniu, gdyż kończą się wolne miejsca na groby.

Duszpasterstwo w Gorlicach nie jest łatwe ze względu na charakter miejsko-wiejski i częściowo robotniczy parafii. Trudnościom powyższym Ksiądz Proboszcz skutecznie zaradza przez dobrze przemyślany plan duszpasterski oraz przez właściwe podejście do ludzi odznaczające się taktem i uprzejmością.

W należących do parafii wsiach w Stróżówce i Ropicy znajdują się dobrze urządzone punkty katechetyczne.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 915 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze, co świadczy o rzetelnej pracy Księży Katechetów, którym za nauczanie dzieci i młodzieży oraz za całokształt oddziaływania duszpasterskiego wyrażam moje uznanie.

Pragnę podziękować Księdzu Proboszczowi za inteligentne i gorliwe prowadzenie parafii oraz za dobre oddziaływanie na życie dekanatu gorlickiego.

Gorące podziękowanie kieruję do Księży Seniorów: Ks. Kan. Teofila Górnickiego[4] i Ks. Kan. Franciszka Szatko[5] za ich duży wkład w życie parafialne, a szczególnie za budujący przykład dawany młodym kapłanom.

---

4 Ks. Teofil Górnicki (1890-1971) – s. Wojciecha i Marii z d. Klimkiewicz. Urodził się 6 I 1890 r. w Niebylcu. Święcenia kapłańskie przyjął 6 V 1917 r. z rąk bpa Józefa Sebastiana Pelczara. Był wikariuszem w Samborze i Albigowej oraz wikariuszem eksponowanym w Błoniu. W latach 1921-1925 pełnił funkcję sekretarza biskupa przemyskiego. W 1925 r. inkardynował się do diecezji tarnowskiej. W latach 1924-1945 był katechetą w Liceum Ogólnokształcącym w Gorlicach. W 1962 r. otrzymał nominację na dziekana gorlickiego. Szambelan papieski. Zmarł 30 IX 1971 r.

5 Ks. Franciszek Szatko (1900-1991) – s. Wojciecha i Karoliny z d. Szatko. Urodził się 22 IX 1900 r. w Śmignie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1924 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Tuchowie, Ryglicach, Podegrodziu i Bochni. Od 1932 r. aż do emerytury katechizował w Gorlicach. Zmarł 27 III 1991 r.

Dziękuję również Księżom Katechetom: Józefowi Żurawskiemu[6], Emilowi Styczniowi[7], Stanisławowi Wiśniowskiemu[8], Antoniemu Porębie[9] i Józefowi Gaworowi[10] za ofiarną pracę w atmosferze wzajemnej zgody i zrozumienia.

Całej Parafii Gorlickiej i Jej Duszpasterzom serdecznie błogosławię.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

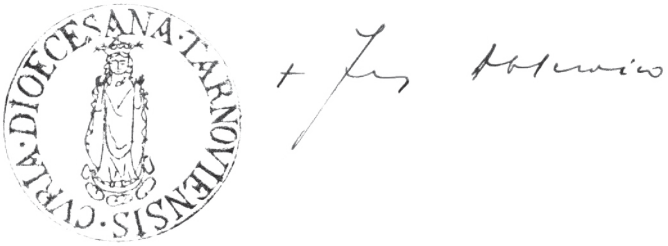

6 Ks. Józef Żurawski (1930-1991) – s. Błażeja i Karoliny z d. Marszałek. Urodził się 17 IX 1930 r. w Smykowie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Krościenku, Gorlicach, Dębicy, Tarnowie-Mościcach, Łącku i Nowym Sączu. Był administratorem parafii Zalasowa. W 1984 r. został zamianowany proboszczem w Barcicach. Zmarł 3 IV 1991 r.

7 Ks. Emil Styczeń (1930-2008) – s. Jana i Marii z d. Walas. Urodził się 6 VIII 1930 r. w Niedarach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w parafiach: Szynwałd, Żegocina, Gorlice. W latach 1957-1962 rezydował w Bochni. W 1979 r. objął urząd proboszcza parafii Moszczenica. W latach 1983-1986 był kapelanem klasztoru Sióstr Klarysek w Starym Sączu. W latach 1989-2007 pracował duszpastersko w Stanach Zjednoczonych. Zmarł 22 VII 2008 r.

8 Ks. Stanisław Wiśniowski (1932-1999) – s. Bronisława i Honoraty z d. Pasek. Urodził się 23 III 1932 r. w Gnojniku. Święcenia kapłańskie przyjął 28 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Łączkach Kucharskich, Gromniku, Gorlicach, Krynicy-Zdroju. W 1972 r. został zamianowany wikariuszem adiutorem, a następnie proboszczem parafii Lipnica Murowana. Zmarł 4 IV 1999 r.

9 Ks. Antoni Poręba (1936-2003) – s. Michała i Katarzyny z d. Michalik. Urodził się 14 I 1936 r. w Białej Niżnej. Święcenia kapłańskie przyjął 18 I 1959 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w parafiach: Biecz i Gorlice. W latach 1967-1982 pełnił obowiązki dyrektora administracyjnego Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie. W 1982 r. został mianowany wikariuszem ekonomem, a następnie proboszczem parafii Żegocina. Zmarł 23 I 2003 r.

10 Ks. Józef Gawor (1937-2015) – s. Władysława i Józefy z d. Fura. Urodził się 4 IX 1937 r. w Otfinowie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1961 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w parafiach: Padew Narodowa, Gorlice (parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny), Dębica (parafia pw. św. Jadwigi), Łysa Góra. W latach 1974-2007 był proboszczem parafii Lubcza, gdzie pozostał w charakterze rezydenta. Zmarł 13 VIII 2015 r.

Dekret reformatorski
[14]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Glinik Mariampolski[1] przeprowadzonej w dniach 10-11 V 1964 r. w asystencji Księdza Kanonika Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Rektorowi Kaplicy Józefowi Mickowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Glinik Mariampolski nie ma kościoła. Kaplica, przy której mieszkają Siostry Służebniczki Starowiejskie, nie wystarcza na potrzeby trzech tysięcy wiernych. W dodatku kaplica ta znajduje się na terenie zajętym przez miejscową Fabrykę Maszyn i Sprzętu Wiertniczego. Wskutek tego grozi jej wyburzenie w związku z rozbudową fabryki. Władze państwowe od kilku lat odmawiają pozwolenia na budowę kościoła.

---

1 Bp Jan Stepa 17 XII 1958 r. erygował w Gliniku wikarię parafialną częściowo zrównaną w prawie z parafią. Bp Jerzy Ablewicz 22 XII 1982 r. erygował w Gorlicach-Gliniku parafię pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy, która w 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Gorlice (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Józef Micek (1927-2009) – s. Ludwika i Stefanii z d. Szumowicz. Urodził się 8 XII 1927 r. w Pilźnie. Święcenia kapłańskie przyjął 3 V 1953 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Gorlicach. Od 1958 r. sprawował posługę duszpasterską w Gliniku Mariampolskim (w latach 1982-1994 jako pierwszy proboszcz). Przez wiele lat był dziekanem dekanatu gorlickiego. W 1992 r. inkardynował się do diecezji rzeszowskiej. Zmarł 3 VII 2009 r.

Obecna kaplica jest czysto i estetycznie utrzymana. Posiada pełne wyposażenie liturgiczne. Otoczona wielką troską duszpasterzy, sióstr i wiernych, jest miejscem godnym dla służby Bożej.

Od 1964 r. Księża posiadają własne mieszkanie (3-pokojowe) dobrze urządzone i wygodne.

Kancelaria czynna od 1964 r. mieści się w mieszkaniu Księdza Rektora. Prowadzona jest dobrze i starannie. Dzieje tej placówki opracowane są dokładnie w jej kronice.

Cmentarz grzebalny znajduje się w Gorlicach.

Duszpasterstwo w Gliniku Mariampolskim nie jest łatwe ze względu na napływowy charakter ludności. Obojętność czy nawet wrogość małej grupy ludzi nie pomniejsza przywiązania do Kościoła i kapłanów tysięcy wiernych: starszych, młodzieży i dzieci. Wielki takt, bezinteresowność i gorliwość Księdza Rektora budzą nadzieję na dalszy wzrost życia religijnego.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 347 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze, co świadczy o umiejętnej i gorliwej pracy Księży i Sióstr.

Pragnę serdecznie podziękować Księdzu Józefowi Mickowi i jego współpracownikowi Księdzu Franciszkowi Malarzowi[5] za ich ofiarną i pełną poświęcenia pracę w niełatwych warunkach.

Serdecznie dziękuję również Siostrze Przełożonej i Siostrom gorliwie współpracującym z duszpasterzami Glinika.

Na przezwyciężenie wszystkich trudności po ojcowsku błogosławię całemu Glinikowi i jego Duszpasterzom.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

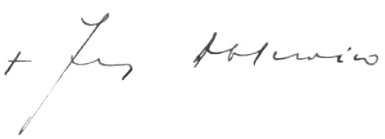

[5] Ks. Franciszek Malarz – urodził się 23 II 1935 r. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1958 r. Od 2005 r. rezyduje w Tymbarku.

Dekret reformatorski
[15]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Męcina Wielka[1] przeprowadzonej w dniach 19-20 V 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Eugeniuszowi Muzyce[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany został odnowiony wewnątrz i na zewnątrz z wielką starannością i troską. Otrzymał nowe ogrodzenie, poprawiono dach i pomalowano oszalowanie. Wnętrze jest czyste, estetycznie urządzone i dobrze wyposażone. Trzeba jeszcze sprawić obraz Serca Pana

---

1 Parafia pw. św. Kosmy i Damiana Męczenników. Parafia rzymskokatolicka istniała tu przynajmniej od 1377 r. (*facultas raedificandi ecclesiam*). Została przejęta przez Kościół prawosławny przed 1546 r. Zygmunt Stary w 1546 r. uposażył parafię greckokatolicką. Bp Jan Stepa erygował parafię rzymskokatolicką w 1951 r. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Gorlice (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Eugeniusz Muzyka (1925-1998) – s. Piotra i Stefanii z d. Szufnara. Urodził się 7 IX 1925 r. w Kobylance. Święcenia kapłańskie przyjął 4 V 1952 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Brzeźnicy, Moszczenicy, Łękawicy i Łukowej. W 1963 r. został zamianowany wikariuszem ekonomem, a następnie w 1964 r. proboszczem w Męcinie Wielkiej. W 1978 r. został przeniesiony na probostwo do Łososiny Dolnej, ale po roku zrezygnował i w 1979 r. został zamianowany wikariuszem ekonomem, a następnie proboszczem w Żurowej. Z probostwa zrezygnował w 1990 r. Jako rezydent przebywał w Żurowej i Zborowicach. Zmarł 4 V 1998 r.

Jezusa, a obecny oleodruk[5] usunąć. Kościół pomocniczy w Męcinie Małej[6] został również gruntownie odnowiony i jest bardzo czysto utrzymany.

Zakrystia ma dobre pomieszczenie na szaty i naczynia liturgiczne.

Plebania zbudowana z cegły i drzewa, ostatnio gruntownie osuszona i odnowiona. Część drewniana służy za mieszkanie Księdzu Proboszczowi. Natomiast w murowanej, nieco zawilgoconej połowie budynku mieści się punkt katechetyczny. Należałoby odwilgocić tę część domu ze względu na zdrowie uczących się tam dzieci.

Budynki gospodarcze wymagają przebudowy i zmniejszenia.

Kancelaria parafialna nie wykazuje żadnych braków i jest starannie prowadzona.

Cmentarz grzebalny wystarczający dla parafii, wymaga troskliwej opieki wiernych. Należałoby ustawić w środku krzyż i możliwie planowo kopać groby. W przyszłości, o ile pozwolą warunki, ogrodzić.

Stan religijno-moralny podnosi się dzięki cichej, ale bardzo gorliwej i ofiarnej pracy Księdza Proboszcza. Należy szczególnie podkreślić wkład pracy Księdza Proboszcza w wychowanie religijne dzieci oraz rozbudzenie u nich życia eucharystycznego.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 98 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Serdecznie dziękuję Księdzu Proboszczowi za wiele dobra, które zdziałał w ciągu krótkiego duszpasterzowania w Męcinie i błogosławię na dalsze obfite owoce apostolskiej działalności.

Tarnów, 1 lutego 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

[5] Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

[6] Kaplica murowana pw. św. Sebastiana Męczennika, wybudowana w 1906 r.

Dekret reformatorski
[16]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kobylanka[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 V 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Łachowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany i zabytkowy został niedawno poddany kapitalnemu remontowi wewnątrz i zewnątrz. Odświeżona polichromia, odnowione ołtarze, staranna czystość wnętrza stwarzają piękną, harmonijną całość. Na ołtarzu głównym znajduje się bardzo cenny i gorąco czczony także w okolicy, łaskami słynący obraz Pana Jezusa Ukrzyżowanego. Dla

---

1 Parafia pw. św. Jana Chrzciciela została erygowana w drugiej połowie XIV w. Powierzona Zgromadzeniu Księży Misjonarzy Saletynów. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Gorlice (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Stanisław Łach MS (1914-1981) – s. Marcina i Antoniny. Urodził się 3 IV 1914 r. w Odrzykoniu k. Krosna. Wieczystą profesję zakonną złożył 30 IX 1936 r. w Dębowcu na ręce ks. superiora Augusta Gauthiera. Święcenia kapłańskie przyjął 25 VI 1939 r. w Przemyślu z rąk bpa Franciszka Bardy. Był prefektem w Małym Seminarium w Dębowcu; wikariuszem w Odrzykoniu i Jedliczu, Kobylance, Trzciance; wikariuszem, ekonomem i socjuszem nowicjatu w Rzeszowie; misjonarzem w Dębowcu; wikariuszem w parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Warszawie; ekonomem prowincjalnym; rezydentem i misjonarzem w Zakopanem. W Kobylance był superiorem i proboszczem w latach: 1952-1961, 1962-1965, 1967-1968 oraz rezydentem w latach 1968-1971. Zmarł 2 VI 1981 r.

pełnego piękna wnętrza kościoła należałoby jeszcze sprawić nowe ławki i konfesjonały.

Zakrystia jest dobrze wyposażona i czysta. Parafia posiada kilka bardzo pięknych ornatów, a szczególnie wyjątkowo cenną monstrancję.

Plebania murowana, chociaż jest budynkiem starym, została całkowicie odremontowana i urządzona nowocześnie i wygodnie. Na podkreślenie zasługuje praca przy usunięciu dużej wilgoci mieszkań.

Budynki gospodarcze są dobre i należycie konserwowane.

Kancelaria parafialna jest prowadzona wzorowo.

Cmentarz grzebalny pięknie i czysto utrzymany, wymaga poszerzenia.

Duszpasterstwo w Kobylance prowadzą Księża Saletyni. Widać ich gorliwą pracę oraz serdeczny, ojcowski stosunek do wiernych. Parafianie są bardzo przywiązani do kościoła i swoich duszpasterzy.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 408 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze. Należy podkreślić piękny udział dzieci we Mszy św.

Rozbudzone życie eucharystyczne, które znalazło wyraz w licznych Komuniach św. dzieci i starszych w czasie wizytacji, pozwala spokojnie patrzeć w przyszłość religijno-moralną parafii. Oby zapatrzenie się w Jezusa Ukrzyżowanego, dopomagało parafianom Kobylanki do wykorzenienia wad, zwłaszcza wzajemnych sporów i zaniedbań uczestnictwa we Mszy św.

Pragnę podziękować Księdzu Proboszczowi, jak również Ks. Edwardowi Sudyce[5] i Ks. Edwardowi Moskalowi[6] za gorliwą i przykładną pracę

[5] Ks. Edward Sudyka MS (1907-1977) – s. Józefa i Katarzyny z d. Półchłopek. Urodził się 16 IV 1907 r. w Kozłówku. Wieczystą profesję zakonną złożył 3 X 1930 r. w Salmacie. Święcenia kapłańskie przyjął 2 VII 1933 r. w Rzymie z rąk kard. Francesco Marchetti-Selvaggiani. Pełnił szereg funkcji i urzędów: wykładowca w Wyższym Seminarium Duchownym w Dębowcu; wikariusz w Stanisławowie; misjonarz w Argentynie (superior i proboszcz w Villa Dominico, wikariusz w Santa Fé, wikariusz i dyrektor Małego Seminarium w Cordobie, wikariusz w Villa Santa Rosa i w Cordobie, dyrektor Małego Seminarium w Pilar); wikariusz w Trzciance, Kobylance, Sobieszewie; dyrektor Kancelarii Apostolskiej w Dębowcu; misjonarz w Zakopanem. Zmarł 21 VI 1977 r.

duszpasterską oraz pełen życzliwości braterski stosunek do kapłanów diecezjalnych.

Błogosławię całej Kobylance i Jej Duszpasterzom na drogę ofiarnej miłości Boga i bliźniego.

Tarnów, luty 1964 r.
Nr OB.III-9/4/65.

[6] Ks. Edward Moskal (1930-2018) – s. Jana i Katarzyny z d. Patryn. Urodził się 19 IV 1930 r. w Żarnowej. Święcenia kapłańskie przyjął 18 III 1956 r. w Krakowie. Jako wikariusz pracował w parafiach saletyńskich w: Krakowie (św. Norberta), Dębowcu, Kobylance, Resku. W 1968 r. został przyjęty do diecezji przemyskiej na okres próby trzech lat. Po inkardynacji do tej diecezji w 1971 r. pracował jako: wikariusz w parafii Pruchnik; administrator w parafii Kosienice; proboszcz w parafiach Krzątka i Strażów. Po reorganizacji podziału administracyjnego Kościoła katolickiego w Polsce, w 1992 r. został kapłanem diecezji rzeszowskiej. Jako emeryt mieszkał w Katowicach, Strzyżowie oraz w Domu Księży Seniorów w Rzeszowie. Zmarł 5 III 2018 r.

Dekret reformatorski
[17]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Sękowa[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 V 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Juliuszowi Suchemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, murowany, znajduje się w stanie bardzo dobrym. Nowa polichromia i czysto utrzymane wnętrze sprawiają miłe wrażenie. Dobrze byłoby pomyśleć o nowych ławkach i konfesjonałach dostosowanych do stylu kościoła. Dla przechowywania przenośnych konfesjonałów i katafalku potrzebny jest odpowiedni schowek. Należy zwrócić uwagę na stan rynien i odprowadzenie wody dachowej.

---

1 Parafia pw. św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny. Wieś założył Kazimierz Wielki w 1363 r. i równocześnie uposażył parafię „jednym łanem ziemi". W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Gorlice (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Juliusz Suchy (1906-1987) – s. Józefa i Agaty z d. Kazał. Urodził się 6 I 1906 r. w Kozodrzy. Święcenia kapłańskie przyjął 26 III 1932 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Bolesławiu, Bieczu, Łączkach Kucharskich, Borowej k. Mielca, Zasowie i Mielcu. W 1946 r. podjął obowiązki wikariusza adiutora, a w 1947 r. proboszcza w Sękowej. W 1966 r. zrezygnował z probostwa i pozostał w Sękowej w charakterze rezydenta. W 1977 r. przeniósł się do Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 5 XI 1987 r.

Zabytkowy kościół świętych: Jakuba i Filipa[5] jest na ogół dobrze utrzymany. Jego otoczenie wymaga jednak większej troski o estetykę.

Kościół pomocniczy pocerkiewny w Owczarach[6], drewniany, jest na ogół w dobrym stanie, trzeba jednak uporządkować jego ogrodzenie i dach. Należy też postarać się o paramenty potrzebne do nabożeństw, by ich nie dowozić ze sobą z kościoła parafialnego.

Zakrystia posiada odpowiednie umeblowanie. Konieczna jest większa ilość bielizny kościelnej i ornatów.

Plebania, niestety odległa od kościoła, jest budynkiem dobrze konserwowanym, dostosowanym do potrzeb gospodarczych. Wskazane byłoby pomyśleć w przyszłości o budowie plebanii w pobliżu kościoła, oddając obecny budynek mieszkalny siostrom zakonnym, których brak w parafii daje się odczuwać.

Wikarówka, na której mieszka organista i kościelny, jest należycie utrzymana.

Budynki gospodarcze są dobrze utrzymane i wystarczające na obecne potrzeby.

Kancelaria parafialna mieści się w przedpokoju. Powinna mieć godniejsze pomieszczenie, a przynajmniej należy sprawić odpowiednie umeblowanie na książki parafialne. Zarówno księgi metrykalne, jak i kronika prowadzone są czysto i dobrze.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. Należy zachęcać wiernych do troskliwej opieki nad mogiłami najbliższych.

Duszpasterstwo w parafii Sękowa nie jest łatwe ze względu na jej charakter podmiejski. Trzeba jednak dołożyć wszelkich starań, by zwiększyć udział wiernych w nabożeństwach nie tylko niedzielnych, lecz również innych, okazyjnych, szczególnie zaś pierwszopiątkowych. Należy zwrócić uwagę na katechizację dzieci przedszkolnych i prowadzenie koła ministran-

[5] Dawny kościół parafialny wybudowany ok. 1520 r., gotycki, przekształcony w baroku.
[6] Kościół pomocniczy pw. Opieki Najświętszej Maryi Panny, dawna cerkiew grecko-katolicka wybudowana w 1653 r.

tów. Wskazane jest, aby trud katechizacji podejmowali zarówno Ksiądz Proboszcz, jak i Ksiądz Katecheta, wyuczając pewną ilość godzin.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 398 osób.

Katechizacja dzieci wypadła słabo.

Księdzu Proboszczowi pragnę podziękować serdecznie za dotychczasową pracę w parafii, a zwłaszcza za ofiarną opiekę nad odległymi Owczarami. Dziękuję również Ks. Katechecie Józefowi Klockowi[7] za gorliwość i zgodną współpracę z Księdzem Proboszczem.

Duszpasterzom w Sękowej oraz Wiernym serdecznie błogosławię.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

[7] Ks. Józef Klocek – urodził się w 1933 r. W latach 1960-1964 był wikariuszem w parafii Sękowa. Teczka personalna PPoz. V/1/5 w ADT została zakwalifikowana do Działu Akt Personalnych Kapłanów Pracujących poza Diecezją (z adnotacją: USA). W teczce znajduje się tylko karta rekolekcyjna zawierająca wpisy odprawienia rekolekcji w latach: 1959, 1961, 1962, 1963, 1965, 1966, 1968, 1970, 1972.

Dekret reformatorski
[18]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Moszczenica[1] przeprowadzonej w dniach 30-31 V 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Franciszkowi Witkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany o prostej budowie znajduje się w dobrym stanie. Nie jest on jednak odpowiedni dla parafii i wobec tego sprawa budowy nowego kościoła jest nadal otwarta. Jest wskazane zatroszczyć się o bardziej estetyczny wygląd jego wnętrza. W tym celu należałoby przenieść do domu parafialnego lub przynajmniej pod chór wielką szafę z feretronami. Trzeba też postarać się o odpowiednią wentylację w kościele, a na zewnątrz zainstalować gromochron.

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Szkaplerznej. Kazimierz Wielki w 1348 r. zadecydował o założeniu wsi, uposażając równocześnie parafię „jednym łanem ziemi". W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Łużna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Franciszek Witek (1911-1979) – s. Piotra i Stefanii z d. Kolba. Urodził się 25 IV 1911 r. w Maliniu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Pracował najpierw jako wikariusz i administrator parafii w Brzeźnicy k. Bochni. Następnie był wikariuszem w Czerminie i Ropczycach, administratorem parafii w Czerminie i Padwi. Po II wojnie światowej pełnił obowiązki proboszcza w Tuszowie Narodowym, Janowicach i Moszczenicy (od 1953 r.). Zmarł 21 IV 1979 r.

Zakrystii brakuje nowego umeblowania i większej ilości szat liturgicznych. Trzeba też usunąć z niej wilgoć.

Plebania murowana została odnowiona zewnątrz i wewnątrz. Należy jednak zapobiec początkom grożącej jej wilgoci.

Budynki gospodarcze w części nowe znajdują się w dobrym stanie. Inne, drewniane, odległe od plebanii, za duże na obecne potrzeby gospodarcze, należałoby przebudować.

Organistówkę trzeba jak najszybciej odremontować, ponieważ obecny jej stan grozi zniszczeniem. Odremontowaną organistówkę dobrze będzie oddać kościelnemu na mieszkanie.

Kancelaria parafialna jest należycie i starannie prowadzona.

Cmentarz grzebalny jest własnością gromadzką.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry. Spokojna i planowa praca Księdza Proboszcza ożywia ducha wiary i przywiązuje wiernych do Kościoła. Wysiłki duszpasterskie winny zmierzać do zwiększenia życia eucharystycznego parafii.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiły 342 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi i Jego Współpracownikowi[5] dziękuję za gorliwą pracę i wkład w życie parafii.

Duszpasterzom i Wiernym Moszczenicy serdecznie błogosławię na dalsze, obfite owoce pasterskiego działania.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

+ Jan Pietrzykowski

5 Wikariuszem był ks. Marian Stępień (1938-2020).

Dekret reformatorski
[19]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Turza[1] przeprowadzonej w dniach 31 V – 1 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Antoniemu Kowalskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny utrzymany jest czysto i starannie. Niektóre zewnętrzne gzymsy wymagają szybkiej naprawy nie tylko ze względów konserwacyjnych, ale również bezpieczeństwa przechodniów.

Plebania murowana w dobrym stanie, ale niestety jest mocno zagrzybiona. Dobrze byłoby jeszcze raz poddać cały budynek gruntownej izolacji, używając nowoczesnych środków chemicznych. Dla lepszej ada-

---

1 Parafia pw. św. Katarzyny Panny i Męczennicy została erygowana prawdopodobnie w drugiej połowie XIV w. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Ciężkowice.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Antoni Kowalski (1917-2000) – s. Henryka i Heleny z d. Partyka. Urodził się 17 I 1917 r. w Muszynie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Zawadzie k. Dębicy i Woli Rogowskiej. W 1961 r. został mianowany proboszczem w Turzy. W latach 1969-1980 był proboszczem w Niwiskach. Następnie pełnił obowiązki kapelana w Zakładzie Karnym w Nowym Wiśniczu. Po przejściu na emeryturę w 1988 r. zamieszkał najpierw w Lipnicy Murowanej, a w 1995 r. w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 15 XI 2000 r.

ptacji wewnętrznej należałoby wybić drzwi do jadalni z narożnego pokoju od strony drogi.

Budynki gospodarcze niedawno umiejętnie przebudowane znajdują się w bardzo dobrym stanie.

Kancelaria parafialna nie wykazuje żadnych braków.

Cmentarz jest własnością gromadzką. Wymaga on większej troski wiernych o wygląd mogił, do czego należy zachęcać szczególnie dzieci szkolne.

Duszpasterstwo w parafii Turza jest trudne. Przyczyną tych trudności jest nie tylko osłabiona wrażliwość parafian na prawdę Bożą, głównie z powodu propagandy Świadków Jehowy[5], lecz również na skutek zakorzenionego pijaństwa i niskiego uświadomienia religijnego. Wielki smutek i niepokój budzi nietrzeźwe życie młodzieży oraz lekceważenie obowiązku niedzielnej i świątecznej Mszy św. Parafianie turzańscy wykazują słabe zainteresowanie potrzebami parafii. Mimo dostatku, nie są ofiarni. Wszystkie te braki wywołują u Księdza Proboszcza nie tylko smutek, lecz pobudzają go do szukania nowych środków skutecznego wpływu duszpasterskiego. Gorliwość, cierpliwość, takt i wyrozumiałość Księdza Proboszcza przynoszą coraz większe owoce duszpasterskie i zjednują mu szacunek u wiernych.

---

[5] Świadkowie Jehowy – związek wyznaniowy o charakterze chiliastycznym sięgający początków Badaczy Pisma Świętego (1870 r.). Nauczanie bazuje na trzech głównych zasadach: radykalnej separacji od Kościoła katolickiego i jego nauczania, świeckich studiach biblijnych będących konsekwencją odrzucenia autentycznego interpretowania Pisma Świętego przez Kościół katolicki, apokaliptycznym planie odkupienia i dualistycznym konflikcie między Królestwem Bożym a królestwem szatana. Świadków Jehowy cechuje surowa moralność, np. zakaz palenia wyrobów tytoniowych, nadużywania alkoholu, zażywania narkotyków, hazardu, wróżbiarstwa, magii, spirytyzmu, przemocy. Organizacja Świadków Jehowy jest teokratyczna i zhierarchizowana – na jej czele stoi Ciało Kierownicze o charakterze organu stałego z siedzibą w Nowym Jorku, które ogłasza autorytatywny wykład Biblii. Świadkowie Jehowy w Polsce są trzecią pod względem liczebności wspólnotą wyznaniową, po Kościele rzymskokatolickim i Kościele prawosławnym. Według danych GUS w 2018 r. na terenie Polski było 1 278 zborów, a do wspólnoty należało 116 937 głosicieli pełnoetatowych. W kwestionariuszu wizytacyjnym ks. Antoni Kowalski oświadczył, że w parafii Turza jest 27 Świadków Jehowy. Ocenił ich jako grupę silną i bardzo aktywną, siejącą „propagandę pism i listów heretyckich" do wszystkich niemal domów.

Należy podkreślić, że wizytacja była dobrze przygotowana i wzięło w niej [udział] dużo ludzi.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiły 123 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za dotychczasowe wysiłki i trudy ponoszone dla ożywienia życia religijnego u parafian. Równocześnie błogosławię mu na obfite owoce gorliwości i cierpliwości pasterskiej.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

Dekret reformatorski
[20]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łużna[1] przeprowadzonej w dniach 6-7 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Pacosze[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest w bardzo dobrym stanie. Wewnątrz czysto i estetycznie utrzymany. Wskazane jest postarać się o nowe umeblowanie zakrystii dostosowane stylowo do pięknego kościoła. Należałoby również zaplanować i wykonać solidne ogrodzenie cmentarza kościelnego.

---

1 Parafia pw. św. Marcina Biskupa została erygowana w drugiej połowie XIV w. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Łużna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Stanisław Pacocha (1908-1986) – s. Stanisława i Marii z d. Janas. Urodził się 9 IV 1908 r. w Tarnowie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1934 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Zgórsku, Łęgu Tarnowskim, Chorzelowie, Wadowicach Dolnych, Zawadzie k. Dębicy i Rzepienniku Biskupim. W 1946 r. podjął obowiązki wikariusza adiutora w Ryglicach. W 1951 r. został proboszczem w Ochotnicy Dolnej, jednak ze względu na problemy zdrowotne po dwóch latach zrezygnował i zamieszkał w domu rodzinnym w Tarnowie. W 1955 r. został zamianowany proboszczem w Łużnej. Po przejściu na emeryturę w 1972 r. ponownie zamieszkał w domu rodzinnym. Zmarł 19 IV 1986 r.

Bardzo celowa duszpastersko jest kaplica w Woli Łużniańskiej[5]. Jest to kaplica nieduża, ale praktycznie wybudowana i pięknie urządzona dzięki podziwu godnej ofiarności tamtejszych wiernych.

Plebania murowana ostatnio została odremontowana, dobudowano piętro i wewnątrz nowocześnie ją urządzono. Wikarówka wraz z salą katechetyczną jest dobrze utrzymana.

Budynki gospodarcze z wyjątkiem stodoły są nowe, dobrze zbudowane.

Kancelaria parafialna nie wykazuje żadnych braków.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany. Większej troski wymaga tylko żywopłot i kaplica w środku cmentarza. Właścicielom tej kaplicy, o ile będzie to konieczne, trzeba dopomóc do remontu z funduszu cmentarnego.

Stan religijno-moralny jest na ogół dobry. Zewnętrzną i tradycyjną religijność trzeba ustawicznie, bez zniechęcania się przekształcać na pogłębione życie z wiary. Nadzieję budzi rozwijające się życie eucharystyczne, szczególnie u dzieci. Na specjalną pochwałę zasługuje śpiew religijny młodzieży szkolnej. Trudności duszpasterskie wynikające z zakorzenionych wad uporu, pijaństwa i obojętności wymagają cierpliwej pracy kapłańskiej opartej na ojcowskim zbliżeniu się do wiernych w duchu bezinteresownej miłości.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiły 432 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze, co jest w dużej mierze zasługą Księdza Józefa Górskiego[6].

---

5 Kościół pomocniczy pw. Matki Boskiej Częstochowskiej wybudowany w latach 1952-1957.

6 Ks. Józef Górski (1930-2013) – s. Stanisława i Weroniki z d. Janus. Urodził się 5 XI 1930 r. w Ptaszkowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Mielcu, Górze Ropczyckiej, Łużnej (1962-1964), Bochni i Przecławiu. W latach 1970-1981 był proboszczem w Bereście. W 1981 r. został mianowany proboszczem w Niwiskach. Po złożeniu rezygnacji w 1984 r. został administratorem, a następnie proboszczem w Zborowicach. W 1986 r. ponownie zrezygnował z probostwa i zamieszkał w Krakowie. Zmarł 20 II 2013 r.

Pragnę podziękować Księdzu Proboszczowi i Jego Współpracownikom[7] za dotychczasową pracę i wkład zarówno w stronę materialną, jak i duchową parafii oraz błogosławię plany na obfite owoce duszpasterskie.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

[7] W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Łużna ks. Stanisław Pacocha nie wykazał wikariusza ks. Józefa Górskiego. Pośród domowników plebanii wykazał natomiast ks. Adolfa Pacochę (1899-1973), swojego brata, który z powodu złego stanu zdrowia w 1960 r. zrezygnował z probostwa w Łękawicy. W Łużnej przebywał do 1972 r. Gdy ks. Stanisław Pacocha przeszedł na emeryturę, razem przenieśli się do domu rodzinnego w Tarnowie.

Dekret reformatorski
[21]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Mszanka[1] przeprowadzonej w dniach 7-8 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Głucowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, nowy. Wewnątrz świeżo odmalowany, jest starannie i czysto utrzymany. Oczekuje się zrealizowania opracowanych już planów ogrodzenia świątyni. Należy jak najszybciej przystąpić do tynkowania, względnie fugowania kościoła, by cegła nie uległa zniszczeniu.

Zakrystia jest stosunkowo za mała i dlatego trzeba umiejętnie sporządzić jej umeblowanie i wentylację.

Plebania nowa, murowana i nowocześnie urządzona.

Budynki gospodarcze nowe i wystarczające dla potrzeb parafii.

---

1 Parafia pw. św. Apostołów Piotra i Pawła została erygowana 5 IV 1950 r. przez bpa Jana Stepę. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Łużna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Józef Głuc (1913-1981) – s. Jana i Katarzyny z d. Gabryś. Urodził się 16 VII 1913 r. w Krościenku n. Dunajcem. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1938 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował jedynie w Lisiej Górze, pełniąc równocześnie przez pewien okres obowiązki administratora tej parafii. W 1943 r. został zamianowany rektorem, a w 1950 r. proboszczem w Mszance. Zmarł nagle 9 I 1981 r.

Kancelaria parafialna jest sumiennie i wzorowo prowadzona.

Cmentarz jest własnością parafii. Na ogół dobrze utrzymany, ale jego ogrodzenie żywopłotowe wymaga większej pielęgnacji.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Widać żywą pobożność oraz szczere przywiązanie do Kościoła i kapłana.

Wizytacja była starannie przygotowana i świadczyła o skutecznej pracy Księdza Proboszcza.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 132 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za to, że jest dobrym i gorliwym gospodarzem parafii i błogosławię Mu oraz Jego Wiernym na dalsze realizowanie szlachetnych duszpasterskich planów.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

Dekret reformatorski
[22]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Zagórzany[1] przeprowadzonej w dniach 13-14 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Wojciechowi Koszykowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, na ogół znajduje się w dobrym stanie. Wymaga jednak jeszcze wiele wkładu i troski o estetyczny wygląd zarówno zewnętrzny, jak i wewnętrzny. Należy pomyśleć o nowym sklepieniu i pełnym odnowieniu wnętrza przez odmalowanie i sprawienie drugiej części ławek. Trzeba też usunąć gipsową figurę Matki Bożej Niepokalanie Poczętej z ołtarza. Koniecznością jest ogrodzenie kościoła i pomalowanie zewnętrznych ścian.

---

1 Parafia pw. św. Wawrzyńca Diakona i Męczennika została erygowana w połowie XIV w. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Łużna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Wojciech Koszyk (1898-1969) – s. Jana i Anny z d. Morańda. Urodził się 20 IV 1898 r. w Gródku k. Grybowa. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1924 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Zalasowej, Wojniczu, Limanowej. W 1935 r. został administratorem w Jastrzębi. W 1940 r. objął probostwo w Zagórzanach. W latach 1949-1966 był wicedziekanem dekanatu gorlickiego. W 1966 r. do pomocy otrzymał wikariusza adiutora. Zmarł 17 VII 1969 r.

Zakrystia nie wykazuje braków, ale wskazane jest zwiększenie ilości szat liturgicznych.

Plebania jest w bardzo dobrym stanie. Ma dużo miejsca i dobre urządzenie. Na plebanii mieszka także ksiądz wikariusz.

Budynki gospodarcze są dobre i wystarczające dla gospodarstwa. Trzeba tylko przebudować dwie zbyt wielkie stodoły kryte słomą.

Kancelaria parafialna jest prowadzona wzorowo, czysto i sumiennie.

Cmentarz grzebalny wymaga poszerzenia i lepszego planu w rozmieszczaniu grobów oraz troski o wygląd mogił.

W życiu religijnym parafii daje się odczuć chłód i obojętność, które mogą mieć źródło w słabo rozwiniętym życiu eucharystycznym. Stan ten trzeba przezwyciężać gorliwością i pełnym życzliwości podejściem do wszystkich wiernych.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiły 302 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Dziękuję Księdzu Proboszczowi za dotychczasową pracę, życząc rychłego powrotu do zdrowia. Również gorącą podziękę kieruję do Księdza Katechety[5] za jego duży wkład w przygotowanie wizytacji parafii oraz za lojalną współpracę z księdzem proboszczem. Duszpasterzom parafii Zagórzany i wszystkim jej Wiernym serdecznie błogosławię.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

+ Jan Pietrzykowski

5 Od 1962 r. wikariuszem był ks. Antoni Piwowar.

Dekret reformatorski
[23]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Bystra[1] przeprowadzonej w dniach 14-15 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Administratorowi Franciszkowi Czosnkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany na zewnątrz i wewnątrz jest bardzo dobrze utrzymany. Wewnątrz świeżo pomalowany i estetycznie urządzony. Niedawno przebudowano cały dach i pominiowano[5] na nim blachę. Przygotowana budowa dzwonnicy i ogrodzenia kościoła powinna być co rychlej przeprowadzona.

Zakrystia posiada odpowiednie umeblowanie, wystarczającą ilość szat liturgicznych i bielizny kościelnej. Trzeba tylko sprawić jeszcze kapy, przynajmniej po jednej z każdego koloru.

---

1 Parafia pw. św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny została erygowana 10 V 1927 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Łużna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Franciszek Czosnek (1927-1989) – s. Stanisława i Anny z d. Janik. Urodził się 25 XI 1927 r. w Wokowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 3 V 1953 r. z rąk bpa Karola Pękali. Był wikariuszem w Ryglicach i Gołkowicach. Następnie pracował w Bystrej: jako wikariusz (od 1962 r.), wikariusz adiutor (od 1963 r.) i proboszcz (1976-1981). Po rezygnacji z probostwa zamieszkał jako rezydent w Ciężkowicach. Zmarł 6 XI 1989 r.

5 Pokryto minią – antykorozyjną, czerwoną farbą na bazie tlenku ołowiu.

Plebania odremontowana niedawno jest dobrze i wygodnie urządzona. Potrzebne jest tylko jej ogrodzenie.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie.

Cmentarz parafialny wymaga większej troski zarówno co do odpowiedniego rozmieszczenia, jak i wyglądu mogił. Trzeba by też odremontować kostnicę.

Kancelaria parafialna jest sumiennie i starannie prowadzona.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Uderza żywa wiara starszych, młodzieży i dzieci, znajdująca swój wyraz w życiu eucharystycznym. Gorliwość Księdza Administratora oraz szacunek, jakim cieszy się u wiernych, dają gwarancję, że parafia z każdym rokiem wzrastać będzie w świętości i szlachetności życia.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiły 192 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Administratorowi Franciszkowi Czosnkowi wyrażam szczere uznanie za dotychczasową pracę zarówno duszpasterską, jak i administracyjną. Dziękuję również Księdzu Kanonikowi Janowi Wilkowi[6] za wszelkie dobro zdziałane w latach proboszczowania w Bystrej oraz za obecne wspomaganie Księdza Administratora.

Na obfite owoce życia Bożego serdecznie błogosławię całej parafii.

Tarnów, 1 lutego 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

[6] Ks. Jan Wilk (1905-1974) – s. Józefa i Agnieszki z d. Wiktor. Urodził się 17 XII 1905 r. w Kolbuszowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1930 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Przeczycy, Gorlicach, Sękowej i Nowym Sączu. Od 17 II 1939 r. do 6 XI 1963 r. był proboszczem w Bystrej, z przerwą na lata wojny, kiedy jako kapelan wojsk polskich przebywał na Węgrzech. Zmarł 13 I 1974 r.

Dekret reformatorski
[24]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szymbark[1] przeprowadzonej w dniach 20-22 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Henrykowi Bajorowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany na obecne potrzeby duszpasterskie jest za mały. Szczupłość kościoła parafialnego wyrównują kościoły pomocnicze w: Szymbarku-Dół[5], Szymbarku-Doliny[6] i Bielance[7].

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Szkaplerznej została erygowana ok. 1359 r. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Obecnie w dekanacie Ropa.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Henryk Bajor (1911-1970) – s. Antoniego i Anieli z d. Białek. Urodził się 7 X 1911 r. w Cierpiszu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1938 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Siedlcach, Jazowsku, Łącku i Szymbarku, gdzie w 1958 r. został proboszczem. Zmarł 13 I 1970 r.

5 Kaplica pw. Imienia Najświętszej Maryi Panny zbudowana w 1883 r. Bezstylowa, murowana, otynkowana, kryta blachą.

6 Kościół pomocniczy pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, dawna cerkiew greckokatolicka, zbudowany w 1821 r. Drewniany, konstrukcji zrębowej, pobity gontem, kryty blachą.

7 Kościół pomocniczy pw. Opieki Najświętszej Maryi Panny, dawna cerkiew greckokatolicka, zbudowany w 1773 r. Drewniany, konstrukcji zrębowej, oszalowany i częściowo pobity gontem.

Wszystkie kościoły są czysto i estetycznie utrzymane. Należy jeszcze poterować[8] oszalowanie zewnętrzne kościoła parafialnego, pominiować[9] dach kościoła pocerkiewnego w Szymbarku-Doliny (Wólce) oraz przeprowadzić remont zewnętrzny i wewnętrzny zniszczonego pożarem w 1946 r. kościoła pocerkiewnego w Bielance[10].

Plebania murowana, dość duża i wygodna, jest w dobrym stanie. W budynku plebańskim mieści się też mieszkanie dla księdza rezydenta oraz punkt katechetyczny.

Budynki gospodarcze są dobre i wystarczające. Zbyteczną wozownię trzeba jak najszybciej rozebrać, a materiał z niej wykorzystać dla celów parafii własnej lub sąsiednich (Gładyszów).

Kancelaria parafialna jest prowadzona bardzo sumiennie i troskliwie.

Cmentarz, będący własnością parafii, na ogół dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny parafii Szymbark jest zadowalający. Liczny udział wiernych we wszystkich nabożeństwach, ich postawa religijna oraz przywiązanie do Kościoła i kapłanów zasługują na pochwałę. Ksiądz Proboszcz pracuje z wielką gorliwością i poświęceniem. Dzięki jego taktownemu odnoszeniu się do wiernych obrządku greckokatolickiego parafia odznacza się jednością.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 311 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi pragnę wyrazić szczere uznanie za całokształt pracy duszpasterskiej, a szczególnie za miłość jednoczącą wszystkich parafian.

---

8 Poterować – posmarować smołą.

9 Pokryć minią – antykorozyjną, czerwoną farbą na bazie tlenku ołowiu.

10 W czasie wysiedlania ludności łemkowskiej wybuchł pożar, który zniszczył kopuły nad nawą i prezbiterium. Po pożarze nakryto cerkiew prowizorycznymi dachami kalenicowymi. Pierwotny wygląd kościoła pocerkiewnego został przywrócony w zasadzie dopiero podczas remontu w latach 90. XX w.

Dziękuję również Ks. Kan. Stefanowi Kamionce[11] za zgodną współpracę z Ks. Proboszczem.

Kapłanom i Wiernym parafii Szymbark z całego serca błogosławię.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

[11] Ks. Stefan Kamionka (1894-1973) – s. Józefa i Julii z d. Szeliga. Urodził się 15 XII 1894 r. w Bochni. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1917 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Zgórsku i Cmolasie. W latach 1923-1952 był proboszczem w Strzelcach Wielkich, zaś w latach 1952-1959 w Książnicach. Od 1959 r. przebywał w Szymbarku i pomagał w pracy duszpasterskiej ks. Henrykowi Bajorowi. W 1965 r. został mianowany proboszczem w Zbyszycach. Pod koniec 1972 r., ze względu na zły stan zdrowia, zrezygnował z probostwa i przeniósł się do domu rodzinnego w Bochni, gdzie zmarł 13 III 1973 r.

Dekret reformatorski
[25]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Gładyszów[1] przeprowadzonej w dniach 22-24 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Cierniakowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny odnowiony niedawno znajduje się w dobrym stanie. Przy kościele wybudowano nową dzwonnicę. Wewnątrz jest utrzymany czysto i gustownie. Należy sprawić Chrzcielnicę. Jest to sprawa pilna i konieczna. To samo dotyczy kustodii. Ponadto, o ile pozwolą warunki i środki materialne, trzeba stale zwiększać ilość bielizny kościelnej.

---

1 Parafia pw. Narodzenia św. Jana Chrzciciela. Parafię greckokatolicką uposażył Jan Wielopolski w 1671 r. Parafię rzymskokatolicką erygował w 1951 r. bp Jan Stepa. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Także obecnie w dekanacie Gorlice (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Stanisław Cierniak (1917-1989) – s. Walentego i Wiktorii z d. Kokoszka. Urodził się 20 IV 1917 r. w Rzezawie. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Przecławiu, Chorzelowie, Dąbrowie Tarnowskiej i Luszowicach. W 1948 r. podjął obowiązki duszpasterskie w Gładyszowie. W 1951 r. został mianowany proboszczem nowo erygowanej parafii. Zwolniony z probostwa w 1975 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Następnie został mianowany rektorem (w 1977 r.) i proboszczem (1981 r.) parafii Krosna. Zwolniony z probostwa w 1982 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 18 VII 1989 r.

Na terenie parafii znajdują się kościoły pomocnicze w: Smrekowcu[5], Krzywej[6], Zdyni[7], Koniecznej[8] i Czarnem[9]. W Regietowie władze cywilne rozebrały cerkiew, stawiając z jej materiału dom zdrojowy w Wapiennem[10]. Wszystkie te kościoły w wymienionych miejscowościach wymagają większego lub mniejszego remontu zarówno zewnątrz, jak i wewnątrz. Parafia nie ma na to środków.

P l e b a n i a jest drewniana. Remont jej zaczęto. Wymaga jeszcze wiele, aby była odpowiednia na mieszkanie i urząd parafialny.

B u d y n k i g o s p o d a r c z e znajdują się w stanie bardzo złym, a nawet grożą zawaleniem się. Bez względu na trudności w przechowywaniu zbiorów, nie można ich przetrzymywać w drewnianej kaplicy cerkiewnej, stojącej w pobliżu plebanii. Należy ją oczyścić, względnie rozebrać.

K a n c e l a r i a p a r a f i a l n a ze względu na szczupłe warunki mieszkaniowe nie ma własnego pomieszczenia i urządzenia. Mimo tych trudności trzeba z wielką troską przechowywać wszystkie księgi i dokumenty parafialne. Należy zaprowadzić: dziennik podawczy, księgę bierzmowanych, zaopatrzenia chorych, kazań z tematami oraz kronikę.

C m e n t a r z g r z e b a l n y w Gładyszowie oraz cmentarze przy wszystkich kościołach pomocniczych wymagają wiele troski i wkładu, aby je doprowadzić do należytego wyglądu. Przy każdej sposobności dobrze będzie zachęcać wiernych do pamięci o mogiłach najbliższych.

---

5 Kościół pomocniczy pw. św. Michała Archanioła, dawna cerkiew greckokatolicka. Z kamienia, otynkowany, kryty blachą. Zbudowany w 1818 r.

6 Kościół pomocniczy pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej, dawna cerkiew greckokatolicka. Drewniany, konstrukcji zrębowej, oszalowany, kryty blachą. Zbudowany w latach 1924-1926, w miejsce spalonego, wzniesionego przed 1761 r.

7 Kościół pomocniczy pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy, dawna cerkiew greckokatolicka. Drewniany, konstrukcji zrębowej, pobity gontem, kryty blachą. Zbudowany w 1795 r. W rzeczywistości od 1951 r. funkcjonowała tutaj parafia II klasy, erygowana przez bpa Jana Stepę. Duszpasterstwo sprawował *excurrendo* ks. Stanisław Cierniak.

8 Kościół pomocniczy pw. św. Wasyla Wielkiego, dawna cerkiew greckokatolicka. Drewniany, konstrukcji zrębowej, częściowo pobity gontem, częściowo kryty blachą. Zbudowany w 1911 r.

9 Kościół pomocniczy pw. św. Dymitra, dawna cerkiew greckokatolicka. Drewniany, konstrukcji zrębowej, oszalowany, kryty blachą. Zbudowany w 1789 r.

10 Zdewastowany w czasie II wojny światowej, odbudowany w latach pięćdziesiątych XX w.

Duszpasterstwo w parafii Gładyszów jest bardzo trudne z wielu względów. Przede wszystkim jednemu duszpasterzowi trudno jest objąć wielki obszar parafii, sięgający kilkunastu kilometrów. Ludność w większości napływowa osiedliła się małymi grupami w poszczególnych wioskach. Część parafian to dawni Łemkowie. Mimo takiego składu parafii widać w niej coraz większą jedność. Czynnikiem jednoczącym jest Kościół katolicki oraz ofiarny i pracowity Ksiądz Proboszcz. Jego życie, niemal misyjne, pełne ubóstwa, cierpliwości, łagodności i poświęcenia, łączy wiernych coraz silniej z Kościołem.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 135 osób.

Katechizacja dzieci, których nauczanie jest bardzo utrudnione ze względu na miejscowe warunki, wypadła słabo.

Księdzu Proboszczowi pragnę wyrazić moje uznanie za jego pracę i poświęcenie. Szczególnie dziękuję mu za jego takt w prowadzeniu zróżnicowanej parafii. Ofiarnemu Duszpasterzowi parafii Gładyszów i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

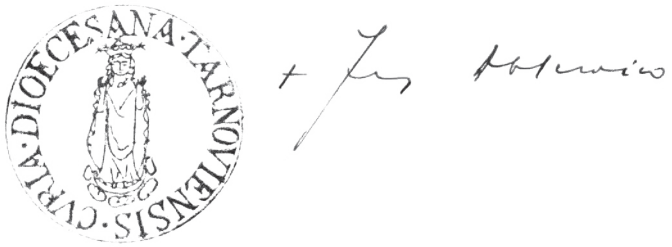

Dekret reformatorski
[26]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Małastów[1] przeprowadzonej w dniach 24-26 VI 1964 r. w asystencji Księdza Prałata Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Franciszka Gawlika[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Edwardowi [sic!] Mrukowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest otoczony troskliwą opieką. Na zewnątrz, wraz z ogrodzeniem, został ostatnio pięknie odnowiony. Trzeba tylko sprawić gromochron. Wnętrze kościoła jest utrzymane czysto. Wymaga w przyszłości odnowienia ołtarzy. Ważną sprawą jest pancerne tabernakulum lub przynajmniej wkład pancerny. Należałoby na ołtarz św. Mikołaja postarać się o odpowiedni obraz lub figurę Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Zakrystia posiada wystarczające umeblowanie.

---

1 Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. Parafię greckokatolicką uposażył Franciszek Ferdynand Lubomirski w 1757 r. Parafię rzymskokatolicką erygował w 1951 r. bp Jan Stepa. W 1964 r. należała do dekanatu gorlickiego. Także obecnie w dekanacie Gorlice (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Franciszek Gawlik – zob. dekret reformatorski 12 po wizytacji kanonicznej parafii Staszkówka.

4 Ks. Edmund Mruk (1924-1997) – s. Leona i Heleny z d. Stec. Urodził się 26 III 1924 r. w Moszczenicy. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Łososinie Dolnej i Rożnowicach. W 1961 r. podjął obowiązki proboszcza w Małastowie, a następnie w 1978 r. wikariusza ekonoma i proboszcza w Rudej. Po rezygnacji z probostwa w 1994 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 21 XI 1997 r.

Na terenie parafii znajdują się trzy kościoły pomocnicze: w Bodakach[5], w Pętnej[6] i Ropicy Górnej[7]. Wszystkie te świątynie otoczone są troskliwą opieką Księdza Proboszcza i wiernych.

Plebania drewniana, duża, została odnowiona na zewnątrz i wewnątrz z godnym uznania wysiłkiem.

Budynki parafialne są dobre i wystarczające.

Kancelaria parafialna jest prowadzona czysto i starannie.

Cmentarz grzebalny w Małastowie wymaga ogrodzenia i poprawy kostnicy.

Stan religijno-moralny parafian małastowskich jest na ogół dobry. Stopniowy wzrost uświadomienia religijnego i pobożności zawdzięczają wielkiej gorliwości i poświęceniu osobistemu Księdza Proboszcza. Odpowiednio przemyślany i realizowany plan duszpasterski będzie powoli usuwał zakorzenione wady pijaństwa i obojętności religijnej. Szczególnej troski Księdza Proboszcza wymaga życie eucharystyczne dzieci i młodzieży.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiły 153 osoby.

Katechizacja, której prowadzenie w tamtejszych warunkach jest naprawdę trudne, wypadła dobrze.

Pragnę serdecznie podziękować Księdzu Proboszczowi za pracę ofiarną i cichą, taktowną i jednoczącą parafian. Na tę pracę i wszystkie plany duszpasterskie błogosławię.

Tarnów, luty 1965 r.
Nr OB.III-9/4/65.

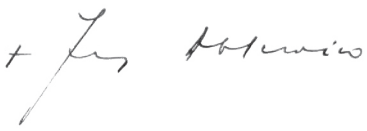

[5] Kościół pomocniczy pw. św. Dymitra, dawna cerkiew greckokatolicka. Drewniany, konstrukcji zrębowej, kryty blachą. Zbudowany w 1902 r.

[6] Kościół pomocniczy pw. św. Paraskewy, dawna cerkiew greckokatolicka. Eklektyczny, z cegły, otynkowany, kryty blachą. Zbudowany w 1916 r. w miejsce poprzedniego, wzniesionego w 1700 r.

[7] Kościół pomocniczy pw. św. Michała Archanioła, dawna cerkiew greckokatolicka. Drewniany, konstrukcji zrębowej, pobity gontem, kryty blachą. Zbudowany w 1819 r.

Dekret reformatorski
[27]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów[1] przeprowadzonej w dniach 7-10 V 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Władysławowi Mędrali[4] [sic!] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

---

1 Parafia pw. św. Marii Magdaleny i św. Stanisława Biskupa i Męczennika powstała najprawdopodobniej w XI w. Przekazy źródłowe z XIII w. przypisują jej fundację i erekcję św. Stanisławowi. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Obecnie w dekanacie Szczepanów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur (1887-1975) – s. Marcina i Marii z d. Kosecka. Urodził się 20 VII 1887 r. w Świdniku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1911 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Limanowej i Lubzinie. W 1917 r. pełnił obowiązki kapelana sióstr klarysek w Starym Sączu. W 1919 r. został wikariuszem eksponowanym w Kupnie. Od 1926 r. był proboszczem w Brzesku. W latach 1938-1966 pełnił obowiązki dziekana dekanatu brzeskiego. Po rezygnacji z probostwa w 1970 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 5 V 1975 r.

4 Ks. Władysław Mendrala (1885-1970) – s. Szymona i Karoliny z d. Tabiś. Urodził się 15 I 1885 r. w Paleśnicy. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1908 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Od 1908 r. był wikariuszem, a od 1910 r. katechetą w Tuchowie, od 1913 r. wikariuszem eksponowanym w Zabawie, gdzie bp Wałęga utworzył niezależną od Radłowa ekspozyturę. Gdy w 1925 r. bp Wałęga erygował w Zabawie parafię, ks. Mendrala został pierwszym proboszczem. Za jego duszpasterzowania zginęła śmiercią męczeńską bł. Karolina Kózka (18 XI 1914 r.). Zabezpieczył wszystko, co mogło być przydatne do jej beatyfikacji. W 1932 r. został przeniesiony na probostwo do Szczepanowa. Dzięki jego staraniom ze Szczepanowa zostały utworzone samodzielne parafie – w 1938 r. Rudy-Rysie, a w 1951 r. Bucze. Z powodu podeszłego

Kościół parafialny murowany, nowy, przedstawia się bardzo dobrze. Część nowa w połączeniu ze starym kościołem z roku 1441 tworzy piękną całość, szczególnie po otrzymaniu nowej polichromii. Świątynia utrzymana jest bardzo troskliwie i starannie na zewnątrz i wewnątrz.

Zakrystia jest dobrze urządzona i na ogół wystarczająco wyposażona. Wymaga jednak zwiększenia ilości ornatów i kap w niektórych kolorach.

Na cmentarzu znajduje się murowany, zabytkowy kościół św. Stanisława z 1781 roku[5]. Stan jego jest na ogół zadowalający, poza stropem, który wymaga remontu. Kaplica pod wezwaniem Narodzenia św. Stanisława Biskupa i Męczennika[6] została ostatnio poddana generalnej renowacji i posiada piękne ogrodzenie z kamienia łamanego. Wszystkie pamiątki odnoszące się do św. Stanisława otoczone są wielką czcią i opieką ze strony Ks. Proboszcza i wiernych.

W Mokrzyskach w odległości 4 km od kościoła parafialnego znajduje się kaplica mszalna w domu sióstr zakonnych Rodziny Maryi[7], z której korzysta kilkaset osób.

Punktów katechetycznych na terenie parafii jest sześć i wszystkie są dość dobrze urządzone.

Plebania murowana, bardzo obszerna, w której mieszkają także księża katecheci, jest dobrze i wygodnie urządzona.

Kancelaria parafialna jest prowadzona bardzo starannie i wzorowo. Na specjalne podkreślenie zasługuje pięknie urządzone archiwum parafialne.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie. Remontu wymagają: stara wikarówka i organistówka, przy której należy wybudować studnię.

---

wieku w 1969 r. zrezygnował z probostwa i otrzymał wikariusza adiutora. Zmarł 16 IV 1970 r.

5 Zbudowany staraniem Stanisława Lubomirskiego. Klasycystyczny, z cegły, otynkowany, kryty blachą.

6 Wzniesiona w 1861 r. staraniem ks. Wojciecha Bobka w miejsce poprzedniej, drewnianej, według podania na miejscu urodzenia św. Stanisława. Z cegły, otynkowana, kryta dachówką.

7 Erygowana w 1944 r.

Cmentarz grzebalny wymaga powiększenia. Utrzymany jest w porządku.

Stan religijno-moralny parafii jest zadowalający. Widać w niej wpływ kultu św. Stanisława Męczennika. Kult ten, bardzo gorliwie podtrzymywany przez Ks. Proboszcza, zaznacza się w licznych powołaniach kapłańskich i zakonnych. Widać też owoce od lat prowadzonej tu wczesnej komunii św. Życie eucharystyczne dzieci i młodzieży zaznacza się w częstej komunii św.

Dobrze byłoby pomyśleć o sprowadzeniu sióstr zakonnych do samego Szczepanowa, które mogłyby oddać wielkie usługi kościołowi i parafii.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 488 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Dziękuję Ks. Proboszczowi za jego wielką gorliwość w pracy duszpasterskiej i troskę o piękny wygląd Sanktuarium św. Stanisława Biskupa i Męczennika. Dziękuję również Księżom Katechetom[8] za ich taktowną współpracę z Ks. Jubilatem i za całość pracy duszpasterskiej.

Ks. Proboszczowi i Księżom Katechetom błogosławię.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

+ Jan Kanty

[8] Wikariuszami byli: ks. Józef Słowik (od 1963 r.), ks. Władysław Januś i ks. Franciszek Wideł (od 1964 r.).

Dekret reformatorski
[28]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Bucze[1] przeprowadzonej w dniach 18-19 V 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Andrzejowi Kmiecikowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest murowany i nowy. Wewnątrz świeżo odmalowany, utrzymany jest bardzo czysto i starannie. Umeblowanie kościoła jest w dobrym stanie i wystarczające.

Zakrystia nie wykazuje braków.

Sala katechetyczna mieści się w budynku przy plebanii i jest dobrze wyposażona.

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy została erygowana w 1951 r. przez bpa Jana Stepę. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Obecnie w dekanacie Szczepanów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Andrzej Kmiecik (1915-1999) – s. Jana i Katarzyny z d. Strzech. Urodził się 9 XI 1915 r. w Cikowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Barcicach, Cieżkowicach i Szczawnicy. Następnie był proboszczem w Łomnicy-Zdroju (1952 r.), Buczu (1952-1965) i Tarnowie-Krzyżu (1965-1991). Po przejściu na emeryturę pozostał w Tarnowie-Krzyżu w charakterze rezydenta. W tym czasie był bardzo zaangażowany w sprawę beatyfikacji Sługi Bożego ks. inf. Romana Sitki. Zmarł 2 II 1999 r.

Kancelaria parafialna jest prowadzona sumiennie i wzorowo.

Plebania drewniana po dwukrotnym odgrzybieniu znajduje się w dobrym stanie. Wymaga ona urządzeń higienicznych i doprowadzenia wody.

Budynki gospodarcze nowe są dobrze utrzymane.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii, starannie utrzymany.

Stan religijno-moralny przedstawia się dobrze. Widać u wiernych duże przywiązanie do Kościoła i kapłanów. Szczególną troską należy otoczyć mężczyzn i młodzieńców pracujących poza parafią, aby uchronić ich od alkoholizmu i szkodliwych wpływów. Wizytacja była bardzo starannie przygotowana.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 141 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi Andrzejowi Kmiecikowi dziękuję serdecznie za przemyślane i z wielką gorliwością prowadzone duszpasterstwo. Z całego serca błogosławię Ks. Proboszczowi na niezmienny zapał apostolski.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

Dekret reformatorski
[29]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Jadowniki Podgórne[1] przeprowadzonej w dniach 18-20 V 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Franciszkowi Piękosiowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest murowany o pięknej architekturze. Wymaga jednak troskliwej konserwacji. Należy przystąpić jak najszybciej do odwodnienia cmentarza kościelnego, na którym następnie trzeba ułożyć chodnik. Wnętrze kościoła domaga się polichromii, większej ilości ławek w nawie głównej oraz takiego umieszczenia feretronów, by nie psuło ono estetyki kościoła. Wskazane jest przeniesienie chrzcielnicy w miejsce bardziej widoczne, np. naprzeciw ambony. Dwa ołtarze: św. Antoniego i Pana Jezusa Miłosiernego, oparte o filar i dotykające siebie stopniami, psują estetykę wnętrza kościoła, która zyskałaby bardzo po ich przesunięciu. Wskazane

1 Parafia pw. św. Prokopa Opata została erygowana prawdopodobnie na początku XV w. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także obecnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Stanisław Piękoś (1893-1977) – s. Tomasza i Apolonii z d. Dobrzańska. Urodził się 24 V 1893 r. w Grabinach. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1917 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Mielcu, Pstrągowej, Chorzelowie i Czerminie. W 1928 r. został mianowany proboszczem w Jadownikach Podgórnych. Po przejściu na emeryturę w 1966 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 30 III 1977 r.

jest również przeniesienie obrazu Matki Bożej Nieustającej Pomocy na inny ołtarz, aby nie łączyć go z zabytkową Madonną.

Do zakrystii trzeba sprawić nowe umeblowanie.

Zabytkowy kościół św. Anny na Bocheńcu[5] znajduje się w niezadowalającym stanie i wymaga on gruntownego remontu. Szczególnie należy zabezpieczyć jego dach, by nie zaciekał, odnowić fasadę z drzwiami wejściowymi i ogrodzenie przynajmniej poprawić. Obok kościoła znajduje się nowy budynek niedokończony, którego przeznaczenie należałoby ustalić w przyszłości.

Sale katechetyczne mieszczą się w dwóch wikarówkach: starej i nowej. Są dobrze urządzone.

Kancelaria parafialna jest na ogół dobrze prowadzona. Brakuje w niej *Status animarum*[6], który należy zaprowadzić.

Plebania znajduje się w stanie dobrym.

Nowy budynek wikarówki wymaga podłączenia wody, by uruchomić łazienkę.

Budynki gospodarcze na ogół są w dobrym stanie. Są one za duże w stosunku do obecnej ilości gruntu beneficjalnego. Dobrze byłoby przy ewentualnej przebudowie w przyszłości odsunąć je od kościoła i zlokalizować, choćby kosztem uszczuplenia sadu. Starą plewnię – ruderę stojącą najbliżej kościoła – należy czym prędzej zlikwidować.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół zadowalający. Należy zwrócić szczególną uwagę na wytwarzanie w parafii ducha jedności i rodzinnej atmosfery.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 315 osób.

---

5 Zbudowany przed 1596 r. Konsekrowany przez bpa Józefa Alojzego Pukalskiego w 1854 r. Bez wyraźnych cech stylowych, w tradycji gotyckiej, z kamienia, otynkowany.

6 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze. Ks. Proboszczowi dziękuję za dotychczasową pracę i błogosławię na dalsze lata życia kapłańskiego.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

Dekret reformatorski
[30]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Rudy Rysie[1] przeprowadzonej w dniach 19-20 V 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Janowi Kądziołce[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany znajduje się w bardzo lichym stanie. Nie nadaje się już do remontu. Parafia otrzymała zezwolenie na budowę nowej świątyni, do której trzeba czym prędzej przystąpić. W starym kościele znajduje się obraz Matki Bożej słynący łaskami[5].

---

1 Ekspozytura, zależna od parafii w Szczepanowie, powstała w 1919 r. Parafię, wyłączoną ze Szczepanowa, erygował 19 IX 1938 r. bp Franciszek Lisowski. Obecnie kościół pw. Matki Bożej Śnieżnej. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Aktualnie w dekanacie Szczepanów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Jan Kądziołka (1929-2007) – s. Jana i Ludwiki z d. Nowak. Urodził się 27 VI 1929 r. w Kobyłczynie. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Radomyślu Wielkim, Trzetrzewinie i Łososinie Górnej. W 1963 r. został mianowany proboszczem w Rudy-Rysiu. W latach 1966-1973 był wikariuszem ekonomem w Siekierczynie. W 1973 r. został rektorem, a w 1981 r. proboszczem w Maciejowej. Po przejściu na emeryturę w 1999 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. W 2006 r. przeniósł się do Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 17 V 2007 r.

5 W wyniku uderzenia pioruna i spowodowanego nim pożaru 26 VI 1978 r. drewniana świątynia spłonęła. Zdołano uratować jedynie obraz Matki Bożej Śnieżnej, osiem

Zakrystia jest słabo wyposażona. Przede wszystkim większej troski wymaga przechowywanie szat liturgicznych, których ilość należy powiększyć.

Sala katechetyczna mieści się na plebanii. Jest wygodna i dobrze wyposażona.

Kancelaria parafialna nie wykazuje braków.

Plebania murowana wymaga jeszcze urządzeń higienicznych.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest w porządku.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze. Widać duże zainteresowanie budową nowego kościoła. Należy zwrócić uwagę na walkę z szerzącym się pijaństwem. Parafianie wykazują dużo dobrej woli, z której można wyprowadzić wiele dobrego przez duszpasterstwo konsekwentne, a zarazem odznaczające się taktem i dobrocią w podejściu do człowieka.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 67 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za początki Jego pracy duszpasterskiej i z całego serca błogosławię na dalsze jej pomyślne wyniki, w szczególności za niezwykle pilną budowę nowego kościoła.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

stacji drogi krzyżowej, chrzcielnicę, tabernakulum oraz figury św. Piotra, św. Pawła i św. Stanisława. Przeniesiono je do nowego kościoła z żelbetu, metalu i szkła, którego budowę zakończono w 1976 r.

Dekret reformatorski
[31]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Jasień[1] przeprowadzonej w dniach 26-27 V 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Stanisławowi Pankowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest w dobrym stanie. Lepszej konserwacji wymaga tylko dach kościoła. Piękny ołtarz Świętej Rodziny nie powinien być zastawiany innymi obrazami i figurami. Z ołtarza głównego należy usunąć świece elektryczne, zgodnie z przepisami liturgicznymi. Dobrze byłoby wprawić w głównych drzwiach kościoła otwieraną kratkę dla udostępniania wiernym nawiedzenia Najśw[iętszego] Sakramentu.

---

1 Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny została erygowana na początku XIV w. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także obecnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Stanisław Panek (1918-1992) – s. Andrzeja i Karoliny z d. Tryba. Urodził się 7 X 1918 r. w Zawadzie Uszewskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Baranowie Sandomierskim, Zgórsku, Tuchowie, Podolu i Czyrnej. W 1958 r. został mianowany proboszczem w Jasieniu. Po rezygnacji z probostwa w 1988 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 28 VIII 1992 r.

Sala katechetyczna obszerna i dobrze wyposażona znajduje się w domu parafialnym.

Plebania nowa, murowana, wybudowana staraniem Księdza Proboszcza, przedstawia się bardzo dobrze.

Budynki gospodarcze są stare, ale w dobrym stanie. Stajnie należałoby przy przebudowie oddalić od kościoła.

Kancelaria parafialna jest prowadzona sumiennie i wzorowo.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii, dobrze utrzymany, ale jego ogrodzenie żywopłotowe wymaga uzupełnienia i większej pielęgnacji.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze. Świadczą o tym liczne komunie święte oraz rodzinna atmosfera wśród wiernych, która stworzyła bardzo miły nastrój w czasie wizytacji. Należałoby zwrócić uwagę na pracę nad ministrantami.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 162 osoby.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za to, że jest dobrym gospodarzem i gorliwym duszpasterzem. Z całego serca błogosławię Ks. Proboszczowi na realizację wszystkich jego szlachetnych zamierzeń duszpasterskich.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

Dekret reformatorski
[32]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Poręba Spytkowska[1] przeprowadzonej w dniach 27-28 V 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Aleksandrowi Topolskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zabytkowy, murowany, przedstawia się na ogół dobrze. Poprawy wymaga: zewnętrzny tynk kościoła i dzwonnica. Byłoby wskazanym powoli przygotować odpowiednie ogrodzenie dostosowane do zabytku. Wnętrze kościoła po troskliwym odnowieniu sprawia bardzo miłe wrażenie.

Zakrystia nie wykazuje braków.

---

1 Parafia pw. św. Bartłomieja Apostoła fundacji Leliwitów została erygowana pod koniec XIII w. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także obecnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Aleksander Topolski (1918-1980) – s. Jana i Heleny z d. Stec. Urodził się 24 XII 1918 r. w Jadownikach Podgórnych. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Przyszowej, Ropie, Moszczenicy i Łączkach Kucharskich. Od 1953 r. był administratorem w Małej, zaś od 1954 r. proboszczem w Porębie Spytkowskiej. Zwolniony w 1975 r. z urzędu proboszcza, zamieszkał w rodzinnych Jadownikach Podgórnych. W 1979 r. przeniósł się do Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 8 VIII 1980 r.

Sala katechetyczna mieści się w nowym budynku gospodarczym. Jest dobrze i wygodnie urządzona.

Plebania murowana po przeprowadzonym remoncie generalnym jest budynkiem zdrowym i dobrze urządzonym.

Budynki gospodarcze są częściowo nowe, a inne, pokryte słomą, wymagają przebudowy.

Kancelaria parafialna jest dobrze prowadzona.

Cmentarz grzebalny wymaga większej troski wiernych. Przede wszystkim należy zbudować nową kostnicę, dbać o zewnętrzny wygląd mogił i przyłączony grunt pod nowy cmentarz obsadzić żywopłotem.

Stan religijno-moralny jest dobry, oparty o zdrową tradycję. Widać szczere przywiązanie do wiary. W pracy duszpasterskiej należy zwrócić większą uwagę na ministrantów, szczególnie zaś należy położyć nacisk na pobożne przystępowanie do komunii świętej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 146 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za gorliwe duszpasterstwo i za wielką troskę o piękno domu Bożego oraz stan budynków parafialnych.

Z całego serca błogosławię Mu na obfite owoce duszpasterskiej pracy.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

+ Jan Pietrzykowski

Dekret reformatorski
[33]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Maszkienice[1] przeprowadzonej w dniach 1-2 VI 1965 r. w asystencji Księdza Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Henrykowi Cabajowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany znajduje się w bardzo dobrym stanie. Zewnętrzne otoczenie świątyni jest obecnie uporządkowywane. Wewnątrz kościół jest bardzo czysto utrzymany i posiada należyte umeblowanie. Należy jednak, ze względów liturgicznych i estetycznych, ołtarz św. Teresy, stojący przy balaskach, przenieść do starej kaplicy, a w jego miejsce postawić chrzcielnicę. Piękna rzeźba pod mensą ołtarza głównego nie powinna być zasłaniana obru-

---

1 Placówkę duszpasterską, zależną od parafii w Jadownikach Podgórnych, utworzono w 1917 r. Parafię pw. św. Józefa Rzemieślnika, wyłączoną z Jadownik Podgórnych, erygował 1 V 1920 r. bp Leon Wałęga. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Obecnie w dekanacie Szczepanów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Henryk Cabaj (1915-1992) – s. Michała i Katarzyny z d. Czuj. Urodził się 21 I 1915 r. w Bieniaszowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 4 VI 1941 r. w Tarnowie z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Moszczenicy, Rzepienniku Biskupim, Podegrodziu, Czerminie, Chełmie i Jazowsku. W 1959 r. został mianowany proboszczem w Maszkienicach. Po przejściu na emeryturę w 1990 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Ostatnie miesiące życia spędził w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 1 IV 1992 r.

sami koronkowymi. Obrusy ołtarzowe niech będą robione w formie rzymskiej, tj. bez koronek. Podobnie należy odsłonić piękne tabernakulum. Stawianie świec elektrycznych na ołtarzach jest niezgodne z przepisami liturgicznymi.

Zakrystia posiada solidne, nowe umeblowanie i jest dobrze wyposażona.

Sala katechetyczna mieści się w starej plebanii. Urządzona jest starannie i wygodnie.

Plebania drewniana po remoncie została unowocześniona i przedstawia się zadowalająco.

Budynki gospodarcze, bardzo umiejętnie rozbudowane, znajdują się we wzorowym stanie.

Kancelaria parafialna jest wzorowo urządzona oraz starannie i sumiennie prowadzona.

Cmentarz parafialny jest szczególnie pięknie ogrodzony i urządzony.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się na ogół dobrze. Na podkreślenie zasługuje ofiarność parafian na cele kościelne. W pracy duszpasterskiej należy ciągle podkreślać i pogłębiać znajomość ofiary mszy św., aby tym sposobem zmniejszyć ilość jej opuszczeń.

Wizytacja była przygotowana bardzo troskliwie i sumiennie.

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiło 125 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi gorąco dziękuję za przemyślaną i konsekwentnie przeprowadzaną w niełatwych warunkach organizację życia parafialnego.

Na dalsze obfite owoce pracy duszpasterskiej w cierpliwości z całego serca Drogiemu Księdzu Proboszczowi błogosławię.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

+ Jan Pietrzykowski

Dekret reformatorski
[34]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Uszew[1] przeprowadzonej w dniach 2-3 VI 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Kazimierzowi Soji[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest na ogół w dobrym stanie. Otacza go mur, który wymaga remontu. Estetyka wnętrza wymaga nowego rozmieszczenia ołtarzy i wstawienia w okna witraży, odnośnie [do] czego należy zasięgnąć opinii diecezjalnego referenta do spraw sztuki kościelnej. Estetyka wnętrza Kościoła zyska również, gdy z ołtarzy usunie się świece elektryczne i otaczające obrazy żarówki, zastępując je zgodnie z przepisami liturgicznymi reflektorami lub światłem ukrytym.

---

1 Parafia pw. św. Floriana erygowana prawdopodobnie pod koniec XIII w. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także obecnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Kazimierz Soja (1905-1991) – s. Franciszka i Marii. Urodził się 18 IX 1905 r. w Ćwikowie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1929 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Barcicach, Górze Ropczyckiej, Muszynie, Gręboszowie, Padwi Narodowej, Tęgoborzu, Jurkowie k. Czchowa, Radomyślu, Grobli i Nowym Wiśniczu. W VIII 1940 r. jako wikariusz w Tęgoborzu aresztowany za kolportaż prasy podziemnej, osadzony w więzieniu w Nowym Sączu, przesłuchiwany i torturowany przez Gestapo. W 1947 r. mianowany administratorem, a w 1958 r. proboszczem w Uszwi. Po rezygnacji z probostwa w 1966 r. wyjechał do USA. Zezwolenie na pobyt stały w diecezji Syracuse otrzymał w 1967 r. Zmarł 16 V 1991 r.

Zakrystia nie wykazuje większych braków, ale wymaga troski w przechowywaniu paramentów i zwiększenia ilości kap w kolorze zielonym i czerwonym.

Plebania murowana, piętrowa, jest bardzo obszerna. Na plebanii znajduje się mieszkanie dla wikarego.

Punkt katechetyczny mieści się w domu parafialnym i posiada należyte wyposażenie.

Kancelaria parafialna jest dobrze prowadzona. Należy tylko sporządzić indeks do ksiąg urodzonych.

Cmentarz grzebalny jest utrzymany w porządku. Potrzeba tylko wyremontować kostnicę.

Życie religijno-moralne parafii Uszew jest na ogół zadowalające. Na podkreślenie zasługuje duża ilość przystępujących do komunii św. oraz piękny śpiew dzieci i starszych. W pracy duszpasterskiej należy zwrócić szczególną uwagę na miłość wzajemną i darowanie sobie krzywd i uraz.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 235 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Dziękuję Księdzu Proboszczowi i jego współpracownikowi Ks. Stefanowi Kuligowi[5] za pracę duszpasterską. Równocześnie błogosławię Księdzu Proboszczowi na dalsze lata owocnego duszpasterstwa.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

[5] Ks. Stefan Kulig (1927-2020) – s. Józefa i Kunegundy z d. Chalcany. Urodził się 10 VIII 1927 r. w Dobrej k. Limanowej. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Wojakowej, Luszowicach, Mikluszowicach i Uszwi. W 1966 r. został mianowany proboszczem w Lichwinie. Po rezygnacji z probostwa w 1998 r. zamieszkał w charakterze rezydenta w parafii pw. św. Jakuba Starszego Apostoła w Tuchowie. Od 2007 r. mieszkał w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 1 II 2020 r.

Dekret reformatorski
[35]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Okocim[1] przeprowadzonej w dniach 20-21 VI 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Franciszkowi Kazkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany wymaga konserwacji. Należy zbadać, czy fundamenty nie są zwilgocone, gdyż na murze zewnętrznym pokazują się plamy na tynku. Być może okaże się konieczne odwodnienie cmentarza kościelnego. Rozpoczętą budowę chodnika wokół kościoła trzeba dokończyć i powoli przygotowywać materiał na jednolite ogrodzenie świątyni. W przyszłości trzeba jeszcze rozbudować organ. Wskazane jest przesunięcie

---

1 Ks. Erazm Kretkowski, wikariusz generalny i oficjał diecezji krakowskiej, 5 V 1634 r. erygował kapelanię przy kaplicy w Okocimiu zależną od parafii Poręba Spytkowska. Bp Piotr Gembicki, biskup krakowski i kanclerz wielki koronny, 10 XII 1646 r. uposażył kapelanię dziesięcinami. W 1788 r. erygowano kapelanię lokalną, która 30 V 1816 r. została przyłączona do parafii Poręba Spytkowska. Parafię pw. Trójcy Przenajświętszej erygował w 1888 r. bp Ignacy Łobos. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także obecnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Franciszek Kazek (1904-1984) – s. Franciszka i Małgorzaty z d. Curyło. Urodził się 14 II 1904 r. w Rzędzinie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1927 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Borowej k. Mielca, Szczepanowie i Dębicy. W latach 1938-1977 był proboszczem w Okocimiu. Po rezygnacji z probostwa pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 24 IX 1984 r.

chrzcielnicy w miejsce, gdzie stoi figura św. Antoniego. Obraz Najśw[iętszego] Serca P[ana] J[ezusa] usunąć z grobowca wraz z nastawką, aby odsłonić piękną rzeźbę przedstawiającą zdjęcie Ciała Pana Jezusa z krzyża. Należy postarać się o nowe ławki i ustawić je po obu stronach nawy. Obecne ławki dość długie, stojące pod jedną ścianą, bardzo psują estetykę kościoła.

Zakrystia wymaga nowego umeblowania i posadzki zamiast podłogi, ze względu na bezpieczeństwo.

Sala katechetyczna wygodna i dobrze urządzona mieści się w budynku plebańskim (gospodarczym).

Plebania murowana, obszerna, jest dobrze utrzymana. Wymaga tylko doprowadzenia wody.

Budynki gospodarcze są na ogół w dobrym stanie. Remontu wymagają stajnia i wozownia.

Cmentarz grzebalny jest za mały i kończy się jego używalność. Miejsce pod nowy już jest przygotowane, oczekuje się tylko zatwierdzenia przez władze państwowe. Na cmentarzu nowym należy stosować się do statutu cmentarnego. Kostnica wymaga remontu.

Kancelaria parafialna jest dobrze prowadzona.

Duszpasterstwo w parafii robotniczo-rolniczej, jaką jest Okocim, nie jest łatwe ze względu na postępującą laicyzację życia tamtejszych parafian. Należy dobrze obmyśleć sposób oddziaływania na dzieci i młodzież, również przez kontakty osobiste, by ich ściśle związać z Kościołem i wprowadzić w życie liturgiczne. Ufnością co do przyszłości parafii przepełnia głębokie życie wewnętrzne pełne zaparcia i gorliwości Księdza Proboszcza, którym budują się parafianie wystawieni na niebezpieczeństwo indyferentyzmu[5].

Sakrament Bierzmowania przyjęło 171 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

---

5 Indyferentyzm (fr. *indifférent*) – postawa obojętności wobec istotnych zagadnień społecznych, politycznych lub religijnych.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za budujący przykład życia kapłańskiego i z całego serca błogosławię Mu na obfite owoce w cierpliwości.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

Dekret reformatorski
[36]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Słotwina[1] przeprowadzonej w dniach 28-29 VI 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Stanisławowi Pękali[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, murowany, jest w dobrym stanie. Rozpoczęta polichromia upiększy jego wnętrze. Prezbiterium trzeba koniecznie oddzielić ścianką od zakrystii. Na zewnątrz kościół wymaga otynkowania.

Zakrystia jest bardzo szczupła, dlatego przydałoby się w niej nowe umeblowanie dostosowane do małej przestrzeni, jaką zajmuje.

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Częstochowskiej została erygowana w maju 1959 r. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także obecnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Stanisław Pękala (1905-1987) – s. Franciszka i Cecylii z d. Mikołajczyk. Urodził się 23 IV 1905 r. w Siołkowej k. Grybowa. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Wierzchosławicach, Tarnowie (parafia katedralna), Lubzinie, Nagoszynie i Gorlicach. Następnie był proboszczem w Szalowej (od 1944 r.), Łączkach Kucharskich (od 1954 r.) i Bieczu (od 1958 r.). W latach 1959-1979 pełnił obowiązki dziekana dekanatu bieckiego. W 1982 r. zrezygnował z probostwa. Pozostał w Bieczu w charakterze rezydenta. Zmarł 8 VI 1987 r.

Punkt katechetyczny, wzorowo wyposażony, mieści się w budynku przy plebanii.

Kancelaria parafialna prowadzona jest starannie.

Plebania, dość odległa od kościoła, jest budynkiem nowym, murowanym i bardzo dobrze urządzonym.

Budynek gospodarczy jest dobry.

Cmentarz grzebalny wspólny z parafią Brzesko.

Stan religijno-moralny dobry. Parafianie okazują szczere przywiązanie do kościoła. Ks. Proboszcz pracuje bardzo gorliwie, taktownie i umiejętnie nad pogłębieniem nieraz płytkiej świadomości religijnej swoich parafian oraz wykorzenieniem z ich życia wad, szczególnie pijaństwa.

Sakrament Bierzmowania przyjęło [?][5] osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za przemyślane i ofiarne duszpasterzowanie oraz z całego serca błogosławię Mu na obfity plon jego dalszej pracy.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

+ Jan Pietrzyk

5 W dekrecie reformatorskim brak informacji.

Dekret reformatorski
[37]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Gnojnik[1] przeprowadzonej w dniach 29-30 VI 1965 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Jakuba Stosura[3] przesyła Ks. Proboszczowi Teodorowi Madeji[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, zabytkowy z XII w. Na zewnątrz przedstawia się dobrze. Należy jednak jak najszybciej przystąpić do budowy ogrodzenia zharmonizowanego z zabytkowym charakterem kościoła. Wskazane jest wprawienie kraty w drzwiach kościoła, aby wierni mogli nawiedzać Najśw[iętszy] Sakrament. Wnętrze kościoła wymaga bardzo starannego planu umeblowania. Należy postarać się o: Tabernakulum pancerne dostosowane do zabytkowego kościoła, nowe ławki i radiofonizację oraz przeprowadzić

1 Parafia pw. św. Marcina Biskupa została erygowana prawdopodobnie w 1160 r. W 1965 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także obecnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

4 Ks. Teodor Madeja (1914-1974) – s. Walentego i Marii z d. Surowiec. Urodził się 15 I 1914 r. w Chrząstowie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Szczepanowie, Dobrej, Czchowie, Zakliczynie, Wojniczu, Czerminie, Lisiej Górze i Otfinowie. W 1950 r. został mianowany wikariuszem substytutem w Nagoszynie. W 1951 r. został przeniesiony na administratora do Tylicza, w 1965 r. do Gnojnika. W 1969 r. otrzymał wikariusza adiutora. Opuścił wówczas Gnojnik i przebywał w charakterze rezydenta w Iwkowej. Z powodu choroby przeniósł się do domu rodzinnego w Chrząstowie. Zmarł 29 VIII 1974 r.

remont organów. W ołtarzu głównym znajduje się piękny obraz Serca Pana Jezusa, dlatego nie ma potrzeby stawiania gipsowej figury Serca Bożego na ołtarzu św. Józefa. Również na ołtarzu Matki Bożej Różańcowej nie należy stawiać innych figur gipsowych.

Zakrystia jest bardzo mała i wilgotna. Wymaga nowego umeblowania i odpowiedniej wentylacji.

Sala katechetyczna mieści się w domu parafialnym i znajduje się w dobrym stanie. Posiada ona zasadnicze wyposażenie, ale przydałoby się jej bardziej estetyczne urządzenie.

Kancelaria parafialna wymaga uzupełnień. Należy sporządzić indeksy do ksiąg metrykalnych i uzupełnić *Status animarum*[5]. Akta dotyczące parafii wymagają uporządkowania.

Plebania, znacznie oddalona od kościoła, wymaga gruntownego remontu, odwodnienia i odwilgocenia.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny parafii jest zadowalający. Należy zwrócić uwagę na walkę z alkoholizmem i zająć się intensywniej ministrantami.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 176 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Ks. Proboszczowi, który dopiero rozpoczął pracę duszpasterską w Gnojniku, błogosławię na jej obfite owoce, które daje nacechowane Chrystusową miłością podejście do ludzi.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

[5] *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Dekret reformatorski
[38]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Brzesko[1] przeprowadzonej w dniach 12-14 V 1966 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Stanisława Sroki[2] przesyła Ks. Proboszczowi Jakubowi Stosurowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest za mały na potrzeby duszpasterskie parafii. Szkoda, że w przeszłości nie przystąpiono do budowy nowego kościoła. Na zewnątrz kościoła potrzebne są: rynny dachowe, ogrodzenie cmentarza kościelnego oraz chodnik. Ze względu na bezpieczeństwo wiernych wychodzących z kościoła wprost na ruchliwą ulicę, należałoby pomyśleć o schodach naprzeciw głównych drzwi kościoła. Wnętrze świątyni jest zaniedbane. Wymaga ono nowego oświetlenia, polichromii, uporządkowania ołtarzy, nowych ławek, konfesjonałów oraz przemieszczenia feretronów i sztandarów. Uporządkowanie wnętrza kościoła należy oprzeć na jednym zsynchronizowanym planie sporządzonym przez fachowców.

W zakrystii potrzebne jest nowe umeblowanie. Kielichy należy przechowywać w godnym pomieszczeniu, a nie w drewnianej skrzynce co-

---

1 Brzesko otrzymało prawa miejskie w 1385 r. od Spytka z Melsztyna za zgodą królowej Jadwigi. Pierwsza wzmianka o istnieniu tutejszej parafii pochodzi z ok. 1470 r. Obecnie parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła i św. Jakuba Apostoła. W 1966 r. należała do dekanatu brzeskiego. Także aktualnie w dekanacie Brzesko.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Jakub Stosur – zob. dekret reformatorski 27 po wizytacji kanonicznej parafii Szczepanów.

dziennie przenoszonej z plebanii do kościoła. Widoczny jest brak bielizny kościelnej i paramentów.

Wielką pomocą w duszpasterstwie jest kaplica katechetyczna[4] wybudowana dzięki inicjatywie i poświęceniu Ks. Jubilata Jana Fortuny[5]. Mieszczą się w niej doskonałe sale katechetyczne. Ponadto odprawia się w niej msze św., co ma wielkie znaczenie ze względu na szczupłość kościoła parafialnego.

Plebania jest stara i zniszczona. Potrzebny jest generalny remont, a jeszcze bardziej budowa nowej, w której mogliby mieszkać wszyscy księża pracujący w duszpasterstwie.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie.

Kancelaria parafialna nie wykazuje braków poza kroniką, którą należy uzupełnić.

Cmentarz grzebalny utrzymany jest dość starannie. Nie ma już na nim miejsca. Cmentarz nowy będzie prawdopodobnie komunalny.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Ludzie objawiają żywe przywiązanie do wiary i Kościoła oraz dużą życzliwość dla kapłanów.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 486 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Na podkreślenie zasługuje piękna postawa katolicka młodzieży szkół średnich otoczonej troskliwą opieką Ks. Edwarda Limanówki[6].

---

4 Jej budowę rozpoczęto w 1957 r. W stanie surowym gotowa była w 1960 r. Na pamiątkę spalonego w 1904 r. kościoła drewnianego szpitalnego otrzymała wezwanie Ducha Świętego. Stała się częścią nowego kościoła pw. Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła.

5 Ks. Jan Fortuna (1889-1983) – s. Ignacego i Marii z d. Flak. Urodził się 6 XII 1889 r. w Brzesku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1912 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Dębicy, Radomyślu Wielkim i Borzęcinie. Następnie był katechetą w Tuchowie, Tarnowie i Brzesku. Po przejściu na emeryturę, w latach 1950-1951 pełnił obowiązki administratora parafii w Tymowej. W 1951 r. powrócił do Brzeska, gdzie wybudował ośrodek katechetyczny z kaplicą dla młodzieży szkolnej. Zmarł 27 IV 1983 r.

6 Ks. Edward Limanówka (1928-1988) – s. Stanisława i Teresy z d. Limanówka. Urodził się 2 VII 1928 r. w Wilkowisku. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Mielcu, Ciężkowicach i Brzesku (od 1961 r.). W 1971 r. został mianowany wikariuszem eksponowanym, a w 1973 r.

Pragnę podziękować Ks. Proboszczowi za długoletnią pracę w parafii. Również dziękuję Ks. Jubilatowi J. Fortunie, Ks. Prof. Józefowi Białce[7] oraz Księżom Katechetom: Janowi Kordelii[8], Edwardowi Limanówce i Marianowi Grzance[9] za ich trud i ofiarną pracę nad dziećmi i młodzieżą. Całej parafii Brzesko, jej Proboszczowi i pracującym w niej kapłanom serdecznie błogosławię na radosną służbę Bogu i Kościołowi.

Tarnów, maj 1966 r.
Nr OB.III-5/21/65.

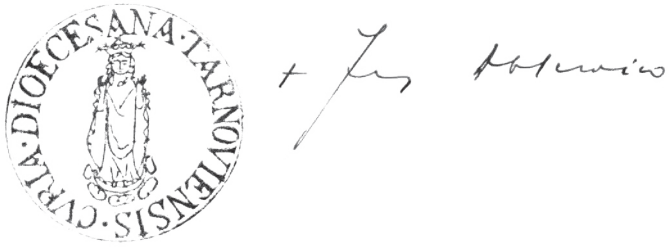

pierwszym proboszczem parafii pw. Matki Bożej Anielskiej w Dębicy. Zmarł nagle 17 V 1988 r.

7 Ks. Józef Białek (1914-1975) – s. Michała i Julii z d. Kowal. Urodził się 19 II 1914 r. w Kupieninie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1938 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Dębicy, Tarnowie (parafia katedralna), Bochni i Brzesku (od 1950 r.). Zmarł 8 VII 1975 r.

8 Ks. Jan Kordela (1927-2008) – s. Franciszka i Marceli z d. Koza. Urodził się 25 XII 1927 r. w Siedlcu. Święcenia kapłańskie przyjął 3 V 1953 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Bieczu i Brzesku (1960-1969). W 1959 r. został mianowany proboszczem w Bystrzycy. W latach 1969-1998 był proboszczem w Jadownikach Podgórnych. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Ostatnie miesiące życia spędził w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 24 XII 2008 r.

9 Ks. Marian Grzanka (1934-2009) – s. Piotra i Marii z d. Rybińska. Urodził się 22 X 1934 r. w Zdziarcu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Piwnicznej, Pilznie i Brzesku (od 1965 r.). W 1970 r. został mianowany rektorem, a w 1978 r. pierwszym proboszczem w Niedomicach. W latach 1991-2004 był proboszczem w Tarnowie-Mościcach. Zmarł 1 I 2009 r.

Dekret reformatorski
[39]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna[1] przeprowadzonej w dniach 9-10 V 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Administratorowi Marianowi Wodziszowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany na zewnątrz został gruntownie odnowiony. Poprawy wymaga tylko jego ogrodzenie kamienne. Wnętrze kościoła na ogół braków nie wykazuje. Byłoby wskazane powoli przygotować

---

1 Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny została erygowana 29 XII 1951 r. przez bpa Jana Stepę. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Wschód.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk (1920-2004) – s. Stanisława i Katarzyny z d. Lasek. Urodził się 18 XI 1920 r. w Jasieniu. Święcenia kapłańskie przyjął 24 IV 1945 r. z rąk bpa Stanisława Rosponda. Jako wikariusz pracował w Ropczycach i Tarnowie. W latach 1948-1962 był rektorem kościoła pw. Matki Bożej Szkaplerznej na Burku. W 1962 r. został mianowany proboszczem w Grybowie. Obowiązki te pełnił do przejścia na emeryturę w 1987 r. W tym czasie był notariuszem, a później dziekanem dekanatu Grybów. W latach 1991-2000 pełnił funkcję ojca duchownego kapłanów w dekanacie Grybów. Zmarł 14 I 2004 r.

4 Ks. Marian Wodzisz (1928-1988) – s. Stanisława i Zofii z d. Raś. Urodził się 23 IX 1928 r. w Brzezinach. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1956 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Tarnowie-Mościcach i Łękach Górnych. Następnie był wikariuszem adiutorem (od 1962 r.) i proboszczem (od 1970 r.) w Królowej Górnej. Zwolniony z probostwa w 1973 r. zamieszkał w Paszynie – najpierw w charakterze rezydenta, a od 1976 r. wikariusza. Zmarł 29 XI 1988 r.

odnowienie polichromii. Należy usunąć oleodruki[5] Przemienienia Pańskiego z ołtarza N[ajświętszego] Serca Pana J[ezusa] i Matki Bożej Nieustającej Pomocy z ołtarza św. Józefa. Chrzcielnica powinna znaleźć się w bardziej widocznym miejscu – najlepiej niedaleko ołtarza w nawie głównej.

Zakrystia nie wykazuje braków. Kielichy mszalne wymagają odnowy.

Na terenie parafii znajduje się kościół pomocniczy w Boguszy[6]. Stan jego, po ostatnim remoncie, bardzo dobry. Wnętrze wymaga bardziej estetycznego rozmieszczenia obrazów. Dlatego należy usunąć wszystkie oleodruki: Serca P[ana] J[ezusa], Matki Bożej N[ajświętszej] Pomocy, św. Józefa oraz gipsowe figury Niepokalanego Poczęcia i św. Antoniego. W miejsce usuniętych nieartystycznych oleodruków dobrze będzie umieścić piękne obrazy Pana Jezusa i Matki Bożej wiszące za ołtarzem. Do ołtarza głównego postarać się o olejny obraz św. Antoniego, który jest patronem kościoła. Stojące przy ścianie prezbiterium obrazy z „Carskich wrót”[7] pozawieszać na ścianach pod oknami.

Punkty katechetyczne – jeden na plebanii i drugi w domu prywatnym w Boguszy są dobrze i wygodnie urządzone.

Plebania ostatnio przebudowana i odnowiona jest budynkiem zdrowym, dobrze urządzonym.

Kancelaria parafialna wymaga uporządkowania. Należy zwrócić uwagę na wyraźne pisanie imion i nazwisk, by uniknąć późniejszych pomyłek.

Cmentarz grzebalny wymaga wytyczenia głównej alei, umieszczenia krzyża oraz obsadzenia żywopłotem lub innymi odpowiednimi drzewami i stałej troski, by nie zarastał krzewami.

---

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

6 Kościół drewniany, wybudowany w 1858 r. Obecnie pw. św. Antoniego Padewskiego i św. Demetriusza Męczennika.

7 Carskie wrota – główne drzwi ikonostasu, dwuskrzydłowa królewska brama – profetyczny znak słów Chrystusa: „Ja jestem bramą” (J 10,9; Hbr 9,24) – przez którą w czasie liturgii może przechodzić tylko biskup, kapłan i diakon (oraz cesarz w dniu koronacji). Na carskich wrotach umieszczana jest scena Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny oraz ikony czterech ewangelistów.

Budynki gospodarcze są wystarczające i w bardzo dobrym stanie.

Stan religijno-moralny parafii jest zadowalający. W pracy duszpasterskiej należy zwrócić większą uwagę na życie eucharystyczne młodzieży i starszych oraz na należyte przygotowanie do służby ołtarza ministrantów. Na podkreślenie zasługuje dobre podejście Księdza Administratora do ludzi, dzięki któremu zbliża ich do Boga i jednoczy we wzajemnym pożyciu parafialnym.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 184 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Administratorowi Marianowi Wodziszowi dziękuję bardzo za jego wielką troskę o życie duchowe parafii i pracę włożoną w odnowienie świątyni i budynków gospodarczych. Dziękuję mu również za taktowną współpracę z Księdzem Kanonikiem i budujące ich współżycie.

Ks. Administratorowi i Ks. Kan. Władysławowu Berbece[8] błogosławię serdecznie na dalsze lata radości kapłańskiej.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

[8] Ks. Władysław Berbeka (1903-1970) – s. Michała i Anny z d. Wszoł. Urodził się 24 IV 1903 r. w Siedliszowicach k. Dąbrowy Tarnowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 17 XII 1926 r. z rąk abpa Adama Stefana Sapiehy, metropolity krakowskiego jako diakon ze Zgromadzenia Księży Pijarów. Katechizował w Krakowie i Szczuczynie Lidzkim. Na początku II wojny światowej przebywał w Krakowie, gdzie podjął decyzję o sekularyzacji i inkardynacji do diecezji tarnowskiej. Od 1940 r. przebywał w Brzozowej, gdzie pomagał duszpastersko. Od 1943 r. był wikariuszem w Pleśnej. W 1946 r. został rektorem, a w 1951 r. proboszczem w Królowej Górnej. Zmarł 14 II 1970 r.

Dekret reformatorski
[40]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Binczarowa[1] przeprowadzonej w dniach 10-11 V 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Adamowi Gąsiorkowi SCJ[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, po systematycznie przeprowadzanych remontach znajduje się w bardzo dobrym stanie. Na zewnątrz blacha dachowa wymaga odświeżenia i rynien dla odprowadzenia wody. Ogrodzenie jest nowe, kamienne, estetyczne. Wnętrze kościoła ozdobiła ostatnio, dzięki osobistej pracy Ks. Proboszcza, piękna polichromia. Odznacza się ono wielką czystością i porządkiem.

Zakrystia została ostatnio poszerzona i posiada wystarczające wyposażenie liturgiczne.

---

1 Parafia pw. św. Stanisława Biskupa i Męczennika została erygowana 29 XII 1951 r. przez bpa Jana Stepę, który powierzył opiekę duszpasterską księżom sercanom. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Adam Gąsiorek SCJ (1917-1988) – urodził się 26 XII 1917 r. w Słotwinie. W latach 1948-1950 pełnił obowiązki rektora Wyższego Seminarium Misyjnego Księży Sercanów w Stadnikach. W 1952 r. został mianowany proboszczem w Węglówce. W latach 1953-1954 był radnym prowincjalnym. W 1958 r. został mianowany proboszczem w Binczarowej, w której pracował do 1979 r. Zmarł 10 I 1988 r.

Punkt katechetyczny mieści się w kaplicy na plebanii. Jest dobrze i wygodnie urządzony.

Stan plebanii, na której mieszkają również siostry Dominikanki prowadzące gospodarstwo, jest dobry.

Kancelaria parafialna mieści się w pokoju mieszkalnym Ks. Proboszcza. Żadnych braków nie wykazuje.

Cmentarz grzebalny jest utrzymany w porządku.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie.

Stan religijno-moralny jest zadowalający dzięki niezwykłej gorliwości Ks. Proboszcza. Na specjalne podkreślenie zasługują: życie eucharystyczne parafian, realizowanie odnowy liturgicznej, śpiew kościelny i wzorowo prowadzeni ministranci. W pracy duszpasterskiej należy pobudzać wiernych do odwagi w wyznawaniu wiary i szlachetnej dumy z przynależności do świętego Kościoła Katolickiego.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 123 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za gorliwe duszpasterstwo i za wielką, bezinteresowną troskę oraz osobistą pracę dla piękna domu Bożego. Z całego serca błogosławię Mu na obfite owoce cierpliwego trwania na posterunku wyznaczonym Mu przez Opatrzność.

Gorące błogosławieństwo i podziękę za piękną pracę kieruję również do Zacnych Sióstr Dominikanek.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[41]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szalowa[1] przeprowadzonej w dniach 15-16 V 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Tadeuszowi Dziedziakowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy w stylu barokowym, jest utrzymany pięknie i troskliwie. Obraz Matki Bożej Nieustającej Pomocy umieszczony w ołtarzu głównym należałoby przenieść w inne miejsce, aby ołtarzowi o wysokiej wartości artystycznej przywrócić jego pierwotny charakter. Wskazane jest zebrać wartościowe obrazy, lichtarze i inne rzeczy nie służące obecnie kultowi i umieścić je w pomieszczeniu naprzeciw zakrystii,

---

1 Parafia pw. św. Michała Archanioła została erygowana przed 1357 r. W latach 1575-1605 pozbawiona duszpasterza katolickiego. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Łużna.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Tadeusz Dziedziak (1922-1996) – s. Piotra i Katarzyny z d. Gruca. Urodził się 2 VI 1922 r. w Białej Wyżnej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Brzeźnicy k. Dębicy i Szczawnicy. Od 1959 r. był proboszczem w Wysowej, a od 1962 r. proboszczem w Szalowej. Ze względu na pogarszający się stan zdrowia, w 1977 r. zrezygnował z probostwa i pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Ostatnie lata życia spędził w rodzinnej Białej Wyżnej. Zmarł 16 VII 1996 r.

usuwając stamtąd katafalk[5]. Będzie to małe muzeum parafialne harmonizujące z zabytkowym kościołem. Wodę dachową trzeba odprowadzić przez kanalizację, by nie narażać na wilgoć fundamentów i ścian.

Zakrystia jest dobrze wyposażona. Podłoga wymaga jednak poprawy.

Punkt katechetyczny urządzony estetycznie, mieści się w kaplicy na placu kościelnym.

Plebania murowana, wygodna, po ostatnim generalnym remoncie dobrze urządzona i wyposażona.

Kancelaria parafialna prowadzona jest sumiennie i wzorowo.

Cmentarz grzebalny jest własnością komunalną. Utrzymany czysto i starannie.

Budynki gospodarcze są w bardzo dobrym stanie.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Widać bardzo żywe życie eucharystyczne i gorące przywiązanie do Kościoła. Jest to w dużej mierze owocem gorliwej i systematycznej pracy Ks. Proboszcza oraz cichej, ale skutecznej współpracy ks. Karola Durlaka[6].

Sakrament Bierzmowania przyjęło 256 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Pragnę podziękować Księdzu Proboszczowi za gorliwe prowadzenie parafii oraz Księdzu Kanonikowi Karolowi Durlakowi za ofiarne wspieranie Ks. Proboszcza w pracy duszpasterskiej.

---

5 Katafalk (wł. *catafalco*) – podwyższenie, na którym ustawia się trumnę ze zwłokami w kaplicy pogrzebowej lub w kościele podczas uroczystości żałobnych.

6 Ks. Karol Durlak (1913-1990) – s. Wojciecha i Marii z d. Jawor. Urodził się 3 VI 1913 r. w Stróżach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1936 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Wojniczu, Radgoszczy, Radomyślu Wielkim i Kolbuszowej. W 1945 r. został administratorem parafii Nockowa. Jeszcze w tym samym roku podjął pracę duszpasterską na Blokach w Mielcu (dzisiaj parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy) w charakterze rektora kościoła, a potem katechety. W latach 1954-1962 był proboszczem parafii Szalowa. Po przejściu na emeryturę najpierw pozostał w Szalowej w charakterze rezydenta, a po kilku latach przeniósł się do domu rodzinnego w Stróżach. Zmarł 27 V 1990 r.

Całej Parafii i jej Duszpasterzom serdecznie błogosławię.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[42]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Krużlowa[1] przeprowadzonej w dniach 18-19 V 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Romanowi Wanatowiczowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany zabytkowy jest utrzymany dobrze i troskliwie. Wnętrze kościoła znajduje się na ogół w dobrym stanie. Należy jednak otoczyć opieką zabytkowy ołtarz św. Trójcy i zainteresować się, gdzie znajduje się Pieta, która podobno była umieszczona u góry tego ołtarza.

---

1 Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny została erygowana przed 1335 r. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Roman Wanatowicz (1914-1985) – s. Wojciecha i Marii z d. Karpińska. Urodził się 25 VII 1914 r. w Chodorowie k. Lwowa. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1938 r. z rąk abpa Bolesława Twardowskiego. Jako wikariusz pracował w należących do archidiecezji lwowskiej parafiach: Dobrotwór k. Kamionki Strumiłowej i Ostrów k. Sokala. Pod koniec II wojny światowej przybył do diecezji tarnowskiej i podjął obowiązki wikariusza w Krużlowej i Bystrzycy. W 1947 r. udał się do archidiecezji lubaczowskiej, w której był administratorem parafii Bełz i Łukawiec. W 1957 r. podjął na krótko obowiązki administratora parafii Czeszów w archidiecezji wrocławskiej. Do diecezji tarnowskiej powrócił jeszcze w 1957 r. Przebywał wówczas w Krużlowej w charakterze rezydenta, w której od 1967 r. był proboszczem (jednocześnie inkardynując się do diecezji tarnowskiej). Zmarł nagle 3 IX 1985 r.

Wskazane jest odświeżenie ołtarza św. Antoniego. Dobrze będzie usunąć z ołtarza krzyż metalowy, a zastąpić go bardziej odpowiednim.

Zakrystia jest dobrze urządzona.

Punkt katechetyczny mieści się w domu parafialnym i posiada należyte wyposażenie. W tym domu mieszkają również siostry zakonne, które rozwijają bardzo pozytywną działalność, głównie katechetyczną i charytatywną.

Plebania murowana, wygodna, po generalnym remoncie, dobrze wyposażona.

Kancelaria parafialna prowadzona jest dobrze i posiada wszystkie agendy. Należy wprowadzić nowy statut kancelaryjny.

Organistówkę należy odnowić od strony kościoła w części, gdzie mieściła się sala katechetyczna.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny w części stanowi własność parafii, a częściowo własność komunalną. Wymaga poszerzenia, ogrodzenia i wprowadzenia przepisów Statutu Cmentarnego.

Stan religijno-moralny w parafii jest dobry. U parafian widać żywą wiarę, głębokie życie eucharystyczne i przywiązanie do Kościoła. W pracy duszpasterskiej należy zwrócić uwagę na młodzież, aby ona nie odrywała się od zdrowych tradycji i utrzymywała ścisłą łączność z domem rodzinnym i parafią.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 367 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi, który z gorliwością i taktem rozpoczął pracę w parafii, z całego serca błogosławię na obfite owoce posługiwania kapłańskiego. Gorącą podziękę i błogosławieństwo kieruję również do Sióstr Dominikanek zaangażowanych gorliwie w życie parafii.

Całej Parafii błogosławię, aby trwała mocno przy wierze ojców.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[43]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Grybów[1] przeprowadzonej w dniach 20-22 V 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] przesyła Ks. Proboszczowi Mgr Adamowi Kaźmierczykowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany na zewnątrz jest utrzymany w bardzo dobrym stanie. Doskonale zaplanowane otoczenie kościoła z pięknym ogrodzeniem stanowi prawdziwą ozdobę miasta i jest wielkim osiągnięciem Ks. Proboszcza i parafii. Wnętrze kościoła nie posiada jeszcze pełnego wyposażenia, umeblowania i polichromii. Plan urządzenia wnętrza, który jest w przygotowaniu, należy dostosować do wymogów soborowych.

Zakrystia posiada nowe, dębowe, bardzo praktyczne i gustowne umeblowanie. Czystość jej i wyposażenie są wzorowe.

---

1 Miejscowość otrzymała prawa miejskie 15 V 1340 r. od króla Kazimierza Wielkiego, który równocześnie uposażył parafię „dwoma łanami ziemi". Bp Kazimierz Łubieński, opat czerwiński i administrator diecezji krakowskiej, ok. 1705 r. erygował prepozyturę wraz z kolegium mansjonarzy. Obecnie parafia pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego, aktualnie także w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

Cztery punkty katechetyczne: w Grybowie w kaplicy św. Bernardyna, w Białej Niżnej, w Białej Wyżnej i Siołkowej są należycie urządzone.

Plebania zabytkowa jest budynkiem zdrowym, zabezpieczonym i w miarę możliwości zmodernizowanym. Wikarówka i organistówka są również w dobrym stanie.

Kancelaria parafialna mieści się w obszernym lokalu, dobrze umeblowanym. Prowadzona jest sumiennie i wzorowo.

Cmentarz grzebalny w części nowej jest własnością parafii, a zasadniczo jest komunalny. Utrzymany dobrze.

Budynek gospodarczy jest w dobrym stanie.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry i opiera się o zdrową tradycję. Wyrazem tej tradycji jest między innymi piękna działalność III Zakonu św. Franciszka[4], która zasługuje na pełne podtrzymanie. Dobrze zorganizowana jest również działalność charytatywna, która stanowi przejaw zdrowego Apostolstwa Świeckich. Niemniej jednak, zwłaszcza w samym Grybowie, dostrzega się pewne objawy laicyzacji i lęk przed odważnym wyznawaniem wiary. Plan duszpasterski dobrze przemyślany i konsekwentnie realizowany przez Ks. Proboszcza oraz Jego taktowne i uprzejme podejście do parafian pozwalają żywić nadzieję na stały postęp religijno-moralny.

Z radością należy przywitać rozwój duszpasterstwa przy kaplicy sióstr Dominikanek w Białej Niżnej[5], co stanowi owoc inicjatywy Ks. Proboszcza.

Na podkreślenie zasługuje również troska Ks. Proboszcza o potrzeby wiernych skupionych wokół kaplic na Podjaworzu[6] oraz na Podchełmiu[7].

Sakrament Bierzmowania przyjęło 986 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze, co świadczy o rzetelnej pracy Księży Katechetów[8], którym za nauczanie dzieci i całokształt oddziaływania duszpasterskiego wyrażam moje uznanie.

---

4 Założony przed 1900 r.
5 Kaplica murowana, pw. św. Dominika.
6 Kaplica drewniana, pw. św. Piotra i Pawła, wybudowana w 1946 r.
7 Kaplica drewniana, pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, wybudowana w 1934 r.
8 W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Grybów zostali wskazani: ks. Stanisław Świerczek (w parafii od 1965 r.), ks. Jerzy Pawlak (od 1966 r.) i ks. Józef Gawron (od 1967 r.).

Pragnę serdecznie podziękować Ks. Proboszczowi za gorliwe prowadzenie parafii oraz za dobre, w duchu czynnej, braterskiej miłości oddziaływanie na życie dekanatu grybowskiego.

Całej parafii i jej Duszpasterzom gorąco błogosławię na realizowanie wszystkich szlachetnych planów.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

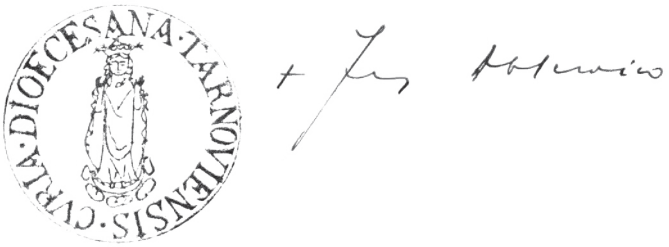

Dekret reformatorski
[44]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Gródek[1] przeprowadzonej w dniach 26-27 V 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Eugeniuszowi Kowalczykowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany nie jest jeszcze całkowicie wykończony. Na zewnątrz wymaga dobudowania wieży, odprowadzenia wody dachowej oraz solidnego ogrodzenia. Wnętrze kościoła utrzymane jest czysto. Wskazane byłoby powoli przygotować plan na ołtarze, ambonę i ławki. Parafii potrzebne są też dzwony.

---

1 Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana 10 V 1925 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Eugeniusz Kowalczyk (1929-2015) – s. Józefa i Marii z d. Hasek. Urodził się 3 VIII 1929 r. w Rzędzianowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Po święceniach był wikariuszem w Jazowsku. W 1960 r. został mianowany wikariuszem, w 1964 r. wikariuszem adiutorem, a w 1969 r. proboszczem w Gródku. Od 1979 r. był proboszczem w Chronowie. Od 1994 r. pełnił urząd proboszcza w Zabrniu. W 1999 r. przeszedł na emeryturę i pozostał w tejże parafii w charakterze rezydenta. Od 2002 r. był rezydentem w parafii pw. Ducha Świętego w Mielcu. Zmarł 15 XII 2015 r.

Zakrystia nie wykazuje większych braków. Należy powiększyć ilość kap. Przynajmniej jeszcze po jednej w każdym kolorze.

Sala katechetyczna mieści się na plebanii. Jest dobrze i wygodnie urządzona.

Plebania ostatnio odnowiona, wymaga jednak odwilgocenia.

Kancelaria parafialna jest dobrze urządzona i prowadzona.

Cmentarz grzebalny domaga się większej troski wiernych. Przede wszystkim należy go powiększyć, ogrodzić, rozplanować nową część według przepisów Statutu Cmentarnego oraz zbudować nową kostnicę.

Budynek gospodarczy jest nowy.

Organistówka wymaga remontu.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. W pracy duszpasterskiej należy zająć się szczególnie młodzieżą i ministrantami.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 187 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję serdecznie za dotychczasową pracę duszpasterską i z całego serca błogosławię Mu na dalsze lata gorliwości kapłańskiej.

Gorące błogosławieństwo kieruję również do całej Parafii.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[45]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Polna[1] przeprowadzonej w dniach 28-29 V 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Florianowi Janasowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zbudowany w XVI w. z drzewa jest zasadniczo w dobrym stanie. Należy jednak wprawić nowe, solidne okna, dokończyć ogrodzenie świątyni oraz odprowadzić wodę dachową, by nie zamakały fundamenty. Wnętrze kościoła jest utrzymane troskliwie. Byłoby wskazane postarać się o nowe, dostosowane stylowo do kościoła konfesjonały. Lampkę wieczną oraz żyrandole należy podnieść w górę, by nie zasłaniały głównego ołtarza, w którym znajduje się piękny obraz Matki Bożej łaskami słynący.

Zakrystia wymaga odpowiedniego umeblowania i urządzenia.

---

1 Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła została erygowana w drugiej połowie XIV w. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Florian Janas (1926-1992) – s. Józefa i Rozalii z d. Augustyn. Urodził się 11 VIII 1926 r. w Jaworznej. Święcenia kapłańskie przyjął 3 V 1953 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Krużlowej, Zaborowie, Siedliskach-Bogusz, Nowym Sączu, Przyszowej i Polnej (od 1961 r.). W 1965 r. został proboszczem w Polnej. W 1989 r. zrezygnował z probostwa i zamieszkał w Nowym Sączu. Zmarł 19 III 1992 r.

Sala katechetyczna mieści [się] na organistówce. Jest dobrze i wygodnie urządzona.

Plebania murowana po przeprowadzonym remoncie generalnym jest budynkiem zdrowym i dobrze urządzonym.

Kancelaria parafialna jest dobrze prowadzona. Uzupełnienia wymaga Indeks do ksiąg metrykalnych oraz *Status animarum*[5].

Cmentarz grzebalny jest dobrze i czysto utrzymany. Aleję główną należałoby podsypać wyżej, a wodę z góry puścić odpowiednimi rowami.

Budynki gospodarcze są za wielkie na obecne potrzeby parafii. Przy stosownej okazji należy je przebudować i odsunąć od ogrodzenia kościelnego.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry. Widać przywiązanie do wiary i Kościoła. W akcjach duszpasterskich należy zwracać większą uwagę na wzajemną miłość sąsiedzką i parafialną. Na podkreślenie zasługuje konsekwencja i wytrwałość Księdza Proboszcza w Jego poczynaniach duszpasterskich.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 216 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi serdecznie dziękuję za duszpasterską troskę w parafii i gorąco błogosławię na dalsze owoce gorliwości kapłańskiej.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

+ Jan Pietrzykowski

5 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Dekret reformatorski
[46]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Mogilno[1] przeprowadzonej w dniach 1-2 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Administratorowi Stanisławowi Mostkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, znajduje się na ogół w dobrym stanie. Wnętrze kościoła jest zasadniczo dobrze utrzymane. Wymaga jednak nowych ławek dostosowanych stylowo do całości kościoła. Krzyż metalowy znad tabernakulum należy usunąć, gdyż w ołtarzu znajduje się piękny wizerunek Pana Jezusa Ukrzyżowanego. Wszystkie oleodruki[5] powinno się usunąć z kościoła. Szpecą one wnętrze i nie są odpowiednie

---

1 Parafia pw. św. Marcina Biskupa została erygowana ok. 1320 r. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Wschód.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Stanisław Mostek (1925-2004) – s. Wojciecha i Anastazji z d. Struzik. Urodził się 23 I 1925 r. w Delastowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 4 V 1952 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Sędziszowie Małopolskim i Mogilnie. W latach 1965-1988 był proboszczem w Mogilnie. Po przejściu na emeryturę pozostał w Mogilnie jako rezydent. W 1999 r. przeniósł się do Delastowic, swojej rodzinnej miejscowości. Zmarł 10 X 2004 r.

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

w zabytkowym kościele. Stosownym miejscem dla obrazu Matki Bożej Częstochowskiej, który nawiedzał rodziny, będzie przedsionek kościoła. Tam bowiem wierni będą mieli do niego łatwy dostęp. W szczególności poleca się usunąć oleodruk N[ajświętszego] Serca Pana Jezusa, aby odsłonić zastawiony nim piękny obraz Serca Zbawiciela. Zaleca się przeprowadzenie rewindykacji obrazu św. Józefa z rąk prywatnych, aby zajął on dawne swoje miejsce w bocznym ołtarzu, zamiast bardzo słabego artystycznie malowidła. Szafę ze statuą św. Antoniego stojącą przy ołtarzu Matki Bożej wskazane jest przenieść w inne miejsce. Liczne szafy na feretrony, które bardzo psują wygląd wnętrza kościoła, nie powinny się w nim znajdować. Feretrony można rozmieścić w kruchcie wzdłuż jej ścian, nakrywając je pokrowcami nylonowymi. Po odnowieniu kaplicy na cmentarzu kościelnym mogłaby ona być w przyszłości odpowiednim miejscem dla feretronów.

Zakrystia jest dość ciasna. Dlatego też trzeba pomyśleć o odpowiednim jej umeblowaniu dostosowanym do potrzeb i możliwości przestrzennej.

Punkty katechetyczne dwa w domach prywatnych i jeden w kruchcie kościoła wymagają lepszego wyposażenia.

Plebania murowana, po ostatnio przeprowadzonym remoncie jest w dobrym stanie.

Kancelaria parafialna nie wykazuje braków.

Cmentarz grzebalny należy ogrodzić oraz wprowadzać powoli statut cmentarny. Wiernych zachęcać do większej troski o wygląd mogił swoich bliskich.

Budynki gospodarcze są nowe.

Stan religijno-moralny parafii Mogilno jest zadowalający. W szczególny sposób parafia potrzebuje akcji trzeźwościowej i dobrze zorganizowanej służby ołtarza. Gorliwy i ofiarny Ks. Proboszcz będzie mógł łatwiej podołać swoim obowiązkom i wzmocnić nadwyrężone siły, otrzymawszy pomoc wikariusza-współpracownika[6].

Sakrament Bierzmowania przyjęło 338 osób.

---

[6] Proboszczem był ks. Jakub Luraniec, instytuowany na urząd w 1925 r. W 1965 r. otrzymał wikariusza adiutora ks. Stanisława Mostka.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Administratorowi dziękuję bardzo za dotychczasową pracę duszpasterską, a zwłaszcza za wielki wkład w uporządkowanie gospodarstwa. Z całego serca błogosławię Mu na dalsze lata gorliwości kapłańskiej. Dziękuję również Czcigodnemu Księdzu Jubilatowi Jakubowi Lurańcowi[7] za ochotną pomoc w pracy kościelnej.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

[7] Ks. Jakub Luraniec (1887-1972) – s. Józefa i Agaty z d. Sosin. Urodził się 29 VI 1887 r. w Bieżanowie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1911 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Jadownikach Podgórnych, Oleśnie, Wierzchosławicach, Przyszowej, Szynwałdzie i Chomranicach. W 1925 r. został mianowany proboszczem w Mogilnie. Zmarł 28 IV 1972 r.

Dekret reformatorski
[47]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Wysowa[1] przeprowadzonej w dniach 5-6 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Władysławowi Węgrzynowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest nowy, zbudowany z drzewa przed II wojną światową. Ostatnio bardzo starannie oszalowany na zewnątrz i wewnątrz, pokryty blachą i ogrodzony. Znajduje się w bardzo dobrym stanie. Wyposażenie kościoła jest wystarczające. Wnętrze jego zyskałoby przez sprawienie nowego ołtarza głównego, dostosowanego do najnowszych przepisów liturgicznych.

---

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej została erygowana 4 VIII 1938 r. przez bpa Franciszka Lisowskiego. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Ropa.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Władysław Węgrzyn (1918-2001) – s. Franciszka i Wiktorii z d. Minor. Urodził się 26 XII 1918 r. w Brniku k. Dąbrowy Tarnowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Podegrodziu, Podolu, Skrzydlnej i Zgórsku. W latach 1962-1972 był proboszczem w Wysowej. W 1973 r. został mianowany wikariuszem ekonomem w Szarwarku. Od 1976 r. był notariuszem Sądu Biskupiego w Tarnowie. W 1978 r. wyjechał do pracy duszpasterskiej w Austrii. Po powrocie do kraju w 1998 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 21 IX 2001 r.

Zakrystia wymaga lepszego umeblowania. Innych braków nie wykazuje. Na terenie parafii znajduje się obecnie pięć cerkwi prawosławnych: w Wysowej[5], Blechnarce[6], Hańczowej[7], Jaworzu[8] i Ropkach[9].

Punkt katechetyczny, który obecnie znajduje się na plebanii, ma być umieszczony w budynku gospodarczym będącym w stadium budowy.

Plebania z drzewa, odnowiona, uporządkowana, wymaga tylko urządzeń sanitarnych.

Kancelaria parafialna jest prowadzona starannie. Nie wykazuje braków.

Cmentarz grzebalny jest własnością komunalną. Wymaga ogrodzenia i większej troski wiernych o jego zewnętrznych wygląd.

Duszpasterstwo w parafii Wysowa jest bardzo trudne, ze względu na liczną grupę innowierców prawosławnych i członków sekt[10]. Dlatego wymaga ono wielkiej cierpliwości i taktu w podejściu do ludzi. Przedmiotem szczególnej troski duszpasterskiej winny być: życie eucharystyczne, trzeźwość, poszanowanie cudzej własności i jednoczenie z Kościołem katolickim.

Na podkreślenie zasługuje wielka ofiarność i poświęcenie Ks. Proboszcza dla dobra duchowego i materialnego parafii. Wystarczy wspomnieć, że remont i wykończenie kościoła jest w dużej mierze dziełem osobistej pracy Jego rąk.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 91 osób.

---

5 Cerkiew prawosławna pw. św. Michała Archanioła, wybudowana w 1779 r. jako orientowana cerkiew greckokatolicka.

6 Cerkiew prawosławna pw. św. Kosmy i Damiana, wybudowana w 1881 r. Początkowo służyła wiernym jako cerkiew greckokatolicka.

7 Cerkiew prawosławna pw. Opieki Matki Bożej, wzniesiona w pierwszej połowie XIX w. na miejscu cerkwi z XVII w. Do przeprowadzonej w 1947 r. akcji „Wisła" była to cerkiew greckokatolicka. W latach 1947-1958 służyła wiernym obrządku łacińskiego.

8 Cerkiew greckokatolicka pw. Opieki Matki Bożej na Świętej Górze Jawor, wybudowana w 1929 r. W latach 1969-2017 użytkowana przez prawosławnych. Po wieloletnich sporach sądowych cerkiew powróciła w ręce grekokatolików.

9 Cerkiew greckokatolicka pw. Narodzenia Bogurodzicy, wzniesiona w 1801 r. W latach 1947-1978 nieczynna kultowo.

10 W kwestionariuszu wizytacyjnym ks. Władysław Węgrzyn wskazał ok. 220 prawosławnych i 70 świadków Jehowy.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za Jego poświęcenie pasterskie i błogosławię Mu na dalsze obfite owoce posługiwania kapłańskiego.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[48]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Uście Gorlickie[1] przeprowadzonej w dniach 6-8 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Romanowi Schabowskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, utrzymany jest w bardzo dobrym stanie. Prace nad poprawą jego ogrodzenia znajdują się w toku. Wnętrze kościoła utrzymane jest schludnie, estetycznie i troskliwie.

Zakrystia nie wykazuje żadnych braków.

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy została erygowana przez bpa Jana Stepę w 1951 r. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Ropa.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Roman Schabowski (1918-2008) – s. Jana i Stefanii z d. Grąglowska. Urodził się 22 XI 1918 r. w Nowym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Okulicach, Wilczyskach, Czarnej Sędziszowskiej i Trzęsówce. W latach 1958-1978 pełnił urząd proboszcza parafii Uście Gorlickie. Po rezygnacji z probostwa zamieszkał jako rezydent w Grybowie, a później w Bystrzycy Kłodzkiej. Zmarł 16 VIII 2008 r.

Na terenie parafii znajduje się pięć kościołów pomocniczych: w Odernem[5], Nowicy[6], Przysłopiu[7], Skwirtnem[8] i Kwiatoniu[9]. Wszystkie kościoły wymagają ustawicznej konserwacji, z czego zdaje sobie dobrze sprawę Ks. Proboszcz i w miarę możliwości ją przeprowadza. W Odernem poprawy wymaga ogrodzenie. W Nowicy i Przysłopiu potrzebny jest remont ogólny. Kościół w Kwiatoniu na ogół dobrze utrzymany, wymaga jednak wymiany i uzupełnienia gontów. Figurę gipsową Niepokalanego Poczęcia N[ajświętszej] M[aryi] P[anny] w tym kościele należy umieścić w innym odpowiednim miejscu. Również wszystkie oleodruki[10] znajdujące się w poszczególnych kościołach wskazane jest z nich usunąć, gdyż psują estetykę wnętrz.

Zakrystia nie wykazuje żadnych braków.

Punkty katechetyczne są dobrze urządzone i wyposażone.

Plebania jest starym, zawilgoconym budynkiem. Mimo to Ks. Proboszcz doprowadził ją do możliwego stanu.

Kancelaria parafialna jest prowadzona pedantycznie i wzorowo.

Cmentarze grzebalne – przy kościele parafialnym i kościołach pomocniczych są na ogół w dobrym stanie. Wymagają większej troski wiernych.

Budynki gospodarcze są stare. Stodołę należałoby rozebrać.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół zadowalający. Duszpasterstwo w parafii Uście Gorlickie jest bardzo trudne ze względu na rozległość terenu i niejednolity charakter ludności. Tym mocniej należy podkreślić

---

5 Kościół drewniany, pw. św. Stanisława Biskupa, wybudowany w 1898 r. z fundacji Stawiarskich.

6 Kościół drewniany, pw. św. Parascewy, wzniesiony w latach 1840-1843. Dawna cerkiew greckokatolicka.

7 Kościół drewniany, pw. św. Michała Archanioła, wybudowany prawdopodobnie w 1736 r. Dawna cerkiew greckokatolicka.

8 Kościół drewniany, pw. św. Kosmy i Damiana, wzniesiony w 1837 r. Dawna cerkiew greckokatolicka.

9 Kościół drewniany, pw. św. Parascewy, wybudowany w drugiej połowie XVII w. Dawna cerkiew greckokatolicka.

10 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

ogromny wkład pracy, inteligencji i gorliwości duszpasterskiej Ks. Proboszcza w organizację życia parafialnego, które wykazuje ustawiczny postęp.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 157 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi pragnę gorąco podziękować za Jego taktowną, przemyślaną i jednoczącą ludzi pracę duszpasterską. W szczególności dziękuję Mu za żmudną troskę o konserwację licznych kościołów.

Całej parafii i Jej Duszpasterzowi z całego serca błogosławię na obfite owoce jedności w Chrystusowym Kościele.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[49]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Biecz[1] przeprowadzonej w dniach 10-12 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] przesyła Ks. Prałatowi Proboszczowi Stanisławowi Pękali[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, gotycki jest zabytkiem wysokiej klasy. Wymaga on ustawicznej konserwacji pociągającej za sobą wielkie koszty. Ostatnio przeprowadzono odwodnienie cmentarza i terenu wokół kościoła oraz zremontowano mur zewnętrzny świątyni i ogrodzenia. Wnętrze kościoła jest wspaniałe. Odnowienia wymagają jednak wszystkie ołtarze, których jest trzynaście. Pracę przy nich należałoby rozłożyć na lata i powoli ją prowadzić. Ksiądz Proboszcz wykazuje wielkie zrozumienie dla tych potrzeb materialnych kościoła i w sposób systematyczny ciągle przyczynia się do jego konserwacji. Nad zakrystią znajduje się piękna kaplica królowej Jadwigi. W tej kaplicy złożono różne elementy zabytkowe

1 Gród w Bieczu istniał już w XI w. Król Kazimierz III Wielki 23 II 1363 r. nadał miastu prawo magdeburskie. Pierwotna parafia została erygowana przy kościele pw. św. Piotra Apostoła pod koniec XIII w. Na początku XIV w. erygowano drugą parafię w Bieczu przy nowo wzniesionym przez kolonistów niemieckich kościele pw. Bożego Ciała. Bp Jan Konarski, archidiakon krakowskiej kapituły katedralnej i kantor sandomierski, w 1519 r. włączył parafię pw. św. Piotra Apostoła do parafii pw. Bożego Ciała. W 1967 r. należała do dekanatu bieckiego. Także obecnie w dekanacie Biecz (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Stanisław Pękala – zob. dekret reformatorski 36 po wizytacji kanonicznej parafii Słotwina.

należące do wyposażenia świątyni. Niektóre z nich posiadają wyjątkową wartość. Dobrze będzie, w porozumieniu z Diecezjalną Komisją Artystyczną, opracować plan urządzenia w tej kaplicy małego muzeum parafialnego.

Zakrystia jest dobrze wyposażona. Należy jednak powiększyć ilość szat liturgicznych, szczególnie kap w kolorze fioletowym i zielonym. Na cmentarzu kościelnym znajduje się kaplica św. Barbary[4], którą należałoby odwilgocić, a znajdujące się w niej ołtarze św. Jana Kantego odnowić i zakonserwować. Wskazane jest również, w porozumieniu z władzami konserwatorskimi, przystąpić do przywrócenia dawnego, osobnego wejścia do zakrystii. Przy obecnej zakrystii znajduje się duże pomieszczenie, które można by wykorzystać na instalację ogrzewania kościoła.

Punktów katechetycznych w parafii jest siedem. Trzy na miejscu i cztery w wioskach: Belnej, Klęczanach, Kwiatonowicach i Strzeszynie. Wszystkie są odpowiednio urządzone.

Plebania jest murowana, dobrze urządzona, w której znajdują się mieszkania dla wszystkich księży. W plebanii starej, zabytkowej, mieszka kościelny, są sale katechetyczne i biblioteka parafialna.

Kancelaria parafialna jest prowadzona starannie. Uzupełnienia wymaga tylko kronika parafialna.

Na terenie parafii znajduje się klasztor Ojców Reformatów oraz dom Sióstr Sercanek. Siostry prowadzą przedszkole i opiekują się chorymi.

Budynki gospodarcze znajdują się w znacznej odległości od plebanii, w Strzeszynie na tzw. Folwarku. Wszystkie są w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest własnością komunalną. Utrzymany dobrze i starannie.

Duszpasterstwo w rozległej parafii bieckiej nie jest łatwe. Należałoby zwrócić uwagę szczególnie na ożywienie pobożności eucharystycznej oraz spotęgowanie łączności wiernych z parafią. Bolączką duszpasterską są również małżeństwa niekościelne, które rozbijają życie rodzinne i wnoszą wiele zła w życie parafii. Na podkreślenie zasługuje, że Ks. Proboszcz czyni wszystko, aby swoją osobistą świętością i kapłańską gorliwością zaradzać

[4] Wzniesiona w 1850 r. w miejsce poprzedniej gotyckiej, bez wyraźnych cech stylowych.

zło w parafii. Parafia domaga się podziału. W szczególności palącą potrzebą staje się kościół w Kwiatonowicach.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 637 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Na podkreślenie zasługuje dobra postawa młodzieży maturalnej, której katechetą jest Ks. Józef Giera[5].

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za Jego wielką gorliwość w pracy duszpasterskiej i żmudną troskę o zachowanie zabytkowej świątyni.

Dziękuję również Księżom Katechetom Józefowi Gierze, Tadeuszowi Salamonowi[6] i Sylwestrowi Ortylowi[7] za ich taktowną współpracę z Księdzem Proboszczem oraz za całą pracę duszpasterską.

Księdzu Proboszczowi, Księżom Katechetom, Siostrom Zakonnym i Całej Parafii serdecznie błogosławię na dalsze lata gorliwej pracy.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-2/19/67.

5 Ks. Józef Giera (1936-2022) – s. Władysława i Marii z d. Furgał. Urodził się 22 VIII 1936 r. w Łękach Szczucińskich. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Moszczenicy, Bieczu (1962-1976) i Bochni. W latach 1984-1994 był proboszczem parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Brzesku. W 1994 r. został mianowany proboszczem w Maszkienicach. Po przejściu na emeryturę w 2006 r. zamieszkał w charakterze rezydenta w Szczucinie. Zmarł 1 X 2022 r.

6 Ks. Tadeusz Salamon – urodził się 23 VIII 1939 r. w Tropiu. Święcenia kapłańskie przyjął w 1963 r. Od 1965 r. był wikariuszem w Bieczu. W 1973 r. został przeniesiony do stanu świeckiego.

7 Ks. Sylwester Ortyl (1933-2013) – s. Józefa i Anny z d. Wieczerzak. Urodził się 7 XII 1933 r. w Kliszowie. Święcenia kapłańskie przyjął 23 VI 1957 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Barcicach, Tuchowie, Zagorzycach, Bieczu (1966-1974) i Okulicach. W 1979 r. został mianowany proboszczem w Wadowicach Dolnych. Po przejściu na emeryturę w 2003 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Od 2012 r. mieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 23 IV 2013 r.

Dekret reformatorski
[50]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Florynka[1] przeprowadzonej w dniach 13-14 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Janowi Mucha SCJ[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany wymaga konserwacji i odnowienia. Wodę dachową należy odprowadzić przy pomocy kanalizacji, by nie zamakały fundamenty, przebudować okna, poprawić dach i wieżę oraz położyć chodnik wokół kościoła. Wskazane są również nowa polichromia i ołtarz główny.

---

1 Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana w 1951 r. przez bpa Jana Stepę, który powierzył opiekę duszpasterską nad parafią księżom sercanom. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Jan Mucha SCJ (1930-2018) – s. Kazimierza i Anieli. Urodził się 7 III 1930 r. w Groniu k. Bukowiny Tatrzańskiej. Pierwszą profesję zakonną w Zgromadzeniu Księży Najświętszego Serca Jezusowego złożył 12 II 1949 r. Święcenia kapłańskie przyjął 19 XII 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. W latach 1959-1960 wykładał język łaciński w Niższym Seminarium w Stadnikach. W latach 60. zaangażował się w głoszenie rekolekcji i misji intronizacyjnych. W latach 1967-1969 był proboszczem we Florynce. W 1970 r. wyjechał do USA. Najpierw pomagał duszpastersko, a od 1973 r. był proboszczem parafii pw. św. Józefa w Denver, gdzie potomkowie miejscowej Polonii w 1902 r. wybudowali niewielki kościół. W 1978 r. sekularyzował się i inkardynował do archidiecezji Denver. Po przejściu na emeryturę w 2010 r. zamieszkał w Mullen Home for the Aged. Zmarł 21 III 2018 r.

W zakrystii potrzebne jest odpowiednie umeblowanie. Szaty liturgiczne utrzymane są czysto.

Kościół pomocniczy we Wawrzce[5] znajduje się w dobrym stanie.

Punkty katechetyczne na plebanii we Florynce i w budynku kościelnym we Wawrzce są dobrze i wygodnie urządzone.

Plebania znajduje się w remoncie.

Kancelaria parafialna jest dobrze prowadzona i nie wykazuje braków. Należy wprowadzić nowy statut kancelaryjny.

Cmentarz grzebalny jest na ogół dobrze utrzymany. Wymaga jednak większej troski wiernych o wygląd mogił.

Budynki gospodarcze wymagają przebudowy.

Stan religijno-moralny przedstawia się na ogół dobrze. Widać dużą pobożność eucharystyczną i przywiązanie do Kościoła. Szczególną uwagę należy zwrócić na pogłębienie życia religijno-moralnego młodzieży i dzieci.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 211 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi i Jego Pomocnikowi[6] serdecznie błogosławię na obfite owoce pracy duszpasterskiej.

Gorącą podziękę kieruję również do pracowitych Sióstr Józefitek wspomagających ofiarnie Duszpasterzy.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

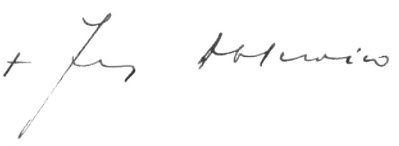

[5] Kościół drewniany, pw. Matki Bożej Szkaplerznej, wybudowany w 1939 r.
[6] Od 1965 r. wikariuszem był ks. Stefan Achniger SCJ.

Dekret reformatorski
[51]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Stróże[1] przeprowadzonej w dniach 17-18 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Stefanowi Biesiadeckiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, mimo rozbudowy jest za mały na obecną ilość parafian. Na zewnątrz stan jego przedstawia się dobrze. Wskazane jest zbudowanie odpowiedniego ogrodzenia od strony szkoły. Wnętrze kościoła wymagała całkowitego odnowienia. Przede wszystkim potrzebny jest odpowiedni ołtarz główny według nowych przepisów liturgicznych, zharmonizowany z bocznymi. Wnętrze kościoła domaga się rów-

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski została erygowana 22 XI 1928 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Stefan Biesiadecki (1924-2012) – s. Jana i Anny z d. Skowrońska. Urodził się 4 X 1924 r. w Kolbuszowej Dolnej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Tęgoborzu, Tuchowie, Nowym Sączu i Otfinowie. W 1967 r. został mianowany wikariuszem ekonomem, a w 1971 r. proboszczem w Stróżach. W latach 1973-1974 posługiwał duszpastersko w diecezji szczecińsko-kamieńskiej. Następnie był wikariuszem w Wilkowisku i Gręboszowie. Od 1982 r. był rezydentem z prawami wikariusza w Zabawie, od 1987 r. w Jadownikach Podgórnych. W latach 1990-1992 był rezydentem w Nagoszynie. Od 1992 r. mieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 19 VIII 2012 r.

nież polichromii. Przy okazji odnowienia wnętrza należy usunąć wszystkie oleodruki[5] oraz zaplanować odpowiednie miejsce na feretrony. Potrzebny jest również nowy organ.

Zakrystia nie wykazuje braków.

Punkt katechetyczny należycie urządzony na wikarówce, która wymaga gruntownego remontu.

Plebania dość szczupła potrzebuje poprawy, odwilgocenia i wewnętrznego wyposażenia łącznie z urządzeniami sanitarnymi.

Kancelaria parafialna jest dobrze urządzona i prowadzona.

Cmentarz grzebalny, bardzo odległy od kościoła, wymaga powiększenia, a jego żywopłotowe ogrodzenie większej pielęgnacji.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Widać gorące przywiązanie do wiary oraz żywą pobożność.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 336 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Należy podkreślić długoletni, zbawienny wpływ duszpasterski śp. Ks. Proboszcza Adolfa Boratyńskiego[6]. Wkrótce po wizytacji odszedł on do Pana po nagrodę za ofiarną służbę człowiekowi zwłaszcza w mrocznych latach wojennych. Wypływała ona z chrześcijańskiej i kapłańskiej dobroci, która była dominantą jego zasłużonego życia.

Nowemu Ks. Proboszczowi Stefanowi Biesiadeckiemu z całego serca błogosławię na realizację wszystkich szlachetnych planów kapłańskich.

---

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

6 Ks. Adolf Boratyński (1903-1967) – s. Franciszka i Józefy z d. Morąg. Urodził się 21 XI 1903 r. w Ryglicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1926 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Wietrzychowicach i Lisiej Górze, której w 1929 r. został administratorem. W 1929 r. został mianowany administratorem w Porębie Spytkowskiej. Następnie był wikariuszem w Siedliskach-Bogusz. W 1933 r. został administratorem w Uściu Solnym. Z kolei był wikariuszem w Mikluszowicach. W 1935 r. został mianowany proboszczem w Stróżach. Zmarł 30 VI 1967 r.

Całej Parafii ślę gorące błogosławieństwo na Bożą radość we wszystkich okolicznościach życia.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[52]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Ropa[1] przeprowadzonej w dniach 18-19 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Kazimierzowi Górszczykowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany z dobudowanymi kaplicami bocznymi z cegły jest za mały na obecne potrzeby parafii. Wewnątrz utrzymany starannie i czysto.

Zakrystia posiada dobre wyposażenie.

Punkty katechetyczne w budynku kościelnym i w domu prywatnym są odpowiednio urządzone.

Plebania nowa, murowana, wygodna i pięknie wykończona.

Budynki gospodarcze również nowe.

---

1 Parafia pw. św. Michała Archanioła została erygowana w drugiej połowie XV w. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Ropa.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Kazimierz Górszczyk (1915-1977) – s. Marka i Marii z d. Kubatek. Urodził się 13 VIII 1915 r. w Łososinie Górnej. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Piwnicznej i Rzezawie. Od 1946 r. aż do śmierci pracował w Ropie – jako wikariusz, administrator parafii, proboszcz. Zmarł 29 IX 1977 r.

Kancelaria parafialna mieści się w pięknym lokalu. Prowadzona jest wzorowo i starannie.

Cmentarz grzebalny przedstawia się dobrze.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Na wizytację parafianie byli dobrze przygotowani. W pracy duszpasterskiej należy zwrócić uwagę na szerzenie wzajemnej miłości sąsiedzkiej i trzeźwości. Ksiądz Proboszcz nawet kosztem swojego zdrowia przyczynił się bardzo do pomnożenia dobra duchowego i materialnego parafii.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 421 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za pełną Bożej subtelności pracę duszpasterską i błogosławię Mu gorąco na dalsze lata pracy kapłańskiej w zdrowiu i radości.

Dziękuję również Ks. Katechecie Czesławowi Graczowi[5] szczególnie za to, że wykazał wielką dojrzałość kapłańską, kierując parafią w czasie choroby Księdza Proboszcza.

Całej Parafii błogosławię na radość płynącą z wiernego pełnienia Bożej miłości.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

+ Jerzy Ablewicz

5 Ks. Czesław Gracz (1941-1982) – s. Franciszka i Katarzyny z d. Gruszecka. Urodził się 9 XII 1941 r. w Trześni. Święcenia kapłańskie przyjął 27 VI 1965 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Ropie (1965-1969) i Tarnowie (parafia katedralna). Od 1975 r. był proboszczem w Rożnowie. Zmarł nagle 9 VIII 1982 r.

Dekret reformatorski
[53]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łosie[1] przeprowadzonej w dniach 19-20 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Józefowi Grzegorzkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany jest utrzymany dobrze i troskliwie. Remontu wymaga ogrodzenie kamienne.

Zakrystia nie wykazuje braków.

Na terenie parafii znajduje się kościół pomocniczy w Klimkówce[5]. Jest utrzymany starannie i czysto.

---

1 Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny została erygowana 29 XII 1951 r. przez bpa Jana Stepę. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Ropa.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Józef Grzegorzek (1916-2014) – s. Józefa i Małgorzaty z d. Pajor. Urodził się 6 IV 1916 r. w Kobyłczynie. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w parafii Bobowa i Łosie. W latach 1951-1991 był proboszczem w Łosiu. Po przejściu na emeryturę zamieszkał w charakterze rezydenta w Starym Sączu. Zmarł 7 VII 2014 r.

5 Kościół z cegły, otynkowany, kryty blachą, pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa i Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej, wybudowany w 1914 r. Dawna cerkiew greckokatolicka.

Punkty katechetyczne w budynku parafialnym w Łosiu i w kościele w Klimkówce są dobrze wyposażone i urządzone.

Plebania drewniana, w dobrym stanie, wymaga urządzeń sanitarnych.

Kancelaria parafialna prowadzona jest sumiennie i wzorowo.

Budynek gospodarczy dobry i wystarczający dla potrzeb parafii.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Gorliwość Ks. Proboszcza oraz Jego roztropność duszpasterska przyczyniły się do wytworzenia więzi parafialnej i przywiązania do Kościoła miejscowej ludności, mimo zróżnicowania obrządków.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 131 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za owocną pracę na wszystkich odcinkach życia parafialnego i z całego serca błogosławię na owoc stokrotny w cierpliwości.

Gorące błogosławieństwo kieruję do Całej Parafii, aby była zawsze „jedno" w Chrystusie i w Kościele.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[54]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kąclowa[1] przeprowadzonej w dniach 22-23 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Stanisławowi Kozieji[4] [sic!] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany znajduje się na ogół w dobrym stanie. Jest jednak ustawicznie zagrożony grzybem, przed którym w dalszym ciągu należy go bronić. Na zewnątrz potrzebne jest odwodnienie i ogrodzenie kościoła oraz remont bocznych schodów. Brakuje odpowiednich, stylowych ołtarzy, konfesjonałów i ławek. Remontu wymagają organy.

Plan urządzenia wnętrza należy omówić z Diecezjalną Komisją Artystyczną.

---

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej została erygowana 1 VIII 1929 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Stanisław Kozieja (1902-1988) – s. Jana i Agaty z d. Dumańska. Urodził się 3 XI 1902 r. w Kannie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1926 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Wierzchosławicach, Kobylance i Szczucinie. W 1932 r. został mianowany proboszczem w Kąclowej. Po przejściu na emeryturę w 1977 r. początkowo pozostał w parafii w charakterze rezydenta, później zaś przeniósł się do Podlipia. Zmarł 29 VI 1988 r.

Zakrystia jest wystarczająco urządzona. Potrzeba jednak większej ilości paramentów liturgicznych.

Punkt katechetyczny mieści się w domu prywatnym. Jest dobrze wyposażony.

Plebania drewniana wymaga urządzeń sanitarnych, które można umieścić w przejściu z pokoju jadalnego do mieszkalnego, likwidując nigdy nieużywane drzwi od szosy. Należy też w najbliższej przyszłości przygotować dwa pokoje na poddaszu dla wikarego.

Kancelaria parafialna nie wykazuje większych braków. Poleca się spisać historię parafii w odpowiedniej kronice.

Budynki gospodarcze są dobre.

Cmentarz grzebalny jest utrzymany starannie.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry. Widać szczere przywiązanie do wiary. W pracy duszpasterskiej należy zwracać większą uwagę na roztropne i taktowne prowadzenie ministrantów i młodzieży.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 217 osób.

Katechizacja dzieci wypadła zadowalająco.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za całość pracy duszpasterskiej i serdecznie błogosławię Mu na obfite owoce gorliwości kapłańskiej.

Gorące błogosławieństwo kieruję również do Całej Parafii.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[55]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Ptaszkowa[1] przeprowadzonej w dniach 25-26 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Administratorowi Janowi Kasińskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, jest utrzymany na zewnątrz w dobrym stanie. Wnętrze kościoła wymaga wymiany podłogi i dobrego rozplanowania (ławek, konfesjonałów, ołtarzy, feretronów i figur). Poleca się Ks. Proboszczowi rozplanowanie wnętrza omówić z Diecezjalną Komisją Artystyczną i przeprowadzić wewnętrzne uporządkowanie kościoła

---

1 Parafia pw. Imienia Maryi Panny została erygowana 4 III 1911 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Także obecnie w dekanacie Grybów.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Jan Kasiński (1930-2018) – s. Mikołaja i Zofii z d. Ryś. Urodził się 3 X 1930 r. w Trzcianie k. Bochni. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w parafiach: Wielopole Skrzyńskie, Dębica (św. Jadwigi), Tarnów (parafia katedralna). W 1966 r. został mianowany najpierw wikariuszem substytutem, a następnie proboszczem w Ptaszkowej. W latach 1976-1977 był rezydentem w rektoracie Błonie, w latach 1977-1979 pomagał duszpastersko w Żabnie, w latach 1979-1981 mieszkał w Pasierbcu. W 1981 r. podjął pracę duszpasterską w Austrii. W 1993 r. został inkardynowany do diecezji St. Pölten. Od 2013 r. mieszkał w Domu Księży Emerytów im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 26 II 2018 r.

ściśle według jej instrukcji. Szczególną wartość posiada figura Matki Bożej ze słonecznikiem, której historię należałoby opracować.

Zakrystia jest urządzona dobrze, czysto i wystarczająco.

Ogrodzenie kościoła wymaga poprawy. W przyszłości należałoby również ogrodzić cały plac kościelny, łącznie z domem parafialnym.

Punkty katechetyczne w domu parafialnym i na Podjaworzu są dobrze wyposażone.

Plebania drewniana, odremontowana, jest budynkiem zdrowym, dobrze urządzonym.

Kancelaria parafialna mieści się w dużym pokoju, estetycznie urządzonym. Jest prowadzona sumiennie i troskliwie. W kancelarii brakuje kroniki parafialnej, którą dla uzupełnienia zabrał Ks. Kanonik Konstanty Cabaj[5]. Ks. Proboszcz winien postarać się o jej szybki zwrot.

Cmentarz grzebalny domaga się szczególnych wkładów ze względu na wysoki stopień zaniedbania. Przede wszystkim należy go poszerzyć i ogrodzić. Obecną drogę przez cmentarz zaleca się zlikwidować, a umiejscowić ją na części dodanej.

Stan religijno-moralny parafian jest na ogół zadowalający. W pracy duszpasterskiej należy w sposób bardzo taktowny wpływać na poczucie jedności i wzajemnej miłości parafian.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 292 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

---

5 Ks. Konstanty Cabaj (1912-1993) – s. Michała i Katarzyny z d. Czuj. Urodził się 28 IV 1912 r. w Bieniaszowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Pracował duszpastersko na różnych niwach: wikariusz w Zakliczynie, administrator w Podolu, wikariusz w Grybowie, duszpasterz w Śnietnicy, proboszcz w Brunarach i administrator w Śnietnicy, administrator (od 1952 r.) i proboszcz (1958-1966) w Ptaszkowej, wikariusz ekonom i proboszcz w Łężkowicach. W 1985 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów pw. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 27 XI 1993 r.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za wielką pracowitość, zwłaszcza na odcinku katechizacji. Dziękuję również Ks. Katechecie[6] za lojalną współpracę z Ks. Proboszczem.

Całej parafii Ptaszkowej i Jej Duszpasterzom z całego serca błogosławię na obfite owoce „w cierpliwości".

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

6 Od 1966 r. wikariuszem był ks. Józef Atłas.

Dekret reformatorski
[56]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Śnietnica[1] przeprowadzonej w dniach 29-30 VI 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Administratorowi Władysławowi Jemiole[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany znajduje się w dość dobrym stanie. Jego wnętrze wymaga lepszego wyposażenia i uporządkowania. Należy sprawić przede wszystkim chrzcielnicę, której w ogóle nie ma. Odnowienia wymagają ołtarze. Bardzo potrzebny jest konfesjonał stały. Ze względu na bezpieczeństwo wskazane jest zrobić osobne wyjście z zakrystii. Mur ogrodzenia jest mocno zniszczony i wymaga szybkiej poprawy.

Zakrystia jest skromnie, ale wystarczająco wyposażona.

---

1 Parafia pw. św. Andrzeja Boboli Męczennika została erygowana w 1938 r. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Ropa.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Władysław Jemioło (1931-2020) – s. Franciszka i Franciszki z d. Bernacka. Urodził się 5 XI 1931 r. w Brzezówce. Święcenia kapłańskie przyjął 23 VI 1957 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Padwi Narodowej, Przeczycy i Trzcianie k. Bochni. W 1966 r. został wikariuszem ekonomem, a w 1969 r. proboszczem w Śnietnicy. W 1991 r. został mianowany proboszczem w Trzcianie. Urząd ten pełnił do 2002 r. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. W 2016 r. przeniósł się do Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 23 XI 2020 r.

Ks. Proboszcz ze Śnietnicy obsługuje również kościół pomocniczy w Banicy[5], należący do parafii Czyrna. Kościół ten jest w dobrym stanie.

Punkty katechetyczne w Śnietnicy na plebanii oraz w Stawiszy i Banicy w domach prywatnych są skromnie wyposażone.

Plebania znajduje się w dość dobrym stanie. Okna wymagają poprawy.

Kancelaria parafialna prowadzona jest starannie i księgi [są] odpowiednio przechowywane. Kronika parafialna w przygotowaniu.

Cmentarz grzebalny jest własnością komunalną. Jest on dość zniszczony i zaniedbany. Ksiądz proboszcz, który niedawno objął parafię, myśli o jego uporządkowaniu.

Budynki gospodarcze są w dość dobrym stanie.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. W pracy duszpasterskiej trzeba zwrócić większą uwagę na trzeźwość młodzieży i starszych oraz na ożywienie życia eucharystycznego. Należy podkreślić, że Ks. Administrator mimo krótkiego pobytu w parafii zdziałał już bardzo wiele dla jej stanu duchownego i materialnego dzięki ofiarnej i bardzo systematycznej pracy.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 131 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za dotychczasową, gorliwą pracę duszpasterską i serdecznie Mu błogosławię na dalsze lata pracy kapłańskiej.

Podziękę i błogosławieństwo kieruję również do Zacnych Sióstr Dominikanek, które w niełatwych warunkach bardzo wydatnie wspomagają parafię.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

[5] Kościół drewniany, pw. św. Kosmy i Damiana, wybudowany w 1797 r. Dawna cerkiew greckokatolicka.

Dekret reformatorski
[57]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii B r u n a r y [1] przeprowadzonej w dniach 30 VI – 1 VII 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] i Księdza Dziekana Mgr Adama Kaźmierczyka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Stanisławowi C e b u l i [4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

---

1 Król Kazimierz III Wielki 11 XI 1335 r. założył wieś na prawie niemieckim. Równocześnie uposażył parafię rzymskokatolicką „jednym łanem ziemi". Parafia łacińska upadła pod koniec XV w. Parafię greckokatolicką uposażył i erygował bp Marcin II Szyszkowski, książę siewierski i biskup krakowski. Parafię rzymskokatolicką pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej erygował powtórnie w 1951 r. bp Jan Stepa. W 1967 r. należała do dekanatu grybowskiego. Obecnie w dekanacie Ropa.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Adam Kaźmierczyk – zob. dekret reformatorski 39 po wizytacji kanonicznej parafii Królowa Górna.

4 Ks. Stanisław Cebula (1914-1990) – s. Jana i Salomei z d. Stasiowska. Urodził się 4 XI 1914 r. w Tylmanowej. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Baranowie Sandomierskim, Rożnowicach, Szerzynach i Dąbrowie Tarnowskiej. Na skutek działań wojennych był zmuszony przez kilka miesięcy ukrywać się u rodziny w Tylmanowej. W 1944 r. został mianowany administratorem w Ochotnicy Dolnej. Przeżył pacyfikację Ochotnicy Dolnej, ponieważ w tym czasie odwoził do szpitala w Nowym Sączu śmiertelnie postrzelonego ojca. Tydzień później darowano mu życie na wiadomość o tym, że uprzednio pospieszył z pomocą rannemu żołnierzowi niemieckiemu. Siłą jednak odwieziono go do dziekana w Krościenku n. Dunajcem i poinformowano o zlikwidowaniu parafii Ochotnica Dolna. Po tych wydarzeniach został skierowany do pomocy duszpasterskiej w Jazowsku. Po wyzwoleniu w 1945 r. wrócił do zniszczonej Ochotnicy Dolnej. Po II wojnie światowej pełnił obowiązki wikariusza adiutora w Binarowej, wikariusza

Kościół parafialny drewniany, niedawno odremontowany na zewnątrz, znajduje się na ogół w dobrym stanie. Wnętrze jest utrzymane czysto. Wymaga jednak estetycznego rozplanowania. Jeden boczny ołtarz domaga się odświeżenia. Obraz Matki Bożej Niepokalanego Poczęcia znad wielkiego ołtarza i Matki Bożej Częstochowskiej przy ambonie dobrze byłoby przenieść na inne odpowiednie miejsce. Architektura wnętrza zyskałaby bardzo, gdyby rozbudowany chór cofnięto na dawne, pierwotne miejsce. Wszystkie półki, na których stoją feretrony, należy ze ścian usunąć, a feretrony umieścić przy drzwiach wejściowych.

Zakrystia jest wystarczająco obszerna, oczekuje jednak nowego umeblowania. Szaty i *utensilia*[5] liturgiczne są utrzymane w czystości i porządku. W Czarnej, w odległości ok. 4 km od kościoła parafialnego, znajduje się kościół pomocniczy[6]. Na zewnątrz wymaga on szybkiego remontu i uporządkowania otoczenia. Na terenie parafii, przy kaplicy w Brunarach, mają swój dom Siostry Dominikanki, które są wielką pomocą w pracy duszpasterskiej. Jedna z sióstr pełni funkcję kościelnego.

Punkt katechetyczny mieści się w budynku plebańskim.

Plebania murowana, trochę zawilgocona. Nie ma urządzeń sanitarnych.

Kancelaria parafialna nie posiada odpowiedniego i wystarczającego umeblowania. Księgi i dokumenty parafialne przechowywane są jednak starannie. Prowadzenie kancelarii na ogół braków nie wykazuje.

Cmentarz grzebalny jest własnością komunalną. Wystarczający jest jego obszar ogrodzony drutem kolczastym. Na środku cmentarza należy postawić krzyż.

Budynki gospodarcze wymagają przebudowy lub remontu.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół zadowalający. Widać szczere przywiązanie do wiary i Kościoła. Należy podkreślić bardzo wytrwałą i gorliwą pracę Ks. Proboszcza w ciężkich warunkach, która sprawiła, że

w Siedliskach-Bogusz i proboszcza w Brunarach (1952-1989). Po przejściu na emeryturę zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 11 VIII 1990 r.

5 *Utensilia* (od łac. *utensilis* – użyteczny) – sprzęty, naczynia, narzędzia.

6 Kościół drewniany, pw. św. Demetriusza Męczennika, wybudowany w 1764 r.

Brunary stanowią dzisiaj jednolity organizm parafialny. W pracy duszpasterskiej wskazane jest zwrócić większą uwagę na ministrantów i młodzież.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 114 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za gorliwe duszpasterstwo i z całego serca błogosławię Mu na dalsze obfite owoce pracy kapłańskiej.

Gorącą podziękę kieruję również do Zacnych Sióstr Dominikanek.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-10/11/67.

Dekret reformatorski
[58]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Bochnia[1] przeprowadzonej w dniach 6-8 X 1967 r. w asystencji Ks. Prałata Dr Stanisława Sroki[2] przesyła Ks. Proboszczowi Prałatowi Dr Stanisławowi Wójtowiczowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zabytkowy dzięki wielkiemu wkładowi Ks. Proboszcza został zabezpieczony przed ruiną. Obecnie Ks. Proboszcz przystąpił do restauracji wnętrza. Rozpoczęta polichromia jest udaną i można się spodziewać, że wykończona, będzie stanowić prawdziwą ozdobę historycznej świątyni. Na podkreślenie zasługuje piękny wystrój kaplicy Matki Bożej,

---

1 Parafia fundacji księżnej Grzymisławy została utworzona przed 1253 r. Bp Mikołaj Oborski herbu Pierzchała 3 XI 1663 r. wyniósł probostwo do godności prepozytury i utworzył przy nim kolegium mansjonarzy, zniesione w 1783 r. Obecnie parafia pw. św. Mikołaja Biskupa. W 1967 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Aktualnie w dekanacie Bochnia-Wschód.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Stanisław Wójtowicz (1912-1984) – s. Józefa i Zofii z d. Szewczyk. Urodził się 20 V 1912 r. w Gródnej Górnej k. Siedlisk-Bogusz. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1938 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Gręboszowie i Bochni. W 1945 r. został mianowany dyrektorem Diecezjalnego Związku „Caritas" w Tarnowie. W 1950 r. został prokuratorem w Wyższym Seminarium Duchownym i notariuszem w Sądzie Biskupim w Tarnowie. W latach 1950-1953 wykładał egzegezę Starego Testamentu w Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu, zaś w latach 1954-1973 teologię pastoralną w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie. W 1959 r. został mianowany proboszczem w Bochni i dziekanem dekanatu bocheńskiego. Zmarł 3 X 1984 r.

godny Koronowanej Pani Bocheńskiej. Zaplanowane meble kościelne przyczynią się również do upiększenia wnętrza świątyni.

Zakrystia jest umeblowana nowocześnie, bardzo funkcjonalnie i posiada bogate wyposażenie.

Na terenie parafii znajduje się kościół szkolny, nowy, murowany, który domaga się pełnego wystroju wnętrza i należytego ogrodzenia.

Kaplice na terenie parafii w liczbie sześciu[4] znajdują się w dobrym stanie.

Punkty katechetyczne przy kościele szkolnym i w dawnej Bursie gimnazjalnej są dobrze zaopatrzone i estetycznie urządzone.

Plebania murowana, piętrowa, jest w dobrym stanie i nowocześnie urządzona.

Budynek gospodarczy przedstawia się dobrze.

Kancelaria parafialna pod każdym względem jest zorganizowana wiernie według przepisów diecezjalnego statutu.

Cmentarz grzebalny będący własnością miasta jest utrzymany bardzo dobrze.

Stan religijno-moralny parafii można ocenić jako dobry, mimo dzisiejszych złych wpływów. Uderza mocne przywiązanie wiernych do wiary i Kościoła. Na podkreślenie zasługuje przemyślana akcja duszpasterska Ks. Proboszcza na wszystkich odcinkach życia parafialnego, a zwłaszcza w dziedzinie charytatywnej. Pięknym uwieńczeniem pracy Ks. Proboszcza byłoby przeprowadzenie w przyszłości racjonalnego podziału parafii w związku z rozbudową Bochni. Szczególnie dobrze przedstawia się w parafii

[4] *Rocznik Diecezji Tarnowskiej na rok 1967* wykazuje dziesięć kaplic w Bochni i dwie poza miastem: w Chodenicach i Kolanowie. Kaplice w Bochni to: 1) na Murowiance pw. Matki Boskiej Anielskiej; 2) przy ul. Krakowskiej pw. św. Rozalii; 3) w kopalni soli pw. bł. Kingi; 4) przy ul. Sandeckiej pw. św. Stanisława Biskupa; 5) cmentarna; 6) w szpitalu powiatowym; 7) w szpitalu gruźliczym; 8) w domu katechetycznym; 9) w Domu ss. Służebniczek na ul Czackiego oraz 10) w Domu ss. Felicjanek na ul. Kraszewskiego.

praca nad ministrantami w duchu liturgicznej odnowy prowadzona przez Ks. Władysława Tokarczyka[5].

Sakrament Bierzmowania przyjęły 1 494 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła nierównomiernie, ale ogólnie bardzo dobrze.

Ks. Proboszczowi Prałatowi Stanisławowi Wójtowiczowi dziękuję serdecznie za gorliwość i systematyczność w pracy duszpasterskiej oraz dobry wpływ na życie całego dekanatu i błogosławię Mu na dalsze lata posługiwania kapłańskiego w zdrowiu i radości.

Słowo podzięki za piękną pracę i gorące błogosławieństwo kieruję również do Księży Katechetów: Prof. Antoniego Czaplińskiego[6], Prof. Józefa Pączka[7], Stanisława Święcha[8], Władysława Tokarczyka, Władysława Łopaty[9], Józefa Górskiego[10], Mieczysława Pytko[11] i Stanisława Jurka[12].

---

5 Ks. Władysław Tokarczyk (1937-2022) – s. Wojciecha i Heleny z d. Citak. Urodził się 10 VIII 1937 r. w Barcicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1961 r. Jako wikariusz pracował w Borzęcinie, Bochni (parafia pw. św. Mikołaja) i Dębicy (parafia pw. św. Jadwigi). W 1972 r. został mianowany rektorem w Podegrodziu, zaś w 1979 r. proboszczem nowo powstałej parafii. W 1985 r. został administratorem, a następnie proboszczem w Zawadzie k. Dębicy. W latach 2004-2015 przebywał w parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Mielcu w charakterze rezydenta. Od 2015 r. przebywał w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 29 IV 2022 r.

6 Ks. Antoni Czapliński (1915-1981) – s. Józefa i Janiny z d. Kalisz. Urodził się 15 III 1915 r. w Wiedniu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1938 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Krynicy i Bochni. W 1941 r. podjął obowiązki katechety gimnazjalnego w Bochni, które wypełniał do śmierci. Zmarł 12 VIII 1981 r.

7 Ks. Józef Pączek (1919-1972) – s. Józefa i Agaty z d. Kloch. Urodził się 4 XII 1919 r. w Łukowej. Święcenia kapłańskie przyjął 22 IV 1945 r. z rąk bpa Stanisława Rosponda. Jako wikariusz pracował w Grobli i Mikluszowicach. W 1950 r. został katechetą szkoły podstawowej w Bochni. W 1953 r. uzyskał doktorat z teologii. Nękany przez władze szkolne w okresie stalinowskim, stracił etat katechety i został wikariuszem. Zmarł 19 VIII 1972 r.

8 Ks. Stanisław Święch SCJ (1934-2021) – s. Michała i Heleny. Urodził się 23 III 1934 r. w Bobowej. Święcenia kapłańskie przyjął 23 VI 1957 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Ujanowicach, Bochni (od 1960 r.) i Siedliskach-Bogusz. Na przełomie 1970 i 1971 r. odbył roczny nowicjat w Zgromadzeniu Księży Sercanów w Pliszczynie k. Lublina, który zakończył złożeniem pierwszej profesji zakonnej. W latach 1972-1989 pracował na misjach w Demokratycznej Republice Konga. W 1974 r. złożył wieczystą profesję zakonną w Kinszasie. W 1990 r. został mianowany ekonomem Centrum Formacji Misyjnej w Warszawie. Od 1992 r. pełnił obowiązki Sekretarza Misji Zagranicznych Księży Sercanów w Polsce. W latach 2011-2016 pracował w prokurze

Dziękuję za pełną poświęcenia działalność Siostrom Zakonnym i błogosławię im na obfite owoce w świętości. Całej Parafii Bocheńskiej tak mocno zrośniętej z Kościołem błogosławię na trwałe szczęście płynące z Boga.

Tarnów, kwiecień 1968 r.
Nr OB.III-4/13/67.

misyjnej Księży Sercanów w Brukseli. Po powrocie do Polski w 2016 r. zamieszkał w domu zakonnym w Krakowie. Zmarł 16 IV 2021 r.

9 Ks. Władysław Łopata (1938-1977) – s. Józefa i Julii z d. Szwajkosz. Urodził się 27 V 1938 r. w Zabrniu k. Szczucina. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1961 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Baranowie Sandomierskim i Bochni (od 1963 r.). W 1970 r. podjął pracę duszpasterską w diecezji gorzowskiej. Zmarł nagle 22 IX 1977 r.

10 Ks. Józef Górski – zob. dekret reformatorski 20 po wizytacji kanonicznej parafii Łużna.

11 Ks. Mieczysław Pytka (1930-2014) – s. Jana i Marii z d. Bonior. Urodził się 4 II 1930 r. w Niecieczy. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Tuchowie, Pilźnie, Mielcu i Bochni (1965-1968). W 1968 r. podjął posługę duszpasterską w diecezji gorzowskiej, do której się inkardynował w 1973 r. W diecezji gorzowskiej był wikariuszem w Świdwinie i Międzyrzeczu oraz proboszczem w Wieleniu i Krośnie Odrzańskim. Po przejściu na emeryturę w 2005 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Zielonej Górze. Zmarł 4 II 2014 r.

12 Ks. Stanisław Jurek – urodził się 12 III 1938 r. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1962 r. Od 2008 r. rezyduje w parafii pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu.

Dekret reformatorski
[59]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana[1] przeprowadzonej w dniach 4-5 V 1968 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Ks. Janowi Sarnie[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

---

1 Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła została erygowana w 1144 r. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa (1917-2008) – s. Jana i Anny z d. Mietła. Urodził się 20 X 1917 r. w Dołach. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Nagoszynie i Kolbuszowej. W 1947 r. został mianowany prefektem w Niższym Seminarium Duchownym w Tarnowie oraz kapelanem i sekretarzem bpa Jana Stepy. W latach 1953-1957 był notariuszem, zaś w latach 1957-1992 kanclerzem Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. Zmarł 12 V 2008 r.

3 Ks. Marian Janiszewski (1917-1998) – s. Piotra i Ludwiki z d. Kaziród. Urodził się 11 IV 1917 r. w Lisiej Górze. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Rzepienniku Biskupim, Ciężkowicach, Sękowej i Tarnowie (parafia katedralna). Następnie został mianowany wikariuszem adiutorem (1958 r.) i proboszczem (1971 r.) w Nowym Wiśniczu. W latach 1960-1985 pełnił obowiązki dziekana dekanatu lipnickiego. Po rezygnacji z probostwa w 1986 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 7 XI 1998 r.

4 Ks. Jan Sarna (1899-1973) – s. Jana i Zofii z d. Tytka. Urodził się 24 I 1899 r. w Konarach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1923 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Cmolasie, Nockowej, Barcicach, Łososinie Górnej i Rytrze. W 1932 r. został mianowany proboszczem w Lichwinie, a w 1939 r. w Lipnicy Murowanej, w której pracował do 1972 r. W latach 1960-1971 był wicedziekanem dekanatu lipnickiego. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 7 II 1973 r.

Kościół parafialny murowany, zabytkowy, wykazuje wiele braków w swoim stanie zewnętrznym i wewnętrznym. Należy rozpocząć starania o przywrócenie sklepienia łukowego oraz o odkrycie na zewnątrz murów kamiennych. Wnętrze kościoła domaga się większej estetyki, w szczególności jeśli chodzi o utrzymanie ołtarza głównego. Obraz Serca Pana Jezusa zostawić tylko w jednym ołtarzu. Obraz Matki B[ożej] Nieust[ającej] Pomocy znajdujący się w ołtarzu Serca P[ana] J[ezusa] winien być usytuowany w innym ołtarzu. Odnowienia i konserwacji domaga się piękna, stara figura Matki Bożej. Kaplica boczna domaga się uporządkowania przez usunięcie z niej rozmaitych przedmiotów, które tam nie powinny mieć swojego miejsca. Z kościoła trzeba usunąć wszelkie oleodruki[5]. Wejście na chór i sam chór wymagają gruntownego uporządkowania. Schody i drzwi prowadzące na wieżę należy zremontować. Potrzebne są nowe konfesjonały oraz odnowienie obrazów Drogi Krzyżowej.

Zakrystia nie wykazuje braków.

Na terenie parafii znajduje się pięknie odnowiony i urządzony staraniem Ks. Prałata Franciszka Bardla[6] Kościół Bł. Szymona[7]. Starożytny i wymagający szczególnej pieczy kościółek św. Leonarda[8] mógłby pełnić rolę kościoła cmentarnego. W kościółku tym należy poprawić okna i konserwować dach.

Punkty katechetyczne w Lipnicy Murowanej i Górnej są dobrze urządzone i wyposażone. Natomiast punkt k[atechetyczny] w Borównej wymaga remontu, szczególnie dach, oraz bardziej estetycznego urządzenia.

---

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

6 Ks. Franciszek Bardel (1892-1971) – s. Jakuba i Marianny z d. Polek. Urodził się 5 III 1892 r. w Lipnicy Murowanej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1916 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Dąbrowie Tarnowskiej, Kolbuszowej i Rzochowie. Od 1920 r. był kapelanem wojskowym m.in. w Ostrowi-Komorowie i Krakowie. Po odejściu z wojska katechizował w Radomsku. Po wybuchu II wojny światowej wędrował na Wschód, po wielu perypetiach dostał się do Rzymu, a następnie do USA. W Orchard Lake wykładał język polski i homiletykę. Po powrocie do Polski osiadł w rodzinnej Lipnicy Murowanej, gdzie od 1960 r. był kapelanem Sióstr Urszulanek Serca Konającego Jezusa. Znaczne oszczędności przywiezione z USA przeznaczył na remont kościoła pw. bł. Szymona. Zmarł 12 IX 1971 r.

7 Kościół murowany, wybudowany ok. 1685 r., odnowiony w 1964 r.

8 Kościół drewniany, wybudowany pod koniec XVI w., konsekrowany w 1610 r.

Kancelaria parafialna zaprowadzona według nowego Statutu domaga się segregacji akt. Brak Księgi głoszonych kazań i nauk stanowych. Kronika parafialna jest zbyt ogólnikowa. Powinno się w niej znaleźć więcej szczegółów z życia parafii. Księgi parafialne mieszczą się w nowych dwóch szafach. Większej troski wymagają księgi archiwalne.

Plebania stara, niedawno odnowiona, wymaga jednak dalszej troski, by zapobiec wilgoci. W przyszłości należałoby raczej pomyśleć o plebanii nowej, położonej bliżej kościoła.

Budynki gospodarcze są dobrze utrzymane. Reperacji wymaga dach na szopie.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny jest na ogół dobry. Widać silne przywiązanie wiernych do Boga i Kościoła, ale wymagają oni bardziej nowoczesnego oddziaływania duszpasterskiego. Szczególną uwagę winno się zwrócić na ministrantów i młodzież.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 149 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za pracę oraz błogosławię Księdzu Katechecie[9], Siostrom Zakonnym i całej parafii na obfite owoce służby Bożej.

W szczególny sposób pragnę podziękować Księdzu Prałatowi Franciszkowi Bardlowi za wielki wkład w odnowienie kościoła Bł. Szymona i podtrzymanie jego czci na terenie parafii.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

[9] Od 1964 r. wikariuszem był ks. Kazimierz Ocytko.

Dekret reformatorski
[60]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Rajbrot[1] przeprowadzonej w dniach 5-6 V 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Ludwikowi Musiałowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, jest trochę za mały na obecne potrzeby parafii. Na zewnątrz i wewnątrz dobrze i czysto utrzymany. Należałoby sprawić odpowiednie wentylatory dla szybkiej wymiany powietrza. Dobrze byłoby usunąć ciężką nastawę na tabernakulum, by nie zasłaniała pięknego obrazu Matki Bożej słynącego łaskami. Obraz św. Teresy z ołtarza św. Józefa przenieść na boczną ścianę. Organy domagają się poprawy. Ornaty stare należałoby zabezpieczyć przed dalszym niszczeniem i pomyśleć o ich konserwacji. Na zewnątrz są potrzebne rynny dachowe do odprowadzenia wody.

---

1 Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, prawdopodobnie z fundacji księcia Bolesława V Wstydliwego, została erygowana w 1260 r. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Ludwik Musiał (1902-1981) – s. Piotra i Małgorzaty z d. Sowa. Urodził się 23 VIII 1902 r. w Łososinie Górnej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1929 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Uszwi i Łęgu Tarnowskim. W 1936 r. został mianowany administratorem i proboszczem w Rajbrocie. Z powodu pogarszającego się stanu zdrowia zrezygnował z probostwa w 1980 r. i pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 10 I 1981 r.

Zakrystia dobrze zaopatrzona, domaga się jednak nowego umeblowania.

Punkty katechetyczne są bardzo ładnie urządzone i utrzymane. Mieszczą się w starej plebanii.

Kancelaria parafialna jest prowadzona wzorowo. Należy tylko wprowadzić nowy Statut kancelaryjny. Na szczególną pochwałę zasługuje Kronika parafialna prowadzona z wielką dokładnością.

Plebania jest nowa, murowana, wygodnie i pięknie urządzona.

Budynki gospodarcze znajdują się w bardzo dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest utrzymany czysto. Ostatnio zbudowano piękną bramę cmentarną z kamienia oraz wystawiono nową kaplicę.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Widać żywą pobożność eucharystyczną. W akcjach duszpasterskich szczególnie żywą uwagę należy skierować na budzenie wzajemnej miłości bliźniego w sąsiedztwach i rodzinach. Pozytywny stan parafii jest w dużej mierze wynikiem bardzo gorliwej pracy Księdza Proboszcza Ludwika Musiała.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 185 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi Ludwikowi Musiałowi dziękuję serdecznie za wielki wkład w życie parafii i z całego serca błogosławię Mu na najdłuższe lata pasterzowania w zadowoleniu wewnętrznym i zdrowiu, które szczególnie Matce Bożej Rajbrockiej polecam.

Błogosławieństwo swoje kieruję również do wszystkich ukochanych braci i sióstr parafii Rajbrockiej.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

Dekret reformatorski
[61]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Żegocina[1] przeprowadzonej w dniach 11-12 V 1968 r. w asystencji Ks. Prałata Dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Wojciechowi Białasowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest dobrze utrzymany. Posiada wnętrze odpowiednio wymalowane i należycie urządzone. Lepszego oświetlenia wymaga kaplica Matki Bożej Nieust[ającej] Pomocy. Dobrze będzie przygotować powoli nowe witraże. Piękną figurę Pana Jezusa Frasobliwego należałoby postawić na wyższym postumencie, a obok stojące aniołki usunąć.

Zakrystia jest wyposażona wystarczająco.

---

1 Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa została erygowana ok. 1293 r. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Wojciech Białas (1893-1984) – s. Stanisława i Anny z d. Wołowiec. Urodził się 23 II 1893 r. w Grudnej Dolnej. Święcenia kapłańskie przyjął 16 IX 1917 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Wierzchosławicach, Zgórsku i Czerminie, gdzie po śmierci proboszcza przez pewien czas pełnił obowiązki administratora parafii. W 1930 r. został mianowany proboszczem w Górkach Mieleckich. Od 1947 r. był proboszczem w Żegocinie. Po przejściu w 1982 r. na emeryturę zamieszkał w Lubzinie. Zmarł 30 VII 1984 r.

Kaplica w Rozdzielu[5] znajduje się w dobrym stanie.

Punkty katechetyczne w Żegocinie, Łąkcie Górnej, Bytomsku i Bełdnie są dobrze urządzone. Punkt katechetyczny w Rozdzielu należałoby odremontować, szczególnie sufit.

Kancelaria parafialna jest starannie prowadzona.

Plebania murowana, w dobrym stanie, posiada wszystkie urządzenia sanitarne.

Budynki gospodarcze są dobre i wystarczające na potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny wymaga uzupełnień w ogrodzeniu żywopłotowym i większej troski o groby.

Stan religijno-moralny jest na ogół dobry. Parafia była dobrze przygotowana na wizytację, co świadczy o gorliwej pracy Księdza Proboszcza i jego Współpracowników.

Fakt, że Żegocina staje się coraz bardziej miejscem letniskowym, stawia jej duszpasterzy wobec nowych niełatwych zadań apostolskiego oddziaływania na letników i uchronienia miejscowej ludności od złych wpływów postronnych.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 278 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi Jubilatowi Wojciechowi Białasowi dziękuję za pasterską gorliwość, a zwłaszcza za wzorowy i pełen taktu stosunek do księży współpracowników.

Słowa uznania kieruję również do Księży Katechetów Stanisława Nowaka[6] i Stanisława Fedki[7] za ich gorliwą współpracę z Ks. Proboszczem.

---

5 Kaplica drewniana pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny.

6 Ks. Stanisław Nowak (1935-2019) – s. Michała i Heleny z d. Leśniak. Urodził się 1 I 1935 r. w Okocimiu. Święcenia kapłańskie przyjął 9 II 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Sarnowie, Wielogłowach, Pilźnie, Żegocinie (od 1964 r.). W 1968 r. został mianowany wikariuszem, a w 1984 r. proboszczem w Nawojowej. W latach 1989-2005 był proboszczem w Kątach. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 4 IX 2019 r.

7 Ks. Stanisław Fedko – urodził się 11 X 1941 r. w Świdniku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 V 1966 r. Był wikariuszem w Żegocinie (od 1966 r.) i Dębicy (od 1969 r.). W teczce

Całej Parafii Żegocinie i Jej Duszpasterzom serdecznie błogosławię na obfitą radość z Boga płynącą.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

personalnej PF IV/2 w ADT znajduje się tylko karta rekolekcyjna zawierająca wpisy odprawienia rekolekcji w latach: 1968, 1969, 1970, 1971.

Dekret reformatorski
[62]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kamionna[1] przeprowadzonej w dniach 12-13 V 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Kicie[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany jest pięknie odnowiony i z wielką troską utrzymany. Wnętrze bardzo estetycznie urządzone. Dobrze będzie zbudować stosownie do stylu kościoła ołtarz twarzą do ludu według projektu zatwierdzonego przez Diecezjalną Komisję Artystyczną. Figurkę św. Antoniego należałoby przenieść w inne miejsce. Wota wiszące na ołtarzu Najśw[iętszego] Serca P[ana] J[ezusa] należy umieścić w osobnej gablotce.

Zakrystia braków nie wykazuje.

---

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski została erygowana 1 I 1934 r. przez bpa Franciszka Lisowskiego. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Józef Kita (1927-2006) – s. Franciszka i Teresy z d. Rojek. Urodził się 10 IX 1927 r. w Jadownikach Mokrych. Święcenia kapłańskie przyjął 4 V 1952 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Trzcianie k. Bochni, Staszkówce, Łososinie Dolnej, Zagorzycach, Lubzinie i Padwi. W 1965 r. został mianowany wikariuszem ekonomem, a w 1966 r. proboszczem w Kamionnej. W 1976 r. został proboszczem w Brzeźnicy k. Bochni. Po przejściu na emeryturę w 1998 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 10 I 2006 r.

Punkt katechetyczny mieszczący się w domu gromadzkim jest odpowiednio urządzony.

Kancelaria parafialna jest prowadzona dobrze.

Plebania drewniana, dość wygodna, wymaga jednak urządzeń sanitarnych.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie i troskliwie utrzymane.

Cmentarz grzebalny domaga się większej troski o groby.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Widać wielką pobożność eucharystyczną i maryjną. Prawie cała parafia przystąpiła do Komunii św. z okazji wizytacji. Parafianie są bardzo przywiązani do Kościoła i swego duszpasterza.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 61 osób.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za gorliwą pracę i z całego serca błogosławię Mu oraz Jego parafianom na obfite owoce apostolskiej pracy.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

Dekret reformatorski
[63]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Trzciana[1] przeprowadzonej w dniach 22-23 V 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Władysławowi Rysiowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, został w ostatnich latach rozbudowany. Wymaga jeszcze bardzo wiele wkładów zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz, ze szczególną troską o ujednolicenie jego wystroju. Konieczna jest dobrze zaprojektowana polichromia i oświetlenie. Figurkę św. Antoniego należy przenieść w inne miejsce. Wota z obrazu w głównym ołtarzu umieścić

---

1 Parafia pw. św. Małgorzaty Panny i Męczenniczki została erygowana między 1262 a 1266 r. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Władysław Ryś (1916-2005) – s. Jana i Marii z d. Matras. Urodził się 6 II 1916 r. w Łososinie Górnej. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz i katecheta pracował w Wojakowej, Limanowej i Nowym Sączu. W latach 1956-1962 był rektorem w Pasierbcu. W 1962 r. został mianowany proboszczem w Trzcianie. Po rezygnacji z probostwa w 1991 r. został mianowany rektorem w Kierlikówce. Po zwolnieniu z tych obowiązków w 2002 r. pozostał w rektoracie w charakterze rezydenta. Zmarł 4 I 2005 r.

w odpowiedniej gablotce na ścianie. Dobrze byłoby obłożyć kamieniem zewnętrzne mury kościoła na wzór jego części zbudowanej przez Ks. P. Halaka[5].

Zakrystia braków nie wykazuje, wymaga jednak większej estetyki.

Punkty katechetyczne w Rdzawie, Kierlikówce, Łąkcie Dolnej, Leszczynie i Trzcianie są urządzone dobrze i czysto utrzymane.

Kancelaria parafialna jest należycie prowadzona.

Plebania murowana, ostatnio odnowiona, posiada wszystkie urządzenia i jest wygodna. Wikarówka jest nowym budynkiem.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest utrzymany starannie.

Stan religijno-moralny parafian jest dobry. Na szczególne podkreślenie zasługuje duża ilość przystępujących do Komunii św. oraz liczna grupa ministrantów prowadzona w duchu odnowy liturgicznej. Dla należytego zaspokojenia potrzeb duszpasterskich należy dążyć do utworzenia parafii w Leszczynie.

Duszpasterstwo w parafii wymaga więcej planowania, punktualności i zwięzłości w nabożeństwach.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 280 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wszystkie wysiłki pasterskie, które wkłada w niedawno objętą parafię.

---

[5] Ks. Piotr Halak (1862-1931) – s. Jana i Anny z d. Bednarz. Urodził się 3 VI 1862 r. w Porębie Radlnej. Święcenia kapłańskie przyjął 22 VII 1886 r. z rąk bpa Ignacego Łobosa. Jako wikariusz pracował w Dębnie, Borzęcinie i Porębie Radlnej. W 1891 r. wstąpił do nowicjatu ojców jezuitów w Starej Wsi. Po roku doszedł do przekonania, że nie ma powołania zakonnego i powrócił na wikariat do Poręby Radlnej. W 1896 r. został administratorem, a następnie proboszczem tej parafii. W 1903 r. został przeniesiony na probostwo do Trzciany k. Bochni. W 1907 r. został mianowany proboszczem w Grębozowie i dziekanem dekanatu dąbrowskiego. Zmarł 17 XI 1931 r.

Szczególną podziękę kieruję pod adresem Księdza Jubilata Mikołaja Piechury[6] za jego wielki wkład w życie parafii, a zwłaszcza za jego piękną, bezinteresowną i ofiarną postawę kapłańską.

Duszpasterzom i wiernym parafii Trzciana z całego serca błogosławię na obfity plon apostolskiej pracy.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

[6] Ks. Mikołaj Piechura (1888-1971) – s. Jana i Marii z d. Jajecznica. Urodził się 6 XII 1888 r. w Rozdzielu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1912 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Chorzelowie, Łososinie Dolnej, Mszanie Dolnej i Lisiej Górze. W 1919 r. został mianowany wikariuszem eksponowanym w Janowicach. Od 1923 r. był proboszczem w Ochotnicy Dolnej. W 1929 r. przeniósł się na probostwo w Brzezinach. W latach 1947-1967 był proboszczem w Trzcianie. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 19 VI 1971 r.

Dekret reformatorski
[64]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Królówka[1] przeprowadzonej w dniach 26-27 V 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Janowi Łyskowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny niedawno wybudowany i konsekrowany, wyposażony w nową polichromię przedstawia się imponująco. Wymaga on jednak odpowiedniej radiofonizacji. Należałoby zbadać historię kilku starych obrazów i poddać je konserwacji. W kościele znajduje się wiele wizerunków Matki Bożej, dlatego też figurę gipsową trzeba umieścić w innym, mniej eksponowanym miejscu. Figura ta nie pasuje do pięknego wnętrza świątyni. Spod obrazu M[atki] B[ożej] Nieust[ającej] Pomocy usunąć mało estetyczną podstawę. Chrzcielnica domaga się, aby ją przesunąć z obecnego miejsca ku

---

1 Parafia pw. Przemienienia Pańskiego została erygowana prawdopodobnie w drugiej połowie XIII w. Król Zygmunt II August 11 III 1569 r. wydał nowy dokument fundacyjny parafii. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Jan Łysek (1927-1983) – s. Stanisława i Anny z d. Puścizna. Urodził się 12 XII 1927 r. w Cikowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Chomranicach, Chorzelowie, Tarnowie-Mościcach i Królówce (od 1967 r.). Następnie został wikariuszem adiutorem (1968 r.) i proboszczem (1971 r.) w Królówce. Zmarł nagle 14 IV 1983 r.

ołtarzowi, np. obok ambony. Dobrze będzie przygotować powoli ogrodzenie kościoła, dostosowując je do pięknej architektury kamiennej świątyni.

Zakrystia jest wystarczająco urządzona.

Punkty katechetyczne w Królówce i Cichawce są należycie wyposażone.

Kancelaria parafialna jest dobrze prowadzona. Wskazane byłoby nowe umeblowanie kancelaryjne i uporządkowanie archiwum.

Plebania dość zawilgocona wymaga remontu, a zwłaszcza odpowiedniej izolacji. Wikarówka jest w zadowalającym stanie.

Budynki gospodarcze są dobre.

Cmentarz grzebalny domaga się wytyczenia odpowiednich ścieżek i większej troski parafian o groby.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze. Wielką pomocą w duszpasterstwie będzie na pewno podtrzymywany i coraz bardziej rozbudzany kult Przemienienia Pańskiego, którego łaskami słynący wizerunek znajduje się w głównym ołtarzu.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 129 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi, który bardzo gorliwie i taktownie rozpoczął pracę w parafii, z całego serca błogosławię na obfite owoce apostolstwa u stóp Jezusa Przemienionego.

Szczególne wyrazy uznania i gorące błogosławieństwo kieruję do Księdza Prałata Jubilata Michała Ćwika[5], tak bardzo zasłużonego budowniczego kościoła i gorliwego pasterza parafii Królówka.

---

[5] Ks. Michał Ćwik (1892-1974) – s. Augustyna i Anny z d. Rudnik. Urodził się 25 VIII 1892 r. w Brzeźnicy k. Bochni. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1918 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Lisiej Górze i Otfinowie. Od 1926 r. pełnił obowiązki administratora i proboszcza w Słupcu. W latach 1934-1968 był proboszczem w Królówce. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 29 IV 1974 r.

Swoje serdeczne błogosławieństwo przesyłam również dla wszystkich parafian.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

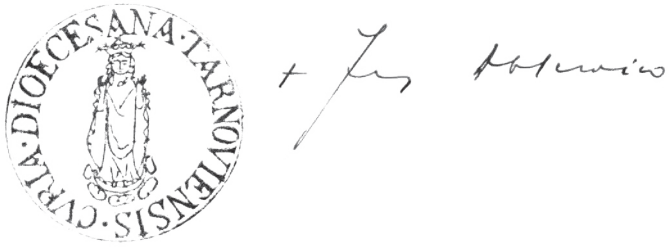

Dekret reformatorski
[65]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Muchówka[1] przeprowadzonej w dniach 27-28 V 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Władysławowi Łosiowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, murowany, jest pięknie urządzony i utrzymany. Należałoby jeszcze powoli przygotować nową posadzkę, sprawić drugi konfesjonał i witraże.

Punkt katechetyczny jest należycie wyposażony.

---

1 Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana w 1949 r. przez bpa Jana Stepę. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Władysław Łoś (1918-1986) – s. Jana i Marii z d. Boduch. Urodził się 14 I 1918 r. w Żelichowie. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Zalasowej, Królówce, Lipnicy Murowanej i Nowym Wiśniczu. Kilkumiesięczny urlop zdrowotny na przełomie 1956/1957 r. spędził w Stróżach k. Zakliczyna. Następnie był wikariuszem adiutorem (od 1957 r.) i proboszczem (od 1960 r.) w Muchówce. Po rezygnacji z probostwa w 1983 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 6 XI 1986 r.

Kancelaria parafialna prowadzona jest bardzo starannie według Statutu Kancelarii Parafialnej.

Plebania znajduje się w bardzo dobrym stanie.

Budynki gospodarcze są dobre.

Cmentarz grzebalny wymaga wytyczenia ścieżek.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się dobrze. Widać wielki wkład pracy i gorliwość Księdza Proboszcza.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 52 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za wytrwałą, gorliwą i taktowną pracę duszpasterską i z całego serca błogosławię Mu na najdłuższe lata posługi kapłańskiej w zdrowiu i zadowoleniu.

Błogosławieństwo serdeczne kieruję również do wszystkich parafian Muchówki.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

Dekret reformatorski
[66]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Chronów[1] przeprowadzonej w dniach 3 VI 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Tadeuszowi Urydze[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, wymaga większej troski i konserwacji. Należałoby przede wszystkim obniżyć nastawę ołtarza głównego, aby odsłonić piękny obraz Zesłania Ducha Świętego. Polichromia domaga się odnowienia. Światła neonowe spod krzyża należy usunąć, a wprowadzić

---

1 Parafia pw. Ducha Świętego została erygowana prawdopodobnie w drugiej połowie XIV w. Bp Samuel Maciejowski, wielki kanclerz koronny i biskup krakowski, w 1546 r. wcielił parafię jako „wikarię wieczystą" do parafii Stary Wiśnicz. Bp Grzegorz Tomasz Ziegler w 1827 r. utworzył niezależną kapelanię, a bp Józef Alojzy Pukalski w 1857 r. przywrócił tutejszemu kościołowi prawa parafialne. W 1968 r. parafia należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Tadeusz Uryga (1921-2000) – s. Jana i Marii z d. Gwiżdż. Urodził się 20 XI 1921 r. w Żbikowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 6 I 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Przecławiu, Piwnicznej, Wietrzychowicach i Lipnicy Murowanej. W 1964 r. został wikariuszem ekonomem i proboszczem w Chronowie. W 1979 r. został mianowany proboszczem w Gródku, w 1989 r. w Stróży. W 1992 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w charakterze rezydenta w Krynicy Dolnej. W 1995 r. przeniósł się do Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 7 VI 2000 r.

odpowiednie reflektory. Należy też pomalować blachę na wieży, poprawić słupki w ogrodzeniu kościoła oraz sprawić chodnik wokół świątyni.

Zakrystii potrzebne jest nowe umeblowanie.

Punkt katechetyczny domaga się większej troski, a zwłaszcza odwilgocenia.

Kancelaria parafialna powinna być prowadzona według przepisów Statutu Kancelarii Paraf[ialnej]. Należy zaprowadzić Kronikę parafii, Księgę ogłoszeń oraz Księgę głoszonych kazań.

Plebania potrzebuje gruntownego remontu i urządzeń sanitarnych.

Budynki gospodarcze są dobre.

Cmentarz grzebalny wymaga większej troski wiernych o groby, w szczególności wytyczenia odpowiedniego przejścia i alei głównej oraz uzupełnienia ogrodzenia żywopłotowego.

Stan religijno-moralny parafii Chronów jest dobry. W duszpasterstwie szczególną uwagę trzeba skierować na ministrantów i młodzież.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 59 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi oraz całej parafii błogosławię na codzienną radość z Boga płynącą.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

Dekret reformatorski
[67]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Stary Wiśnicz[1] przeprowadzonej w dniach 9-10 VI 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, i Ks. Dziekana Mariana Janiszewskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Antoniemu Gawendzie[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, zabytkowy z XVI w., wymaga lepszej estetyki wewnętrznej. Przede wszystkim należy odnowić ołtarz główny, wyeksponować chrzcielnicę, usunąć wszystkie oleodruki[5], uporządkować loggię oraz pomyśleć o nowych ławkach i konfesjonałach. Obraz Matki

---

1 Parafia pw. św. Wojciecha Biskupa i Męczennika została erygowana prawdopodobnie w drugiej połowie XIII w. Bp Piotr Gamrat w 1539 r. wyniósł probostwo do godności prepozytury, przy której utworzył kolegium mansjonarzy. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

4 Ks. Antoni Gawenda (1890-1970) – s. Jana i Marii z d. Lasek. Urodził się 6 I 1890 r. w Jasieniu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1914 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Dąbrowie Tarnowskiej. W 1919 r. został wicerektorem Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie. Od 1922 r. był proboszczem w Starym Wiśniczu. Zmarł 20 II 1970 r.

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

Bożej Nieustającej Pomocy można by przenieść na ołtarz św. Katarzyny, a Częstochowskiej do bocznej kaplicy.

Punkty katechetyczne są na ogół wystarczająco urządzone.

Kancelaria parafialna jest prowadzona dobrze, należy jednak wprowadzić nowy Statut kancelaryjny.

Plebania wymaga remontu i urządzeń sanitarnych.

Budynki gospodarcze są wystarczające na obecne potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny wymaga większej troski wiernych o groby.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. W duszpasterstwie należy zwrócić uwagę na pełne obsłużenie kaplicy dojazdowej w Kobyle[6] z myślą o utworzeniu tam samodzielnej parafii.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 190 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi i Księżom Współpracownikom[7] dziękuję za pracę duszpasterską i błogosławię im oraz całej parafii na radość z Boga płynącą.

W szczególny sposób wyrażam uznanie dla pracy nad młodzieżą Księdza Stanisława Jakubasa[8].

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

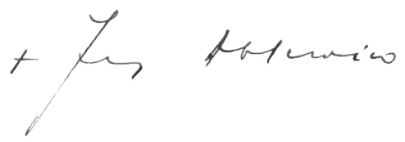

6 Kaplica pw. św. Michała Archanioła, wybudowana w 1956 r.

7 Od 1963 r. wikariuszami byli: ks. Stanisław Jakubas i ks. Aleksander Podlecki.

8 Ks. Stanisław Jakubas (1933-2013) – s. Józefa i Marii z d. Przeklasa. Urodził się 30 X 1933 r. w Sufczynie. Święcenia kapłańskie przyjął 30 XII 1956 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Brzeźnicy k. Bochni, Ropczycach i Starym Wiśniczu (od 1963 r.), gdzie po śmierci ks. Antoniego Gawendy w 1970 r. został mianowany na probostwo. W latach 1985-1999 był notariuszem, zaś w latach 1999-2003 wicedziekanem dekanatu Lipnica Murowana. Po przejściu na emeryturę w 2003 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 27 III 2013 r.

Dekret reformatorski
[68]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Nowy Wiśnicz[1] przeprowadzonej w dniach 15-16 VI 1968 r. w asystencji Ks. Prałata dra Jana Rzepy[2], Kanclerza Kurii Diecezjalnej, przesyła Księdzu Proboszczowi Marianowi Janiszewskiemu[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny w stylu barokowym otrzymał ostatnio nową, piękną polichromię. Wnętrze jest czysto i estetycznie urządzone i utrzymane.

Zakrystia ma dobre umeblowanie i wyposażenie.

Cztery punkty katechetyczne na terenie parafii są dobrze urządzone i wykazują wielką troskę Ks. Proboszcza i jego Współpracowników o stworzenie odpowiednich warunków dla nauczania dzieci i młodzieży.

Kancelaria parafialna jest prowadzona wzorowo według nowego Statutu.

Plebania jest wyremontowana, ładnie urządzona i posiada nowe instalacje sanitarne.

---

1 Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny została erygowana 6 V 1620 r. przez bpa Marcina II Szyszkowskiego, księcia siewierskiego i biskupa krakowskiego. W 1968 r. należała do dekanatu lipnickiego. Także obecnie w dekanacie Lipnica Murowana.

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Marian Janiszewski – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

Cmentarz grzebalny jest należycie utrzymany.

Stan religijno-moralny jest na ogół dobry, ale widać wpływy ujemne dzisiejszych czasów, którym wytrawnie i gorliwie przeciwstawiają się miejscowi duszpasterze.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 265 osób.

Katechizacja dzieci wypadła celująco.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za mądrą, taktowną i bardzo wytrwałą oraz gorliwą pracę. Dziękuję również Księdzu Proboszczowi za kierowanie dekanatem odznaczające się duchem kościelnym, a równocześnie pełne życzliwości względem konfratrów.

Wyrazy głębokiego uznania kieruję do Księdza Prałata Józefa Białki[4] za jego pracę katechetyczną.

Cieszę się również ze współpracy, jaką Ksiądz Katecheta Stefan Cabaj[5] niesie Księdzu Proboszczowi w zgodnym współżyciu.

Drogim Duszpasterzom i wszystkim Wiernym parafii Nowy Wiśnicz z całego serca błogosławię na radość płynącą z wierności Bogu i Kościołowi.

Tarnów, grudzień 1969 r.
Nr OB.III-13/17/69.

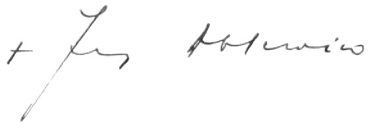

4 Ks. Józef Białka (1903-1980) – s. Jana i Anny z d. Kargul. Urodził się 18 I 1903 r. w Chronowie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1928 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Przez rok był wikariuszem w Mikluszowicach. W 1929 r. został mianowany katechetą w Starym Wiśniczu. Katechizował tutaj do ostatnich dni przed śmiercią. Zmarł 11 XII 1980 r.

5 Ks. Stefan Cabaj (1942-2017) – s. Andrzeja i Wiktorii z d. Mardeusz. Urodził się 17 VI 1942 r. w Niedźwiadzie. Święcenia kapłańskie przyjął 27 VI 1965 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Wietrzychowicach, Nowym Wiśniczu (1967-1972) i Tarnowie (parafia katedralna). W 1980 r. został mianowany referentem ds. budowlano-gospodarczych Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. W latach 1987-2004 był dyrektorem Domu Księży Emerytów w Tarnowie. W latach 1995-2014 nadzorował rozbudowę Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie. W latach 2014-2016 był dyrektorem administracyjnym Domu Formacyjnego w Błoniu. Zmarł 30 V 2017 r.

Dekret reformatorski
[69]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice[1] przeprowadzonej w dniach 10-12 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Ks. Proboszczowi Kanonikowi Bernardynowi Dziedziakowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, ostatnio został odnowiony na zewnątrz wraz z pięknie uporządkowanym cmentarzem przykościelnym.

---

1 Parafię pw. św. Michała Archanioła uposażoną dobrami klasztoru Sióstr Klarysek w Starym Sączu erygowano ok. 1357 r. Ksieni starosądecka Anna Rokitnicka w 1526 r. powtórnie dotowała parafię. W 1970 r. parafia należała do dekanatu limanowskiego. Obecnie w dekanacie Ujanowice.

2 Ks. Kazimierz Kos (1930-2015) – s. Jana i Bronisławy z d. Bawiec. Urodził się 13 II 1930 r. w Jodłowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Chorzelowie i Tarnowie-Klikowej. W latach 1963-1970 pełnił obowiązki kapelana bpa Jerzego Ablewicza i notariusza Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. W latach 1970-1977 był diecezjalnym referentem ds. dobroczynności chrześcijańskiej. W 1977 r. został mianowany proboszczem parafii katedralnej w Tarnowie i dziekanem dekanatu Tarnów-Centrum. Po przejściu na emeryturę w 1995 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 25 II 2015 r.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak (1900-1986) – s. Wawrzyńca i Wiktorii z d. Góra. Urodził się 28 IV 1900 r. w Białej Wyżnej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1923 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Niemal całe życie kapłańskie spędził w Ujanowicach: jako wikariusz w latach 1923-1929, proboszcz w latach 1930-1981 i rezydent po przejściu na emeryturę. Na przełomie 1929 i 1930 r. był diecezjalnym sekretarzem generalnym Związku Katolickiej Młodzieży, przez co musiał przenieść się do Tarnowa. W latach 1938-1973 był dziekanem dekanatu limanowskiego, zaś po reorganizacji struktur dekanalnym w latach 1973-1981 dziekanem dekanatu ujanowickiego. Zmarł w opinii świętości 21 II 1986 r.

Wewnątrz jest utrzymany czysto. Dobrze byłoby w przyszłości rozjaśnić polichromię i przemyśleć urządzenie prezbiterium według nowych przepisów liturgicznych. Należy usunąć wszystkie oleodruki[4] z kościoła.

Zakrystia jest bardzo dobrze wyposażona i utrzymana.

Kościoły pomocnicze i ich obsługa są niewątpliwie wielką zasługą duszpasterską gorliwego Księdza Proboszcza. Kościół w Żmiącej[5] jest nowy, zbudowany z pięknego kamienia. Posiada pełne wyposażenie. Wnętrze utrzymane czysto. Z ołtarza M[atki] B[ożej] Nieustającej Pomocy należy usunąć gipsową figurę maryjną i oleodruk M[atki] B[oskiej] Limanowskiej.

Kaplica w Strzeszycach[6] przy domu Sióstr Służebniczek, pod wezwaniem Niepokalanego Serca Maryi, jest dobrze utrzymana, choć trochę szczupła. Skupia ona bardzo przywiązanych do niej i zgodnie współżyjących ze sobą w duchu miłości Chrystusowej wiernych. Wskazane byłoby postarać się o jej nowy wystrój.

Kaplica w Krosnej[7] obsługiwana przez Ks. Kanonika Jakuba Stabrawę[8] i Siostry Służebniczki NMP jest skromna, ale troskliwie utrzymana.

Punkty katechetyczne wszystkie bez wyjątku są dobrze urządzone i utrzymane. W Ujanowicach mieści się w domu parafialnym, w Strzeszycach w kaplicy, w Sechnie, w Żmiącej i Krosnej w domach prywatnych.

Kancelaria parafialna jest prowadzona na bieżąco, bardzo starannie i dokładnie. Na szczególną pochwałę zasługuje prowadzenie kroniki i księgi ogłoszeń parafialnych, w której uwidacznia się w szczegółach życie

4 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

5 Kościół murowany, pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, wybudowany w 1885 r.

6 Kaplica w domu zakonnym Sióstr Służebniczek Starowiejskich Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej.

7 Kaplica-grota, pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, wybudowana w 1952 r.

8 Ks. Jakub Stabrawa (1902-1976) – s. Jana i Katarzyny z d. Wołek. Urodził się 10 IV 1902 r. w Królówce. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1925 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Szczurowej, Łączkach Kucharskich, Dobrej, Rzochowie i Ryglicach. W 1938 r. został mianowany proboszczem w Kamionce Wielkiej. Po rezygnacji z probostwa w 1964 r. zamieszkał w Krosnej (parafia Ujanowice) w charakterze rezydenta. Zmarł 4 XI 1976 r.

parafialne. Wskazane jest pełne wprowadzenie nowego statutu kancelaryjnego i wyposażenie jej w nowe umeblowanie.

Plebania jest murowana i troskliwie utrzymana. Wikarówka wymaga urządzeń sanitarnych.

Budynki gospodarcze są stare, ale jeszcze w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest na ogół dobrze utrzymany. Ostatnio zbudowano nowy grobowiec dla księży, który równocześnie może być kaplicą. Należałoby ją urządzić według nowych przepisów liturgicznych. Ogrodzenie kamienne po podwyższeniu szosy asfaltowej biegnącej koło cmentarza należy odrestaurować i pokryć gontem. Wiernych zachęcać do jeszcze większej troski o wygląd mogił.

Stan religijno-moralny po łasce Bożej jest niewątpliwie rezultatem długiej, ofiarnej pracy Ks. Proboszcza, jakkolwiek w parafię ujanowicką wciskają się niezdrowe wpływy laicyzmu i swobody obyczajowej, to jednak odznacza się ona żywą wiarą, bogatą pobożnością, zwłaszcza eucharystyczną i przywiązaniem gorącym do Kościoła. Należałoby w pracy duszpasterskiej zwrócić szczególną uwagę na młodzież, głównie na przygotowanie jej do sakramentu małżeństwa.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 156 osób.

Katechizacja jest prowadzona bardzo starannie przy współpracy rodziców i dała ona wyniki niemal bardzo dobre.

Drogiemu Ks. Proboszczowi Dziekanowi wyrażam uznanie za Jego długoletnią „głęboką orkę pasterską" i wszystko, co zdziałał, aby zjednoczyć z Bogiem całą swoją rozległą parafię. W szczególny sposób dziękuję Ks. Proboszczowi za budujące oddziaływanie na kapłanów współpracujących z nim w parafii ujanowickiej i w całym dekanacie limanowskim.

Życzę Księdzu Proboszczowi długich lat dalszego równie owocnego pełnienia posłannictwa *formae gregis*[9].

Słowa podzięki kieruję również do Ks. Kanonika Jakuba Stabrawy za Jego pracę pasterską przy kaplicy w Krosnej.

---

9 *Formae gregis* (łac.) – jako wzoru dla trzody. Tłem tej frazy jest 1 P 5,3.

Dziękuję również Ks. Julianowi Laskowskiemu[10] i Ks. Ryszardowi Kiwakowi[11] za harmonijną współpracę z Ks. Proboszczem.

Siostrom Służebniczkom N[ajświętszej] M[aryi] P[anny] pracującym na terenie parafii ujanowickiej wyrażam uznanie za ducha służby, który wnoszą w życie parafialne.

Pasterzom ujanowickiej parafii i wszystkim Jej Wiernym z całego serca błogosławię na wierność Bogu i Matce Najświętszej.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

[10] Ks. Julian Laskowski (1940-2006) – s. Stanisława i Zofii z d. Laskowska. Urodził się 10 II 1940 r. w Wilczyskach. Święcenia kapłańskie przyjął 28 VI 1964 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. W latach 1964-1972 był wikariuszem w Ujanowicach. W 1972 r. został mianowany rektorem w Żmiącej. Od 1975 r. był wikariuszem w Brzesku. W latach 1980-1988 był proboszczem w Krasnym, zaś w latach 1988-2005 proboszczem w Jasieniu. Pełnił obowiązki wicedziekana (1998-2004) i dziekana (2004-2005) dekanatu brzeskiego. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 28 XI 2006 r.

[11] Ks. Ryszard Kiwak (1936-2016) – s. Jana i Anny z d. Sobota. Urodził się 3 IX 1936 r. w Kolbuszowej. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Bieczu, Dębicy, Szczepanowicach, Łukowicy, Porąbce Uszewskiej, Ujanowicach (1969-1973) i Łącku. W latach 1976-1981 pracował duszpastersko w diecezji gorzowskiej. Od 1981 r. był rezydentem w Kolbuszowej. W 1992 r. inkardynował się do diecezji rzeszowskiej. Zmarł 9 VI 2016 r.

Dekret reformatorski
[70]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Jaworzna[1] przeprowadzonej w dniu 12-13 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Janowi Odziomkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, z kamienia, jest bardzo zimy i wilgotny z powodu braku odpowiedniego stropu. Wewnątrz czysto utrzymany. Przy urządzaniu prezbiterium według wymogów nowej liturgii należałoby usunąć ambonę i zastąpić ją małą ambonką na podwyższeniu. Lampkę wieczną, która zasłania Pana Jezusa Frasobliwego słynącego łaskami, przenieść na boczną ścianę lub na ołtarz. Świeczki elektryczne przy tabernakulum usunąć. Usunąć także z kościoła wszystkie oleodruki[5]. Pomyśleć o ogrzewaniu,

---

1 Parafia pw. Przemienienia Pańskiego została erygowana w 1951 r. przez bpa Jana Stepę. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Obecnie w dekanacie Ujanowice.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Jan Odziomek (1914-1993) – s. Marcina i Anny z d. Półtorak. Urodził się 22 VI 1914 r. w Pasierbcu. Święcenia kapłańskie otrzymał 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Żegocinie, Jakubowicach (obecnie Łososina Dolna) i Kamienicy. W 1951 r. został mianowany proboszczem w Jaworznej. Po przejściu na emeryturę w 1983 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 18 III 1993 r.

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

posadzce i nowym sklepieniu. Na zewnątrz kościoła zbudować chodnik procesyjny i ogrodzenie kamienne.

Zakrystia jest wystarczająco wyposażona.

Punkt katechetyczny mieści się na plebanii. Utrzymany jest czysto i pięknie urządzony.

Plebania zbudowana z drzewa, wygodnie urządzona, znajduje się w dobrym stanie.

Kancelaria parafialna prowadzona według nowego statutu bardzo wzorowo i starannie. Uzupełnienia wymaga kronika parafialna.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie i wystarczające na potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny jest czysto utrzymany. Należałoby wybudować kostnicę, odpowiednią kaplicę i ogrodzić żywopłotem.

Stan religijno-moralny parafii jest godny pochwały. Świadczy o tym bogate życie sakramentalne parafian i choćby ten fakt, że nie ma tam ani jednego małżeństwa bez ślubu kościelnego oraz innowierców i ateistów.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 45 osób.

Katechizacja jest prowadzona bardzo wzorowo przy współudziale rodziców. Wyniki jej wypadły dobrze.

Drogiemu Ks. Proboszczowi, Wicedziekanowi, Kanonikowi Janowi Odziomkowi pragnę wyrazić serdeczną podziękę za całokształt jego gorliwej i bardzo skutecznej pracy proboszczowskiej w niełatwych warunkach.

Zacnemu Pasterzowi Jaworznej i wszystkim Jej Parafianom z całego serca błogosławię na szczęście u stóp Jezusa Frasobliwego.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

Dekret reformatorski
[71]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Limanowa[1] przeprowadzonej w dniach 16 i 18 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Ludwikowi Kowalskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, o wielkiej wartości architektonicznej, cieszący się niezmiernym skarbem koronowanej figury Matki Bożej Bolesnej, niestety posiada niefortunny wystrój wnętrza, nieodpowiadający wymogom artystycznym. Należy z uznaniem przyjąć rozpoczętą przez Ks. Proboszcza zmianę wystroju prezbiterium przeprowadzoną przed uroczystościami koronacyjnymi. Konieczne jest kontynuowanie rozpoczętej

1 Parafia pw. Matki Boskiej Bolesnej fundacji Jordanów została erygowana ok. 1513 r. W latach 1533-1577 inkorporowana do klasztoru Kanoników św. Marka w Trzcianie. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Także obecnie w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Ludwik Kowalski (1901-1983) – s. Jana i Małgorzaty z d. Pyrc. Urodził się 13 VI 1901 r. w Koszarach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1926 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz i katecheta pracował w Grybowie i Bochni. W 1942 r. został mianowany proboszczem w Wierzchosławicach. W latach 1947-1979 był proboszczem w Limanowej. Doprowadził do koronacji 11 IX 1966 r. łaskami słynącej figury Matki Bożej Bolesnej. W latach 1973-1979 pełnił obowiązki dziekana dekanatu limanowskiego. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 18 X 1983 r.

pracy w obranym kierunku, szczególnie w prezbiterium odnośnie [do] witraży i w dalszych partiach kościoła w ścisłym porozumieniu z Kurią Diecezjalną i w nawiązaniu do pierwotnych projektów wnętrza prof. Mączyńskiego. Kościół utrzymany jest na zewnątrz bardzo troskliwie i posiada piękne otoczenie.

Konieczną rzeczą jest zaplanowanie urządzenia placu między rzeką a skarpą z myślą o uroczystościach odpustowych i pątnikach (Kaplica mszalna, stacje Drogi Krzyżowej, krużganki dla spowiedników).

Zakrystia jest pięknie urządzona, czysto utrzymana i bogato wyposażona.

Punkty katechetyczne (dziewięć) są dobrze urządzone i pięknie utrzymane.

Kancelaria parafialna prowadzona jest według nowego statutu z wielką starannością i dokładnością. Posiada wszystkie księgi. Stworzono piękne archiwum. Na szczególną pochwałę i uznanie zasługuje prowadzenie kroniki.

Plebania murowana znajduje się w bardzo dobrym stanie.

Budynki gospodarcze są nowe i wystarczające na potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany, tylko niektóre groby wymagają większej troski o ich wygląd.

Stan religijno-moralny jest na ogół dobry. Świadczy o tym przywiązanie do Kościoła, bogate życie sakramentalne oraz głęboka cześć dla Matki Bożej. Równocześnie jednak widać wpływy laicyzmu i swobody obyczajowej przede wszystkim wśród młodzieży. Stąd duszpasterstwu nad młodzieżą trzeba poświęcić szczególną uwagę, zwłaszcza przez troskę o jej należyte przygotowanie do życia w małżeństwie i rodzinie. Na specjalną troskę zasługują małżeństwa rozbite i rozwiedzione, których nie brak w parafii.

Przyszłość duszpasterstwa w parafii limanowskiej dla swojego właściwego rozwoju domaga się powstania na jej terenie nowych kaplic dojazdowych: w Lipowem, Mordarce i Starej Wsi.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 455 osób.

Katechizacja dzieci i młodzieży wypadła na ogół dobrze. Odczuwa się jednak potrzebę większej współpracy ze strony rodziców.

Księdzu Proboszczowi Drowi Prałatowi Ludwikowi Kowalskiemu pragnę wyrazić uznanie za całokształt bardzo roztropnej i ofiarnej pracy duszpasterskiej. W szczególny sposób dziękuję Ks. Proboszczowi za to wszystko, co uczynił dla Sanktuarium Matki Bożej Bolesnej oraz za to wszystko, co przecierpiał w ciągu długich lat dla Bożej sprawy.

Dziękuję również Ks. Prof. Janowi Rachwałowi[5] i wszystkim Księżom[6] za ich wkład w życie parafii limanowskiej.

Słowa podzięki kieruję także do Sióstr Szarytek za ich cichą i pełną poświęcenia pracę dla Kościoła.

Duszpasterzom limanowskiej parafii i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na obfite owoce nabożeństwa do Matki Bożej Bolesnej.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

5 Ks. Jan Rachwał (1911-1992) – s. Stanisława i Bronisławy z d. Kosińska. Urodził się 13 VI 1911 r. w Łańcucie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. w Tarnowie z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Ociece. Od 1937 r. katechizował w Limanowej. W latach 1973-1985 pełnił obowiązki wicedziekana dekanatu limanowskiego. Zmarł 14 VIII 1992 r.

6 W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Limanowa wykazani zostali ponadto wikariusze: ks. Tadeusz Szkaradek (w parafii od 1966 r.), ks. Tadeusz Niwa (od 1967 r.), ks. Zdzisław Zabielny (od 1968 r.) i ks. Jerzy Pawlak (od 1969 r.) oraz penitencjarz ks. Władysław Ślęk (od 1969 r.).

Dekret reformatorski
[72]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Limanowa-Sowliny[1] przeprowadzonej w dniu 17 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Duszpasterzowi Ks. Janowi Bukowcowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny. Jest rzeczą bolesną, że mimo istnienia placówki duszpasterskiej w Sowlinach od lat przeszło 25, nie wybudowano dotychczas kościoła, który mógłby sprostać tamtejszym potrzebom duszpasterskim. Dlatego palącą sprawą jest przygotowanie w najbliższym czasie miejsca pod nowy kościół i opracowanie jego planów.

Obecny kościół-barak jest wprawdzie odremontowany wewnątrz i na zewnątrz, ale ze względu na swoją konstrukcję i położenie nie będzie mógł

---

1 Parafia pw. św. Stanisława Kostki została erygowana w 1946 r. przez bpa Jana Stepę. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Także obecnie w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Jan Bukowiec (1934-2017) – s. Józefa i Zofii z d. Tokarz. Urodził się 29 VII 1934 r. w Żmiącej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IX 1957 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Czchowie, Brzeźnicy k. Dębicy i Limanowej-Sowlinach. W 1969 r. został mianowany administratorem, a w 1980 r. proboszczem w Limanowej-Sowlinach. Po przejściu na emeryturę w 2004 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 16 VIII 2017 r.

służyć wiernym przez dłuższy czas i stwarza prawdziwe niebezpieczeństwo dla ich zdrowia i życia.

Zakrystia jest bardzo ciasna, lecz wystarczająco wyposażona.

Punkt katechetyczny mieści się niestety w kościele-baraku. Pożądane byłoby przeniesienie go do innego budynku.

Plebania. Bardzo przykrą rzeczywistością jest również fakt, że w Sowlinach, mimo zamieszkania tam od dłuższego czasu kapłanów, nie postarano się o wybudowanie plebanii. Wskutek tego pracujący obecnie kapłani mieszkają oddzielnie w domach prywatnych. Dlatego obecnemu Duszpasterzowi poleca się o jak najrychlejsze postaranie [się] o dom, w którym mógłby wspólnie zamieszkać ze swoim współpracownikiem.

Kancelaria parafialna jest dobrze prowadzona, jakkolwiek domaga się całkowitego wprowadzenia nowego statutu. Uzupełnienia wymagają: Kronika parafialna i księga tematów kazań.

Cmentarz grzebalny znajduje się w Limanowej.

Stan religijno-moralny jest na ogół dobry. Wierni wykazują przywiązanie do Kościoła. Należy jednak zwrócić uwagę szczególną na młodzież. Poleca się regularne organizowanie kursów przedmałżeńskich i objęcie katechizacją dzieci przedszkolnych.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 114 osób.

Katechizacja dzieci wypadła prawie bardzo dobrze. Widać solidną pracę katechetyczną kapłanów przy żywej współpracy rodziców.

Ks. Kanonikowi Janowi Bukowcowi, który niedawno rozpoczął samodzielne duszpasterstwo, dziękuję bardzo za gorliwą i życzliwą pracę na niełatwej placówce i życzę Mu pełnej realizacji wszystkich pasterskich zamierzeń.

Ks. Feliksowi Górce[5] dziękuję za ofiarną współpracę duszpasterską.

---

5 Ks. Feliks Górka (1941-2004) – s. Józefa i Marii z d. Szewczyk. Urodził się 14 XI 1941 r. w Rozdzielu. Święcenia kapłańskie przyjął 4 VI 1967 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Tymbarku, Limanowej-Sowlinach (1969-1972), Muszynie, Woli Rzędzińskiej i Gorlicach. W latach 1983-1996 był proboszczem w Laskowej. Od 1997 r. pełnił urząd proboszcza w parafii Biesiadki. Zmarł nagle 24 XI 2004 r.

Słowa podzięki kieruję także do Sióstr Franciszkanek Rodziny Marii za ich pełną poświęcenia służbę Kościołowi i chorym.

Duszpasterzom Limanowej-Sowlin i wszystkim wiernym z całego serca błogosławię na pełny rozwój życia parafialnego.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

Dekret reformatorski
[73]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Siekierczyna[1] przeprowadzonej w dniu 19 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Janowi Kądziołce[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany wymaga wiele wkładów. Należy wymienić podłogę, położyć nowy sufit w przedsionku, wstawić podwójne okna, wnętrze oszalować artystycznie deskami, o ile możności modrzewiowymi. Poleca się usunąć figury gipsowe Matki Bożej i św. Józefa i zastąpić je obrazami Najświętszej Rodziny i N[ajświętszego] Serca P[ana] Jezusa, które wiszą na ścianach. Należy zaniechać zdobienia ołtarzy materiałami płóciennymi i papierowymi, a z bocznych ołtarzy usunąć świece elektryczne. Uporządkować feretrony i chorągwie w przedsionku. Zadbać o bardziej estetyczny wygląd wnętrza kościoła. Na zewnątrz ułożyć chodnik procesyjny. Powyższe prace trzeba uzgodnić z diecezjalną Komisją Artystyczną.

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Łaskawej została erygowana w 1957 r. przez bpa Jana Stepę. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Także obecnie w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Jan Kądziołka – zob. dekret reformatorski 30 po wizytacji kanonicznej parafii Rudy-Rysie.

Zakrystia domaga się uzupełnień. Należy sprawić kustodię oraz naczynia na oleje święte.

Punkt katechetyczny mieści się na starej plebanii. Jest bardzo ciasny i ciemny.

Kancelaria parafialna jest prowadzona dorywczo i niestarannie. Poleca się: wpisywać dokładnie przy chrzcie dziecka datę i miejsce urodzenia rodziców dziecka oraz datę ich ślubu. W sposób jasny i przejrzysty z wyodrębnieniem poszczególnych dni wpisywać wiadomości parafialne w księdze ogłoszeń. Należy zaprowadzić kartotekę rodzin, indeks alfabe[ty]czny do ksiąg urodzonych, zaślubionych i zmarłych oraz pozostałe księgi duszpasterskie przepisane statutem diecezjalnym.

Plebania. Palącą potrzebą jest budowa nowej plebanii, o którą trzeba wszelkim możliwym sposobem zabiegać. Obecna bowiem plebania nie nadaje się na mieszkanie księdza i na punkt katechetyczny.

Budynki gospodarcze są na ogół w dobrym stanie. Ostatnio rozbudowane i poprawione. Na stodole należy zmienić pokrycie słomiane na dachówkę.

Cmentarz grzebalny domaga się wytyczenia alei głównej i bocznych, posadzenia odpowiednich drzew i ogrodzenia żywopłotem.

Stan religijno-moralny wykazuje przywiązanie ludzi do Boga i Kościoła. Należy zwrócić uwagę na wdrażanie ludzi do poszanowania dni świętych przez regularne uczestnictwo we mszy świętej i wstrzymanie się od pracy. Ważna jest również długofalowa i przemyślana akcja trzeźwościowa. Konieczną rzeczą jest położenie większego nacisku na pracę nad ministrantami i młodzieżą, zwłaszcza przez organizowanie dla niej kursów przedmałżeńskich według instrukcji diecezjalnej.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 62 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze. Potrzebne jest zwrócenie większej uwagi na wciąganie rodziców w nauczanie religijne dzieci.

Księdzu Proboszczowi Janowi Kądziołce i całej parafii Siekierczyna błogosławię na owoce dobrze zorganizowanego życia parafialnego.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

Dekret reformatorski
[74]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łososina Górna[1] przeprowadzonej w dniu 23-24 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Janowi Żurkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany jest na ogół w dobrym stanie. Poprawy wymagają okna koło ołtarza głównego. Wewnątrz należałoby obniżyć obrazy stacji Drogi Krzyżowej, usunąć nastawę na głównym ołtarzu, aby przez to odsłonić piękny obraz Matki Bożej. Nastawę można umieścić w bocznej kaplicy.

Zakrystia jest wystarczająco wyposażona. Przydałoby się w niej nowe umeblowanie.

---

1 Parafia pw. Wszystkich Świętych prawdopodobnie fundacji rycerskiej została erygowana w drugiej połowie XIII w. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Obecnie w dekanacie Ujanowice.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Jan Żurek (1909-1991) – s. Cypriana i Salomei z d. Woda. Urodził się 15 II 1909 r. w Mokrzyskach k. Szczepanowa. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1933 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Przeczycy, Ropczycach i Wielopolu Skrzyńskim. Następnie pracował w Łososinie Górnej jako wikariusz (od 1942 r.), administrator (od 1944 r.) i proboszcz (od 1958 r.). Po rezygnacji z probostwa w 1983 r. pozostał w parafii jako rezydent. Zmarł 25 XI 1991 r.

Punkt katechetyczny umieszczony w dawnym spichlerzu wymaga większej troski o czystość w pokoju (poczekalnia-szatnia) oraz założenia solidnej bariery na schodach. Sala katechetyczna w Młynnem znajduje się w domu prywatnym.

Kancelaria parafialna jest na ogół dobrze prowadzona. Wymaga jednak całkowitego przejścia na prowadzenie według nowego statutu. *Ne temera*[5] wpisywać również w protokołach przedślubnych. Kronikę parafialną prowadzić bardziej szczegółowo. Założyć księgę głoszonych kazań. Niektóre księgi oprawić i opatrzyć tytułami.

Plebania murowana jest utrzymana dobrze i posiada urządzenia sanitarne. Wikarówka mieści się w budynku plebanii z własnym wejściem.

Budynki gospodarcze są wystarczające na obecne potrzeby parafii. Stan ich jest dość dobry.

Cmentarz grzebalny wymaga większej troski wiernych o wygląd mogił i pilnego uzupełnienia w ogrodzeniu żywopłotowym.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół zadowalający. Parafianie wykazują przywiązanie do wiary i Kościoła. Charakter jednak częściowo robotniczej parafii sprawia, że zaczyna ona ulegać wpływom laicyzmu i swobody obyczajowej. Stąd szczególny nacisk należy położyć na duszpasterstwo młodzieży, zwłaszcza na przygotowanie jej do życia małżeńskiego i rodzinnego przez coroczne kursy przedmałżeńskie. Większej troski wymagają również ministranci.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 143 osoby.

Katechizacja wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi Kanonikowi Janowi Żurkowi dziękuję bardzo za cichą i wytrwałą pracę duszpasterską.

---

5 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, w której został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

Dziękuję także Księdzu Katechecie Edwardowi Rusinowi[6] za współpracę z księdzem proboszczem.

Duszpasterzom Łososiny Górnej i wszystkim jej Parafianom z całego serca błogosławię na szczęście płynące z wierności Bogu.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

[6] Ks. Edward Rusin – urodził się 18 I 1928 r. w Brzeźnicy k. Dębicy. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. Od 1969 r. był wikariuszem w Łososinie Górnej (od 1969 r.). Teczka personalna PPoz. V/3/5 w ADT została zakwalifikowana do Działu Akt Personalnych Kapłanów Pracujących poza Diecezją (z adnotacją: diecezja rzeszowska). W teczce znajduje się karta rekolekcyjna zawierająca wpisy odprawienia rekolekcji w latach: 1958, 1960, 1962, 1963, 1965, 1966, 1968, 1970, 1972, 1974.

Dekret reformatorski
[75]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Pasierbiec[1] przeprowadzonej w dniu 24-25 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Michałowi Korzeniowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany w bardzo lichym stanie nie może w żadnym wypadku sprostać potrzebom duszpasterskim, a tym bardziej być godnym miejscem dla słynącego w nim łaskami obrazu Matki Bożej Pocieszenia. Parafia oczekuje zezwolenia na budowę nowego kościoła. Zanim to nastąpi, należy jak najwięcej troski poświęcić obecnemu kościołowi. Dobrze będzie zadbać o jego większą czystość, usunąć z obrazów sztuczne kwiaty i założyć drugie okna na okres zimy, by w ten sposób choć trochę go ocieplić.

---

1 Jan Matras, jako wotum wdzięczności za cudowne ocalenie z bitwy pod Rastatt w 1793 r., wybudował w Pasierbcu kaplicę, która w 1823 r. otrzymała przywilej Mszy św. Parafia pw. Matki Bożej Pocieszenia została erygowana w 1944 r. przez bpa Jana Stepę. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Obecnie w dekanacie Ujanowice.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Michał Korzeń (1921-1980) – s. Andrzeja i Marii z d. Gomółka. Urodził się 21 IX 1921 r. w Ropie. Święcenia kapłańskie przyjął 3 V 1953 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Zagórzycach, Jastrzębi i Starym Wiśniczu. Od 1962 r. pełnił obowiązki proboszcza w Pasierbcu. Zmarł nagle 22 II 1980 r.

Zakrystia jest bardzo ciasna, wilgotna, dlatego większość szat liturgicznych znajduje się na plebanii w nowej szafie dębowej. Szat i naczyń jest wystarczająca ilość.

Punkt katechetyczny mieści się w nowym budynku gospodarczym. Jest obszerny i wygodny. Wymaga większej troski o czystość.

Kancelaria parafialna jest prowadzona zasadniczo według nowego statutu, ale wymaga dokładniejszej kwalifikacji pism do poszczególnych grup akt. Poleca się pisać bardziej starannie. *Ne temera*[5] wpisywać także w protokołach przedślubnych. Uporządkować *Liber gratiarum*[6], sprawić alfabetyczny spis do ksiąg urodzonych, założyć księgę prowadzących misje i rekolekcje, postarać się o statut Rady Parafialnej i statut cmentarny.

Plebania jest zawilgocona. Dobrze byłoby nowy budynek gospodarczy odpowiednio przystosować na mieszkanie dla proboszcza.

Budynki gospodarcze są nowe, w bardzo dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny jest czysto utrzymany i dobrze rozplanowany.

Stan religijno-moralny parafii jest bardzo pocieszający. Na pewno wpływa nań obecność w Pasierbcu obrazu Matki Bożej Pocieszenia, do której jego parafianie mają wielkie nabożeństwo. Obraz ten zasługuje w całej pełni na koronację papieską, o której zabiegi należy rozpocząć.

W pracy duszpasterskiej należy zwrócić szczególną uwagę na pracę nad ministrantami i młodzieżą zwłaszcza na przygotowanie jej do życia małżeńskiego i rodzinnego przez odpowiednie kursy przeprowadzone według wskazań diecezjalnych.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 62 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła niemal bardzo dobrze.

---

5 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

6 *Liber gratiarum* (łac.) – księga łask.

Księdzu Proboszczowi Michałowi Korzeniowi dziękuję gorąco za gorliwą i odznaczającą się umiłowaniem Matki Bożej pracę duszpasterską, a zwłaszcza za zabiegi zmierzające do budowy nowego kościoła.

Pasterzowi Pasierbca i wszystkim jego Parafianom z całego serca błogosławię na szczęście płynące z modlitwy u stóp Matki Bożej, da Bóg, niedługo w nowym kościele.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

Dekret reformatorski
[76]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kamionka Mała[1] przeprowadzonej w dniu 25-26 V 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Tadeuszowi Machnikowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest drewniany i zabytkowy. Zewnątrz i wewnątrz czysto utrzymany. Zaplanowano odnowienie starej polichromii w najbliższym czasie. Dla lepszej estetyki poleca się przenieść konfesjonał do kaplicy Serca P[ana] J[ezusa], a w miejsce konfesjonału postawić piękną chrzcielnicę kamienną wraz z paschałem, pod który należy zbudować podstawę również kamienną. Dobrze będzie pomyśleć o sprawieniu mniejszych obrazów Drogi Krzyżowej dostosowywanych do zabytkowego wnętrza kościoła. Z ołtarza głównego zdjąć drewniane podstawy pod świece. Sprawić podwójne okna na okres zimy. Obraz Matki Bożej Częstochowskiej,

---

1 Parafia pw. św. Katarzyny Panny i Męczennicy, została erygowana ok. 1373 r. W latach 1470-1925 należała do parafii Ujanowice. Bp Józef Alojzy Pukalski w 1870 r. utworzył ekspozyturę, zaś bp Leon Wałęga 10 V 1925 r. przywrócił kościołowi prawa parafialne. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Obecnie w dekanacie Ujanowice.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Tadeusz Machnik – zob. dekret reformatorski 7 po wizytacji kanonicznej parafii Gołkowice.

który wędrował po domach parafii, można przenieść ze ściany kościoła do przedsionka pod pamiątkowy krzyż. Konfesjonały usunąć z przedsionka, gdy zbuduje się nowe pomieszczenie gospodarcze w obrębie kościoła. Zaleca się pilne strzeżenie starych i pięknych figur.

Zakrystia jest dobrze zaopatrzona. Przydałoby się jej nowe umeblowanie.

Punkt katechetyczny mieści się w nowym budynku, jest pięknie urządzony i utrzymany.

Kancelaria parafialna prowadzona jest według nowego statutu bardzo starannie. Należy sporządzać alfabetyczny spis do ksiąg urodzonych i zmarłych oraz uzupełnić kronikę.

Plebania ostatnio gruntownie odnowiona jest troskliwie utrzymana.

Budynki gospodarcze są w bardzo dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny ostatnio ogrodzony murem kamiennym. Domaga się on poszerzenia, a następnie wytyczenia alei.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Widać w niej ogromny wpływ pobożności do św. Katarzyny Patronki na życie parafian. Należy wszystko uczynić, aby ta pobożność nie malała, lecz rosła. W pracy duszpasterskiej położyć nacisk na młodzież, szczególnie na przygotowanie jej do małżeństwa.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 38 osób.

Katechizacja, jak zresztą całe przygotowanie wizytacji, wykazały wielką pracę Księdza Proboszcza. Dzieci zasłużyły na ocenę bardzo dobrą.

Księdzu Proboszczowi Kanonikowi Tadeuszowi Machnikowi wyrażam uznanie za to, że z wielkim zapałem rozpoczął pracę pasterską w Kamionce Małej, która niewątpliwie przyniosła już piękne wyniki. Życzę Ks. Proboszczowi niezmiennej gorliwości kapłańskiej.

Pasterzowi Kamionki i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na szczęście płynące z naśladowania Chrystusa na wzór ich Patronki św. Katarzyny.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

Dekret reformatorski
[77]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Laskowa[1] przeprowadzonej w dniu 1-2 VI 1970 r. w asystencji Księdza Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Janowi Jaroszowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany otrzymał ostatnio nową, piękną polichromię, którą poświęcono w czasie wizytacji. Wnętrze wymaga jeszcze nowej posadzki, ołtarza twarzą do ludu i większej estetyki. Na zewnątrz należy ukończyć ogrodzenie kościoła, uzupełnić tynki, odprowadzić wodę dachową do rzeki za pomocą kanalizacji i położyć chodnik procesyjny.

---

1 Placówka duszpasterska została zaplanowana w ramach akcji józefińskiej regulacji parafii (1787 r.). Parafia pw. Najświętszego Imienia Maryi została erygowana 10 V 1925 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Obecnie w dekanacie Ujanowice.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Jan Jarosz (1909-1984) – s. Jana i Marii z d. Strzesak. Urodził się 21 XII 1909 r. w Mikołajowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Górze Ropczyckiej, Czarnej Sędziszowskiej, Zdziarcu, Łużnej i Łososinie Górnej. W 1948 r. został mianowany wikariuszem adiutorem, a w 1951 r. proboszczem w Laskowej. Po rezygnacji z probostwa w 1978 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. W 1979 r. przeniósł się do Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 1 VIII 1984 r.

Zakrystia wystarczająco wyposażona, potrzebuje nowej szafy na ornaty i kapy.

Punkt katechetyczny mieści się na wikarówce. Jest dobrze urządzony i utrzymany.

Kancelaria parafialna prowadzona jest według nowego statutu. Wymaga jednak większej staranności i dokładności w segregacji aktów. Należałoby zaprowadzić: nowy dziennik podawczy, indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych, księgę proboszczów i wikariuszy pracujących w parafii oraz prowadzących misje i rekolekcje. Poleca się uzupełnić kronikę parafialną.

Plebania drewniana ostatnio została odnowiona. Posiada urządzenia sanitarne niezbyt dobrze zbudowane.

Wikarówka jest nowa, dobrze urządzona z dobudówką, którą należy wykończyć.

Budynki gospodarcze są wystarczające na potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny wymaga zwiększonej troski. Przede wszystkim należy przesunąć ogrodzenie w stronę południowo-zachodnią (pod brzeg), aby go w ten sposób powiększyć. Dobrze rozplanować aleje i w środku ustawić nowy krzyż.

Cmentarz stary z nowym połączyć przez odpowiednią drogę. O stary cmentarz należy więcej zadbać i uzupełnić na nim ogrodzenie żywopłotowe lub posadzić jodły.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry. Parafianie żyjący w niełatwych górskich warunkach odznaczają się dużym przywiązaniem do Kościoła i prostą, szczerą pobożnością. Należy położyć nacisk na duszpasterstwo młodzieży, szczególnie przez organizowanie corocznych kursów przedmałżeńskich według instrukcji diecezjalnej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 107 osób.

Katechizacja wykazała wielką gorliwość i pracowitość Księdza Katechety. Dzieci zasłużyły na ocenę dobrą.

Księdzu Proboszczowi Kanonikowi Janowi Jaroszowi dziękuję bardzo za cichą i bardzo gorliwą pracę pasterską.

Dziękuję również Księdzu Katechecie Zygmuntowi Obartuchowi[5] za jego wielką gorliwość kapłańską i zgodną współpracę z Księdzem Proboszczem.

Duszpasterzom Laskowej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na obfite owoce Bożej miłości.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

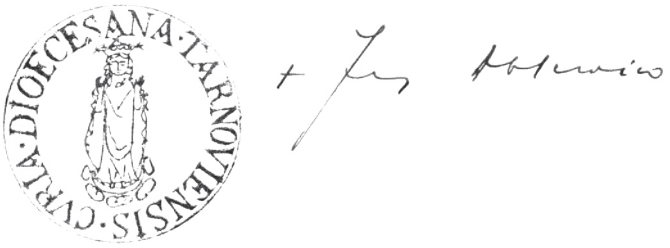

[5] Ks. Zygmunt Obartuch (1933-2002) – s. Władysława i Marii z d. Misiaczek. Urodził się 24 V 1933 r. w Woli Gręboszowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1956 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Jadownikach, Szczawnicy, Nowym Sączu, Laskowej (1969-1973), Okulicach i Grobli. W latach 1990-1999 pracował w Archidiecezji Mińsko-Mochylewskiej na Białorusi. Po powrocie zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 22 VI 2002 r.

Dekret reformatorski
[78]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Słopnice[1] przeprowadzonej w dniu 2-3 VI 1970 r. w asystencji Księdza Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Franciszkowi Cieklińskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany jest za mały na obecne potrzeby parafii. Ostatnio otrzymał nową polichromię w górnej części. Ściany natomiast wymagają odpowiedniego wystroju przy pomocy desek modrzewiowych pod kierunkiem odpowiedniego artysty i w porozumieniu z Kurią Diecezjalną. Potrzebne są również nowe drzwi, okna podwójne, konfesjonały, ławki, oświetlenie oraz odnowienie wszystkich ołtarzy. Na zewnątrz kościoła należy poprawić kamienne ogrodzenie, nakryć je gontem, przebudować na

---

1 Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła została prawdopodobnie erygowana w 1358 r. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Także obecnie w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Franciszek Ciekliński (1904-1982) – s. Szymona i Wiktorii z d. Hendrych. Urodził się 1 X 1904 r. w Gawrzyłowej k. Dębicy. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1928 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Zakliczynie, Sędziszowie Małopolskim i Nowym Sączu. Od 1941 r. pełnił obowiązki administratora w Sromowcach Niżnych, od 1942 r. w Tuchowie, od 1945 r. w Słopnicach. W 1958 r. został proboszczem w Słopnicach. W 1977 r. zrezygnował z probostwa i pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 25 XI 1982 r.

cemencie filary kamienne w bramach ogrodzenia, odprowadzić wodę dachową przy pomocy kanalizacji, położyć chodnik procesyjny wokół świątyni. Ścieżkę między kościołem a plebanią wyłożyć płytami.

Zakrystia jest dobrze wyposażona i czysto utrzymana.

Kaplica w Słopnicach Górnych[5] wymaga większej troski. Przede wszystkim należy urządzić estetycznie jej wnętrze. Wszystkie oleodruki[6] zdjąć ze ścian, usunąć figurki gipsowe i sztuczne kwiaty.

Punktów katechetycznych jest cztery. Wszystkie mieszczą się w domach prywatnych. Są dobrze urządzone i utrzymane.

Kancelaria parafialna prowadzona jest według nowego statutu. Poleca się dokonywanie wpisów w sposób bardziej czytelny, dokładniejsze prowadzenie kroniki parafialnej oraz wpisanie róż z pojedynczych kartek do „Księgi Członków Bractwa Żywego Różańca".

Plebania wymaga remontu na zewnątrz, szczególnie odwilgocenia, nowych okien na piętrze i dobudowy przedsionków.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny wymaga większej troski wiernych. Groby są bardzo zarośnięte. Uporządkowania wymaga teren pod nowym murem.

Stan religijno-moralny odznacza się dużym przywiązaniem wiernych do Boga i Kościoła oraz serdeczną pobożnością eucharystyczną i maryjną. Należy wszystko uczynić dla podtrzymania tych wartości. Szczególny wysiłek trzeba poświęcić ministrantom i młodzieży, zwłaszcza jej przygotowaniu do sakramentu małżeństwa.

Jedną z największych bolączek parafii jest niewątpliwie brak kościoła w Słopnicach Górnych. Poleca się wszystko czynić dla wybudowania tam świątyni i utworzenia samodzielnej placówki duszpasterskiej.

---

5 Kaplica drewniana, konstrukcji zrębowej, pw. Matki Bożej Anielskiej, zbudowana prawdopodobnie w XVIII w.

6 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

W obecnej sytuacji należy pomyśleć o regularnym obsługiwaniu duszpasterskim Słopnic Górnych w istniejącej tam kaplicy, względnie w innej utworzonej tymczasowo.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 195 osób.

Katechizacja wykazała zróżnicowany poziom wiadomości u dzieci. Sporo dzieci odpowiadało słabo i wymagają one troskliwszej opieki ze strony rodziców.

Księdzu Proboszczowi Kanonikowi Franciszkowi Cieklińskiemu dziękuję za długoletni trud duszpasterski. Dziękuję również Księżom Katechetom Eugeniuszowi Kubowiczowi[7] i Eugeniuszowi Strojnemu[8] za współpracę z Księdzem Proboszczem.

Słowa podzięki kieruję także do Sióstr zakonnych, które gorliwie rozpoczęły swoją działalność w parafii słopnickiej.

Duszpasterzom Słopnic i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na szczęście płynące z życia Bożego.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

7 Ks. Eugeniusz Kubowicz (1924-2000) – s. Władysława i Petroneli z d. Królikowska. Urodził się 23 XI 1924 r. w Starym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 14 VI 1948 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Lisiej Górze, Kamienicy, Nowym Sączu, Sędziszowie Małopolskim, Łęgu Tarnowskim i Słopnicach (od 1965 r.). Od 1989 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. W 1994 r. podjął posługę duszpasterską w Olkowiczach na Białorusi. Zmarł 30 VIII 2000 r.

8 Ks. Eugeniusz Strojny (1937-2021) – s. Mariana i Józefy z d. Adamczyk. Urodził się 1 IX 1937 r. w Koniuszowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1963 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Szczurowej, Brzeźnicy k. Bochni, Słopnicach (1969-1972), Chorzelowie i Rzędzianowicach. W 1982 r. został mianowany proboszczem w Niecieczy. Po przejściu na emeryturę w 2007 r. zamieszkał w Mogilnie w charakterze rezydenta. Zmarł 27 III 2021 r.

Dekret reformatorski
[79]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Męcina[1] przeprowadzonej w dniu 13-14 VI 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Stanisławowi Margosiakowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, posiada bardzo cenne, stare obrazy, które należy otaczać troskliwą opieką. Konserwacji wymagają szczególnie obrazy: św. Jana Kantego znajdujący się w przedsionku kościoła, św. Jerzego i dwunastu Apostołów. Z ołtarza bocznego należy usunąć

---

1 Parafia prawdopodobnie fundacji rycerskiej została erygowana w drugiej połowie XIII w. W latach 1565-1605 pozbawiona była katolickiego duszpasterza. Obecnie pw. św. Antoniego Opata. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Także aktualnie w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Stanisław Margosiak (1904-1987) – s. Marcina i Agnieszki z d. Curyło. Urodził się 16 X 1904 r. w Odmęcie k. Dąbrowy Tarnowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1929 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Tuchowie, gdzie na przełomie 1931 i 1932 r. pełnił obowiązki administratora parafii. Od 1932 r. był wikariuszem i administratorem w Lipnicy Wielkiej. Od 1934 r. był wikariuszem w Zakliczynie i Rzezawie. W 1936 r. został mianowany proboszczem w Męcinie. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 16 IX 1987 r.

oleodruk[5] św. Antoniego. Wiernych zachęcać do utrzymywania czystości wnętrza starego kościoła. Na zewnątrz poleca się położyć chodnik procesyjny. W dalszym ciągu należy ze wszystkich sił zabiegać o budowę nowej świątyni, która mogłaby sprostać potrzebom duszpasterskim parafii.

Zakrystia jest zaopatrzona wystarczająco. Powinna mieć nowe umeblowanie dostosowane do bardzo ograniczonego miejsca.

Punkty katechetyczne w Męcinie na organistówce i w Miczakach w domu prywatnym są dobrze urządzone i czysto utrzymane.

Kancelaria parafialna jest prowadzona według nowego statutu. W księgach widać dokładność i staranność, tylko do kroniki należałoby wpisywać więcej szczegółów z życia parafii. Należy zaprowadzić osobną teczkę do spraw liturgicznych, a księgi archiwalne oprawić.

Plebania jest stara i nie nadaje się do remontu. Rozpoczęto budowę plebanii nowej, obszernej, wygodnej, wraz z mieszkaniem dla księdza wikarego, który obecnie nie posiada zbyt wygodnego lokalu.

Budynki gospodarcze są nowe, w bardzo dobrym stanie, pięknie zaplanowane.

Cmentarz grzebalny ostatnio powiększono i rozpoczęto jego ogrodzenie siatką. Należy dążyć do zlikwidowania przejścia przez cmentarz ze względu na szacunek należny grobom. Wiernych zachęcać, by starali się o piękniejszy wygląd mogił.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry. Niemniej widać wpływy laicyzmu. Szczególną uwagę należy zwrócić na życie eucharystyczne parafian przez częstsze przystępowanie do komunii św. Również konieczne jest wywieranie wpływu na rodziców oraz na dzieci i młodzież celem spowodowania gorliwszego uczęszczania na katechizację.

Z akcji duszpasterskich trzeba podkreślić nabożeństwa stanowe dla młodzieży ze szczególnym uwzględnieniem jej przygotowania do życia małżeńskiego i rodzinnego.

---

[5] Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 140 osób.

Katechizacja dzieci wypadła dobrze.

Księdzu Proboszczowi Kanonikowi Stanisławowi Margosiakowi dziękuję za wielki trud włożony w duchową i materialną stronę parafii i życzę pełnej realizacji wszystkich planów duszpasterskich.

Dziękuję również Ks. Katechecie Stanisławowi Gawędzie[6] za gorliwą współpracę z Ks. Proboszczem.

Słowa podzięki kieruję do Sióstr Felicjanek za to, że od lat w niełatwych nieraz warunkach ofiarnie służą Kościołowi.

Pasterzom i Wiernym parafii Męcina z całego serca błogosławię na wierność Bogu i płynącą z niej radość i pokój.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

[6] Ks. Stanisław Gawęda (1921-2019) – s. Józefa i Zofii z d. Frąc. Urodził się 28 III 1921 r. w Radgoszczy. Święcenia kapłańskie przyjął 6 I 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Trzcianie k. Bochni, Siedlcach, Łękach Górnych, Łukowicy, Złotej, Męcinie (1968-1974), Mogilnie i Zaborowie. Od 1985 r. przebywał w charakterze rezydenta z prawami wikariusza w Biskupicach Radłowskich, Kamienicy i Radgoszczy. Od 2018 r. mieszkał w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 18 IV 2019 r.

Dekret reformatorski
[80]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Pisarzowa[1] przeprowadzonej w dniu 14-15 VI 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Józefowi Ruskowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, jest na ogół w dobrym stanie. Posiada piękne obrazy. Wnętrze domaga się większej troski o estetykę. Z tego względu należy pousuwać wszystkie półki ze ścian i sprawić nowe, mniejsze, bardziej dostosowane do ołtarzy gablotki na wota, które powinno się zawieszać bez wstążek. Przy urządzaniu prezbiterium według nowych przepisów liturgicznych należałoby przemyśleć sprawę lepszego umiejscowienia balasek. Na zewnątrz położyć chodnik procesyjny.

Zakrystia jest mała, ale dobrze umeblowana i wyposażona.

---

1 Parafia pw. św. Jana Ewangelisty została erygowana ok. 1336 r. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Także obecnie w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Józef Rusek (1901-1978) – s. Karola i Stefanii z d. Bukowska. Urodził się 9 IV 1901 r. w Wojsławiu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1926 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Lipnicy Murowanej i Nowym Sączu, skąd został na krótko skierowany do Nawojowej w charakterze administratora parafii. Następnie był wikariuszem w Łososinie Górnej i Mikluszowicach. Od 1935 r. był administratorem, a od 1937 r. proboszczem w Pisarzowej. W 1974 r. zrezygnował z probostwa, pozostając w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 3 I 1978 r.

Punkt katechetyczny mieści się w domu parafialnym (wikarówka-organistówka). Jest obszerny i dobrze utrzymany. Należy tylko sprawić nowe ławki z pulpitami oraz barierkę od strony rzeki.

Kancelaria parafialna jest dokładnie i starannie prowadzona według nowego statutu. Wszystkie księgi poleca się oprawić, a poszczególne teczki opatrzyć tytułami.

Plebania drewniana, posiada urządzenia sanitarne i jest czysto utrzymana.

Budynki gospodarcze są w bardzo dobrym stanie i wystarczające na potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny jest ogrodzony siatką na podmurówce, dobrze utrzymany, wymaga jednak powiększenia.

Stan religijno-moralny odznacza się przywiązaniem wiernych do wiary i Kościoła. W duszpasterstwie trzeba jednak położyć nacisk na akcję trzeźwościową, szczególnie wśród młodzieży. Duszpasterstwo młodzieżowe domaga się troskliwego przygotowania do życia małżeńskiego i rodzinnego, zwłaszcza przez coroczne kursy przedmałżeńskie. Wskazane jest także pobudzanie młodzieży do życia modlitwy przez wciąganie jej do żywego różańca.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 83 osoby.

Katechizacja dzieci wypadła prawie bardzo dobrze.

Księdzu Proboszczowi Kanonikowi Józefowi Ruskowi dziękuję bardzo za gorliwą i wyczerpującą pracę i życzę długich lat kapłańskiej posługi.

Duszpasterzowi Pisarzowej i wszystkim Jej Parafianom z całego serca błogosławię na szczęście płynące z wierności Bogu i Kościołowi.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

Dekret reformatorski
[81]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kanina[1] przeprowadzonej w dniu 24-25 VI 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Józefowi Zydroniowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany wymaga ciągłej troski o jego konserwację. Na zewnątrz należy poprawić tynki, położyć wokół kościoła chodnik i wodę dachową odprowadzić przy pomocy kanalizacji. Wewnątrz sprawić okna podwójne. Obraz Matki Bożej Częstochowskiej wiszący po lewej stronie ołtarza głównego przenieść na ścianę koło ołtarza M[atki] B[ożej] Nieustającej Pomocy. Oleodrukowy[5] zaś obraz M[atki] B[ożej] Nieust[ającej] Pomocy

1 Parafia prawdopodobnie fundacji rycerskiej została erygowana przed 1562 r. Obecnie pw. św. Marii Magdaleny. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Aktualnie także w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Józef Zydroń (1910-1977) – s. Jana i Heleny z d. Pasek. Urodził się 16 I 1910 r. w Uszwi. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1934 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Wietrzychowicach. W 1937 r. został przeniesiony do Kaniny, gdzie pracował najpierw jako wikariusz, a od 1940 r. jako administrator i proboszcz. Po rezygnacji z powodów zdrowotnych z probostwa w 1976 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 16 VII 1977 r.

5 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

zastąpić obrazem malowanym na desce lub na płótnie. Z ołtarza głównego usunąć świece elektryczne. Prezbiterium urządzić według wymogów nowej liturgii.

Zakrystia jest wyposażona wystarczająco, ale domaga się nowego umeblowania.

Punkty katechetyczne mieszczą się w Kaninie na organistówce, w Siekierczynie i na Wysokiem w domach prywatnych. Wszystkie są dobrze wyposażone.

Kancelaria parafialna. Należy pisać bardziej czytelnie. Zaprowadzić alfabetyczny indeks do ksiąg urodzonych, zaślubionych i zmarłych. Kronikę prowadzić więcej szczegółowo.

Plebania nowa, piękna, która wkrótce będzie wykończona, stanowi dobre pomieszczenie dla Ks. Proboszcza i Ks. Katechety[6].

Budynki gospodarcze są w bardzo dobrym stanie. Poleca się przenieść gnojownię sprzed nowej plebanii bliżej stodoły lub w inne odpowiednie miejsce.

Cmentarz grzebalny posiada piękny plan grobów. Wymaga jednak większej troski wiernych o wygląd mogił. Należy zrobić wejście na cmentarz wprost od kościoła i ogrodzić sąsiednie miejsce pod nowy cmentarz.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 81 osób.

Katechizacja dzieci wypadła zadowalająco. Należy położyć większy nacisk na wciąganie rodziców w nauczanie dzieci.

Stan religijno-moralny jest na ogół dobry. Większą uwagę zwrócić na pracę nad ministrantami oraz młodzieżą, zwłaszcza przez organizowanie dla niej corocznych kursów przedmałżeńskich.

Ks. Proboszczowi Kanonikowi Józefowi Zydroniowi dziękuję za wyczerpującą pracę duszpasterską, a zwłaszcza za ostatni wielki trud i wysiłek włożony w budowę nowej, pięknej plebanii.

---

[6] Od 1969 r. wikariuszem był ks. Marian Bieszczad.

Pasterzowi parafii Kanina i wszystkim Jej Wiernym błogosławię na codzienną radość płynącą z Boga i opieki Matki Najświętszej.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

Dekret reformatorski
[82]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Przyszowa[1] przeprowadzonej w dniu 27-28 VI 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Bernardyna Dziedziaka[3] przesyła Ks. Proboszczowi Jakubowi Topolskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest na ogół dobrze utrzymany. Wnętrze wymaga drobnych zmian. Przede wszystkim zachodzi potrzeba nowego ołtarza twarzą do ludu, na który jest dużo miejsca. Obraz Matki Bożej przenieść w miejsce obrazu św. Teresy, a ten ostatni umieścić na ścianie pod oknem (obok ołtarza św. Józefa). Należy jak najszybciej ogrzać kościół, a wtedy stanie się niepotrzebna podłoga pod chórem, która bardzo kłóci się z artystycznym wystrojem kościoła. W skarbcu, gdzie przechowuje się różne szaty i przedmioty liturgiczne, należy zrobić wentylację lub przynajmniej okno do otwierania. Na zewnątrz należy zająć się murem

1 Parafia została erygowana na początku XIV w. W latach 1377-1608 pozbawiona katolickiego duszpasterza. Obecnie pw. św. Mikołaja Biskupa. W 1970 r. należała do dekanatu limanowskiego. Aktualnie także w dekanacie Limanowa.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bernardyn Dziedziak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Jakub Topolski (1914-1979) – s. Józefa i Barbary z d. Okaz. Urodził się 25 VII 1914 r. w Jadownikach Podgórnych. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1938 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Trzcianie i Tarnowie (parafia katedralna). W latach 1945-1963 pełnił obowiązki katechety w Bochni. W 1963 r. został mianowany proboszczem w Przyszowej. Po rezygnacji z probostwa w 1975 r. zamieszkał w Bochni w charakterze rezydenta. Zmarł nagle 22 I 1979 r.

kościelnym, pomalować rynny dachowe oraz lepiej i estetyczniej utrzymać cmentarz przykościelny.

Zakrystia jest dobrze wyposażona i czysto utrzymana.

Punkty katechetyczne znajdują się: w Przyszowej w dawnej organistówce, w Długołęce, w Stroniu i Berdychowie w domach prywatnych. Dla wszystkich tych punktów należy sprawić nowe ławki.

Plebania drewniana ostatnio została staranne odnowiona. Posiada urządzenia sanitarne.

Wikarówka zawilgocona z jednej strony, nie harmonizuje z otoczeniem kościoła. W przyszłości należałoby pomyśleć o nowym mieszkaniu dla księdza wikarego.

Stojąca obok wikarówki tzw. „Kasówka" również psuje widok otoczenia. Należałoby przede wszystkim wyjaśnić, kto jest jej właścicielem, aby ją w przyszłości wyburzyć.

Budynki gospodarcze są w lichym stanie. Należy przemyśleć i przeprowadzić ich przynajmniej częściowe usunięcie lub przebudowę w porozumieniu z Kurią Diecezjalną.

Cmentarz grzebalny jest na ogół dobrze utrzymany. Wymaga jednak większej troski wiernych o wygląd mogił.

Stan religijno-moralny parafii jest dobry. Należy wszystko czynić dla podtrzymania żywej wiary i gorącej pobożności głęboko zakorzenionych od lat w duszach i życiu tamtejszych parafian. Koniecznością jest zwrócić szczególną uwagę na młodzież, głównie przez organizowanie dla niej corocznych kursów małżeńskich według zaleceń Kurii.

Ze względu na duże odległości niektórych wsi od kościoła parafialnego, należy regularnie obsługiwać kaplicę w Świerkli[5], także w domu prywatnym i pomyśleć o wybudowaniu kaplicy dojazdowej w Stroniu.

Bolączką parafii są niektóre rodziny Świadków Jehowy, na które należy oddziaływać wedle możliwości w celu przywrócenia ich z powrotem do Kościoła[6].

---

5 Kaplica pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny, wybudowana przed 1900 r.

6 W kwestionariuszu wizytacyjnym ks. Jakub Topolski odnotował, że w parafii Przyszowa jest dziesięć rodzin świadków Jehowy. Uznał, że z ich strony nie grozi żadne

Dobrze byłoby rozbudować jeszcze akcję katechizacji dzieci przedszkolnych prowadzoną przez siostry zakonne.

Zaleca się uregulowanie uposażenia sióstr pracujących dla parafii, drogą specjalnej umowy w porozumieniu z Kurią Biskupią.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 186 osób.

Katechizacja wykazała duży i umiejętny wkład pracy Księdza Proboszcza i Księdza Katechety. Dzieci w swoich odpowiedziach zasłużyły na ocenę prawie bardzo dobrą.

Księdzu Proboszczowi Kanonikowi Jakubowi Topolskiemu dziękuję za trud pasterski wkładany w kierowanie parafią. Dziękuję również Ks. Katechecie Edmundowi Grądalskiemu[7] za gorliwą współpracę z Księdzem Proboszczem. Dziękuję także Siostrom Służebniczkom za dobro, jakie sprawiają w parafii przyszowskiej. Proszę o przekazanie specjalnego uznania Komitetom zajmującym się troskliwie utrzymaniem punktów katechetycznych.

Pasterzom parafii przyszowskiej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na szczęście płynące ze szczerej pobożności katolickiej.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-12/16/70.

niebezpieczeństwo dla religijności parafian, ponieważ przez siedem lat jego dotychczasowego pobytu nie pozyskali nikogo z wiernych.

7 Ks. Edmund Grądalski (1944-2011) – s. Franciszka i Zofii z d. Tokarska. Urodził się 27 IV 1944 r. w Kobylance. Święcenia kapłańskie przyjął 25 V 1969 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Przyszowej (1969-1971), Nowym Sączu, Dębicy, Pleśnej i Kamienicy. Od 1981 r. przebywał na urlopie zdrowotnym. W latach 1998-2001 pomagał duszpastersko w Szczurowej. Od 2001 r. przebywał w Kobylance (diecezja rzeszowska) w charakterze rezydenta. Zmarł 29 I 2011 r.

Dekret reformatorski
[83]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Mielec[1] przeprowadzonej w dniach 3-5 X 1970 r. w asystencji Księdza Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Wojciechowi Madejowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, zabytkowy, jest za mały na obecne potrzeby parafii. Wewnątrz jest utrzymany bardzo czysto. Wszystkie ołtarze zostały wyzłocone. Prezbiterium urządzono w duchu nowej liturgii. Kościół wymaga remontu zewnętrznego, który był odkładany ze względu na plano-

1 Kazimierz IV Jagiellończyk, wielki książę litewski i król Polski, 28 II 1457 r. nadał wsi Mielec prawa miejskie. Parafię, ufundowaną przez Mieleckich, 30 IX 1429 r. erygował bp Zbigniew Oleśnicki, biskup krakowski. Bp Piotr Tomicki, podkanclerzy koronny i biskup krakowski, 7 XI 1526 r. wyniósł ją do godności prepozytury, przy której erygował kolegium mansjonarzy. Obecnie parafia pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty. W 1970 r. należała do dekanatu mieleckiego. Aktualnie w dekanacie Mielec-Północ.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Wojciech Madej (1909-1980) – s. Józefa i Barbary z d. Bawół. Urodził się 21 IV 1909 r. w Wyżycach k. Bochni. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1933 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Szczucinie. W 1936 r. został notariuszem, a wkrótce wicekanclerzem Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. W tym samym roku został również drugim prefektem Małego Seminarium Duchownego w Tarnowie, w 1946 r. awansował na stanowisko pierwszego prefekta. W latach 1950-1957 był rektorem studium humanistycznego przy Małym Seminarium. W 1957 r. został mianowany administratorem, a w 1958 r. proboszczem parafii pw. św. Mateusza w Mielcu. Od 1957 r. był dziekanem dekanatu mieleckiego. Zmarł 3 VII 1980 r.

waną jego rozbudowę. Plany tej rozbudowy zostały już przygotowane. Na pełną aprobatę zasługują zamiary Księdza Proboszcza, który postanowił wkrótce przystąpić do remontu i zabiegać w dalszym ciągu o pozwolenie na palącą rozbudowę świątyni.

Na terenie parafii znajduje się kościółek św. Marka[4] pięknie wyremontowany wewnątrz i zewnątrz z ostatnio nowo zbudowanym ogrodzeniem. Kościółek ten ze względu na swe położenie i urządzenie należy wykorzystać nie tylko do duszpasterstwa w małych grupach, ale przede wszystkim na punkt katechetyczny.

W bursie mieści się kaplica gimnazjalna[5] wykorzystana do celów duszpasterskich parafii. Wymaga ona nowego wystroju według zasad artystycznych i odnowy liturgicznej.

Zakrystia jest ciasna, ale stosownie do małej przestrzeni dostosowano jej umeblowanie. Jest czysto utrzymana i bardzo dobrze wyposażona. Na poddaszu zbudowano pomieszczenie na szaty liturgiczne i podręczną pracownię. Zrobiono to bardzo pomysłowo i praktycznie.

Punkty katechetyczne w Mielcu, Wojsławiu, Smoczce i Złotnikach są dobrze urządzone i utrzymane. Należy jednak postarać się o przeniesienie punktu katechetycznego, który mieści się w małej kaplicy w Woli Mieleckiej, do odpowiedniego domu.

Kancelaria parafialna prowadzona jest według nowego statutu z nadzwyczajną starannością, bardzo wzorowo i pedantycznie. Jest pięknie umeblowana i urządzona.

Plebania po ostatnich remontach jest urządzona dobrze i wygodnie. Parafia czeka na pozwolenie budowy wikarówki, pod którą wybito już fundamenty. Księża mieszkają obecnie na starej wikarówce i na plebanii.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie. Tylko stajnia domaga się nowej elewacji i poprawy domu. W podwórzu zbudowano w ostatnim czasie piękną salę katechetyczną.

---

4 Kościół murowany i otynkowany, zbudowany w XVIII w. Zniszczony w czasie działań wojennych w 1944 r. Odbudowany w 1946 r.

5 Kaplica pw. św. Stanisława Kostki, wybudowana według projektu byłego katechety gimnazjalnego bł. ks. Romana Sitki, poświęcona w 1912 r. przez bpa Leona Wałęgę.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. Utrzymuje się go bardzo troskliwie. Niestety kończy się jego używalność. Nowy cmentarz ma mieć charakter komunalny.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się dużym przywiązaniem przeważającej liczby parafian do Boga i Kościoła. Z radością należy podkreślić udział mężczyzn w liturgicznej służbie ołtarza. Na pochwałę zasługuje zespół ministrantów prowadzony z gorliwością i w duchu odnowy liturgicznej. Budująca jest również troska rodziców o utrzymanie sal katechetycznych. Niemniej jednak dają się zauważyć wpływy propagandy laickiej i swobody moralnej. Parafię stanowi głównie tzw. Stary Mielec, którego liczba mieszkańców obecnie raczej się zmniejsza. Ze względu jednak na planowaną rozbudowę Starego Mielca, tym bardziej paląca staje się potrzeba rozbudowy małego kościoła. Należy przy tym myśleć o utworzeniu w przyszłości placówek duszpasterskich w odległych wsiach należących do parafii mieleckiej, zwłaszcza w Złotnikach i Woli Mieleckiej. Poleca się w miarę możliwości regularne odprawianie mszy św. w kaplicy w Wojsławiu[6].

Sakrament Bierzmowania przyjęło 221 osób.

Katechizacja dzieci i młodzieży wykazała przede wszystkim wielką i systematyczną pracę Księży Katechetów i S. Katechetki, za którą należy im się gorąca podzięka. Wyniki katechizacji, które znalazły wyraz w odpowiedziach egzaminacyjnych, były na ogół dobre, a w wielu wypadkach bardzo dobre. Należy z radością podkreślić zaangażowanie się rodziców w katechizację.

Księdzu Proboszczowi Prałatowi Wojciechowi Madejowi pragnę serdecznie podziękować za gorliwe, mądre i systematyczne duszpasterstwo oraz za stały jego postęp na rozmaitych odcinkach, mimo piętrzących się trudności.

[6] Obecnie znajduje się tu kościół pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa wybudowany w latach 1985-1992.

Księdzu Prof. Bolesławowi Gwoździowskiemu[7], Księdzu Prof. Józefowi Hereśniakowi[8] oraz Księżom Katechetom: Edwardowi Musze[9], Józefowi Strugale[10], Władysławowi Janusiowi[11] i Andrzejowi Pękali[12] gorąco dziękuję za współpracę z Księdzem Proboszczem i dobry przykład wspólnoty kapłańskiej.

7 Ks. Bolesław Gwoździowski (1910-1978) – s. Romana i Antoniny z d. Surowiec. Urodził się 28 VIII 1910 r. w Mielcu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1934 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Grybowie i Tarnowie (parafia katedralna). Następnie podjął obowiązki katechety w Kolbuszowej i Mielcu (od 1940 r.). Pracę katechetyczną łączył z obowiązkami rektora kaplicy pw. św. Stanisława Kostki w Mielcu. Zmarł 6 III 1978 r.

8 Ks. Józef Hereśniak (1919-2012) – s. Jana i Marii z d. Mosio. Urodził się 26 VII 1919 r. w Gorzycach. Święcenia kapłańskie przyjął 22 IV 1945 r. z rąk bpa Stanisława Rosponda. Jako wikariusz pracował w Zawadzie k. Dębicy, Dębicy i Mielcu (1951-1971). W 1971 r. został mianowany kapelanem Sióstr Urszulanek w Lipnicy Murowanej. W latach 1973-1975 był penitencjarzem w Krynicy-Zdroju. W 1975 r. został mianowany proboszczem w Brzeźnicy k. Dębicy. W 1987 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 31 III 2012 r.

9 Ks. Edward Mucha (1937-2011) – s. Franciszka i Apolonii z d. Maciejak. Urodził się 5 VIII 1937 r. w Jamach Wielkich. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1962 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Woli Rzędzińskiej i Mielcu (1964-1971). W 1971 r. został mianowany rektorem kaplicy i wikariuszem eksponowanym, a w 1980 r. proboszczem w Stasiówce. Po przejściu na emeryturę w 1999 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Od 2007 r. był rezydentem w Zwierniku. Zmarł 1 IV 2011 r.

10 Ks. Józef Strugała (1937-2008) – s. Ignacego i Eleonory z d. Bojan. Urodził się 26 IX 1937 r. w Ryglicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1963 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Bieczu, Mielcu (1965-1971) i Nowym Sączu. W latach 1986-2007 był proboszczem w Nowym Wiśniczu. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 16 XII 2008 r.

11 Ks. Władysław Januś (1940-2017) – s. Józefa i Marii z d. Mądel. Urodził się 28 I 1940 r. w Zalasowej. Święcenia kapłańskie przyjął 28 VI 1964 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Szczepanowie, Mielcu (1968-1971), Tarnowie i Tuchowie. W 1974 r. został mianowany rektorem, a w 1980 r. proboszczem w Buchcicach. W latach 1984-2001 był proboszczem w Oleśnie. W 2001 r. został mianowany proboszczem w Dąbrówkach Breńskich. Po przejściu na emeryturę w 2010 r. był rezydentem w Pasierbcu i Polnej. W 2014 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 3 III 2017 r.

12 Ks. Andrzej Pękala (1936-2019) – s. Dominika i Zofii z d. Kantor. Urodził się 11 XI 1936 r. w Mościcach. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Wojniczu, Dąbrowie Tarnowskiej, Mielcu (1969-1973) i Bochni. W latach 1961-1966 i 1973-1975 podejmował studia specjalistyczne z teologii moralnej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, które uwieńczył doktoratem w 1977 r. W latach 1979-1992 był proboszczem w Krościenku n. Dunajcem. W 1992 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Mikołaja w Bochni. Od 1993 r. był kapelanem Domu Generalnego Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej w Dębicy. Zmarł 31 X 2019 r.

Dziękuję również Siostrom Józefitkom, które wspomagają kapłanów w niełatwej pracy pasterskiej.

Pasterzom parafii mieleckiej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na owoce miłości chrześcijańskiej.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-15/6/70.

Dekret reformatorski
[84]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii św. Jadwigi w Dębicy[1] przeprowadzonej w dniach 17-19 X 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Józefa Basary[3] przesyła Ks. Proboszczowi Kanonikowi Stanisławowi Zającowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, zabytkowy, ogrzany, z dobrą wentylacją, jest jednak za ciasny na obecne potrzeby parafii. Na zewnątrz wyremontowany, odgromiony i woda dachowa odprowadzona. Cmentarz przykościelny jest czysto utrzymany. Wnętrze świątyni wymaga polichromii, która by go rozjaśniła. Zrobiono nową, dębową boazerię, zmniejszono stopnie przy bocznych ołtarzach, uzyskując w ten sposób więcej miejsca.

---

1 Parafia fundacji rycerskiej została erygowana w XIV w. Obecnie pw. św. Jadwigi. W 1970 r. należała do dekanatu dębickiego. Aktualnie w dekanacie Dębica-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Józef Basara (1910-1975) – s. Fabiana i Anny z d. Kozińska. Urodził się 18 X 1910 r. w Kozodrzy. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1936 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Wietrzychowicach, Podegrodziu i Dębicy. W 1949 r. został mianowany proboszczem w Brzeźnicy k. Dębicy. Od 1960 r. pełnił obowiązki dziekana dekanatu dębickiego. Zmarł 11 VI 1975 r.

4 Ks. Stanisław Zając (1918-1974) – s. Andrzeja i Balbiny z d. Wenc. Urodził się 27 X 1918 r. w Święcanach. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Książnicach, Nowym Sączu i Gorlicach. W 1958 r. został mianowany proboszczem w Borzęcinie Górnym. W 1968 r. został wikariuszem adiutorem, a następnie administratorem i proboszczem parafii pw. św. Jadwigi w Dębicy. Zmarł 22 VI 1974 r.

Sztandary i feretrony mają odpowiednie pomieszczenie. Przed zamierzonym malowaniem należy zakryć pod tynk wszelkie instalacje, przenieść ołtarz Matki Bożej Częstochowskiej do bocznej maryjnej kaplicy, a w miejscu przeniesionego ołtarza ustawić konfesjonał. Wydaje się, że dla lepszej estetyki dobrze będzie przenieść figurę św. Antoniego w miejsce zegara, a zegar w miejsce figury. Prezbiterium w najbliższym czasie należy urządzić według wymogów nowej liturgii. Przy jego urządzaniu warto się zastanowić, czy nie usunąć starej ambony.

Na terenie parafii istnieją dwie kaplice: publiczna w Podgrodziu[5] i prywatna w Gawrzyłowej[6]. W Podgrodziu odprawia się msza św. w każdą niedzielę. Kaplica ta jednak może pomieścić zaledwie kilkanaście osób, a reszta wiernych musi stać na polu. W niedalekiej przyszłości powinna tam powstać samodzielna placówka duszpasterska z nowym kościołem.

Zakrystia jest dobrze urządzona i bardzo dobrze wyposażona. Nad zakrystią znajduje się skarbiec, gdzie w nowych szafach mieszczą się szaty liturgiczne. Na uwagę zasługują specjalne książeczki zawierające teksty modlitw i czytań do różnych nabożeństw. Na oleje św. należy sprawić nowe naczynia.

Kancelaria parafialna prowadzona jest według nowego statutu z wielką starannością i dokładnością. Posiada wszystkie księgi. Uzupełniono w miarę możliwości wszystkie dawne braki, stworzono piękne archiwum. Całość prowadzenia i urządzenia zasługuje na szczególną pochwałę i uznanie.

Plebania jest stara, ale dobrze urządzona. Rozpoczęto budowę nowej plebanii, która wreszcie stworzy księżom należyte warunki wspólnego życia i pracy.

Punkty katechetyczne umieszczone w domach prywatnych są dobrze urządzone i utrzymane.

Wikarówka i dom parafialny zostaną rozebrane dla uzyskania placu pod nową plebanię.

Budynki gospodarcze są stare, obecnie służą za magazyn na materiały budowlane.

---

5 Kaplica pw. Najświętszej Maryi Panny, drewniana, wybudowana przed 1900 r.
6 Wybudowana w 1956 r.

Cmentarz grzebalny jeden jest w posiadaniu parafii, drugi komunalny. Są dobrze i czysto utrzymane.

Stan religijno-moralny parafii znamionuje tradycyjna wierność wielkiej liczby parafian Bogu i Kościołowi, której towarzyszą jednak objawy laicyzmu i swobody obyczajowej. Szczególny nacisk należy położyć na wytwarzanie elity katolickiej. Drogą w tym kierunku jest rozwijające się w parafii wciąganie młodzieży do służby liturgicznej oraz ożywiona działalność Towarzystwa Przyjaciół KUL-u.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 270 osób.

Katechizacja wykazała wielki i umiejętny wysiłek Księży Katechetów pracujących w trudnych warunkach. Poziom odpowiedzi dzieci i młodzieży był bardzo zróżnicowany, od bardzo dobrych do słabszych. Dla polepszenia wyników nauczania potrzebna jest większa współpraca rodziców.

Ks. Proboszczowi Kanonikowi Stanisławowi Zającowi dziękuję serdecznie za wszechstronny wkład, uwzględniający potrzeby duchowe dzisiejszego środowiska miejskiego, w życie parafialne, mimo krótkiego stosunkowo czasu kierowania parafią.

W szczególności dziękuję Księdzu Proboszczowi za taktowne współżycie z kapłanami oraz rozpoczętą budowę nowej plebanii.

Księżom Katechetom: Stanisławowi Fiołkowi[7], Stanisławowi Fedce[8], Władysławowi Tokarczykowi[9], Józefowi Gaworowi[10], Andrzejowi Dylowi[11]

---

7 Ks. Stanisław Fiołek (1933-2016) – s. Władysława i Barbary z d. Łatała. Urodził się 7 V 1933 r. w Wyżycach. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1956 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Mielcu, Krynicy-Zdroju, Dębicy (1967-1973). W 1973 r. został mianowany proboszczem w Bobowej, zaś w 1974 r. proboszczem parafii pw. św. Jadwigi w Dębicy. Pełnił obowiązki notariusza dekanatu Bobowa, wicedziekana i dziekana dekanatu Dębica, a po reorganizacji struktur dekanalnych dziekana dekanatu Dębica-Wschód. Po przejściu na emeryturę w 2003 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 18 II 2016 r.

8 Ks. Stanisław Fedko – zob. dekret reformatorski 61 po wizytacji kanonicznej parafii Żegocina.

9 Ks. Władysław Tokarczyk – zob. dekret reformatorski 58 po wizytacji kanonicznej parafii Bochnia.

10 Ks. Józef Gawor – zob. dekret reformatorski 13 po wizytacji kanonicznej parafii Gorlice.

11 Ks. Andrzej Dyl – urodził się 13 V 1942 r. Święcenia kapłańskie przyjął 4 VI 1967 r. Od 2012 r. rezyduje w parafii pw. św. Jakuba Starszego Apostoła w Tuchowie.

oraz S. Katechetce S. Bonifacji[12] wyrażam moje uznanie za ofiarny trud katechetyczny.

Dziękuję również Siostrom Służebniczkom wspomagających kapłanów w niełatwej pracy na terenie parafii św. Jadwigi.

Duszpasterzom parafii św. Jadwigi i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na obfite owoce życia chrześcijańskiego.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-8/9/70.

[12] W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii pw. św. Jadwigi w Dębicy została odnotowana wyłącznie informacja, że s. Bonifacja otrzymuje uposażenie za pracę bez zaległości.

Dekret reformatorski
[85]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii N[ajświętszej] M[aryi] P[anny] w Dębicy[1] przeprowadzonej w dniach 14-15 XI 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Józefa Basary[3] przesyła Ks. Proboszczowi Kanonikowi Teofilowi Decowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny, własność Sióstr Służebniczek B[ogarodzicy] D[ziewicy] N[iepokalanie] P[oczętej], jest bardzo czysto utrzymany. Ostatnio otrzymał nowe urządzenie prezbiterium. Nie posiada cmentarza przykościelnego.

---

1 Wikaria parafialna przy kościele pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej przynależąca do parafii pw. św. Jadwigi została erygowana w 1947 r. przez bpa Jana Stepę. W 1970 r. należała do dekanatu dębickiego. Obecnie parafia pw. Matki Bożej Anielskiej w dekanacie Dębica-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Józef Basara – zob. dekret reformatorski 84 po wizytacji kanonicznej parafii pw. św. Jadwigi w Dębicy.

4 Ks. Teofil Dec (1907-1992) – s. Romana i Stefanii z d. Kaczor. Urodził się 15 XI 1907 r. w Kolbuszowej Dolnej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1930 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Krynicy-Zdroju i Dębicy (od 1934 r.). W czasie kampanii wrześniowej był kapelanem 5 Pułku Strzelców Karpackich. W 1940 r. ponownie podjął obowiązki katechety przy kościele pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej w Dębicy. Od 1947 r. był kapelanem domu generalnego Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Starowiejskich Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej i wikariuszem eksponowanym przy kościele pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej w Dębicy. Zmarł 1 I 1992 r.

Zakrystia nie ma odpowiedniego umeblowania, ale jest bardzo dobrze wyposażona. Służy ona także za pracownię dla sióstr mieszkających przy kościele w małym korytarzyku. Należałoby sprawić jeszcze jeden kielich mszalny i nowe naczynia na oleje św.

Punkty katechetyczne mieszczą się: w domu prywatnym we Wolicy i w czterech salach pod kościołem parafialnym. Sale te nie są jeszcze w pełni urządzone i umeblowane. Po zakończeniu zasadniczych prac należy pomyśleć o pięknym wystroju wnętrza poszczególnych sal w ten sposób, by po otwarciu drzwi działowych dla uzyskania jednej, dużej sali, uzyskać coś w rodzaju kaplicy. Odnośny plan powyższego rozwiązania należy przedłożyć Kurii Diecezjalnej. Sufit w korytarzu wybity płytą pilśniową również wymaga wykończenia estetycznego.

Kancelarii parafialnej nie prowadzi się. Brudnopisy chrztów i ślubów przesyła się do parafii św. Jadwigi. Prowadzi się natomiast niektóre księgi z zakresu duszpasterstwa. W tej dziedzinie poleca się pewne uzupełnienia: sporządzić *Status animarum*[5], zaprowadzić księgę głoszących misje i rekolekcje, w księdze kazań dokonywać wpisu nazwiska kaznodziei. Wszystkie dzienniki lekcyjne po zakończeniu roku szkolnego należy umieszczać w archiwum parafialnym. Powoli czynić przygotowania do całkowitego prowadzenia kancelarii według nowego statutu, dla której lokal został przygotowany w podziemiach kościoła.

Plebanii nie ma. Jest rzeczą palącą, którą należy uskutecznić w jak najszybszym czasie, postarać się o dom obszerny, gdzie mogliby zamieszkać wszyscy księża z księdzem proboszczem i prowadzić życie wspólne. Obecnie ksiądz proboszcz i równocześnie kapelan Sióstr Służebniczek mieszka w domu sióstr, a księża katecheci mieszkają w domach prywatnych w niełatwych warunkach. Taki stan rzeczy rzutuje ujemnie na pracę księży, a zwłaszcza na stan ich zdrowia. Sprawą niecierpiącą zwłoki jest uregulowanie wyżywienia księży zarówno co do miejsca, jak i czasu posiłków.

Ważną sprawą, szczególnie dla uniknięcia w tym względzie jakiegokolwiek przedawnienia, są starania o odzyskanie kaplicy przy kościele, jaką

---

5 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

obecnie zajmuje szpital. Byłby tam bardzo dobry punkt katechetyczny lub kancelaria parafialna.

Stan religijno-moralny parafii wiąże się ściśle z jej charakterem nowo powstałego i rozwijającego się osiedla robotniczego. Obok objawów prawdziwego umiłowania Boga i Kościoła, które niewątpliwie posiada charakter masowy, nie brak oznak silnych wpływów laicyzmu i swobody obyczajowej. W pracy duszpasterskiej szczególny nacisk należy położyć na dzieci i młodzież, starając się przede wszystkim objąć je nauczaniem w możliwie największym wymiarze godzin. Sprawą bardzo ważną jest przygotowanie młodzieży do sakramentu małżeństwa przez coroczne kursy przedmałżeńskie organizowane według wskazań diecezjalnych.

Rozpoczęta i prowadzona gorliwie opieka duszpasterska nad ministrantami i wciąganie młodzieży do służby ołtarza (schola, lektorzy) zasługują na dalszą, jak największą troskę.

Warunkiem nieodzownym pomyślnego rozwoju duszpasterstwa przy kościele N[ajświętszej] M[aryi] P[anny] jest wytwarzanie, drogą przemyślanej i długofalowej pracy, ścisłej więzi parafialnej, której do tego czasu jeszcze brakuje na tamtejszym terenie. Wytwarzanie tej więzi umożliwi w niedalekiej przyszłości ścisłe rozgraniczenie parafii dębickich – św. Jadwigi i N[ajświętszej] M[aryi] P[anny] i idące w ślad za nim wyodrębnienie kompetencji ich duszpasterzy.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 272 osoby.

Katechizacja dzieci wykazała bardzo gorliwą i przemyślaną pracę Księży Katechetów. Praca ta zasługuje na szczególną pochwałę, gdy się zważy, że przebiega ona w naprawdę ciężkich warunkach zewnętrznych. Poziom odpowiedzi dzieci i młodzieży był dość zróżnicowany – od bardzo dobrych do słabszych. Należy spodziewać się lepszych wyników katechizacji z chwilą troskliwszej współpracy rodziców wszystkich dzieci i zwiększenia ilości punktów katechetycznych oraz etatów nauczających, co powinno nastąpić w niedalekiej przyszłości.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za wierną służbę kościołowi N[ajświętszej] M[aryi] P[anny] w Dębicy i za długoletnie wysiłki duszpaster-

skie. Szczególnie dziękuję za ostatnio przeprowadzoną budowę podziemia kościelnego.

Księdzu Profesorowi Stanisławowi Pasiece[6], Księdzu Andrzejowi Piotrowskiemu[7], Księdzu Stanisławowi Pietrzakowi[8], Księdzu Władysławowi Kani[9] oraz S. Leoni i Benedyktynie[10] z całego serca dziękuję za cichą, ale bardzo skuteczną pracę nad dziećmi i młodzieżą.

Szczególną podziękę kieruję do Matki Generalnej Epifani Wróbel[11] i Sióstr Służebniczek B[ogarodzicy] D[ziewicy] N[iepokalanie] P[oczętej] za wielkie dobro, jakie dokonuje się w Dębicy dzięki ich modlitwie i pracy.

Duszpasterzom i wszystkim wiernym z całego serca błogosławię na codzienne radości płynące z opieki Niepokalanej Bogarodzicy.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-8/9/70.

6 Ks. Stanisław Pasieka (1914-1984) – s. Stanisława i Rozalii z d. Dzioba. Urodził się 28 I 1914 r. w Klikowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1939 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Sękowej, Gorlicach i Tarnowie (parafia katedralna). W 1945 r. został mianowany katechetą w Dębicy. Zmarł 26 II 1984 r.

7 Ks. Andrzej Piotrowski – urodził się 5 IX 1939 r. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1962 r. Od 1989 r. rezyduje w parafii pw. św. Małgorzaty w Nowym Sączu.

8 Ks. Stanisław Pietrzak – urodził się 8 XII 1937 r. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1963 r. Od 2006 r. rezyduje w parafii pw. Świętych Pustelników Andrzeja Świerada i Benedykta w Tropiu.

9 Ks. Władysław Kania – urodził się 18 I 1943 r. w Beaulieu. Święcenia kapłańskie przyjął 2 VI 1968 r. Jako wikariusz pracował w Lubzinie i Dębicy (1970-1972). W 1972 r. porzucił posługę kapłańską i wyjechał do Francji. Przeniesiony do stanu świeckiego w 1976 r.

10 W kwestionariuszu wizytacyjnym odnotowano jedynie, że trzy siostry zakonne prowadzą katechizację. S. Leonia katechizowała 18 godzin tygodniowo. Nie ma żadnych informacji na temat s. Benedyktyny.

11 S. Epifania Wróbel była przełożoną generalną Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej w latach 1959-1977.

Dekret reformatorski
[86]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Mielec-Osiedle[1] przeprowadzonej w dniach 19-21 XII 1970 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Wojciecha Madeja[3] przesyła Ks. Proboszczowi Henrykowi Arczewskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny. Palącą potrzebą jest budowa nowego kościoła, której do tego czasu nie można przeprowadzić z powodu przeszkód ze strony władz państwowych. Należy ze wszystkich sił zabiegać o budowę świątyni, która mogłaby sprostać potrzebom duszpasterskim rosnącego osiedla robotniczego. Tymczasem istniejący kościół-barak wymaga gruntownego remontu wewnątrz i zewnątrz. Rozpoczęcie remontu jest zaplanowane na wiosnę. Chodzi tu szczególnie o dach i jego podniesienie, fundament i ogól-

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy została erygowana 8 V 1947 r. przez bpa Jana Stepę. W 1970 r. należała do dekanatu mieleckiego. Obecnie w dekanacie Mielec-Południe.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Wojciech Madej – zob. dekret reformatorski 83 po wizytacji kanonicznej parafii Mielec.

4 Ks. Henryk Arczewski (1914-1983) – s. Stanisława i Zofii z d. Zawada. Urodził się 18 VII 1914 r. w Kupieninie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1939 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Pilźnie i Tarnowie (parafia katedralna). W 1945 r. został mianowany prefektem Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie. W 1947 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Mielcu. Ze względu na pogarszający się stan zdrowia w 1978 r. zrezygnował z probostwa, pozostając w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 11 II 1983 r.

ne zabezpieczenie przed niszczeniem. Wewnątrz należy pomalować go na jasno z podkreśleniem kasetonów. Całą posiadłość przykościelną trzeba koniecznie ogrodzić.

Zakrystia jest bardzo ciasna, ale posiada wystarczające wyposażenie. Umeblowanie jej należałoby odświeżyć.

Cztery punkty katechetyczne mieszczą się w baraku blisko kościoła. Ze względu na swoje położenie, stan techniczny i kubaturę, powyższy barak nie będzie mógł służyć w przyszłości, i to niedalekiej, katechizacji dzieci i młodzieży. Wobec tego zachodzi konieczność pomyślenia o innym pomieszczeniu dla punktów katechetycznych. Dla młodzieży szkół przyzakładowych, która musi pokonywać dużą odległość w drodze na katechizację przy kościele, poleca się uruchomić punkt katechetyczny na Cyrance.

Plebania jest nowa, murowana i pięknie urządzona. Do użytku oddana w czasie wizytacji kanonicznej. Znajdują się w niej mieszkania dla wszystkich księży.

Kancelaria parafialna wraz z poczekalnią ma własne dojście. Umeblowanie jest skromne, ale wystarczające. Wymaga jednak jeszcze więcej troski w niektórych agendach i całkowitego wprowadzenia nowego statutu. Uzupełnienia wymagają: kronika parafialna, księga inwentarza, księga tematów kazań, *Status animarum*[5] oraz księgi z zakresu duszpasterstwa.

Cmentarz grzebalny jest wspólny z parafią Mielec-Stare Miasto.

Stan religijno-moralny parafii wiąże się ściśle z jej charakterem nowo powstałego i rozwijającego się osiedla robotniczego. Obok objawów prawdziwego umiłowania Boga i Kościoła, które niewątpliwie posiada charakter masowy, nie brak silnych wpływów laicyzmu, a nawet wojującego ateizmu.

W pracy duszpasterskiej szczególny nacisk należy położyć na dzieci i młodzież, starając się przede wszystkim objąć ją w całości nauczaniem w możliwie jak największym wymiarze godzin.

---

5 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Szczególnej uwagi domaga się przygotowanie młodzieży do sakramentu małżeństwa przez coroczne kursy przedmałżeńskie organizowane według wskazań diecezjalnych.

Rozpoczęta i prowadzona gorliwie opieka duszpasterska nad ministrantami i wciąganie młodzieży do służby ołtarza (schola, lektorzy) zasługują na dalszą, jak największą troskę.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 503 osoby.

Katechizacja dzieci wykazała bardzo gorliwą i ofiarną pracę Księży Katechetów. Praca ta zasługuje na szczególną pochwałę, gdy się zważy, że przebiega ona w naprawdę ciężkich warunkach zewnętrznych. Poziom odpowiedzi dzieci i młodzieży był dość zróżnicowany, od bardzo dobrych do słabszych. Należy spodziewać się lepszych wyników katechizacji z chwilą troskliwej współpracy rodziców wszystkich dzieci i zwiększenia ilości punktów katechetycznych oraz etatów nauczających, co powinno nastąpić w niedalekiej przyszłości.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za wielki wkład pracy duszpasterskiej prowadzonej z dużym taktem i zrozumieniem środowiska. Szczególnie dziękuję Księdzu Proboszczowi za zakończenie budowy nowej, pięknej plebanii i życzę Mu, aby doprowadził szczęśliwie do powstania nowego kościoła na Osiedlu, godnego wiary Jego mieszkańców.

Gorącą podziękę za wytrwałą pracę kieruję do Księży Katechetów: Ks. Mgra Michała Wojtasika[6], Ks. Kazimierza Mularza[7], Ks. Tadeusza

6 Ks. Michał Wojtasik (1920-1986) – s. Jana i Katarzyny z d. Wolak. Urodził się 28 VII 1920 r. w Witowicach Dolnych. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1948 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Pilźnie i Przecławiu. Od 1957 r. pełnił obowiązki katechety w parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Mielcu. Zmarł 16 XI 1986 r.

7 Ks. Kazimierz Mularz (1932-2010) – s. Stanisława i Salomei z d. Jarosz. Urodził się 27 I 1932 r. w Rysiu. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1956 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Jodłowej, Wojniczu, Cieżkowicach i Mielcu (1963-1972). W latach 1972-1990 był proboszczem w Mielcu-Rzochowie. Po rezygnacji z probostwa pozostał w parafii w charakterze rezydenta. W 2005 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 14 XI 2010 r.

Dyło[8], Ks. Mariana Przybyło[9], Ks. Stanisława Hebdy[10] i Ks. Czesława Muszyńskiego[11].

Ufam, że zamieszkanie wszystkich Księży razem na nowej plebanii oraz zaprowadzenie wszechstronnej wspólnoty kapłańskiej, do której gorąco zachęcam, ułatwi Ks. Proboszczowi i Jego Współpracownikom duszpasterską pracę w niełatwych warunkach.

Duszpasterzom parafii Mielec-Osiedle i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na szczęście płynące z wierności Bogu i Kościołowi.

Tarnów, grudzień 1970 r.
Nr OB.III-15/6/70.

8 Ks. Tadeusz Dyło (1934-2020) – s. Franciszka i Antoniny z d. Cyzio. Urodził się 28 I 1934 r. w Sędziszowie Małopolskim. Święcenia kapłańskie przyjął 9 II 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Starym Wiśniczu, Starym Sączu i Mielcu (1965-1975). W 1975 r. został mianowany proboszczem w Czerminie. Po przejściu na emeryturę w 2003 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 24 X 2020 r.

9 Ks. Marian Przybyło (1935-2020) – s. Pawła i Marii z d. Belczyk. Urodził się 30 IV 1935 r. w Krygu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Cmolasie, Kolbuszowej, Mielcu (1964-1973), Borzęcinie i Biadolinach. W 1993 r. został mianowany rektorem w Łoniowej. W latach 1994-1995 był proboszczem w Niedźwiedzy. W charakterze rezydenta pomagał duszpastersko w Chełmie, Bereście, Porąbce Uszewskiej, Łoniowej i Biesiadkach. W 2014 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 11 X 2020 r.

10 Ks. Stanisław Hebda – urodził się 10 IX 1942 r. w Przyszowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 V 1966 r. Od 1968 r. pracował jako wikariusz w Mielcu. W teczce personalnej PV/I/1/11 w ADT znajduje się tylko karta rekolekcyjna zawierająca wpisy odprawienia rekolekcji w latach: 1967, 1968, 1969, 1970, 1975.

11 Ks. Czesław Muszyński (1936-2018) – s. Władysława i Marianny z d. Burda. Urodził się 14 VII 1936 r. w Binarowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1961 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Książnicach, Jodłowej, Jadownikach Podgórnych, Mielcu (1969-1973) i Chomranicach. W latach 1974-1982 był proboszczem w Szerzynach, w latach 1982-2005 proboszczem w Moszczenicy. Po przejściu na emeryturę zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 3 XI 2018 r.

Dekret reformatorski
[87]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski[1] przeprowadzonej w dniach 17-18 IV 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Szczepanowi Słowikowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany przed kilku laty otrzymał nową polichromię, która z powodu ponurej kolorystyki i prymitywizmu form nie usposabia do modlitwy i powinna być w przyszłości zmieniona. Powyższa

---

1 Parafia pw. Świętej Trójcy została prawdopodobnie erygowana w drugiej połowie XIII w. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie w dekanacie Żabno.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz (1904-1983) – s. Michała i Katarzyny z d. Olszewska. Urodził się 11 X 1904 r. w Chechłach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1930 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Zasowie i Nowym Sączu. W 1938 r. został mianowany katechetą w Tarnowie. Pracę katechetyczną, którą podejmował do śmierci, łączył z obowiązkami notariusza (od 1951 r.), wicedziekana (od 1957 r.) i dziekana (od 1966 r.) dekanatu tarnowskiego miejskiego, a po zmianie tarnowskiej organizacji dekanalnej w latach 1969-1976 był dziekanem dekanatu Tarnów-Zachód. Zmarł 6 I 1983 r.

4 Ks. Szczepan Słowik (1917-1989) – s. Jana i Tekli z d. Sobczyk. Urodził się 24 XII 1917 r. w Szczepanowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Szczucinie, Tarnowie (parafia katedralna), Grybowie i Bieczu, w którym w latach 1957-1958 pełnił obowiązki administratora parafii. W 1959 r. został mianowany proboszczem w Łęgu Tarnowskim. Po rezygnacji z probostwa w 1973 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 27 XI 1989 r.

polichromia uległa w kilku miejscach pod stropem zniszczeniu na skutek przecieków, co trzeba w niedługim czasie uzupełnić. Całość wnętrza wymaga większej estetyki. Należy usunąć wiszący świecznik metalowy, natomiast żyrandol kryształowy podnieść nieco wyżej, by nie przesłaniał głównego ołtarza. Światło jarzeniowe powinno być bardziej ukryte. Ławki stare poleca się usunąć, a w ich miejsce sprawić nowe, dostosowane do istniejących już w części nowszych, dębowych. Obecny ołtarz twarzą do ludu jest prowizoryczny i niestosowny. Dlatego należy zaplanować w duchu odnowy liturgicznej nowy wystrój prezbiterium i plany w tym względzie przedłożyć do zatwierdzenia Kurii Biskupiej. Kościół jest ogrzany i posiada nowe organy.

Wokół ścian świątyni trzeba zbudować odpowiedniej szerokości opaskę betonową lub położyć ją z płytek, aby trawa nie zarastała murów i nie powodowała ich zawilgacania. Absyda kościoła wymaga otynkowania.

Zakrystia jest wystarczająco urządzona i wyposażona. Skarbiec umieszczony nad zakrystią winien być lepiej wykorzystany dla przechowywania sprzętu liturgicznego. Z tego względu musi on mieć wygodniejsze dojście i odpowiedniejsze urządzenie. Potrzeba sprawić nowe naczynia na oleje św.

Kaplica pw. Matki Boskiej Różańcowej[5], znajdująca się w pobliżu organistówki i wikarówki, powinna być jak najszybciej otynkowana.

Kościół pw. św. Sebastiana w Ilkowicach[6] wymaga większej troski, zwłaszcza polichromii, zabezpieczenia przed zaciekami i odpowiedniego ogrodzenia, aby prywatne ogródki nie dotykały jego ścian.

Punkty katechetyczne znajdują się w Łęgu Tarnowskim, Bobrownikach, Białej i w Siedlcu.

Kancelaria parafialna potrzebuje odpowiedniego, nowego umeblowania. Jak najrychlej powinna być prowadzona według nowego statutu, który do tego czasu nie jest realizowany. Należy wykończyć *Status animarum*[7]. Poleca się zaprowadzić następujące księgi: Księży i Sióstr pochodzą-

5 Kaplica murowana.

6 Kościół pomocniczy wybudowany w 1881 r. Murowany z cegły, otynkowany, eklektyczny.

7 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

cych z parafii, prowadzących misje i rekolekcje, których dotychczas spisuje się w Kronice parafialnej, Apostolstwa chorych, głoszonych kazań i nauk stanowych, trzeźwości, rodzin poświęconych Sercu Bożemu i Różańca św. Niektóre księgi wymagają oprawy.

Plebania wymaga generalnego remontu. Cała bowiem północna strona jest zawilgocona, a wnętrze wraz z urządzeniami sanitarnymi znajduje się w lichym stanie.

Wikarówka potrzebuje naprawy dachu i urządzeń sanitarnych.

Budynki gospodarcze są za obszerne na obecne potrzeby parafii. Wypadałoby je wszystkie rozburzyć i postawić nowe, tym bardziej, że każdy z nich (drewutnia, stodoła, stajnia, spichlerz, izba gospodarcza) wymaga remontu i ochrony przed zniszczeniem. Całość gospodarstwa ogrodzona jest siatką, która wymaga pomalowania.

Organistówka (dom parafialny) wymaga prawnego uregulowania.

Cmentarz grzebalny winien zostać powiększony. Na śmieci i chwasty wyrzucane z cmentarza poza ogrodzenie kościoła należy zbudować odpowiedni zbiornik. Kostnica wymaga większej troski o jej stan, a siatka ogrodzeniowa pomalowania i uzupełnień.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się na ogół dobrze. Koniecznością jest podział bardzo rozległej parafii i możliwie najrychlejsze stworzenie na jej terenie nowej placówki duszpasterskiej, aby umożliwić wiernym pełne korzystanie z dobrodziejstw ołtarza. Tę zaniedbaną od lat sprawę Ksiądz Proboszcz powinien rychło omówić w Kurii Biskupiej. Wskazane jest odprawianie Mszy św. w każdą niedzielę w kościele św. Sebastiana.

Należy rozpocząć systematycznie duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej również we wsiach odległych od Łęgu, według wskazań diecezjalnych. Poleca się coroczne organizowanie kursu przedmałżeńskiego z udziałem obcych prelegentów. Szczególnej troski domagają się ministranci.

Należy pomyśleć o sprowadzeniu do parafii Sióstr zakonnych. Zanim to nastąpi, dobrze będzie zaangażować siostrę zakonną z pobliskiego Tarnowa do katechizacji dzieci przedszkolnych.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 107 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną pracę księży katechizujących oraz dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. We wszystkich klasach drugich rodzice włączyli się w przygotowanie dzieci do I Spowiedzi i Komunii św. Mniej zaangażowali się rodzice w przygotowanie młodzieży do Sakramentu Bierzmowania. Ze względu na przeszkody, jakie stwarza niejednokrotnie wzbierający Dunajec, należy dążyć, aby katechizację dzieci z Siedlca prowadzili księża z pobliskiego Radłowa.

Księdzu Proboszczowi Szczepanowi Słowikowi oraz Księżom Katechetom – Ks. Stanisławowi Nowakowi[8] i Ks. Henrykowi Podolskiemu[9] dziękuję za duszpasterski trud, szczególnie na odcinku katechizacji.

Pasterzom parafii Łęg Tarnowski i wszystkim jej wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

[8] Ks. Stanisław Nowak (1924-1999) – s. Józefa i Anny z d. Cholewa. Urodził się 14 II 1924 r. w Starym Wiśniczu. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Brzeźnicy k. Bochni, Janowicach, Kolbuszowej, Zbylitowskiej Górze, Jadownikach k. Brzeska, Borzęcinie i Łęgu Tarnowskim (od 1969 r.). W 1973 r. został wikariuszem adiutorem, a w 1974 r. proboszczem w Łękawicy. Po rezygnacji z probostwa w 1986 r. rezydował w domu rodzinnym w Starym Wiśniczu. Zmarł 14 V 1999 r.

[9] Ks. Henryk Podolski – urodził się 14 X 1939 r. Święcenia kapłańskie przyjął 27 VI 1965 r. Od 2017 r. przebywa w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie.

Dekret reformatorski
[88]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Poręba Radlna[1] przeprowadzonej w dniach 24-25 IV 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Marianowi Krężlowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, odwodniony i odgromiony jest na ogół dobrze utrzymany. Zachodzi konieczność ogrzania go oraz nowego urządzenia prezbiterium w duchu obecnie obowiązujących przepisów liturgicznych, według planów zatwierdzonych przez Kurię Diecezjalną. Z ołtarzy powinno się usunąć wszystkie świece elektryczne i wprowadzić oświetlenie reflektorowe. Na drążki od chorągwi będzie odpowiednie miejsce w bocznej kaplicy. Należy uruchomić obydwa wejścia boczne, usuwając z jednego konfesjonały, a z drugiego katafalk i świece. Na pomieszczenie tych i tym

---

1 Parafia pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła została erygowana przed 1350 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Południe.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Marian Krężel (1919-2008) – s. Walentego i Katarzyny z d. Zaporowska. Urodził się 6 XII 1919 r. w Tęgoborzu. Święcenia kapłańskie przyjął 22 IV 1945 r. z rąk bpa Stanisława Rosponda. Jako wikariusz pracował w Radłowie, Bochni i Tarnowie. W 1954 r. został mianowany administratorem i proboszczem Poręby Radlnej. Po przejściu na emeryturę w 1994 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 3 II 2008 r.

podobnych rzeczy dobrze będzie zbudować w okolicy kościoła odpowiedni magazyn.

Na zewnątrz w najbliższych latach trzeba pomyśleć o naprawieniu ubytków cegły na wieży, odnowieniu zegara i wymianie dachówki na blachę. Obecnie potrzeba wymienić rynny, zwłaszcza w częściach zniszczonych rdzą. Bardzo pilną sprawą jest ogrodzenie kościoła i położenie chodnika procesyjnego.

Zakrystia posiada wystarczające umeblowanie i bardzo dobre wyposażenie. Utrzymana jest czysto. Potrzeba tylko sprawić nowe naczynia na oleje św.

Punkty katechetyczne znajdują się w Nowodworzu, Łękawce i Świebodzinie i są dobrze utrzymane.

Kancelaria parafialna jest prowadzona według nowego Statutu z godną pochwały dokładnością i pedanterią. Sprawiono nową dębową szafę na akty. Przydałoby się jeszcze podobne biurko. Ponieważ w kancelarii znajduje się bardzo dużo ksiąg, dlatego należy ich grzbiety zaopatrzyć tytułami. Na specjalne podkreślenie zasługuje duszpasterska strona kancelarii (Róże, Różaniec rodzinny, rekolekcje zamknięte itp. akcje).

Plebania drewniana jest dobrze utrzymana i posiada wszystkie urządzenia sanitarne. W przyszłości przed parafią stoi zadanie budowy nowej plebanii wraz z wikarówką.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie, ale są zbyt wielkie na obecne potrzeby parafii. Całość gospodarstwa domaga się ogrodzenia trwałego (siatką i słupkami żelaznymi), na co materiał jest już przygotowany. Gnojowicę należy obetonować.

Cmentarz grzebalny jest utrzymany czysto i starannie. Wymaga on jednak ogrodzenia, zbudowania nowej kostnicy kaplicy, na co jest już pozwolenie władz państwowych, oraz studni na cmentarzu lub w najbliższej jego okolicy.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się na ogół dobrze. Na pochwałę zasługuje rozpowszechnione odmawianie Różańca rodzinnego, stosunkowo liczne róże Żywego Różańca oraz znaczny udział wiernych

w rekolekcjach zamkniętych. Należy zwrócić szczególną uwagę na systematyczną pracę duszpasterską nad młodzieżą pozaszkolną, również we wsiach odległych od Poręby Radlnej, według wskazań diecezjalnych, aby wzrostowi stopy życiowej towarzyszył wzrost świadomości religijnej.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 54 osoby.

Egzamin katechetyczny przedwizytacyjny wykazał bardzo gorliwą pracę katechizacyjną, współpracę w niej rodziców i dobre – a we wielu wypadkach – bardzo dobre przygotowanie dzieci.

Księdzu Proboszczowi Marianowi Krężlowi dziękuję za pełną ducha Bożego pracę duszpasterską okupioną chorobą oraz za dobrą gospodarską rękę. Cieszy mnie również gorliwość, z jaką Ksiądz Katecheta Mieczysław Głowa[5] rozpoczyna w Porębie Radlnej swoją pracę kapłańską. Pragnę również podziękować Siostrom Służebniczkom za pomoc w życiu parafialnym.

Pasterzom parafii Poręba Radlna i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

[5] Ks. Mieczysław Głowa – urodził się 18 II 1944 r. Święcenia kapłańskie przyjął 25 V 1969 r. Od 2020 r. rezyduje w parafii pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Wietrzychowicach.

Dekret reformatorski
[89]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Zbylitowska Góra[1] przeprowadzonej 15-16 V 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Piotrowi Wendzie[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, jest na ogół dobrze utrzymany. Posiada nową polichromię, która jednak nie usposabia do modlitwy i chyba w przyszłości będzie zastąpiona inną. Prezbiterium wymaga urządzenia w duchu nowej liturgii według projektów zatwierdzonych przez Kurię Diecezjalną. W najbliższym czasie należy pomyśleć o nowym, kasetonowym suficie w kościele z drzewa dębowego lub modrzewiowego, względnie betonowym.

---

1 Parafia prawdopodobnie została erygowana w drugiej połowie XIII w. Obecnie pw. Podwyższenia Krzyża Świętego. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Aktualnie także w dekanacie Tarnów-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Piotr Wenda (1918-2007) – s. Ignacego i Jadwigi z d. Bialik. Urodził się 9 VI 1918 r. w Tarnowie. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Bruśniku, Sękowej, Grybowie, Wierzchosławicach. Od 1951 r. był wikariuszem adiutorem, zaś od 1954 r. administratorem w Binarowej. W latach 1959-1971 był proboszczem w Zbylitowskiej Górze. W 1971 r. został mianowany proboszczem w Wierzchosławicach. Po przejściu na emeryturę w 1992 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 16 II 2007 r.

W najbliższym dziesięcioleciu kościół będzie wymagał otynkowania. Jest on ogrzany, odwodniony i odgromiony i posiada nowe odpowiednie ogrodzenie.

Zakrystia jest trochę zawilgocona i dlatego wymaga częstego wietrzenia. Posiada ona wystarczające wyposażenie. Potrzebuje jednak więcej kap, jeszcze po jednej w każdym kolorze. Należy również sprawić drugą, piękniejszą monstrancję i przynajmniej jedną puszkę.

Stara zakrystia domaga się uporządkowania, ewentualnie przedzielenia ścianką, by w ten sposób uzyskać przejście dla księży idących z plebanii czy wikarówki.

Punkty katechetyczne znajdują się na miejscu i w Zgłobicach.

Kancelaria parafialna jest prowadzona według nowego statutu, na bieżąco i starannie. Należy uzupełnić księgę inwentarza, zaprowadzić księgę rodzin poświęconych Sercu Jezusowemu oraz księgę Różańca rodzinnego i sporządzić *Status animarum*[5]. Z pracownikami plebanii trzeba zawrzeć umowy na piśmie.

Plebania murowana, rozbudowana, posiada ogrzewanie centralne i wodę bieżącą, wymaga tylko konserwacji.

Wikarówka drewniana jest starym budynkiem. Doprowadzono do niej wodę, ale brakuje jej urządzeń sanitarnych. Należy zabiegać o budowę nowej wikarówki.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie. Wystarczają na obecne potrzeby parafii. Między stajnią a plebanią trzeba koniecznie posadzić wysoki żywopłot, aby w ten sposób zasłonić i oddzielić gospodarstwo od drogi do kościoła. Obecny bowiem wygląd nie jest estetyczny.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany. Uzupełnienia wymaga ogrodzenie żywopłotowe. Należy pomyśleć o zbudowaniu murowanej kostnicy, która mogłaby równocześnie służyć jako kaplica. W niedalekiej przyszłości cmentarz powinien być powiększony.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się na ogół dobrze, jakkolwiek jest ona wystawiona na złe wpływy pobliskiego miasta. Należy

5 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

kontynuować w dalszym ciągu rozpoczętą gorliwie, umiejętnie i systematycznie pracę nad młodzieżą pozaszkolną, chroniąc ją szczególnie przed zagrożeniem alkoholizmu i seksualizmu.

Z powodu faktycznego ciążenia dużej ilości dotychczasowych parafian do innych kościołów, czego nie można zmienić ze względu na sytuację terenową, należy dążyć do wytworzenia i zintegrowania przy starym kościele parafialnym w Zbylitowskiej Górze wspólnoty złożonej z tych wiernych, którzy rzeczywiście są z nim związani.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 55 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał gorliwą pracę Księdza Proboszcza i Księdza Katechety oraz dobre, a często bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Księdzu Proboszczowi Piotrowi Wendzie dziękuję bardzo za gorliwą pracę proboszczowską na odcinku duchowym i materialnym, która została uwieńczona licznymi osiągnięciami. Raduje mnie gorliwość Ks. Katechety Ryszarda Stasika[6], zwłaszcza jego ofiarna i inwencyjna praca nad młodzieżą pozaszkolną. Pasterzom parafii Zbylitowska Góra i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

[6] Ks. Ryszard Stasik – urodził się 28 X 1944 r. Święcenia kapłańskie przyjął 25 V 1969 r. Od 2012 r. rezyduje w parafii pw. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Grybowie.

Dekret reformatorski
[90]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej Rektoratu w Niedomicach[1] przeprowadzonej w dniach 19-20 V 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Rektorowi Marianowi Grzance[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Za kościół rektoralny służy drewniany barak, pokryty papą, utrzymany starannie. Jest on odgromiony i odnowiony. Plac wokół kościoła posiada ogrodzenie siatką. Należałoby przy jego ścianach położyć pas betonowy, by nie podciągała wilgoć. Prezbiterium jego urządzone według nowych przepisów liturgicznych. Nowe organy elektryczne dobrze spełniają swoje zadanie.

Istnieje konieczność budowy nowego kościoła. Ksiądz Rektor i wierni czynią wszystko, aby władze państwowe zatwierdziły tę placówkę duszpasterską jako samodzielną parafię i udzieliły zezwolenia na budowę nowej

---

1 Rektorat pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy został erygowany w 1956 r. przez bpa Jana Stepę. W 1971 r. należał do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie to parafia w dekanacie Żabno.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Marian Grzanka – zob. dekret reformatorski 38 po wizytacji kanonicznej parafii Brzesko.

świątyni. Należy ustalić miejsce pod nowy kościół i jak najdalej posunąć sprawę projektów jego budowy.

Zakrystia jest dobrze umeblowana i wyposażona.

Punkt katechetyczny wyremontowany na koszt parafii mieści się w domu prywatnym. Jest dobrze utrzymany.

Kancelaria parafialna jest prowadzona starannie i dokładnie według nowego statutu. Ostatnio dokonano wiele uzupełnień w zakresie ksiąg. Pozostaje jeszcze sporządzić *Status animarum*[5], do którego jest wszystko przygotowane po ostatniej kolędzie, uzupełnić kronikę, zaprowadzić indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych, zaślubionych i zmarłych, wpisać inwentarz w księgę i niektóre akty zakwalifikować do odpowiednich grup.

Plebanii nie ma. Ks. Rektor mieszka w domu prywatnym, gdzie zajmuje całe piętro. Są tam jeszcze wolne dwa pokoje, które należy wykończyć dla wikariusza.

Cmentarz grzebalny znajduje się w parafii Łęg Tarnowski. Sprawa własnego cmentarza w toku.

Stan religijno-moralny placówki jest dobry. Wierni wykazują duże przywiązanie do Kościoła i kapłanów. Okazało się to zwłaszcza w czasie manifestacyjnego pogrzebu przedwcześnie zmarłego poprzedniego pasterza Niedomic Ks. Eugeniusza Poremby[6], który w ciągu kilku lat wiele zdziałał na ich terenie dla chwały Bożej i dobra dusz.

Z radością należy stwierdzić fakt, że w posiadających charakter przemysłowy Niedomicach wytworzyła się i coraz bardziej integruje się żywa wspólnota religijna posiadająca wszystkie znamiona młodej, prężnej parafii. W tym kierunku działa bardzo umiejętnie, taktownie i energicznie Ks. Rektor, któremu pragnę wyrazić za to szczerą podziękę i uznanie.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 48 osób.

---

5 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

6 Ks. Eugeniusz Poremba (1934-1970) – s. Michała i Wiktorii z d. Kowal. Urodził się 27 V 1934 r. w Kamionce Wielkiej. Święcenia kapłańskie przyjął 23 VI 1957 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Muszynie i Tarnowie (parafia katedralna). W 1965 r. został mianowany rektorem kaplicy w Niedomicach. Schorowany zmarł 12 IX 1970 r.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Pasterzowi Niedomic i wszystkim ich Wiernym z całego serca błogosławię na radość płynącą z budowania nowej wspólnoty parafialnej i – da Bóg – w przyszłości na radość z wybudowania nowej pięknej świątyni.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

Dekret reformatorski
[91]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej Rektoratu pw. św. Stanisława Kostki w Tarnowie-Zbylitowskiej Górze[1] w dniach 22-23 V 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Rektorowi Stanisławowi Kędroniowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół rektoralny jest kościołem klasztornym Sióstr Najśw[iętszego] Serca Jezusowego. Wymaga on nowego wystroju i polichromii. Projekty w tym względzie są w przygotowaniu.

---

1 Rektorat pw. św. Stanisława Kostki został erygowany w 1947 r. przez bpa Jana Stepę. W 1971 r. należał do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Także obecnie to parafia w dekanacie Tarnów-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Stanisław Kędroń (1936-1984) – s. Wojciecha i Ludwiki z d. Hyla. Urodził się 23 IX 1936 r. w Olszanie. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Piwnicznej. Został skierowany na Wydział Nauk Humanistycznych KUL, jednak studiów specjalistycznych nie podjął z powodu ujawnienia poważnej choroby. Intensywne leczenie i rekonwalescencję odbył w klasztorze Sióstr Najświętszego Serca Pana Jezusa w Tarnowie-Zbylitowskiej Górze. W 1963 r. został kapelanem tego klasztoru, w 1966 r. rektorem kościoła klasztornego, w 1972 r. wikariuszem eksponowanym powstającej parafii, w 1980 r. proboszczem parafii pw. św. Stanisława Kostki w Tarnowie. Zmarł 1 V 1984 r.

Zakrystia posiada odpowiednie wyposażenie, które jest własnością Sióstr. Sprawiane obecnie drobne przedmioty liturgiczne są już wpisywane w księgę inwentarza jako własność rektoratu.

Sale katechetyczne znajdują się przy kościele w liczbie dwóch i jedna w domu prywatnym w Koszycach Wielkich i są należycie urządzone.

Kancelaria jest prowadzona w zakresie duszpasterskim w sposób bardzo staranny i dokładny, i przewiduje się rozbudowanie jej agend w miarę rozwoju placówki.

Stan religijno-moralny placówki duszpasterskiej wykazuje obok licznych złych wpływów laicyzmu przywiązanie wiernych do Boga i Kościoła. Wokół kościoła rektoralnego skupia się około 2 600 wiernych, którzy poczynają integrować się w wyodrębnioną wspólnotę. Integracji tej sprzyja prowadzona systematycznie przy kościele praca duszpasterska na wszystkich zasadniczych odcinkach. Szczególnej opieki domaga się młodzież pozaszkolna wystawiona na szkodliwe wpływy pobliskiego miasta.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 38 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał gorliwą pracę Księdza Rektora i Sióstr Katechetek oraz ogólnie biorąc dobre, a często bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Wyniki tej katechizacji zasługują na pochwałę, szczególnie objęcie nauczaniem młodzieży Technikum Mech[anizacji] Rolnictwa, które znajduje się w budynku klasztornym.

Księdzu Rektorowi dziękuję za całość gorliwej pracy duszpasterskiej i życzę Mu sił do zrealizowania wszystkich planów pasterskich. Dziękuję również Ks. Kanonikowi Augustynowi Zaborowskiemu[5] za jego wkład w życie Bożej wspólnoty przy kościele św. Stanisława Kostki w Zbylitowskiej Górze.

---

5 Ks. Augustyn Zaborowski (1894-1985) – s. Jana i Agnieszki z d. Icak. Urodził się 19 II 1894 r. w Mikołajowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1917 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Dębicy i Bruśniku. W 1926 r. został mianowany proboszczem w Siedliskach Bobowskich, w 1939 r. proboszczem w Olszynach k. Wojnicza. Po rezygnacji z probostwa pomagał duszpastersko w Wietrzychowicach (od 1948 r.), Jasieniu (od 1950 r.), Zborowicach (od 1952 r.). Od 1960 r. rezydował w klasztorze Sióstr Najświętszego Serca Pana Jezusa w Tarnowie-Zbylitowskiej Górze. Zmarł 20 XII 1985 r.

W szczególny sposób pragnę wyrazić moje uznanie i wdzięczność Czcigodnej Matce Prowincjonalnej i Drogim Siostrom Najśw[iętszego] Serca Jezusowego za wspaniałomyślne wyjście naprzeciw potrzebom duchowym wiernych modlących się w Ich kościele. Taka otwarta postawa jest naprawdę godna prawdziwych Służebnic Najśw[iętszego] Serca Jezusowego, które zostało otwarte na krzyżu *ut nobis pateat introitus*[6].

Księdzu Rektorowi, Ks. Kanonikowi, Siostrze Przełożonej i Siostrom oraz wszystkim Wiernym skupionym przy kościele św. Stanisława Kostki z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

6 *Ut nobis pateat introitus* (łac.) – jako dla nas otwarte wejście. Słowa św. Bonawentury.

Dekret reformatorski
[92]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej Rektoratu pw. Najśw[iętszego] Serca Jezusowego w Koszycach Małych[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 V 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Rektorowi dr Jerzemu Bajdzie[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kaplica rektoralna jest własnością Sióstr Urszulanek. Wymaga ona szybkiego remontu, zwłaszcza ze względu na jej sufit opadnięty nad ołtarzem. Przy powyższym remoncie, zaniedbanym od lat, musi się uwzględnić

---

1 Rektorat pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa został erygowany w 1917 r. W 1971 r. należał do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Także obecnie to parafia w dekanacie Tarnów-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Jerzy Bajda (1928-2012) – s. Stefana i Józefy z d. Jędryka. Urodził się 11 V 1928 r. w Krakowie. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Mielcu, Gorlicach i Tarnowie (parafia katedralna). W latach 1963-1966 pełnił obowiązki ojca duchownego w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie. W 1965 r. podjął wykłady z teologii moralnej. W 1969 r. został mianowany rektorem kościoła w Koszycach Małych. W 1972 r., po zwolnieniu z obowiązków diecezjalnych, podjął pracę badawczo-dydaktyczną w Akademii Teologii Katolickiej. W 1980 r. habilitował się, w 1993 r. otrzymał tytuł profesora. Przez wiele lat był dyrektorem Konwiktu Księży Studentów. Po przejściu na emeryturę w 2011 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 10 XII 2012 r.

potrzeby przestrzenne wiernych, modlących się w kaplicy, mieszkania dla Księdza Rektora i Sióstr oraz salę katechetyczną.

Zakrystia nie posiada wystarczającego wyposażenia.

Sala katechetyczna znajduje się obok kaplicy.

Kancelaria ogranicza się do prowadzenia kopii chrztu, przy czym oryginał odsyłany jest do parafii. Konieczna jest rozbudowa jej agend.

Stan religijno-moralny wykazuje tradycyjne przywiązanie do wiary i Kościoła, przy równoczesnych licznych brakach natury moralnej. Wokół kaplicy skupia się około 1 200–1 500 wiernych[5], którzy potrzebują zaplanowanego, systematycznego i ofiarnego oddziaływania duszpasterskiego. W szczególny sposób opieki duszpasterskiej potrzebują ministranci i młodzież, zwłaszcza pozaszkolna, wystawiona na złe wpływy, niejednokrotnie mocno agresywne. Palącą potrzebą staje się prowadzenie kursów przedmałżeńskich oraz duszpasterstwo rodzin, ze szczególnym uwzględnieniem poradnictwa rodzinnego.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 24 osoby.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Księdzu Rektorowi dziękuję za obsługę kaplicy, a Siostrom Urszulankom zatrudnionym przy niej za troskę o nią.

W szczególny sposób pragnę podziękować Siostrze Hipek[6] ze Zgromadzenia Sióstr Najśw[iętszego] Serca Jezusowego w Zbylitowskiej Górze, która dojeżdżając do Koszyc, ofiarnie prowadziła katechizację.

---

5 Ks. Jerzy Bajda w kwestionariuszu wizytacyjnym stan rektoratu określił na 950 wiernych.

6 W kwestionariuszu wizytacyjnym ks. Jerzy Bajda odnotował, że s. Hipek dojeżdżała ze Zbylitowskiej Góry. Za pracę katechetyczną otrzymywała pensję.

Księdzu Rektorowi, Siostrom Urszulankom i wszystkim Wiernym modlącym się w kaplicy serdecznie błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusowego.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

Dekret reformatorski
[93]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Lisia Góra[1] przeprowadzonej w dniach 5-7 VI 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stefana Dobrzańskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Doktorowi Janowi Białobokowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Różańcowej została erygowana w 1362 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego wschodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Północ.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stefan Dobrzański (1915-1999) – s. Józefa i Kunegundy z d. Wis. Urodził się 4 VII 1915 r. w Grądach. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Otfinowie, Szczucinie i Starym Sączu. W 1947 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Tarnowie. Pełnił obowiązki notariusza (od 1957 r.) i wicedziekana (od 1966 r.) dekanatu tarnowskiego-miejskiego. Po reorganizacji struktur dekanalnych, w latach 1968-1985 był dziekanem dekanatu Tarnów-Wschód. Po rezygnacji z probostwa w 1992 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 12 III 1999 r.

4 Ks. Jan Białobok (1927-2007) – s. Piotra i Klementyny z d. Cieniawa. Urodził się 15 VII 1927 r. w Szymbarku. Święcenia kapłańskie przyjął 4 V 1952 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Brzezinach. Po studiach specjalistycznych z prawa kanonicznego na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim był kapelanem bpa Jana Stepy (1957-1959). W 1960 r. został mianowany kierownikiem Archiwum Diecezjalnego w Tarnowie. Pełnił także obowiązki obrońcy węzła małżeńskiego, sędziego i rzecznika sprawiedliwości w Sądzie Diecezjalnym w Tarnowie. W latach 1970-1978 był proboszczem w Lisiej Górze. W 1978 r. został mianowany proboszczem parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Mielcu. Od 1979 r. był dziekanem dekanatu mieleckiego, zaś po reorganizacji struktur dekanalnych dziekanem dekanatu Mielec-Południe. Po rezygnacji z probostwa w 1997 r. był oficjałem Sądu Diecezjalnego

Kościół parafialny murowany, wymaga wielkiego wkładu pracy, aby doprowadzić go do należytego stanu.

Z zewnątrz należy odwilgocić mury, podciąć je, założyć wokół nich pas betonowy, zbudować nowe ogrodzenie i estetycznie zagospodarować otoczenie kościoła. Ksiądz Proboszcz przygotowuje się do tej pracy. Zniwelował już grunt i cmentarz przykościelny, przeprowadził niwelację i zwozi kamień na ogrodzenie.

Wewnątrz trzeba kościół ogrzać, założyć podwójne okna, sprawić nowe ławki i konfesjonały, urządzić prezbiterium według odnowy liturgicznej, rozjaśnić polichromię i schować pod tynk instalację głośnikową oraz elektryczną w tych partiach, gdzie jeszcze prowadzona jest wierzchem.

Zakrystia jest dobrze wyposażona. Dobrze byłoby obecną zakrystię przenieść do starej, po jej uprzednim remoncie. Obecną zakrystię trzeba by przebudować, zwłaszcza na zewnątrz, w stylu dawnym.

Punkty katechetyczne. Dwa w Lisiej Górze znajdują się w Domu parafialnym, natomiast w Śmigniu, Brniu i Zaczarniu w domach prywatnych.

Kancelaria parafialna jest dość niedostępna i wskazane byłoby przenieść ją na dół po remoncie plebanii. Obecnie prowadzona jest na bieżąco i dokładnie. Ale doprowadzenie jej do stanu wymaganego przez nowy statut będzie wymagać bardzo wiele czasu i wysiłku. Dlatego należy zaangażować specjalną siłę do pomocy, by to w niedługim czasie przeprowadzić. Przede wszystkim należy: oddzielić część archiwalną od bieżącej, wszystkie księgi oprawić, sprawdzić protokoły przedślubne, gdyż są poważne wątpliwości co do wysyłania *Ne temere*[5], uzupełnić kronikę, założyć księgę zaopatrywań chorych, prowadzić ewidencję chorych obłożnie, stworzyć

w Rzeszowie. Po przejściu na emeryturę w 2003 r. zamieszkał w parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Mielcu w charakterze rezydenta. Zmarł 2 VI 2007 r.

5 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

indeks do ksiąg urodzonych, zaślubionych i zmarłych, zaprowadzić kartotekę rodzin, uzupełnić księgi: bierzmowanych, kazań, trzeźwości, rodzin poświęconych Sercu Bożemu, Różańca rodzinnego, prowadzących misje i rekolekcje oraz kapłanów pracujących w parafii. Należy przy tym uporządkować sprawy kasowe, a zwłaszcza odszukać i sprowadzić dokument, na podstawie którego państwo przejęło 4 ha.

Plebania wymaga generalnego remontu. Przy generalnym remoncie należy przemyśleć dobrze sprawę łazienek, instalacji c.o., usytuowania kancelarii i mieszkania dla pracowników plebanii. Ogród jest otoczony siatką, która wymaga już konserwacji, a fundamenty pod nią oczyszczenia z trawy.

Wikarówka znajduje się w dobrym stanie.

Budynki gospodarcze należy poddać przebudowie, przenosząc je od cmentarza ku drodze. Zyska na tym nie tylko gospodarstwo, ale również cmentarz grzebalny i otoczenie plebanii i kościoła. Budynki te są za duże na obecne potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny wymaga większej troski o wygląd mogił.

Stan religijno-moralny parafii jest na ogół dobry. Palącą sprawą jest podział rozległej parafii, a zwłaszcza utworzenie placówki duszpasterskiej w Zaczarniu. Dopiero wtedy będzie można myśleć o skutecznym oddziaływaniu duszpasterskim oraz o właściwej frekwencji wiernych na Mszy św. niedzielnej.

W duszpasterstwie parafialnym należy zwrócić uwagę na systematyczną pracę nad młodzieżą pozaszkolną, również we wsiach odległych od Lisiej Góry, aby uodpornić ją na szkodliwe wpływy współczesnego laicyzmu.

Należy wyrazić radość z tego, że na terenie parafii rozpoczęły pracę Siostry Służebniczki Dębickie, które objęły w opiekę zakrystię, kościół i chorych w parafii. Mieszkanie mają dobrze urządzone. Dobrze byłoby, gdyby Siostry Służebniczki w szczególny sposób zajęły się młodzieżą żeńską.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 81 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał na ogół dobre opanowanie materiału przez dzieci. Na podkreślenie zasługuje umiejętne i skutecz-

ne nauczanie klas od V do VIII według Nowego Katechizmu pod wytrawnym kierownictwem Ks. Wizytatora Stanisława Wody[6].

Księdzu Proboszczowi Doktorowi Janowi Białobokowi pragnę wyrazić podziękowanie za to, że gorliwie rozpoczął pracę w parafii i wytrwale dąży do realizacji swoich planów. Szczególne uznanie kieruję do Księdza Wizytatora Stanisława Wody za całokształt Jego długoletniej i owocnej pracy katechetycznej i wychowawczej na terenie Lisiej Góry. Dziękuję również za współpracę parafialną Księdzu Jubilatowi Aleksandrowi Rusinowi[7] oraz Ks. Katechecie Stanisławowi Krawczykowi[8].

Pasterzom parafii Lisia Góra i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-24/5/71.

6 Ks. Stanisław Woda (1921-1997) – s. Franciszka i Salomei z d. Turlej. Urodził się 1 III 1921 r. w Mokrzyskach. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1948 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Radłowie i Lisiej Górze, gdzie od 1971 r. pracował jako katecheta. W latach 1970-1993 pełnił obowiązki diecezjalnego wizytatora nauki religii i współpracownika redakcji materiałów homiletycznych dla dzieci. Od 1977 r. był rezydentem w Lisiej Górze. Zmarł 15 III 1997 r.

7 Ks. Aleksander Rusin (1894-1972) – s. Andrzeja i Zofii z d. Ihry. Urodził się 15 I 1894 r. w Tuszymie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1918 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Borowej, Gręboszowie, Otfinowie i Tarnowie (parafia katedralna). W 1928 r. został instytuowany na probostwo w Lisiej Górze. W latach 1939-1947 przebywał w Stanach Zjednoczonych. W 1951 r. został mianowany sędzią prosynodalnym Sądu Diecezjalnego w Tarnowie. Od 1953 r. był dziekanem dekanatu tarnowskiego zamiejskiego. Zmarł 29 XI 1972 r.

8 Ks. Stanisław Krawczyk – urodził się 8 V 1943 r. w Kamionce Małej. Święcenia kapłańskie przyjął 4 VI 1967 r. Od 2015 r. rezyduje w parafii pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Niecieczy.

Dekret reformatorski
[94]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szynwałd[1] przeprowadzonej w dniach 10-11 VI 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stefana Dobrzańskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Piotrowi Kyrczowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, trudny do konserwacji z racji swej architektury, jest jednak dobrze i troskliwie utrzymany, ogrzany, odgromiony i odwodniony. Na zewnątrz wymaga odpowiedniego ogrodzenia, którego plan należy przygotować i przedłożyć Kurii Diecezjalnej do zatwierdzenia. Po pewnym czasie trzeba przemalować rynny. W niedalekiej przyszłości powinno się urządzić prezbiterium w duchu nowej liturgii według planów zatwierdzonych przez Kurię. W związku z tym dobrze będzie rozjaśnić dębowe ławki i wstawić pod nie nową podłogę.

---

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Szkaplerznej została erygowana w 1341 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego wschodniego. Także obecnie w dekanacie Tarnów-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stefan Dobrzański – zob. dekret reformatorski 93 po wizytacji kanonicznej parafii Lisia Góra.

4 Ks. Piotr Kyrcz (1905-1980) – s. Józefa i Marii z d. Gałys. Urodził się 18 IV 1905 r. w Woli Piskulinej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1929 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Wszystkie lata aktywnej posługi kapłańskiej spędził w Szynwałdzie – najpierw jako wikariusz, a od 1940 r. jako proboszcz. Po rezygnacji z probostwa w 1974 r. zamieszkał w Starym Sączu w charakterze rezydenta. Zmarł 18 X 1980 r.

Zakrystia jest bardzo dobrze umeblowana i wyposażona. Wyjątkowo czysto i pięknie utrzymane są ornaty i bielizna. W składziku-skarbcu przydałby się w oknie wywietrznik lub pewna część okna otwierana.

Punkty katechetyczne znajdują się w Szynwałdzie i Świniej Górze. Dwie sale katechetyczne w Szynwałdzie wymagają większego zadbania, aby odpowiadały wszystkim potrzebom nauczania. Punkt katechetyczny w Świniej Górze mieści się w kuchni wielkiego domu i domaga się gwałtownie umieszczenia go w innym stosownym miejscu.

Kancelaria parafialna prowadzona jest solidnie według przepisów nowego statutu. Na specjalną pochwałę zasługują pięknie i dokładnie prowadzone indeksy alfabetyczne do ksiąg metrykalnych. Potrzeba tylko założyć księgę głoszonych kazań i kartotekę rodzin. W przyszłości należy przenieść kancelarię z jadalni, w której obecnie się mieści.

Plebania zbudowana z drzewa modrzewiowego jest bardzo sucha i zdrowa. Posiada wszystkie urządzenia sanitarne należycie utrzymane i konserwowane. Jest jednak za ciasna, wskutek czego Ks. Proboszcz używa tylko jednego pokoju. Dlatego należy koniecznie przeprowadzić remont domu parafialnego i tam przenieść mieszkanie Ks. Wikarego, który obecnie zajmuje dwa pokoje na plebanii.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie. Całość otoczona jest siatką żelazną, którą trzeba pomalować.

Cmentarz grzebalny domaga się planowego rozkładu mogił i uporządkowania kaplicy.

Stan religijno-moralny parafii przedstawia się na ogół dobrze i wykazuje duże przywiązanie wiernych do Boga i Kościoła. Godnym pochwały zjawiskiem jest rozpowszechnienie w parafii różańca rodzinnego. W szczególny sposób należy zwrócić uwagę na systematyczne duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej i szkolnej według wskazań diecezjalnych. W tym duszpasterstwie, odnośnie [do] dziewcząt, mogą okazać swoją pomoc Siostry Służebniczki Starowiejskie, które na miejscu posiadają duży dom wraz z uczęszczaną przez miejscowych parafian kaplicą.

Bardzo bolesnym faktem jest dopuszczenie do likwidacji w Świniej Górze istniejącego tam od długich lat domu Sióstr Służebniczek Starowiejskich,

wraz z kaplicą, która była ważnym ośrodkiem duszpasterskim, zwłaszcza ze względu na dużą odległość tej wsi od kościoła parafialnego w Szynwałdzie. Jest to fakt szczególnie bolesny w dzisiejszych czasach, w których tak trudno o nowe ołtarze i dlatego tym gorliwiej trzeba strzec starych. Stąd należy dążyć do odbudowy kaplicy w Świniej Górze, a tymczasem odprawiać Mszę św. stale albo przy ruinach starej kaplicy, albo w kaplicy przydrożnej. Oby Biskup w czasie najbliższej wizytacji pasterskiej mógł modlić się z wiernymi w Świniej Górze w nowym przybytku Pańskim.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 68 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał pewne braki w wiadomościach religijnych dzieci i młodzieży, których nie zdołał usunąć obecny Ks. Katecheta, mimo systematycznej i gorliwej pracy w ciągu ostatniego roku szkolnego.

Księdzu Proboszczowi Piotrowi Kyrczowi dziękuję gorąco za wieloletni ofiarny wkład w życie parafii szynwałdzkiej. Ks. Kanonikowi Janowi Cierniakowi[5] za duszpasterstwo przy kaplicy Sióstr Służebniczek i pomoc w katechizacji parafialnej, Ks. Katechecie Stanisławowi Czosnkowi[6] [sic!] za ochotnie podejmowany trud katechizacji, a Siostrom Służebniczkom za pomoc niesioną duszpasterstwu parafialnemu.

---

5 Ks. Jan Cierniak (1913-1982) – s. Walentego i Wiktorii z d. Krokosz. Urodził się 24 VIII 1913 r. w Rzezawie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Przecławiu i Zbylitowskiej Górze. Od 1945 r. pełnił obowiązki katechety w Tarnowie-Świerczkowie. W 1961 r. został mianowany proboszczem w Pilźnie. Ze względu na stan zdrowia w 1970 r. zrezygnował z probostwa i przyjął kapelaństwo w domu zakonnym Sióstr Służebniczek Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej w Szynwałdzie. Zmarł 12 XI 1982 r.

6 Ks. Stanisław Szostek (1933-2009) – s. Józefa i Pauliny z d. Bieniek. Urodził się 6 V 1933 r. w Buczkowie. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Jurkowie k. Limanowej, Rzepienniku Biskupim, Wietrzychowicach, Szynwałdzie (1970-1972) i Kąclowej, gdzie w latach 1977-1993 był proboszczem. Po rezygnacji z probostwa w 1993 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 28 II 2009 r.

Pasterzom parafii szynwałdzkiej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-24/5/71.

Dekret reformatorski
[95]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Skrzyszów[1] przeprowadzonej w dniach 12-13 VI 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stefana Dobrzańskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Marianowi Mordarskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny z drzewa jest zabytkowy, otoczony sobótkami. Ostatnio został na zewnątrz gruntownie odnowiony. Pokryto go w całości nowymi gontami i otrzymał on piękne drzwi główne. Na zewnątrz należy jeszcze odprowadzić w sposób odpowiedni wodę dachową, uporządkować nierówne otoczenie, ogrodzić je i położyć chodnik procesyjny.

Wnętrze kościoła potrzebuje urządzenia prezbiterium według przepisów odnowy liturgicznej, nowej posadzki, ławek, podwójnych okien i ogrzania. Należy usunąć wewnętrzne kraty drewniane, które kolidują z estetyką,

---

1 Parafia pw. św. Stanisława Biskupa i Męczennika została erygowana w 1335 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego wschodniego. Także obecnie w dekanacie Tarnów-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stefan Dobrzański – zob. dekret reformatorski 93 po wizytacji kanonicznej parafii Lisia Góra.

4 Ks. Marian Mordarski (1927-2020) – s. Stanisława i Marii z d. Opiela. Urodził się 16 VII 1927 r. w Jasnej k. Przemyśla. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Rzepienniku Biskupim i Tarnowie (parafia katedralna). W 1967 r. został mianowany proboszczem w Skrzyszowie. Po przejściu na emeryturę w 1998 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 2 XI 2020 r.

a funkcjonalnie stanowią przeszkodę. Ikonę z gablotki na kracie poleca się umieścić w innym odpowiednim miejscu.

Zakrystia jest za ciasna. Posiada ona umeblowanie dobre, dębowe, które należałoby kiedyś odnowić i rozjaśnić. Jest należycie wyposażona i czysto utrzymana.

Punkty katechetyczne w Skrzyszowie, w Skrzyszowie Górnym i w Ładnej (nowy) znajdują się w dobrym stanie.

Kancelaria parafialna otrzymała ostatnio nowe, jesionowe umeblowanie. Posiada osobne wejście. Prowadzona jest na bieżąco. Księgi należy zaopatrzyć w tytuły. Winno się sporządzić indeks alfabetyczny do ksiąg metrykalnych, założyć księgi Róża[ńca] rodzinnego, Apostolstwa chorych, prowadzić ewidencję obłożnie chorych, postarać się o mapki katastralne, zawrzeć umowy ze wszystkimi pracownikami, przedkładając je w Kurii do zatwierdzenia, oraz rozpocząć prowadzenie zeszytu, w którym znajdują się podpisy własnoręczne służby kościelnej i plebańskiej, potwierdzające pobór wypłaty.

Plebania została odremontowana i posiada urządzenia sanitarne. Wokół murów plebanii należy położyć płytki betonowe dla uniknięcia zarastania trawą i zawilgacania ścian.

Budynki gospodarcze są za duże na obecne potrzeby probostwa. Dlatego należy w przyszłości poddać je przebudowie na mniejsze. Całość gospodarstwa wokół plebanii jest stopniowo grodzona siatką.

Cmentarz grzebalny wymaga albo jeszcze gęściejszej drzewiny, która go otacza, albo ogrodzenia siatką lub żywopłotem. Najłatwiej będzie posadzić ten sam rodzaj drzew, które obecnie otaczają cmentarz. Potrzebne jest zachęcenie wiernych do większej troski o wygląd mogił.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje wpływy laicyzmu, idące zwłaszcza z pobliskiego miasta, ale ostatecznie należy go uznać za dobry. Wierni wykazują duże przywiązanie do wiary i Kościoła.

Szczególną uwagę należy zwrócić na duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej według wskazań diecezjalnych. Poleca się również zorganizować zespół rejonowych opiekunek w ramach duszpasterstwa dobroczynności.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 62 osoby.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną pracę katechizacyjną i dobry poziom odpowiedzi dzieci.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za to, że gorliwie rozpoczął swoje duszpasterstwo w Skrzyszowie, pokonując wytrwale niemałe trudności, zarówno na odcinku materialnym, jak i duchowym. Dziękuję również Księdzu Katechecie Kazimierzowi Czubie[5] za wkład w życie parafialne.

Słowa podzięki kieruję także do Sióstr Służebniczek Starowiejskich za pomoc, jaką niosą duszpasterstwu parafialnemu.

Pasterzom parafii skrzyszowskiej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-24/5/71.

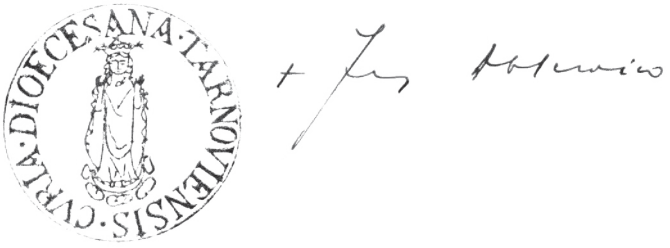

5 Ks. Kazimierz Czuba – urodził się 19 VI 1936 r. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. Od 2019 r. przebywa w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie.

Dekret reformatorski
[96]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kolbuszowa[1] przeprowadzonej w dniach 21-23 VIII 1971 r. w asystencji Ks. Prałata Jana Rzepy[2] przesyła Księdzu Ludwikowi Curyle[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, obszerny, jest odwodniony, odgromiony i ogrzany. Konieczną jest przebudowa prezbiterium w duchu nowej liturgii według planów zatwierdzonych przez Kurię Biskupią. Potrzebne są również nowe witraże. W ogóle świątynia woła o odpowiedni wystrój swojego wnętrza. Dach powinien być pomalowany w niedalekiej przyszłości.

---

1 Parafia pw. Wszystkich Świętych fundacji rodu Tarnowskich została erygowana ok. 1523 r. Bp Andrzej Stanisław Kostka Załuski, kanclerz wielki koronny i biskup krakowski, w 1751 r. zainstalował tu prepozyturę wraz z kolegium mansjonarzy. W 1971 r. należała do dekanatu kolbuszowskiego. Obecnie w dekanacie Kolbuszowa-Wschód (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Ludwik Curyło (1908-1987) – s. Jana i Anny z d. Król. Urodził się 21 X 1908 r. w Kupieninie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1934 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Gorlicach i Tarnowie. Podczas okupacji (od 1940 r.) podjął obowiązki administratora parafii Piotrkowice. Proboszczem tej parafii został zamianowany w 1958 r. Posługę duszpasterską łączył z pracą naukową, której owocem było zdobycie na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie magisterium (1945 r.) i doktoratu (1949 r.). W latach 1950-1959 był dziekanem dekanatu tuchowskiego. W 1959 r. objął probostwo w Kolbuszowej. W latach 1960-1979 pełnił obowiązki dziekana dekanatu kolbuszowskiego. Po przejściu na emeryturę w 1980 r. pozostał w Kolbuszowej w charakterze rezydenta. Zmarł 22 VI 1987 r.

Wokół murów zewnętrznych należy położyć pas betonowy dla lepszego zabezpieczenia przed wilgocią.

Zakrystia jest pięknie urządzona i dobrze wyposażona. Główna komoda niedawno wykonana stanowi piękne dzieło kolbuszowkiej sztuki rzemieślniczej.

Punkty katechetyczne mieszczą się w liczbie dwóch w domu parafialnym w Kolbuszowej i w liczbie siedmiu w domach prywatnych w poszczególnych wsiach. Większą troską należy otoczyć punkty katechetyczne zwłaszcza wiejskie. Na przykład w Nowej Wsi pokój w domu prywatnym przedzielony zasłoną nie stanowi odpowiedniego pomieszczenia dla punktu. W domu parafialnym w Kolbuszowej duża sala jest bardzo niewygodna do nauczania, trudno w niej o skupienie dzieci, a zimą utrudnione jest jej ogrzanie. Trzeba pomyśleć o jej akomodacji.

Kancelaria parafialna prowadzona jest starannie według nowego statutu. Posiada odpowiednie umeblowanie i urządzenie.

Plebania jest budynkiem starym, dostosowanym do obecnych potrzeb. Dobrze byłoby zainstalować centralne ogrzewanie zarówno na plebanii, jak i na wikarówce, gdzie mieszka pięciu księży.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny, na ogół dobrze utrzymany, wymaga jednak większej troski wiernych o wygląd mogił. Należałoby pomyśleć o powiększeniu powierzchni cmentarza, jeżeli w przyszłości nie zastąpi go cmentarz komunalny.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się tradycyjnym przywiązaniem wiernych do wiary i Kościoła. Parafia jest zbyt rozległa, aby można było spodziewać się należytej skuteczności oddziaływania duszpasterskiego. Dlatego palącą potrzebą staje się podział, który został zaniedbany w poprzednich latach. Smutnym faktem jest odebranie parafii kaplicy w Weryni[4]. Ten smutny fakt należy naprawić przynajmniej w części przez systematyczne odprawianie Mszy św. w tamtejszej kaplicy katechetycznej. W Weryni powinna powstać rychło samodzielna placówka duszpasterska.

[4] Kaplica dworska, murowana, w stylu neogotyckim, wybudowana w latach 1869-1873.

W pracy duszpasterskiej trzeba zwrócić uwagę na duszpasterstwo rodzin, a zwłaszcza na akcję poradnictwa rodzinnego. Konieczną rzeczą jest również intensywne zajęcie się młodzieżą pozaszkolną, także we wsiach należących do parafii, według wskazań diecezjalnych.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 245 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał na ogół dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Bolączką jest słaba frekwencja i gorsze wyniki u dzieci po I Komunii św., co łączy się z małym zaangażowaniem się w katechizację domu rodzinnego.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za codzienny trud związany z duszpasterstwem i administracją parafii. Słowa podzięki kieruję również do Księży Katechetów[5] za ich wkład w życie parafialne. Dziękuję także Siostrom Służebniczkom Starowiejskim za opiekę nad kościołem i pomoc w katechizacji.

Pasterzom parafii kolbuszowskiej i wszystkim jej Wiernym z całego serc[a] błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-11/5/71.

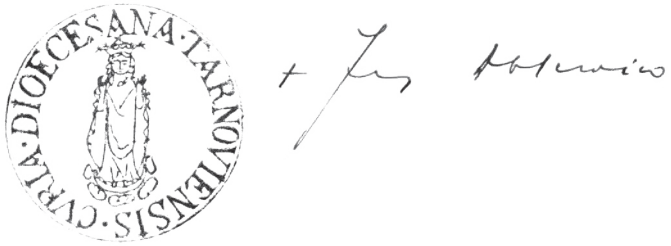

[5] W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Kolbuszowa zostali wskazani: ks. Józef Dudziak (w parafii od 1962 r.), ks. Józef Kasprzak (od 1968 r.), ks. Stanisław Wójcik (od 1970 r.) i ks. Kazimierz Ocytko (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[97]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Sędziszów Młp. [Małopolski][1] przeprowadzonej w dniach 11-13 IX 1971 r. w asystencji Ks. Prałata Jana Rzepy[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Zygmuntowi Królowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest zewnętrznie na ogół dobrze zakonserwowany i utrzymany. Szybkiej konserwacji wymaga stara dzwonnica zabytkowa od głównej ulicy, której daszek znajduje się w całkowitej ruinie, a wygląd jest bardzo przykry. Dziedziniec kościelny należy wyrównać. Trzeba także położyć nowe płyty kamienne lub lastrico[4] na schodach przy głównej bramie kościoła. Plac przy kościele, na którym stają furmanki i przez który

1 Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny prawdopodobnie została erygowana w drugiej połowie XIII w. Bp Jan Małachowski, podkanclerzy koronny i biskup krakowski, w 1698 r. wyniósł probostwo do godności prepozytury i utworzył kolegium mansjonarzy. W 1971 r. należała do dekanatu sędziszowskiego. Także obecnie w dekanacie Sędziszów Małopolski (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Jan Rzepa – zob. dekret reformatorski 59 po wizytacji kanonicznej parafii Lipnica Murowana.

3 Ks. Zygmunt Król (1911-1987) – s. Jana i Marii z d. Lebda. Urodził się 23 XII 1911 r. w Dąbrówce Niemieckiej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Kolbuszowej, Padwi i Nowym Sączu. W 1957 r. został mianowany proboszczem w Sędziszowie Małopolskim. W latach 1959-1961 pełnił obowiązki notariusza, zaś w latach 1961-1969 dziekana dekanatu ropczyckiego. Po reorganizacji struktur dekanalnych, w latach 1969-1985 pełnił obowiązki dziekana dekanatu sędziszowskiego. Zmarł 22 VIII 1987 r.

4 Lastryko (lastrico) – sztuczny kamień produkowany z twardej skały (najczęściej grysu bazaltowego lub marmurowego) i białego cementu.

dojeżdża się do plebanii, wypadałoby wyrównać i przynajmniej raz w tygodniu zagrabić.

Wnętrze kościoła wymaga odnowienia. Należy rychło sporządzić jego całościowy plan i przedstawić go do zatwierdzenia w Kurii Biskupiej. Odnowienia potrzebuje ołtarz wielki. Tabernakulum z kutego żelaza posiada za małe drzwiczki. Boczne ołtarze są stoczone przez robaki i nie przedstawiają żadnej wartości artystycznej ani materiałowej. Wstawione nowe konfesjonały i boazeria nie harmonizują ze stylem kościoła.

Zakrystia wymaga remontu (nowej posadzki, oczyszczenia ścian i pomalowania). Jej meble, zwłaszcza dobrze pomyślana nowa szafa na szaty i bieliznę, znajdują się w dobrym stanie. Jest ona dobrze wyposażona w szaty i bieliznę kościelną.

Sale katechetyczne mieszczą się w liczbie 4 w domu parafialnym w Sędziszowie i w liczbie 5 we wsiach należących do parafii. Sale katechetyczne w domu parafialnym wymagają koniecznie dostosowania do nauczania. W domu parafialnym jest za mało urządzeń sanitarnych w stosunku do liczby dzieci i młodzieży. Ustęp na podwórzu koło domu trzeba usunąć i zbudować nową ubikację w odpowiednim miejscu. Dom po świeżych przekuciach instalacyjnych domaga się uporządkowania i odmalowania. Należy również położyć szerokie chodniki prowadzące do sal katechetycznych.

Kancelaria parafialna jest odpowiednio umeblowana i prowadzona systematycznie i przejrzyście według nowego statutu.

Plebania murowana, rozbudowana o mieszkanie Księdza Proboszcza, znajduje się w dobrym stanie. Wymaga ona zewnętrznego odświeżenia tynków.

Dom, w którym mieszka kościelny, wymaga remontu i uporządkowania.

Budynki gospodarcze znajdują się na ogół w dobrym stanie. Stajnia wymaga otynkowania.

Cmentarz grzebalny jest prowadzony planowo. Kaplica na nim domaga się poprawy tynków.

Stan religijno-moralny parafii na ogół dobry, wykazuje duże przywiązanie parafian do wiary i Kościoła. Oddziaływanie duszpasterskie jest utrudnione przez rozległość parafii. Nie rozwiązuje w tym względzie

trudności istnienie na terenie Sędziszowa drugiego kościoła OO. Kapucynów[5], gdyż znajduje się on niestety w bardzo bliskiej odległości od kościoła parafialnego. Dlatego trzeba dążyć do podziału parafii w jej wiejskiej części w ścisłym porozumieniu z Kurią Biskupią.

Szczególną uwagę należy zwrócić na duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej, również we wsiach należących do parafii, według wskazań diecezjalnych.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 197 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał wielki wkład pracy w katechizację Księży Katechetów[6] i na ogół dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Należy podkreślić, że praca Księży Katechetów napotyka na specyficzne lokalne trudności i dlatego zasługuje na specjalne uznanie.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za cierpliwą i ofiarną pracę duszpasterską, która ze względu na strukturę parafii sędziszowskiej nie jest łatwą i życzę Mu spokojnej realizacji duszpasterskich zadań. Dziękuję gorąco Księżom Katechetom za trud, jaki wnoszą w życie parafialne. Podziękowanie kieruję także do Sióstr Służebniczek Dębickich za wydatną pomoc w duszpasterstwie parafii. Pasterzom i całej parafii sędziszowskiej z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-28/5/71.

[5] Kościół klasztorny pw. św. Antoniego Padewskiego, ufundowany przez Michała Potockiego, wojewodę wołyńskiego, poświęcony w 1756 r. Barokowy, w typie kościołów kapucyńskich, z cegły, otynkowany, kryty dachówką.

[6] Katechetami byli: ks. Stanisław Maciąg (od 1940 r.) i ks. Stanisław Pelc (od 1969 r.). Wikariuszami zaś byli: ks. Bronisław Kaja (od 1969 r.) i ks. Wiesław Augustyn (od 1969 r.).

Dekret reformatorski
[98]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii pw. Najśw[iętszej] Maryi Panny Królowej Polski w Tarnowie-Mościcach[1] przeprowadzonej w dniach 2-4 X 1971 r. w asystencji Ks. Prałata Stanisława Sroki[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Janowi Recowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, murowany, obszerny, potrzebuje wykończenia zewnętrznego, w szczególności zwieńczenia murów nawy głównej w sztucznym kamieniu i wyfugowania murów, jeżeli świątynia zostanie w kolorze naturalnym. Wnętrze kościoła domaga się odpowiedniego wy-

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski została erygowana 1 IX 1938 r. przez bpa Franciszka Lisowskiego. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Także obecnie w dekanacie Tarnów-Zachód.

2 Ks. Stanisław Sroka – zob. dekret reformatorski 1 po wizytacji kanonicznej parafii Piwniczna-Zdrój.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Jan Rec (1919-1994) – s. Benedykta i Katarzyny z d. Gucwa. Urodził się 11 X 1919 r. w Siedliskach k. Gorlic. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1948 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Krościenku, Grybowie, Dąbrowie Tarnowskiej i Wojniczu. Od 1959 r. pełnił obowiązki ojca duchownego w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie (z krótką przerwą w 1966 r., gdy był wikariuszem substytutem w Wojniczu). W 1969 r. został mianowany wikariuszem adiutorem, a w 1971 r. proboszczem w Tarnowie-Mościcach. Pełnił obowiązki wicedziekana (od 1971 r.) i dziekana (od 1976 r.) dekanatu Tarnów-Zachód. Ze względu na pogarszające się zdrowie w 1991 r. zrezygnował z probostwa i dziekaństwa. Zamieszkał w charakterze rezydenta w Pasierbcu. Zmarł 9 IX 1994 r.

stroju, który ze względu na jego specyficzną architekturę nie będzie łatwym przedsięwzięciem. Należy pomyśleć o urządzeniu prezbiterium według wymogów odnowy liturgicznej. Kompozycje w ołtarzu głównym, a zwłaszcza figurę Matki Bożej trudno uznać za szczęśliwą, artystycznie dojrzałą i usposabiającą do modlitwy. Palącą potrzebą są organy ze względu na ogrom kościoła domagający się silnego instrumentu. Do zrealizowania pozostają ołtarze boczne i odpowiednio potraktowana polichromia.

Zakrystia posiada wystarczające wyposażenie, ale domaga się nowych mebli.

Sale katechetyczne, poza jedną w podziemiach rotundy, są przypadkowe i nie odpowiadają wymogom nauczania. Ponadto liczba ich jest za mała. Stąd koniecznością jest stworzenie nowych i odpowiednich punktów katechetycznych.

Kancelaria parafialna jest odpowiednio umeblowana i prowadzona należycie według nowego statutu.

Plebania i wikarówka znajdują się w dobrym stanie.

Stan religijno-moralny parafii, obok niewątpliwych wpływów laicyzmu, wykazuje, że tworzący ją robotnicy oraz inteligencja techniczna pozostają na ogół związani z Kościołem.

Należy położyć nacisk na duszpasterstwo rodzin, a zwłaszcza na akcję poradnictwa rodzinnego.

Większej opieki domagają się ministranci, nad którymi praca, zwłaszcza w dzisiejszych czasach i w tego rodzaju parafii co Mościce, żąda maksymalnego wysiłku. Również młodzież pozaszkolna oczekuje pełnego entuzjazmu i serdeczności zajęcia się jej drogą do Boga.

Palącą potrzebą, którą należy jak najwcześniej zaspokoić, jest stworzenie dla duszpasterstwa parafii odpowiedniego zaplecza lokalowego. Wskazane byłoby sprzedanie gruntu beneficjalnego w Wierzchosławicach i wykorzystanie uzyskanych w ten sposób funduszów na wybudowanie budynku z salami katechetycznymi i pomieszczeniami potrzebnymi do akcji duszpasterskiej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 212 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał dobre przygotowanie dzieci i młodzieży oraz zaangażowanie się rodziców w katechizację, zwłaszcza klas młodszych.

Bolączką, której należy zaradzić, jest trudność zrealizowania wszystkich przewidzianych lekcji religii.

Księdzu Proboszczowi Janowi Recowi serdecznie dziękuję za bardzo gorliwą pracę duszpasterską i za wniesienie w życie parafii ducha całkowitego oddania się sprawie dusz ludzkich i ducha prawdziwie kościelnego.

Dziękuję również za wkład w życie parafii Księżom Katechetom[5] i Siostrom Służebniczkom Starowiejskim.

Pasterzom parafii Mościce i wszystkim jej Wiernym z serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

5 Wikariuszami byli: ks. Józef Żurawski (w parafii od 1967 r.), ks. Tadeusz Kwaśniewski (od 1967 r.), ks. Józef Buźniak (od 1970 r.) i ks. Jan Wilk (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[99]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej Parafii Katedralnej w Tarnowie[1] przeprowadzonej w dniach od 9 X 1971 r. do 15 II 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Infułatowi Janowi Bochenkowi[4], Proboszczowi następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół katedralny pochodzący z XIV w. jest dobrze konserwowany. W 1960 r. otrzymał nową polichromię. Jest ogrzany i posiada należytą wen-

---

1 Parafia przy kościele pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w obrębie miasta, fundacji Spycimira h. Leliwa, została erygowana ok. 1346 r. Papież Pius VI w 1786 r. wyniósł tutejszy kościół kolegiacki do godności katedry biskupiej, co ponowił papież Leon XII w 1826 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Południe.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Jan Bochenek (1893-1976) – s. Ludwika i Filomeny z d. Gomółka. Urodził się 4 X 1893 r. w Rzepienniku Strzyżewskim. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1916 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jeszcze przed święceniami, w 1915 r. uzyskał doktorat z filozofii w Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim. W 1919 r. uzyskał doktorat z teologii w Canisianum w Innsbrucku. Jako wikariusz pracował w Niedźwiedziu i Tarnowie (parafia katedralna). Od 1921 r. był związany z Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie jako prefekt, ojciec duchowny, wykładowca liturgiki, teologii dogmatycznej i ascetyki. Od 1936 r. był proboszczem parafii katedralnej. W 1937 r. habilitował się. Od 1944 r. był dziekanem dekanatu tarnowskiego miejskiego. W 1953 r. został protonotariuszem apostolskim. Zmarł 13 XII 1976 r.

tylację. W wieży znajdują się trzy dzwony. Oświetlenie elektryczne ostatnio trochę lepiej dostosowano do potrzeb duszpasterskich. Instalacja głośnikowa wymaga konserwacji lub nawet przeróbki na bardziej nowoczesną. Gruntownego przemyślenia i ewentualnych zmian wymagają wszystkie ołtarze, z wyjątkiem głównego twarzą do ludu. To samo dotyczy konfesjonałów. Wnętrze Katedry utrzymane jest dość czysto. Większej troski o czystość wymagają jej meble i otoczenie. Przebadaniu i uporządkowaniu należy poddać podziemia Katedry.

Zakrystia jest dobrze wyposażona. Duża zakrystia powinna otrzymać nowe umeblowanie. Sprzęt liturgiczny bardziej cenny przechowuje się w skarbcu nad zakrystią, który jest dobrze zamykany i zabezpieczony. Skarbiec wymaga nowoczesnego urządzenia i w związku z tym ewentualnej przebudowy.

Punkty katechetyczne dobrze urządzone znajdują się w ostatnio odremontowanych gruntownie budynkach przy Katedrze oraz przy kościołach i kaplicach rektoralnych na terenie parafii.

Kancelaria parafialna posiada stare umeblowanie. Wszystkie akty są przechowywane odpowiednio. Księgi prowadzi się na bieżąco. W księgach ochrzczonych można spotkać od czasu do czasu niekompletny rodowód rodziców dziecka. Najczęściej zdarza się to przy rodzicach żyjących tylko po ślubie cywilnym. Należy dołożyć wszelkich starań, aby uzupełnić ten brak, szczególnie tam, gdzie jest zaznaczony ślub kościelny. Dobrze byłoby materiały duszpasterskie złożone w teczkach przechowywać w registratorach opatrzonych odpowiednimi tytułami. Niektóre księgi, zwłaszcza archiwalne, wymagają nowej oprawy.

Plebania jest budynkiem starym, dość ciasnym. Ostatnio zainstalowano na niej centralne ogrzewanie, odwilgocono jej fundamenty i trochę ją unowocześniono. Zagospodarowanie zaplecza domaga się pewnej akomodacji i przeróbek.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje wprawdzie bolączki środowiska miejskiego wystawionego na silne wpływy laicyzmu, ale równocześnie odznacza się dużym przywiązaniem parafian do wiary i Kościoła. Szczególnie trzeba podkreślić przywiązanie Tarnowian do bardzo modli-

tewnej świątyni katedralnej. Zasługuje ona na miano „Świątyni Spowiedzi", których w jej murach dzięki Bogu jest bardzo wiele.

Duszpasterstwo w parafii Katedralnej posiada swoją specyfikę ze względu na liczne kościoły rektoralne, wokół których wytwarzają się związane z nimi wspólnoty wiernych. Te wspólnoty stanowią niewątpliwie etap na drodze do powstania z nich w niedalekiej przyszłości samodzielnych parafii, do czego należy dążyć.

Z radością trzeba stwierdzić, że w duszpasterstwie parafii Katedralnej nie zaniedbuje się żadnego z jego zasadniczych działów. Można sobie życzyć w szczególności jeszcze dalszego rozwoju duszpasterstwa rodzin oraz duszpasterstwa młodzieży pozaszkolnej.

W wyjątkowy sposób jest pragnieniem biskupa, aby Katedra nie przestała być „Świątynią Spowiedzi" przez wierne obsługiwanie konfesjonałów. Dobrze będzie rozważyć ustanowienie w Katedrze stałego dyżuru w konfesjonale.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 450 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał gorliwą pracę Księży Katechetów[5] i Sióstr Katechetek, zaangażowanie się w katechizację rodziców, zwłaszcza w klasach młodszych, i na ogół dobre, a często bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Księdzu Infułatowi Janowi Bochenkowi dziękuję gorąco za obfite dobro zdziałane na przestrzeni wielu lat dla parafii Katedralnej zarówno pod względem duchowym, jak i pod względem materialnym oraz pełne poczucia odpowiedzialności kierowanie zespołem kapłanów pracujących przy świątyni Katedralnej. Serdecznie pragnę podziękować wszystkim Księżom pracującym na terenie parafii Katedralnej[6] za ich wielki, pełen poświęcenia i odzna-

5 W teczce WK XLI/5 w ADT brak kwestionariusza wizytacyjnego dla parafii katedralnej. Do dekretu reformatorskiego dołączona została natomiast niewielka karta, niepodpisana: „Kwestionariusza wizytacyjnego nie otrzymałem do dnia 15 XI 73 r." Według *Rocznika Diecezji Tarnowskiej na rok 1972* podającego stan z 20 X 1971 r. katechetami byli: ks. Władysław Dygoniewicz (od 1938 r.), ks. Stefan Zymuła (od 1961 r.), ks. Zbigniew Ćwik (od 1962 r.), ks. Edwin Rzeszuto (od 1966 r.), ks. Kazimierz Szwarga (od 1970 r.).

6 Według *Rocznika Diecezji Tarnowskiej na rok 1972* wikariuszami byli: ks. Władysław Bielatowicz (od 1961 r.), ks. Stanisław Saletnik (od 1966 r.), ks. Tadeusz Wiater (od 1967 r.), ks. Czesław Gracz (od 1969 r.), ks. Józef Trzópek (od 1969 r.), ks. Tadeusz

czający się dużą inwencją wkład pracy w jej duszpasterstwo, szczególnie na polu duszpasterstwa liturgicznego i młodzieżowego. Dziękuję także Siostrom zakonnym za ofiarną służbę Bogu i ludziom przy Tarnowskiej Katedrze.

Pasterzom parafii Katedralnej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 16 lutego 1972 r.
Nr OB.III-23/3/72.

Kalicki (od 1970 r.), ks. Andrzej Zając (od 1971 r.). Ponadto rezydowali: ks. Stefan Czerw (od 1949 r.), ks. Józef Zielonka (od 1969 r.) i ks. Stanisław Gurgul (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[100]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej Rektoratu pw. Najśw[iętszej] Maryi Panny Wniebowziętej w Tarnowie na Burku[1], przeprowadzonej w dniach 16-17 X 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Rektorowi Aleksandrowi Dychtoniowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół drewniany, pochodzący z XV w. został w ostatnich latach gruntownie odnowiony zarówno z zewnątrz, jak i wewnątrz. Jest ogrzany i należycie utrzymany. W niedalekiej przyszłości powinno się impregnować jego gonty. Potrzebna jest dobra wentylacja, którą zaplanował prof. Bronikowski. Obecnie należy przystąpić do jej realizacji.

---

1 Parafię przy kościele pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej na Burku o charakterze personalnym dla mieszkańców zamku Tarnowskich uposażył w 1354 r. Rafał z Tarnowa h. Leliwa, zaś erygował ok. 1362 r. bp krakowski Bodzęta. Bp Piotr Wysz Radoliński w 1400 r. przyłączył tutejszą parafię *extra muros civitatis* do parafii kolegiackiej, tworząc z niej wikarię parafialną, a z jej uposażenia utworzył przy kolegiacie kanonię *fundi Castri Tarnoviensis*, która została zniesiona w 1785 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Południe.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Aleksander Dychtoń – urodził się 29 VIII 1929 r. w Krakowie. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. Od 2009 r. przebywa w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie.

Skarbem tego kościoła jest słynący łaskami obraz Matki Bożej Szkaplerznej. Należy przemyśleć dobrze jego zabezpieczenie.

Zakrystia jest dobrze wyposażona i utrzymana. Część szat liturgicznych przechowuje się w mieszkaniu Księdza Rektora.

Sala katechetyczna, z której korzysta rektorat, znajduje się przy klasztorze OO. Bernardynów.

Kancelaria jest prowadzona w zakresie ksiąg duszpasterskich. Należy ją nastawić na przejęcie agend parafialnych.

Mieszkanie Księdza Rektora w sąsiedniej kamienicy nie jest własnością rektoratu. Należy dążyć do nabycia własnego mieszkania dla księży pracujących przy rektoracie oraz stworzenia dla katechizacji i duszpasterstwa, które się przy nim rozwija, odpowiedniego zaplecza lokalowego.

Stan religijno-moralny placówki duszpasterskiej odznacza się dużym przywiązaniem wiernych do Kościoła, a zwłaszcza szczególnym nabożeństwem do czczonej w kościele na Burku Matki Bożej Szkaplerznej. Trzeba stwierdzić, że nadszedł już czas rozpoczęcia starań o Jej koronację.

W niedziele we Mszach św. bierze udział w kościele na Burku około 1 700 osób. Należy dążyć do coraz silniejszej integracji wspólnoty wiernych skupiających się wokół tego kościoła, aby z czasem przekształciła się we wspólnotę parafialną.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 48 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał na ogół bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży oraz żywe zaangażowanie się w katechizację ze strony rodziców.

Księdzu Rektorowi dziękuję gorąco za gorliwą służbę Matce Bożej na Tarnowskim Burku, a zwłaszcza za Jego wielki wkład w diecezjalne duszpasterstwo rodzin. Dziękuję również Księdzu Janowi Pancerzowi[5] za zgodną współpracę z Księdzem Rektorem i trud katechizacyjny.

[5] Ks. Jan Pancerz (1937-2010) – s. Antoniego i Karoliny z d. Bizoń. Urodził się 9 III 1937 r. w Szczawnicy. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1962 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Muszynie, Tarnowie (parafia katedralna) i Nowym Sączu (parafia pw. św. Małgorzaty). W 1976 r. został skierowany do pracy duszpasterskiej w powstającej parafii pw. św. Heleny w Nowym Sączu, a po jej ery-

Kapłanom pracującym przy kościele Najśw[iętszej] Maryi Panny na Burku i wszystkim Wiernym, którzy oddają w nim cześć Niebieskiej Matce, z całego serca błogosławię na płynące z tej czci radości i moce.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

gowaniu w 1980 r. otrzymał nominację na urząd proboszcza. Sprawował obowiązki najpierw wicedziekana, a później dziekana dekanatu Nowy Sącz-Zachód. Po przejściu na emeryturę w 2007 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 4 XII 2010 r.

Dekret reformatorski
[101]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej Rektoratu pw. Św. Trójcy w Tarnowie na Terlikówce[1] przeprowadzonej w dniu 17 X 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Rektorowi dr. Wojciechowi Kani[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół drewniany został ostatnio gruntownie odnowiony z zewnątrz i wewnątrz, dzięki zabiegom Księdza Rektora i ofiarności wiernych. Pozostaje jeszcze obić gontem resztę kościoła, jak to pięknie uczyniono odnośnie [do] wieży. Istniejącą Drogę Krzyżową namalowaną na papierze dobrze będzie

---

1 Wikaria parafialna przy kościele pw. Świętej Trójcy została erygowana w 1597 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Południe.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Wojciech Kania (1911-2000) – s. Wojciecha i Anny z d. Kania. Urodził się 18 IV 1911 r. w Grądach. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Łącku, Mystkowie, Wojniczu i Tarnowie. W 1946 r. na Uniwersytecie Warszawskim obronił doktorat z teologii. W 1951 r. podjął wykłady z patrystyki, języka łacińskiego i syryjskiego w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie. Jednocześnie podejmował posługę duszpasterską w kościele pw. Trójcy Przenajświętszej w Tarnowie-Terlikówce. W 1994 r. przeszedł na emeryturę. Ostatnie miesiące życia spędził w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 4 XII 2000 r.

zastąpić inną harmonizującą z dziełami sztuki, jakimi cieszy się wnętrze kościoła i które są otoczone tak bardzo troskliwą opieką.

Cmentarz przykościelny wymaga solidnego i odpowiedniego ogrodzenia.

Zakrystia jest wystarczająco wyposażona.

Kancelaria parafialna jest prowadzona w zakresie duszpasterstwa. Dobrze będzie zaprowadzić jeszcze księgi Różańca, głoszonych kazań i akcji charytatywnej.

Stan religijno-moralny placówki duszpasterskiej odznacza się żywą wiarą i przywiązaniem do Kościoła tamtejszych wiernych. Wokół kościoła skupia się około 1 000 wiernych. Są oni do niego bardzo przywiązani i niewątpliwie prowadzone w nim duszpasterstwo wyciska dodatnie piętno na tej dzielnicy Tarnowa.

Księdzu Rektorowi gorąco dziękuję za wielki trud włożony w konserwację i odnowę kościoła, a zwłaszcza za wytworzenie wokół niego rozmodlonej szczerze wspólnoty wiernych i życzę Mu, aby w dalszym ciągu cieszył się pięknymi rezultatami swojej gorliwości kapłańskiej.

Pasterzowi i wszystkim Wiernym Terlikówki serdecznie błogosławię na szczęście płynące z życia zjednoczonego z Trójcą Przenajświętszą, którą otaczają szczególną czcią w swoim kościele.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

Dekret reformatorski
[102]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej Rektoratu w Tarnowcu[1] przeprowadzonej w dniach 30-31 X 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Rektorowi Stanisławowi Prusowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kaplica publiczna murowana, jest urządzona i utrzymana bardzo starannie. Od przyjścia obecnego Ks. Rektora w ciągu 12 lat jej wnętrze przerobiono niemal całkowicie. Otrzymała ona okna, witraże gomółkowe[5], posadzkę, podniesiono w niej prezbiterium oraz urządzono je według

---

1 Wikaria parafialna przy kaplicy pw. św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny została erygowana w 1946 r. przez bpa Jana Stepę. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Południe.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Stanisław Prus (1933-1982) – s. Mateusza i Wiktorii z d. Koza. Urodził się 19 IV 1933 r. w Gosprzydowej. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1956 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Ropczycach i Tarnowie (parafia katedralna). Już jako wikariusz w Tarnowie miał zleconą opiekę duszpasterską nad kaplicą w Tarnowcu. W miarę powiększania się tutejszej wspólnoty parafialnej, spełniał obowiązki rektora, wikariusza eksponowanego, a od 1980 r. proboszcza nowo erygowanej parafii. Po rezygnacji z probostwa w 1982 r. zamieszkał w Gosprzydowej w charakterze rezydenta. Jeszcze w 1982 r. został mianowany wikariuszem ekonomem w Czarnym Potoku. Zmarł po kilku miesiącach 11 XII 1982 r.

5 Gomółki – niewielkie, najczęściej okrągłe elementy witraży, łączone ołowiem. Mają charakterystyczny kształt krążków o koncentrycznych nierównościach i zgrubieniu pośrodku.

nowych przepisów liturgicznych. Ołtarz jednak jest za duży w stosunku do wielkości kaplicy. Wybito drugie wejście (główne), zbudowano drugie schody, pod którymi mieści się sala katechetyczna. Na zewnątrz kaplicę otynkowano i uporządkowano jej całe otoczenie. Ostatnio sprawiono nowy dzwon, konsekrowany w czasie wizytacji.

Przy obecnej liczbie wiernych i trzech Mszach św. przestrzeń kaplicy wystarcza. Biorąc pod uwagę ustawiczny wzrost ludności w Tarnowcu, należałoby planować budowę nowego kościoła i zawczasu pomyśleć o odpowiednim dla niego miejscu.

Zakrystia jest obszerna i w zimie służy jako sala katechetyczna. Jest dobrze urządzona i wyposażona.

Kancelaria jest prowadzona wzorowo w zakresie ksiąg duszpasterskich. Należy ją przygotować na przejęcie agend parafialnych.

Mieszkanie Ks. Rektora znajduje się przy kaplicy i jest bardzo szczupłe (jeden pokój). Dlatego trzeba pomyśleć o innym, bardziej odpowiednim, np. przez zakupienie domu, który mógłby służyć w przyszłości za plebanię.

Cmentarz grzebalny znajduje się pod zarządem G[romadzkiej] R[ady] N[arodowej][6]. Jest obszerny, ale jego ogrodzenie wymaga uzupełnienia. Obecnie stworzono Komitet dla budowy kaplicy cmentarnej, która równocześnie byłaby domem przedpogrzebowym.

Stan religijno-moralny placówki duszpasterskiej wykazuje u wiernych wielkie spotęgowanie się więzi z Bogiem i Kościołem, która w dawnych latach pozostawiała wiele do życzenia. Z radością należy stwierdzić, że silnym wpływom laicyzmu jest przeciwstawiane na tym terenie ewangeliczne, przemyślane i wytrwałe oddziaływanie duszpasterskie.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 34 osoby.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

---

[6] GRN (gromadzka rada narodowa) – organ władzy państwowej na terenie gromady (w latach 1954-1972 najniższa, obok osiedli i miast, jednostka podziału administracyjnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej).

Księdzu Rektorowi pragnę podziękować za całkowite, bezinteresowne i w zapomnieniu o sobie oddanie się Bożej sprawie.

Dziękuję również Siostrom Służebniczkom Starowiejskim za ich wkład w życie parafialne.

Pasterzowi i wiernym Tarnowca z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

Dekret reformatorski
[103]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji parafii Św. Rodziny w Tarnowie[1] przeprowadzonej w dniach 6-9 XI 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Władysława Dygoniewicza[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Jachimczakowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, jest należycie konserwowany i utrzymany. Wnętrze jego domaga się jednak pewnych zmian. W najbliższym czasie należy dostosować do nowych przepisów liturgicznych prezbiterium według planów zatwierdzonych przez Kurię Diecezjalną. Ponadto trzeba rozwiązać w odpowiedni sposób oświetlenie kościoła, usuwając światło rtęciowe.

Zakrystia jest dobrze wyposażona, ale domaga się nowego umeblowania.

Sale katechetyczne w liczbie czterech znajdują się w budynku przy ul. Krakowskiej. Potrzebne jest lepsze dostosowanie ich do nauki religii i utworzenie przynajmniej dwóch nowych sal, aby można było spokojnie

---

1 Parafia pw. Świętej Rodziny została erygowana w 1904 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego zachodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Południe.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Dygoniewicz – zob. dekret reformatorski 87 po wizytacji kanonicznej parafii Łęg Tarnowski.

4 Ks. Józef Jachimczak CM – urodził się w 1916 r. Święcenia kapłańskie przyjął w 1942 r. W latach 1971-1983 był proboszczem w Tarnowie.

prowadzić katechizację dla wszystkich dzieci, a zwłaszcza objąć nią w pełni młodzież szkół średnich.

Budynek, w którym dotychczas znajdują się sale katechetyczne, został przeznaczony przez władze państwowe do rozbiórki. Należy czynić wszelkie starania, aby uzyskać pozwolenie na rozbudowę budynku klasztornego, w którym mogłyby znaleźć pomieszczenie punkty katechetyczne.

Kancelaria parafialna jest prowadzona według nowego statutu na bieżąco i bardzo starannie. Wymaga nowego umeblowania, a niektóre księgi oprawy.

Plebania – klasztor domaga się rozbudowy ze względu na obecne potrzeby duszpasterskie.

Cmentarz grzebalny jest komunalny.

Stan religijno-moralny parafii, mimo wpływów laicyzmu, właściwych dla rozrastającego się szybko miasta, wykazuje duże przywiązanie parafian do wiary i Kościoła.

Należy zwrócić szczególną uwagę na duszpasterstwo rodzin, a zwłaszcza zadbać o rozwój poradnictwa rodzinnego.

Specjalnej opieki duszpasterskiej domaga się młodzież pozaszkolna, przy czym kierownictwo tego duszpasterstwa według wskazań diecezjalnych powinno spoczywać w rękach jednego, delegowanego do tej akcji kapłana.

Zarówno pierwsze, jak i drugie duszpasterstwo nie może się obejść bez odpowiednich warunków lokalowych, których brakuje parafii. Parafia bowiem poza kościołem nie dysponuje lokalami nieodzownymi do rozwinięcia w pełni akcji duszpasterskich. Stąd palącą sprawą jest rozbudowa budynku klasztornego.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 356 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną pracę Księży Katechetów[5] i Sióstr Katechetek. Katechizacja szkół podstawowych w parafii

[5] Katechetami byli: ks. Czesław Żak CM (w parafii od 1961 r.), ks. Aleksander Szymkiewicz CM (od 1964 r.), ks. Ludwik Wierzchołowski CM (od 1969 r.), ks. Edmund Karuk CM (od 1971 r.), ks. Marian Kmiecikowski CM (od 1971 r.).

zawdzięcza dużo gorliwej i umiejętnej pracy Ks. Czesława Żaka[6], który czuwa nad jej całością. Odpowiedzi dzieci i młodzieży były na ogół dobre, często bardzo dobre.

W przeciwieństwie do katechizacji szkół podstawowych, nauczanie szkół średnich wykazało pewne braki. Przyczyną ich było skierowanie do tej katechizacji tylko jednego kapłana, który przy najlepszej woli nie był w stanie objąć całej młodzieży. Koniecznością jest, aby nauczanie młodzieży szkół średnich prowadziło kilku kapłanów, mając do tego odpowiednie pomieszczenia.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za to, że gorliwie i roztropnie rozpoczął pracę duszpasterską w parafii, z wyczuciem jej potrzeb i w ścisłej łączności z duszpasterstwem Tarnowa i Diecezji. Życzę Mu z całego serca realizacji wszystkich planów pasterskich w duchu św. Wincentego a Paulo, którym jest ożywiony.

Słowa podzięki kieruję również do Księży Współpracowników[7] za gorliwy wkład w życie parafii. Dziękuję także Siostrom Miłosierdzia oraz Siostrom Służebniczkom Starowiejskim za dobro zdziałane na terenie parafii św. Rodziny dla Boga i człowieka.

Pasterzom i wszystkim Wiernym parafii Najśw[iętszej] Rodziny z całego serca błogosławię na codzienną realizację ducha Nazaretu i jego radości.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-23/2/71.

6 Ks. Czesław Żak CM (1930-2011) – urodził się 14 V 1930 r. w Tymowej. Święcenia kapłańskie w Zgromadzeniu Księży Misjonarzy przyjął 21 VI 1953 r. Jako katecheta pracował we Wrocławiu, Ignacowie k. Mińska Mazowieckiego, Pabianicach i Tarnowie (1961-1986). W 1986 r. został mianowany proboszczem w Bydgoszczy. W 1992 r. został skierowany do Warszawy do pracy w kancelarii parafii pw. św. Krzyża. Od 1996 r. pomagał duszpastersko w Krakowie. Zmarł 12 VIII 2011 r.

7 W duszpasterstwie pomagali także: ks. Alfred Szkróbka CM (w parafii od 1961 r.), ks. Tadeusz Szerzysko CM (od 1968 r.) i ks. Józef Lipiński CM (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[104]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii św. Józefa w Tarnowie[1] przeprowadzonej w dniach 27-30 XI 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stefana Dobrzańskiego[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Janowi Marszałkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny w stylu nowoczesnym znajduje się pod troskliwą opieką Księdza Proboszcza, który przeprowadził jego budowę. Posiada on piękny wystrój wewnętrzny, który ulega korzystnym zmianom. W najbliższym czasie jego prezbiterium zostanie poddane korzystnej akomodacji i otrzyma on nowe witraże, których plany zostały zatwierdzone przez Kurię Biskupią.

---

1 Parafia pw. św. Józefa i Matki Bożej Fatimskiej została erygowana 30 VIII 1951 r. przez bpa Jana Stepę. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego wschodniego. Obecnie w dekanacie Tarnów-Północ.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stefan Dobrzański – zob. dekret reformatorski 93 po wizytacji kanonicznej parafii Lisia Góra.

4 Ks. Jan Marszałek (1913-1994) – s. Józefa i Franciszki z d. Borowska. Urodził się 23 VIII 1913 r. w Nowym Wiśniczu. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Krościenku. W 1941 r. został aresztowany przez Gestapo i skierowany do obozów koncentracyjnych w Auschwitz-Birkenau oraz Dachau. W 1947 r. wrócił na wikariat do Krościenka. W 1948 r. został mianowany proboszczem w Ochotnicy Dolnej, zaś w 1951 r. proboszczem parafii pw. św. Józefa w Tarnowie. W 1969 r. podjął się kierownictwa Referatu Misyjnego w ramach Wydziału Duszpasterskiego Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. Ze względu na pogarszający się stan zdrowia, w 1975 r. zrezygnował z probostwa, pozostając w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 6 I 1994 r.

Bardzo właściwe okazało się umieszczenie w głównym ołtarzu nowej figury Matki Bożej Fatimskiej w miejsce dotychczasowej. Kontrowersyjne boczne ołtarze powinny pozostać bez zmian, jako świadectwo poszukiwań nowego wyrazu religijnego. Otoczenie kościoła jest estetycznie urządzone i starannie utrzymane.

Zakrystia posiada nowe umeblowanie i jest wystarczająco wyposażona. Należałoby tylko sprawić dalmatyki czerwone, fioletowe i zielone lub przynajmniej złote. Nad zakrystią mieści się piękny pokój gościnny.

Punkty katechetyczne znajdują się jeden na starej plebanii, trzy natomiast przy kościele pomocniczym pw. św. Józefa[5], który dawniej służył jako kościół parafialny, a obecnie jest obsługiwany przez Ks. Dr Michała Tokarza[6]. Są one odpowiednio urządzone, jakkolwiek istnieją jeszcze duże możliwości ich udoskonalenia. Powyższa liczba sal katechetycznych nie jest wystarczająca dla nauczania młodzieży szkół średnich, ponieważ przychodzi ona w godzinach południowych z różnych szkół i wtedy trudniej ją objąć.

Kancelaria parafialna jest dostępna, z poczekalnią w holu i posiada odpowiednie umeblowanie. Jest dobrze prowadzona według nowego statutu. Zwraca się tylko uwagę na wpisywanie pełnego rodowodu rodziców ochrzczonego dziecka, w szczególności miejsca ich ślubu oraz na przeprowadzenie adnotacji związanych z *Ne temere*[7]. Należy założyć osobną księgę

---

5 Zaplanowany jako kaplica przy mającym powstać internacie dla uczniów rzemiosła. Poświęcony w 1948 r. przez bpa Jana Stepę. Bezstylowy, murowany z cegły, kryty dachówką.

6 Ks. Michał Tokarz (1915-1998) – s. Józefa i Wiktorii z d. Wiktor. Urodził się 30 XI 1915 r. w Kolbuszowej Górnej. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Radłowie, Bochni, Sędziszowie Małopolskim i Dąbrowie Tarnowskiej. W 1949 r. uzyskał doktorat z teologii na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1963-1965 pracował na misjach w Brazylii. Po powrocie do Polski został mianowany rektorem kościoła pw. św. Józefa i sędzią audytorem Sądu Diecezjalnego w Tarnowie. Zmarł 9 VIII 1998 r.

7 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

rekolekcjonistów, misjonarzy i kaznodziejów odpustowych z uwzględnieniem tematów nauk. Z pracownikami plebanii i kościoła trzeba zawrzeć umowę i starać się ubezpieczyć Siostry zakonne pracujące w parafii.

Plebania nowa, harmonizuje stylowo z kościołem i jest dobrze urządzona.

Cmentarz grzebalny znajduje się pod zarządem miejskim.

Stan religijno-moralny parafii, obok smutnych przejawów wpływu laicyzmu, wykazuje szereg dobrych stron. Do nich należy niewątpliwie przywiązanie parafian do wiary i Kościoła, którego wyrazem stał się trud, jaki włożyli oni w budowę nowej świątyni.

Na podkreślenie zasługuje piękny rozwój miejscowego Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej, które z roku na rok coraz bardziej przyczynia się do upowszechnienia wielkiej idei i orędzia Fatimy. Wskazane będzie pomyśleć o odpowiednim zapleczu lokalowym dla tego jedynego w swoim rodzaju w diecezji tarnowskiej Sanktuarium, którego historia poczyna łączyć się organicznie z dziejami tutejszej parafii.

Ze szczególną troską należy kontynuować pracę nad młodzieżą pozaszkolną według wskazań diecezjalnych oraz położyć nacisk na duszpasterstwo rodzin, szczególnie na poradnictwo rodzinne.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 187 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał gorliwą i umiejętną pracę katechizacyjną Księży Katechetów[8] oraz S. Antoniny Kopeć[9]. Wykazał również zaangażowanie się w tę pracę rodziców bardziej w klasach niższych niż wyższych oraz dobre, a w wielu wypadkach bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Ks. Proboszczowi pragnę wyrazić gorącą podziękę za ofiarne i umiejętne budowanie życia parafialnego od podstaw i z całego serca życzę Mu urzeczywistnienia wszystkich Jego planów pasterskich, zwłaszcza co do

8 Wikariuszami byli: ks. Stanisław Burzawa (w parafii od 1968 r.), ks. Władysław Januś (od 1971 r.), ks. Kazimierz Pres (od 1971 r.) i ks. Adam Szczerbiński (od 1971 r.).

9 Ze środków parafialnych opłacano uposażenie katechetki – s. Antoniny Kopeć, zakrystianki i organistki.

rozwoju związanego z parafią Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej dla dobra Tarnowa i Diecezji.

Dziękuję również gorąco Księżom Katechetom za zgodną współpracę z Ks. Proboszczem na licznych odcinkach duszpasterstwa. Raduje mnie ofiarna praca Ks. Kapelana[10] i Sióstr Miłosierdzia w miejscowym szpitalu. Pragnę podziękować również Siostrom Służebniczkom Starowiejskim, Siostrom Albertynkom i Siostrom Józefitkom za ich służbę Bogu i człowiekowi na terenie tarnowskiej parafii św. Józefa.

Pasterzom parafii św. Józefa i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na wytrwałe głoszenie chwały Pani Fatimskiej i Jej przeczystego Oblubieńca.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-24/5/71.

[10] Od 1966 r. kapelanem szpitala był ks. Józef Góra.

Dekret reformatorski
[105]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Ropczyce[1] przeprowadzonej w dniach 4-6 XII 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Juliana Śmietany[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Cieśli[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, posiada polichromię dość zniszczoną i ciemną, która robi wrażenie przygnębiające. Przed ewentualnym malowaniem świątyni należy przemyśleć i przerobić oświetlenie kościoła,

---

1 Parafia pw. Przemienienia Pańskiego została erygowana w drugiej połowie XIV w. Bp Jan Zadzik, kanclerz wielki koronny i biskup krakowski w 1638 r. wyniósł probostwo do godności prepozytury i utworzył przy nim kolegium mansjonarzy. W 1971 r. należała do dekanatu ropczyckiego. Także obecnie w dekanacie Ropczyce (diecezja rzeszowska).

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Julian Śmietana (1908-1995) – s. Macieja i Marii z d. Dybaś. Urodził się 3 II 1908 r. w Hankówce. Święcenia kapłańskie przyjął 26 III 1932 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Wielopolu Skrzyńskim i Bobowej. W latach 1938-1942 był proboszczem w Wysowej. W 1942 r. został mianowany proboszczem w Wielopolu Skrzyńskim. Po przejściu na emeryturę w 1984 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 7 X 1995 r.

4 Ks. Józef Cieśla (1917-1991) – s. Jana i Karoliny z d. Stokłosa. Urodził się 18 III 1917 r. w Królówce. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Ciężkowicach, Zakliczynie n. Dunajcem, Tarnowie (parafia katedralna) i Kolbuszowej. Następnie pracował w Ropczycach jako wikariusz (od 1963 r.), administrator parafii i proboszcz (od 1965 r.). Pełnił obowiązki wicedziekana (od 1964 r.) i dziekana (od 1978 r.) dekanatu ropczyckiego. Zmarł nagle 18 XII 1991 r.

który jest za ciemny. Prezbiterium niedawno urządzone, wymaga jednak przebudowy ze względu na nowe przepisy liturgiczne. Plany tej przebudowy i wystroju są już zatwierdzone przez Kurię Diecezjalną. Wnętrze kościoła domaga się również odpowiedniej ilości nowych ławek. Kościół posiada dobrze funkcjonującą instalację głośnikową i ogrzewczą. Organ 12-to głosowy został odremontowany przed kilku laty. Okna są podwójne, a witraże reprezentują dobry poziom artystyczny.

Ostatnio przeprowadzono bardzo kosztowny remont dachu. Wodę odprowadzono wprawdzie przy pomocy rynien, ale to nie wystarcza. Są duże trudności z odprowadzeniem wody od strony północnej z powodu niesprzyjających warunków terenowych. Wymaga to w przyszłości kosztownej inwestycji. Po zrealizowaniu kanalizacji należałoby teren wyrównać.

Zakrystia jest dobrze umeblowana i wyposażona.

W niedalekiej odległości od kościoła parafialnego znajduje się mały kościół pomocniczy pw. Imienia Maryi[5], w którym odbiera cześć słynąca łaskami rzeźba gotycka Matki Bożej z Dzieciątkiem. Stan jego jest dobry. Posiada wystarczające wyposażenie. Należy tylko wykończyć jego ogrodzenie.

Na terenie parafii znajduje się również kaplica publiczna w Chechłach[6]. Jest utrzymana bardzo starannie.

Sale katechetyczne znajdują się w Ropczycach w domu parafialnym. Dom ten, stojący blisko plebanii, został zajęty na kino. Parafia potrafiła obronić z niego tylko trzy sale, które obecnie służą katechizacji. Ta ilość jest wystarczająca na liczbę 2 161 młodzieży i 607 dzieci. Może dałoby się stworzyć jeszcze jeden punkt katechetyczny w domu gospodarczym, którego połowa znajduje się w stanie surowym. Powyższe sale katechetyczne w domu parafialnym domagają się bardziej estetycznego urządzenia. Poza Ropczycami punkty katechetyczne znajdują się w Chechłach, Granicach, Borkach i Czekaju i są na ogół bardzo dobrze utrzymane.

---

5 Kościół pomocniczy pw. Najświętszego Imienia Maryi, barokowy, z cegły, otynkowany, kryty blachą. Wybudowany w latach 1721-1728.

6 Kościół pomocniczy pw. św. Anny, bezstylowy, częściowo drewniany, częściowo murowany, usytuowany na wzniesieniu. Wybudowany w 1804 r. z fundacji miejscowego gospodarza.

Kancelaria parafialna jest prowadzona bardzo starannie i przejrzyście według nowego statutu. Zaleca się jedynie, by zawiadomienie *Ne temere*[7] po dokonaniu adnotacji zachowywać w archiwum parafialnym.

Plebania potrzebuje generalnego remontu. Nie posiada bowiem kanalizacji, jest zimna, a na zewnątrz mocno zniszczona. Ksiądz Proboszcz od kilku lat zabiega daremnie u władz państwowych o pozwolenie na jej remont.

Budynek gospodarczy przy plebanii jest nowy, wymaga tylko otynkowania.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny parafii na ogół dobry, odznacza się przywiązaniem parafian do wiary i Kościoła, które nie maleje.

Potrzebą staje się utworzenie samodzielnej placówki duszpasterskiej w Chechłach.

W szczególny sposób należy dążyć do stworzenia odpowiedniego duszpasterstwa w rozwijającej się, przemysłowej dzielnicy Czekaj, która stanie się nowymi Ropczycami. Należy tam odprawiać systematycznie Mszę św. w punkcie katechetycznym i przygotowywać utworzenie parafii oraz budowę kościoła.

Parafia Ropczyce posiada charakter wybitnie młodzieżowy ze względu na liczne na jej terenie szkoły rozmaitego typu. Potrzebom, które wynikają z tego charakteru, wychodzą naprzeciw kapłani pod przewodnictwem Księdza Proboszcza, który również przejął na siebie trud katechizacji. W pracy nad młodzieżą szkolną może oddać szczególne usługi kościół Najśw[iętszej] Maryi Panny.

Katechizacja dzieci i młodzieży szkolnej nie powinna przeszkodzić rozwojowi duszpasterstwa młodzieży pozaszkolnej, również we wsiach odległych od Ropczyc, według wskazań diecezjalnych.

---

7 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 146 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał bardzo solidną i wytrawną pracę Księży Katechetów[8] oraz przygotowanie dzieci i młodzieży, które można ocenić ogólnie jako bardzo dobre.

Księdzu Proboszczowi pragnę gorąco podziękować za pełną ducha Bożego, roztropną i cierpliwą pracę duszpasterską na wszystkich odcinkach oraz za niełatwą administrację parafii, i życzę Mu, aby pokonując w dalszym ciągu liczne trudności, których w Ropczycach nie brakuje, urzeczywistniał swoje pasterskie plany.

Serdecznie dziękuję Ks. Profesorowi Michałowi Siewierskiemu[9] za całokształt Jego pięknej pracy katechetycznej i wychowawczej nad młodzieżą.

Raduje mnie gorliwość Księży Katechetów oraz ich zgodna, prawdziwie kapłańska współpraca z Księdzem Proboszczem.

Dziękuję również Siostrom Służebniczkom Dębickim za pomoc w życiu parafialnym.

Pasterzom parafii ropczyckiej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 8 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-20/10/71.

+ Jan Kanty

8 W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Ropczyce wykazano tylko jednego katechetę – ks. Michała Siewierskiego. Wikariuszami natomiast byli: od 1970 r. – ks. Henryk Nowacki, ks. Zbigniew Adamek i ks. Franciszek Knutelski, zaś od 1971 r. – ks. Władysław Burek.

9 Ks. Michał Siewierski (1915-1977) – s. Piotra i Marianny z d. Żak. Urodził się 7 III 1915 r. w Rzochowie. Święcenia kapłańskie przyjął 31 III 1940 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Lisiej Górze. W latach 1943-1973 był katechetą w Ropczycach. W 1973 r. został mianowany proboszczem w Stróżach. Zmarł nagle 29 IV 1977 r.

Dekret reformatorski
[106]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Najśw[iętszego] Serca Jezusowego w Tarnowie[1] przeprowadzonej w dniach 18-20 XII 1971 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Stefanowi Dobrzańskiemu[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy został wykończony i jest utrzymany z wielką troską.

W ostatnich latach został wyposażony w nowe okna, konfesjonały i boazerię. Obecnie na ukończeniu jest budowa ponad 70-cio głosowych organów.

Należy przemyśleć ostateczny wystrój prezbiterium według wymogów odnowy liturgicznej. Potrzeba nowej chrzcielnicy oraz urządzenia kaplicy Matki Bożej. Palącą potrzebą staje się nowa instalacja głośnikowa, gdyż obecna jest przestarzała, a przy tym kościół cierpi na niewłaściwy pogłos.

Na zewnątrz kościół utrzymany jest starannie, posiada odgromienie i odwodnienie. Potrzebuje tynkowania.

Zakrystia jest bardzo dobrze umeblowana i wyposażona.

---

1 Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana 22 II 1949 r. W 1971 r. należała do dekanatu tarnowskiego wschodniego. Także obecnie w dekanacie Tarnów-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stefan Dobrzański – zob. dekret reformatorski 93 po wizytacji kanonicznej parafii Lisia Góra.

Sale katechetyczne w liczbie siedmiu są otoczone wielką troską zarówno co do ich stanu technicznego, jak i wyposażenia. Istnieje konieczność zwiększenia ich liczby ze względu na wzrastającą gwałtownie w parafii liczbę dzieci i młodzieży.

Kancelaria parafialna otrzymała ostatnio piękne umeblowanie. Urządzona jest ściśle według nowego statutu. Księgi prowadzone są na bieżąco. uzupełnienia wymaga dział duszpasterski (księgi Apostolstwa Serca P[ana] Jezusa, Różańca rodzinnego, Róż, głoszonych kazań, rekolekcji i misji, Apostolstwa chorych). Materiał do Kroniki parafialnej jest przygotowany, należy go tylko spisać. Sprawą ważną dla kancelarii jest poczekalnia. Trzeba ją rozwiązać albo przez oddanie na ten cel pokoju zajmowanego na pracownię przez Siostrę zakonną, albo tymczasowo przez zrobienie w korytarzu drzwi, celem odcięcia go od części mieszkalnej i kuchennej.

Plebania jest w bardzo dobrym stanie. Ks. Proboszcz słusznie myśli o nadbudowie piętra i w tym kierunku podjął już starania.

Cmentarz grzebalny, będący własnością parafii, jest bardzo dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny odznacza się raczej systematyczną zmianą na lepsze. Mimo oddziaływania laicyzmu, potęguje się więź wiernych z Kościołem, która w tej dzielnicy Tarnowa w przedwojennych latach radykalizmu pozostawiała wiele do życzenia.

Obecnie parafia zmienia zasadniczo swoje oblicze, przekształcając się szybko w wielotysięczne osiedle miejskie, które wnet stanie się największą dzielnicą Tarnowa. Stąd przed Ks. Proboszczem i Jego Księżmi Współpracownikami[4] stają bardzo poważne zadania. Z radością trzeba stwierdzić, że Ks. Proboszcz widzi te zadania i wraz ze swoimi Księżmi Współpracownikami wychodzi im naprzeciw, czyniąc wiele dla integracji zmieniającej się parafii. Należy już teraz pomyśleć o podziale rozrastającej się parafii i upatrzyć miejsce pod nowe świątynie, których potrzeba już zaczyna się zarysowywać.

[4] Wikariuszami byli: ks. Ludwik Kiełbasa (w parafii od 1967 r.), ks. Stanisław Ryba (od 1968 r.), ks. Stanisław Michalski (od 1970 r.) i ks. Józef Trela (od 1971 r.). W duszpasterstwie pomagał ks. Henryk Cempura (od 1966 r.).

Wskazane jest zwrócić uwagę na duszpasterstwo rodzin, zwłaszcza na akcję poradnictwa rodzinnego.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 151 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał gorliwą pracę Księży Katechetów i Siostry katechetki, zaangażowanie się w katechizację rodziców oraz dobre, a w wielu wypadkach bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Księdzu Proboszczowi pragnę podziękować za ogromy i bardzo przemyślany wkład pracy w wykończenie i urządzenie kościoła, którego wybudowanie na tym terenie przez śp. Ks. Biskupa Lisowskiego[5] pod kierunkiem śp. Ks. Infułata Sitki[6] okazuje się opatrznościowe. Dziękuję zwłaszcza Ks. Proboszczowi za to, że Jego szlachetna osobowość kapłańska przez 25 lat była czynnikiem integrującym parafię i przybliżającym jej wiernych do Boga i Kościoła.

---

5 Bp Franciszek Lisowski (1876-1939) – s. Józefa i Anny z d. Szabatowska. Urodził się 1 X 1876 r. w Cieszanowie. Święcenia kapłańskie przyjął 19 VIII 1900 r. w Rzymie. W 1902 r. uzyskał doktorat z teologii i filozofii. Po powrocie do archidiecezji lwowskiej pracował jako wikariusz i katecheta w Złoczowie i Lwowie (parafia katedralna). W 1912 r. podjął wykłady z teologii dogmatycznej na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W 1913 r. habilitował się, szybko otrzymał też awans na profesora nadzwyczajnego (1913 r.) i zwyczajnego (1916 r.). Obok pracy naukowej pełnił liczne obowiązki w seminarium duchownym we Lwowie – był prefektem (od 1913 r.), wicerektorem (od 1920 r.) i rektorem (od 1923 r.). Dnia 20 VII 1928 r. papież Pius XI mianował go biskupem pomocniczym archidiecezji lwowskiej. Sakrę biskupią przyjął 7 X 1928 r. Dnia 27 I 1933 r. papież Pius XI mianował go biskupem tarnowskim. Uroczysty ingres do katedry tarnowskiej odbył 25 V 1933 r. Zmarł nagle 3 VI 1939 r., po udzieleniu wszystkim alumnom święceń od najniższych do diakonatu.

6 Bł. ks. Roman Sitko (1880-1942) – s. Wawrzyńca i Marii z d. Borys. Urodził się 30 III 1880 r. w Czarnej Sędziszowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1904 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Bezpośrednio po święceniach został kapelanem bpa Wałęgi i prefektem Małego Seminarium. W 1922 r. został mianowany kanclerzem Kurii Diecezjalnej. W 1936 r. objął obowiązki rektora Wyższego Seminarium Duchownego. Dnia 22 V 1941 r. został aresztowany przez Gestapo w Błoniu wraz z dwoma przełożonymi i dwudziestoma klerykami. Więziono go w Tarnowie i na Montelupich w Krakowie. W 1942 r. trafił do obozu koncentracyjnego Auschwitz-Birkenau – otrzymał numer obozowy 61 908. Zmarł 12 X 1942 r. Jako oficjalną przyczynę zgonu podano zapalenie płuc. Według świadków, kiedy szedł osłabiony do pracy, był bity i upadł na ziemię. Współwięźniom nie pozwolono go podnieść. Esesman miał stanąć butem na jego gardle i udusić go. Dnia 14 VI 1999 r. został ogłoszony błogosławionym wraz ze 107 innymi męczennikami okresu II wojny światowej.

Księżom Katechetom dziękuję za zgodną współpracę z Ks. Proboszczem, a w szczególności za opiekę, jaką roztaczają nad młodzieżą, zwłaszcza pozaszkolną. Słowa podzięki kieruję również do Sióstr Służebniczek Starowiejskich oraz do Sióstr Serafitek za ich wkład w życie parafialne. Pasterzom parafii Najśw[iętszego] Serca Pana Jezusa i jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 31 grudnia 1971 r.
Nr OB.III-24/5/71.

Dekret reformatorski
[107]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szczucin[1] przeprowadzonej w dniach 15-18 IV 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Marianowi Brachowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, z XVII w., w ciągu ostatnich 10 lat został poddany gruntownej konserwacji wewnętrznej i zewnętrznej. W tym czasie odnowiono, z wyjątkiem jednego, wszystkie ołtarze wraz z cennymi obrazami, ambonę, całą polichromię z okresu Młodej Polski[4], sprawiono kilka nowych konfesjonałów i dębową boazerię z ławkami. Zakupiono nowe dzwony i zainstalowano podwójne ogrzewanie, powietrzno-nawiewne i elektryczne przy pomocy pieców akumulacyjnych, które należałoby pomalować na kolor boazerii. Założono wszystkie podwójne okna wraz z gomółkowymi

---

1 Parafia pw. św. Marii Magdaleny, fundacji prawdopodobnie rycerskiej, została erygowana w pierwszej połowie XIII w. W 1971 r. należała do dekanatu szczucińskiego. Także obecnie w dekanacie Szczucin.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Marian Brach (1918-1980) – s. Franciszka i Anny z d. Tars. Urodził się 26 III 1918 r. w Moszczenicy k. Gorlic. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Jazowsku, Łącku i Tarnowie (parafia katedralna). W 1959 r. został mianowany proboszczem w Szczucinie. Od 1960 r. pełnił obowiązki dziekana dekanatu szczucińskiego. Zmarł 2 I 1980 r.

4 Młoda Polska – okres w historii literatury i sztuki przypadający na czas twórczości dwóch pokoleń – pisarzy urodzonych w latach 60. i 70. XIX w.

witrażami[5]. Wykończenie wnętrza domaga się jeszcze urządzenia prezbiterium według nowych przepisów liturgicznych, reszty konfesjonałów, chrzcielnicy i wszystkich drzwi oraz wyzłocenia pięknej kraty na chórze.

Na zewnątrz kościół jest odwodniony i odgromiony. Dach i rynny znajdują się w bardzo dobrym stanie. Należy zakonserwować ogrodzenie z drzewa dębowego na podmurówce z cegły, a w kapliczkach ogrodzeniowych umieścić Drogę Krzyżową. Wszystkie inwestycje zostały wykonane bardzo solidnie.

Zakrystia posiada nowe, piękne umeblowanie i jest bardzo dobrze wyposażona i utrzymana.

Na terenie parafii znajduje się pięć Kaplic: 1) w Suchym Gruncie[6], odległym około 8 km, mogąca pomieścić blisko 300 osób, w której odprawia się dwie Msze św. w każdą niedzielę; została ona odnowiona w 1967 r., 2) w Dąbrowicy[7], odległej około 5 km, w której odprawia się jedną Mszę św. w każdą niedzielę w okresie letnim; stan jej przedstawia się zadowalająco, 3) w Borkach[8], odległych około 5 km, w której odprawia się Mszę św. raz w miesiącu w okresie letnim. Została ona odnowiona w 1971 r., 4) w Łęce Szczucińskiej[9], odległej 1,5 km, w której odprawia się Msza św. raz w roku; znajduje się ona w dobrym stanie, 5) na cmentarzu[10], również w dobrym stanie.

Punkty katechetyczne w liczbie 14 są na ogół dobrze utrzymane. Pięć z nich jest na miejscu, a dziewięć we wioskach (Borki, Dąbrowica, Maniów, Załuże, Radwan, Zabrnie, Różnica, Suchy Grunt i Wola Szczucińska).

---

5 Gomółki – niewielkie, najczęściej okrągłe elementy witraży, łączone ołowiem. Mają charakterystyczny kształt krążków o koncentrycznych nierównościach i zgrubieniu pośrodku.

6 Kaplica pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, wybudowana w 1905 r.

7 Kaplica pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, wybudowana ok. 1850 r., z cegły, tynkowana.

8 Kaplica pw. Matki Bożej Różańcowej, wybudowana ok. 1800 r., z kamienia i gliny, otynkowana, kryta blachą.

9 Kaplica pw. Matki Bożej Częstochowskiej, wybudowana z okazji 50-lecia ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny w 1905 r.

10 Kaplica z cegły, tynkowana, wybudowana w 1877 r.

Kancelaria parafialna jest prowadzona według nowych przepisów kancelaryjnych na bieżąco, dokładnie i wzorowo. Tylko kronika i rozpoczęty *Status animarum*[11] wymagają dokończenia.

Plebania została rozbudowana i posiada centralne ogrzewanie oraz urządzenia sanitarne. Poprawy będą wnet wymagać tynki parteru. W przyszłości dobrze byłoby przenieść salę katechetyczną z plebanii do budynku gospodarczego odpowiednio przystosowanego.

Budynki gospodarcze wymagają remontu, szczególnie dach na stajni. Stodołę należałoby przenieść bliżej obory i nieco zmniejszyć. Plac gospodarczy od strony ulicy Radomyskiej potrzebuje ogrodzenia siatką.

Cmentarz grzebalny, odległy od kościoła około 1,5 km, przedstawia się na ogół dobrze. W ostatnich latach wybudowano piękny grobowiec dla księży i uporządkowano główne przejście. Konserwacji domaga się jego ogrodzenie siatkowe. Pilną sprawą jest zbudowanie śmietnika w dyskretnym miejscu. Wygląd mogił domaga się większej troski o nie ze strony wiernych.

Stan religijno-moralny parafii obfituje w liczne objawy żywej wiary, przy równoczesnych przejawach obojętności religijnej, w której widać wpływy dawnego radykalizmu i współczesnego laicyzmu. Praca duszpasterska jest prowadzona systematycznie i gorliwie, ale napotyka na wielką przeszkodę w rozległości terenowej parafii. Palącą potrzebą jest jej podział i wyodrębnienie z niej przynajmniej trzech placówek duszpasterskich. Dopiero wówczas będzie możliwe pełne oddziaływanie duszpasterskie na mieszkańców licznych i odległych od kościoła parafialnego wiosek. W szczególny sposób ciągłego, systematycznego i zaplanowanego duszpasterstwa domaga się młodzież pozaszkolna.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 215 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną pracę katechizacyjną Księży i dobre przygotowanie młodzieży.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za mądre i gorliwe kierowanie wspólnotą kapłańską pod względem duchowym i materialnym, za pełne umiłowania człowieka, roztropności i taktu duszpasterstwo oraz za wielki

[11] *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

wkład pracy w stronę materialną kościoła i parafii. Dziękuję również Księżom Katechetom[12] za gorliwą współpracę z Księdzem Proboszczem oraz Siostrom Służebniczkom za służenie rodzinie parafialnej.

Pasterzom parafii Szczucin i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 31 grudnia 1972 r.
Nr OB.III-22/15/72.

[12] Wikariuszami byli: ks. Jan Orlof (w parafii od 1968 r.), ks. Kazimierz Warzyca (od 1969 r.), ks. Marian Marszałek (od 1970 r.) i ks. Józef Czech (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[108]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii św. Małgorzaty w Nowym Sączu[1] przeprowadzonej w dniach 22-27 IV 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Władysławowi Lesiakowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, zabytkowy, pochodzący z XIV w., znajduje się od kilku lat w stanie kapitalnego remontu, zmierzającego do przywrócenia mu dawnej świetności, naruszonej w ciągu wieków *iniuria temporum*[4]. Na zewnątrz zrekonstruowano pięknie portal i dach gotycki oraz całą elewację. Ukończono gotyckie sklepienia prezbiterium i zbliżają się ku końcowi prace przy budowie nowoczesnego sklepienia w nawie głównej.

---

1 Parafia pw. św. Małgorzaty została erygowana pod koniec XIII w. Bp Zbigniew Oleśnicki, biskup krakowski, w 1448 r. wyniósł kościół pw. św. Małgorzaty do godności kolegiaty. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego północnego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Centrum.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Lesiak (1908-1977) – s. Józefa i Tekli z d. Kita. Urodził się 2 IV 1908 r. w Jodłowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1930 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Piwnicznej i Tarnowie (parafia katedralna). W 1941 r. został mianowany administratorem w Krzyżanowicach i ojcem duchownym w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie. Od 1948 r. był proboszczem w Nowym Sączu i dziekanem dekanatu nowosądeckiego (po podziale dekanatu Nowy Sącz-Północ). W 1965 r. został mianowany protonotariuszem apostolskim. Po rezygnacji z probostwa z powodów zdrowotnych w 1977 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 9 VI 1977 r.

4 *Iniuria temporum* (łac.) – krzywda czasów.

Sprawą wielkiej wagi staje się zaprojektowanie całości wnętrza pod kątem Sanktuarium Przemienienia Pańskiego, którego obraz słynący łaskami powinien być umieszczony w ołtarzu głównym. Należy przy tym znaleźć w świątyni odpowiednie miejsce do nieustannego wystawienia Najśw[iętszego] Sakramentu w przyszłości i obmyśleć jego wystrój. Obecne ogrzewanie świątyni przy pomocy pieców ropnych wolno stojących należy zastąpić innym, odpowiadającym wymogom artystycznym i potrzebom praktycznym. Zapoczątkowano szczęśliwie uporządkowanie otoczenia kościoła przez prawie całkowite wyburzenie muru oddzielającego świątynię od plebanii, który utrudniał tłumne nabożeństwa na wolnym powietrzu.

Zakrystia jest bardzo dobrze zaopatrzona, ale wymaga nowego umeblowania i dostosowania jej do potrzeb sanktuarium.

Na terenie parafii znajdują się Kościoły pomocnicze św. Heleny na cmentarzu[5] i w Boguszowej[6] oraz Kaplica we Falkowej[7]. Wszystkie znajdują się w bardzo dobrym stanie, a ich Księża Rektorzy wykazują wraz z parafianami wiele troski o to, aby odznaczały się pięknym wyglądem.

Punkty katechetyczne (w sumie dwanaście) są dobrze urządzone. Pięć z nich znajduje się na miejscu (2 w wieży kościelnej i 3 przy kaplicy katechetycznej), pozostałe zaś w domach prywatnych w Chełmcu, Piątkowej, Naściszowej, Gołąbkowicach, Falkowej i Januszowej oraz w kościele w Boguszowej.

Kancelaria parafialna jest prowadzona według nowych przepisów, na bieżąco i dokładnie. W toku opracowywania znajduje się *Status animarum*[8], do którego zgromadzono wszystkie dane. Na uwagę zasługuje pięknie prowadzona kronika parafialna. Lokal kancelarii jest łatwo dostępny z obszerną poczekalnią i posiada dobre umeblowanie.

Plebania w ciągu lat została odremontowana i unowocześniona. Domaga się ona odnowienia wewnętrznego.

---

5 Kościół pomocniczy pw. św. Heleny, wybudowany w 1686 r., drewniany, konstrukcji zrębowej, szalowany, kryty blachą.

6 Kaplica pw. św. Piotra, wybudowana w 1952 r., murowana.

7 Kaplica pw. św. Antoniego Padewskiego, wybudowana w 1928 r., drewniana.

8 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Budynków gospodarczych nie ma. Beneficjum jest w stadium ostatecznego uporządkowania.

Cmentarze grzebalne znajdują się pod zarządem miasta.

Stan religijno-moralny parafii posiada szereg dodatnich stron, jak ciągle wzmagający się i coraz głębszy kult Przemienienia Pańskiego, rosnące życie eucharystyczne, przywiązanie do kościoła i ofiarność na jego cele oraz szacunek dla kapłanów. Niewątpliwie praca kapłańska napotyka na terenie Nowego Sącza mniejsze trudności i może liczyć na żwawszy oddźwięk niż w innych parafiach podobnego typu. Jest to na pewno wynikiem dobrej pracy kapłańskiej na przestrzeni wielu lat oraz metafizycznej, a zarazem emocjonalnej postawy życiowej Sądeczan. Równocześnie jednak widać wiele objawów ujemnych w postaci laicyzacji życia, zaniedbywania uczestnictwa we Mszy św. niedzielnej, swobody obyczajowej wśród młodzieży, częstych małżeństw bez ślubu kościelnego i rozluźnienia węzłów małżeńskich i rodzinnych.

Koniecznością staje się bliższe poznanie parafian drogą wzmożonych kontaktów duszpasterskich. Liczba bowiem parafian wzrasta, a przy tym występuje, właściwa dla rosnących środowisk miejskich, fluktuacja ludnościowa. Dodatkową trudność stanowi konieczność łączenia duszpasterstwa miejskiego i wiejskiego, gdyż do parafii należą również liczne wsie.

Należy podkreślić z uznaniem, że duszpasterstwo w parafii posiada żywy rytm i dynamikę na licznych odcinkach, a zwłaszcza na odcinku życia rodzinnego. Szczególnie palącą potrzebą jest rozwój usystematyzowanego duszpasterstwa młodzieży pozaszkolnej.

W ciągu ostatnich lat z parafii wydzielono nowe placówki duszpasterskie w Świniarsku[9] oraz przy kaplicy Sióstr Niepokalanek[10] i przy kościele św. Kazimierza[11]. W niedalekiej przyszłości należy przystąpić do utworzenia

9 Placówkę duszpasterską utworzył bp Jan Stepa w 1957 r. Parafię erygował bp Jerzy Ablewicz w 1971 r.

10 Rektorat funkcjonował przy kościele pomocniczym pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, będącym równocześnie kościołem zakonnym Zgromadzenia Sióstr Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny.

11 Placówkę duszpasterską utworzył bp Leon Wałęga w 1913 r. Rektorat funkcjonował przy kościele pw. św. Kazimierza, który został konsekrowany przez bpa Jerzego Ablewicza w 1966 r.

dalszych nowych placówek duszpasterskich, zwłaszcza w mieście przy kościele św. Heleny i na terenie wiejskim, nieraz bardzo odległym od kościoła parafialnego.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 367 osób.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał wielki wkład pracy katechizacyjnej kapłanów i sióstr zakonnych oraz dobrą znajomość prawd wiary ze strony dzieci. Szczególne trudności towarzyszą nauczaniu religii młodzieży ze szkoły specjalnej.

Księdzu Infułatowi Władysławowi Lesiakowi pragnę wyrazić głębokie uznanie za wieloletnią mądrą, inwencyjną i gorliwą pracę duszpasterską na terenie Nowego Sącza, której szczególnym znamieniem była i jest wierność Kościołowi i ofiarne oddanie się jego wielkim sprawom. Szczególnie dziękuję Księdzu Infułatowi za odważną inicjatywę i wielki wkład sił i zdrowia w historyczną przebudowę nowosądeckiej świątyni św. Małgorzaty. Oby Dobry Bóg dopomógł Księdzu Infułatowi doprowadzić to wielkie dzieło do szczęśliwego końca.

Dziękuję również Księżom Katechetom[12] za podejmowany ochotnie trud duszpasterski, zwłaszcza na odcinku przebudowy świątyni. Słowa podzięki kieruję także do Sióstr Służebniczek za ich ofiarną pracę dla nowosądeckiej wspólnoty kapłańskiej i rodziny parafialnej.

Pasterzom nowosądeckiej parafii św. Małgorzaty i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienną radość płynącą z przemienionego Oblicza Zbawiciela.

Tarnów, 3 maja 1972 r.
Nr OB.III-16/4/72.

+ Jan Pawłowski

[12] Katechetami byli: ks. Andrzej Mucha (w parafii od 1966 r.), ks. Franciszek Klag (od 1967 r.), ks. Jan Witek (od 1967 r.), ks. Leopold Misterka (od 1968 r.), ks. Józef Bąba (od 1969 r.), ks. Eugeniusz Miłoś (od 1970 r.) i ks. Józef Dudek (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[109]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej rektoratu przy kościele św. Kazimierza w Nowym Sączu[1] przeprowadzonej w dniach 20-22 V 1972 r. w asystencji Księdza Infułata Władysława Lesiaka[2] i Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[3] przesyła Księdzu Rektorowi Stanisławowi Czachorowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół rektoralny murowany, znajduje się w bardzo dobrym stanie technicznym. Poddany jest stałej kontroli i konserwacji. Posiada odwodnienie, odgromienie i ogrzewanie. Na zewnątrz i wewnątrz utrzymany jest czysto i estetycznie. W najbliższym czasie prezbiterium zostanie przebudowane według nowych przepisów liturgicznych, zgodnie z zatwierdzonymi projektami. W nawach bocznych przydałyby się krzesła lub stołki bardziej zgrane z ławkami.

---

1 Placówkę duszpasterską utworzył bp Leon Wałęga w 1913 r. Rektorat funkcjonował przy kościele pw. św. Kazimierza, który został konsekrowany przez bpa Jerzego Ablewicza w 1966 r. Parafia pw. św. Kazimierza została erygowana 23 VI 1977 r. W 1972 r. rektorat należał do dekanatu nowosądeckiego północnego. Obecnie parafia w dekanacie Nowy Sącz-Centrum.

2 Ks. Władysław Lesiak – zob. dekret reformatorski 108 po wizytacji kanonicznej parafii pw. św. Małgorzaty w Nowym Sączu.

3 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Stanisław Czachor – urodził się 8 V 1931 r. w Niedzieliskach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. Od 2001 r. rezyduje w parafii pw. św. Kazimierza w Nowym Sączu.

Zakrystia jest dobrze wyposażona, ale domaga się nowego umeblowania.

Na terenie rektoratu znajduje się Kaplica na starym cmentarzu[5]. Jest ona na ogół troskliwie konserwowana, ale domaga się w niedalekiej przyszłości odwilgocenia z podcięciem murów włącznie.

Punkty katechetyczne w liczbie 8, jakkolwiek troskliwie urządzone, są na ogół bardzo ciasne. Szczególnie przykre warunki do nauczania występują w kaplicy na starym cmentarzu. Stąd palącą potrzebą jest zakupienie jakiegoś domu i przystosowanie go do nauczania religii.

Kancelaria mieści się w osobnym lokalu z łatwym dostępem. Jest pięknie urządzona. Wszystkie agendy nowo założonej kancelarii są prowadzone bardzo starannie.

Plebania murowana, nowa, znajduje się w bardzo dobrym stanie i jest nowocześnie urządzona.

Budynków gospodarczych nie ma.

Cmentarz grzebalny jest własnością miasta.

Duszpasterstwo przy rektoracie św. Kazimierza winno zmierzać do wytworzenia więzi parafialnej wśród wiernych, którzy do niego należą i równocześnie mieć nastawienie na młodzież od długich lat związaną z jego kościołem. W szczególny sposób musi ono uwzględniać potrzeby duchowe inteligencji sądeckiej, która ciąży do kościoła św. Kazimierza. Stąd jest to duszpasterstwo niełatwe i szczególnie odpowiedzialne.

Podtrzymania i rozbudowania domaga się systematyczne duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej.

Trzeba również przemyśleć i zaplanować duszpasterstwo przy kościele cmentarnym zharmonizowane z duszpasterstwem przy kościele św. Kazimierza.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 208 osób.

---

5 Kościół pomocniczy pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej, prawdopodobnie wybudowany w XVII w., murowany z cegły, otynkowany, kryty blachą.

Wyniki katechetycznego egzaminu przedwizytacyjnego świadczą o umiejętnej i ofiarnej pracy kapłanów katechizujących oraz są dowodem dobrego przygotowania młodzieży.

Księdzu Rektorowi dziękuję za gorliwe rozpoczęcie pracy duszpasterskiej przy rektoracie i życzę pełnej realizacji zadań na tej tak ważnej placówce. Księżom Katechetom dziękuję za trud duszpasterski, zwłaszcza na odcinku katechizacji. Słowa podzięki kieruję również do Sióstr Dominikanek za ich służbę rodzinie parafialnej oraz do Sióstr Felicjanek i Szarytek za ich wkład modlitwy i ofiary w życie parafii.

Pasterzom Rektoratu św. Kazimierza[6] i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienną radość płynącą z wiernej służby Bogu i Jego Matce.

Tarnów, 1 czerwca 1972 r.
Nr OB.III-16/4/72.

[6] Wikariuszami byli: ks. Andrzej Lachowicz (w rektoracie od 1968 r.), ks. Stanisław Biernat (od 1969 r.), ks. Władysław Tarasek (od 1970 r.), ks. Edmund Grądalski (od 1971 r.) i ks. Józef Strugała (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[110]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Sączu[1] przeprowadzonej w dniach 3-6 VI 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Edwarda Nitki[3] przesyła Ks. Proboszczowi Felicjanowi Machajskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany znajduje się w dobrym stanie, ale nie wystarcza na obecne potrzeby duszpasterskie parafii. Stąd koniecznością jest jego rozbudowa, o którą winni zabiegać usilnie parafianie pod przewodnictwem swoich duszpasterzy. Prezbiterium należy poddać przebudowie zgodnie z wymaganiami odnowy liturgicznej. Boczne kaplice trzeba wypo-

---

1 Placówkę duszpasterską utworzoną w 1904 r. bp Leon Wałęga powierzył Towarzystwu Jezusowemu. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana w 1937 r. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego południowego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Edward Nitka (1919-1981) – s. Stanisława i Marii z d. Trybus. Urodził się 3 I 1919 r. w Ropicy Dolnej. Święcenia kapłańskie przyjął 3 VI 1944 r. z rąk abpa Adama Stefana Sapiehy, metropolity krakowskiego. Jako wikariusz pracował w Turzy, Ptaszkowej, Starym Sączu, Szczawnicy i Borzęcinie. W 1957 r. został mianowany proboszczem w Paszynie. Pełnił obowiązki wicedziekana (od 1969 r.) i dziekana (od 1972 r.) dekanatu Nowy Sącz-Południe. Zmarł 12 VIII 1981 r.

4 Ks. Felicjan Machajski SJ (1908-1974) – urodził się w 1908 r. w Wolbromiu. Święcenia kapłańskie przyjął w 1938 r. W latach 1957-1970 był superiorem i proboszczem w Nowym Sączu. Zmarł 11 IX 1974 r.

sażyć w witraże gomółkowe[5], nawę zaś główną w odpowiednie kinkiety. Ze ścian kościoła winno się usunąć wszystkie obrazy oleodruki[6].

Zakrystia bardzo ciasna domaga się nowego umeblowania dostosowanego do swego szczupłego metrażu i potrzeb parafialnych. Część jej urządzeń można by umieścić po drugiej stronie prezbiterium.

Punkty katechetyczne są dobrze urządzone. Jest ich siedem: dwa przy kościele, cztery w kaplicy szkolnej i jeden w domu prywatnym. Należałoby pomyśleć o poszerzeniu zaplecza lokalowego, potrzebnego do pracy wychowawczej nad dziećmi i młodzieżą.

Kancelaria parafialna jest prowadzona wzorowo i na bieżąco. Posiada piękne pomieszczenie i nowe umeblowanie.

Plebania została ostatnio przebudowana, znacznie powiększona i nowocześnie urządzona.

Budynków gospodarczych nie ma.

Cmentarz grzebalny jest własnością miasta i wspólny z innymi parafiami nowosądeckimi.

Stan religijno-moralny parafii obok objawów żywej wiary, jak rozwijające się życie eucharystyczne i przywiązanie do Kościoła, wykazuje wiele braków, typowych dla środowisk miejskich, w postaci nieuświadomienia i indyferentyzmu religijnego, rozwiązłości, pijaństwa itp. Podstawowym zadaniem duszpasterskim w parafii Najświętszego Serca Jezusowego staje się rozpoznanie rzeczywistego stanu religijności parafian, których liczba ustawicznie wzrasta oraz włączenie w życie wspólnoty parafialnej tych, którzy nie są w nie zaangażowani albo angażują się bardzo słabo. Dla osiągnięcia tego celu są nieodzowne kontakty osobiste duszpasterzy z wiernymi, zwłaszcza z młodymi małżeństwami i rodzinami, co z kolei domaga się wystarczającej ilości kapłanów pracujących w parafii, podlegającej silnej

---

5 Gomółki – niewielkie, najczęściej okrągłe elementy witraży, łączone ołowiem. Mają charakterystyczny kształt krążków o koncentrycznych nierównościach i zgrubieniu pośrodku.

6 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

fluktuacji ludnościowej, duża część parafian może pozostać poza zasięgiem kapłańskiego oddziaływania.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 286 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał gorliwą i skuteczną katechizację oraz dobrą świadomość religijną dzieci.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za ofiarne i odznaczające się roztropnością i taktem kierowanie niełatwą pracą duszpasterską, a wszystkim Księżom Jezuitom[7] za wielki wysiłek duszpasterski i katechizacyjny na terenie Nowosądeckiej parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa. Pasterzom parafii i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na obfite czerpanie z przedwiecznych skarbów Serca Zbawiciela.

Tarnów, 29 czerwca 1972 r.
Nr OB.III-33/2/72.

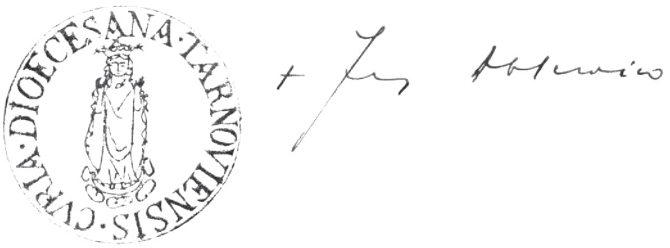

[7] Wikariuszami byli: ks. Władysław Augustynek SJ (w parafii od 1965 r.) i ks. Piotr Czerniak SJ (od 1970 r.). Katechetami byli: ks. Marian Kępka SJ (od 1969 r.), ks. Józef Krzemiński SJ (od 1970 r.), ks. Józef Kuźniar SJ (od 1970 r.), ks. Emil Trybalski SJ (od 1970 r.) i ks. Józef Tarnawa (od 1971 r.).

Dekret reformatorski
[111]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej rektoratu pw. Niepokalanego Poczęcia Najśw[iętszej] Maryi Panny w Nowym Sączu[1] przeprowadzonej w dniach 10-11 VI 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Edwarda Nitki[3], przesyła Księdzu Rektorowi Zenonowi Rogoziewiczowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół rektoralny jest własnością Sióstr Niepokalanek. Jego stan techniczny i urządzenie są odpowiednie. Wnętrze wymaga jednak dostoso-

---

1 Placówka duszpasterska przy kościele pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej w Nowym Sączu została utworzona w 1897 r. przez bpa Ignacego Łobosa. Parafia pw. Matki Bożej Niepokalanej została erygowana 6 XII 1980 r. W 1972 r. rektorat należał do dekanatu nowosądeckiego południowego. Obecnie parafia w dekanacie Nowy Sącz-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Eward Nitka – zob. dekret reformatorski 110 po wizytacji kanonicznej parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Sączu.

4 Ks. Zenon Rogoziewicz (1932-2011) – s. Stanisława i Antoniny z d. Kutkowska. Urodził się 19 XI 1932 r. w Ropczycach. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1956 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Rzezawie i Nowym Sączu. W 1966 r. został skierowany – jako wikariusz eksponowany i rektor – do pracy duszpasterskiej w powstającej parafii pw. Matki Bożej Niepokalanej w Nowym Sączu, a po jej erygowaniu w 1980 r. otrzymał nominację na urząd proboszcza. Od 1981 r. pełnił urząd dziekana dekanatu Nowy Sącz-Południe, a po reorganizacji struktur dekanalnych dekanatu Nowy Sącz-Wschód. Po przejściu na emeryturę w 2002 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 1 II 2011 r.

wania do potrzeb odnowy liturgicznej i odmalowania. Organ elektronowy poleca się umieścić na chórze.

Zakrystia jest należycie wyposażona. Obok szat i naczyń liturgicznych będących własnością Zgromadzenia posiada także naczynia i szaty należące do rektoratu. Wszystkie znajdują się w dobrym stanie. Dobrze byłoby sprawić własną monstrancję i jeszcze jeden kielich.

Punkty katechetyczne mieszczą się w klasztorze i na tzw. kapelanii. Są utrzymane należycie.

Kancelaria zasługuje na szczególne uznanie. Wszystkie księgi metrykalne i duszpasterskie prowadzi się na bieżąco z wielką starannością.

Plebania jest nowym budynkiem murowanym. Jest ona utrzymana starannie z zewnątrz i wewnątrz.

Cmentarz grzebalny jest komunalny.

Stan religijno-moralny nowej wspólnoty tworzącej się przy rektoracie Niepokalanego Poczęcia Najśw[iętszej] Maryi Panny odznacza się żywą wiarą przy równoczesnych brakach właściwych środowisku takiego typu, co Nowy Sącz, pochodzących zwłaszcza z naporu laicyzacji.

Wspólnota powyższa w najbliższym czasie ze względu na zaplanowane i realizowane już szybko budownictwo przeistoczy się w duże osiedle. W związku z tym palącą potrzebą staje się budowa nowego kościoła, a w razie niemożliwości szybkiego zrealizowania tej potrzeby, musi nastąpić w okresie przejściowym przebudowa kaplicy Sióstr Niepokalanek w kierunku jej poszerzenia. Kaplica ta siłą idących przemian powinna służyć w pełni potrzebom parafialnym. Dlatego umowa między Zarządem Zgromadzenia Sióstr Niepokalanek a Rektoratem, na nowo przepracowana, zabezpieczy w przyszłości pełne i swobodne użytkowanie kaplicy dla celów duszpasterskich.

Należy w dalszym ciągu rozwijać dobrze rozpoczętą pracę na wszystkich odcinkach duszpasterskich, aby w ten sposób wytwarzać silną tradycję religijną i kościelną jako fundament przyszłej wspólnoty parafialnej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 70 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny dał obraz intensywnej pracy uczących Księży i dobrego przygotowania dzieci.

Księdzu Rektorowi dziękuję za ofiarne i umiejętne rozpoczęcie pracy duszpasterskiej na nowej placówce. Dziękuję również za trud duszpasterski i katechizacyjny Ks. Kanonikowi Zdzisławowi Zyzdzie[5] i Ks. Kazimierzowi Machecie[6].

Słowa podzięki kieruję także do Sióstr Niepokalanek za wkład w życie nowej placówki duszpasterskiej.

Pasterzom rektoratu Niepokalanego Poczęcia Najśw[iętszej] Maryi Panny i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na radość płynącą z naśladowania Niepokalanej w Jej oddaniu się Bogu i ludziom.

Tarnów, 29 czerwca 1972 r.
Nr OB.III-33/2/72.

5 Ks. Zdzisław Zyzda (1925-2012) – s. Józefa i Stanisławy z d. Stefańska. Urodził się 27 II 1925 r. w Nowym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Wojniczu, Tarnowie i Grybowie. W latach 1961-1962 był wikariuszem adiutorem w Mikluszowicach. W 1966 r. został mianowany proboszczem w Uszwi. W latach 1971-2001 pełnił obowiązki kapelana w klasztorze Sióstr Niepokalanek w Nowym Sączu. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii pw. Matki Bożej Niepokalanej w Nowym Sączu w charakterze rezydenta. Zmarł 19 III 2012 r.

6 Ks. Kazimierz Macheta (1944-1990) – s. Józefa i Eugenii z d. Gurgul. Urodził się 9 I 1944 r. w Łysej Górze. Święcenia kapłańskie przyjął 25 V 1969 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Tymbarku i Nowym Sączu (1971-1973). W 1973 r. został skierowany do Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego celem odbycia studiów specjalistycznych z teologii dogmatycznej. W 1976 r. powrócił do diecezji z licencjatem i został mianowany prefektem i wykładowcą teologii dogmatycznej w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie. W 1978 r. powrócił do Lublina, gdzie w 1980 r. uzyskał doktorat na podstawie rozprawy pt. *Teologia narodu według założycieli Zgromadzenia Zmartwychwstańców*. Po obronie podjął pracę naukową w Katedrze Historii Dogmatów KUL, będąc kolejno asystentem, starszym asystentem i adiunktem. W 1988 r. podjął obowiązki wicedyrektora Konwiktu Księży Studentów KUL. Zmarł nagle 9 XII 1990 r.

Dekret reformatorski
[112]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Marcinkowice[1] przeprowadzonej w dniach 20-21 VI 1972 r. w asystencji Ks. Infułata Władysława Lesiaka[2], dziekana i Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Górze[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny został zbudowany po ostatniej wojnie światowej i jego budowę ukończono w roku 1955. Wnętrze kościoła otrzymało ostatnio nowy wystrój prezbiterium i dwa nowe boczne ołtarze. Potrzebuje ono jeszcze posadzki, ławek wraz z boazerią, witraży, Drogi Krzyżowej, organów i konfesjonałów. Obraz Matki Bożej Częstochowskiej z nawiedzenia rodzin należy umieścić w Sali katechetycznej lub w przedsionku kościoła. Zewnętrzne otoczenie kościoła jest urządzone solidnie i estetycznie. Trzeba

---

1 Parafia pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny została erygowana 21 VII 1952 r. przez bpa Jana Stepę. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego północnego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Zachód.

2 Ks. Władysław Lesiak – zob. dekret reformatorski 108 po wizytacji kanonicznej parafii pw. św. Małgorzaty w Nowym Sączu.

3 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Józef Góra (1918-1995) – s. Adama i Eugenii z d. Laska. Urodził się 19 X 1918 r. w Jasieniu. Święcenia kapłańskie przyjął 3 VI 1944 r. z rąk abpa Adama Stefana Sapiehy, metropolity krakowskiego. Jako wikariusz pracował w Szczucinie i Borowej k. Mielca. W 1952 r. został mianowany wikariuszem eksponowanym i proboszczem w Marcinkowicach. W latach 1977-1983 pełnił obowiązki wicedziekana dekanatu Nowy Sącz-Północ. Po przejściu na emeryturę w 1993 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 20 XII 1995 r.

tylko z jednej strony dokończyć chodnik. Dobrze będzie plac kościelny na przestrzeni gospodarstwa oddzielić murkiem lub żywopłotem.

Zakrystia domaga się nowego stropu oraz całkowitego umeblowania. Wyposażona jest skromnie, ale wystarczająco. Trzeba pozłocić monstrancję i puszkę.

Na terenie parafii znajduje się stara Kaplica pw. Św. Rodziny[5] wybudowana w 1926 roku, w której dawniej przed wybudowaniem kościoła była odprawiana Msza św., a dziś znajduje się punkt katechetyczny. Wymaga ona pomalowania dachu, naprawy rynien i zbudowania odpowiedniego wiatrołapu przy wejściu oraz ogrodzenia, choćby skromnego sztachetowego.

Punkty katechetyczne odpowiednio urządzone mieszczą się w powyżej wymienionej kaplicy, w nowym kościele nad zakrystią i w domu prywatnym w Klęczanach.

Kancelaria parafialna mieści się na piętrze. Bardziej dostępna byłaby na dole, ale chwilowo uniemożliwiają jej przeniesienie trudności związane z akomodacją pomieszczeń. Na jej drzwiach należy umieścić wywieszkę z godzinami urzędowania. Wszystkie agendy kancelaryjne znajdują się w trakcie porządkowania ich według nowego statutu kancelarii. W związku z tym winno się zaktualizować *Status animarum*[6] i założyć indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych, zaślubionych i zmarłych, księgę inwentarza z podziałem na poszczególne grupy, księgę różańca rodzinnego, wpisując do niej zebrane już na kartkach nazwiska rodzin, oraz zeszyt, w którym będą wpisywane wypłaty pensji pracowników kościelnych i plebańskich. Należy zawrzeć umowę o pracę z organistą, kościelnym i gospodynią. Potrzebne jest również skompletowanie wszystkich planów architektonicznych kościoła i plebanii, załatwienie sprawy nieruchomości, na której stoi kościół i przesłanie do Kurii ostatecznego rozliczenia. Specjalnej troski domaga się wpisywanie na bieżąco i wysyłanie *Ne temere*[7].

---

5 Kaplica drewniana, pokryta blachą, wybudowana staraniem dziedzica Stanisława Morawskiego.

6 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

7 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł

Plebania jest budynkiem nowym i jej stan techniczny przedstawia się bardzo dobrze. Domaga się ona założenia rynien i instalacji wodnej wraz z urządzeniami sanitarnymi. W przyszłości dobrze byłoby pomyśleć o jej centralnym ogrzewaniu i drugim wejściu głównym do obecnej wikarówki. Wejście istniejące można by zostawić jako gospodarcze, a mieszkanie Księdza Wikariusza przenieść na piętro, zamieniając jego obecne mieszkanie na kancelarię.

Budynek gospodarczy jest nowy. Ostatnio zbudowano murowany garaż i szopy.

Cmentarz dla zmarłych jest komunalny. Groby są utrzymane czysto.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą wiernych, która znalazła nader żywy wyraz w ofiarnej budowie kościoła w niezwykle ciężkich warunkach i w nieustającej ofiarności na jego cel. Szczególnie ważnym zadaniem duszpasterskim jest obrona tej wiary przed wpływami laickimi w sercach młodzieży przez otoczenie jej systematyczną opieką duszpasterską.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 64 osoby.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny był dowodem gorliwej pracy katechizacyjnej kapłanów i dobrego przygotowania dzieci.

Drogiemu Księdzu Proboszczowi pragnę wyrazić moje uznanie i podziękę za bardzo wielki wkład gorliwości i pracy oraz sił i zdrowia w budowę kościoła materialnego i kościoła w duszach parafian Marcinkowic.

małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

Dziękuję również Księdzu Katechecie Janowi Wójcikowi[8] za harmonijną współpracę z Księdzem Proboszczem. Pasterzom parafii Marcinkowice i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne szczęście płynące z wiernej służby Bogu i Jego Matce.

Tarnów, 2 lipca 1972 r.
Nr OB.III-16/4/72.

[8] Ks. Jan Wójcik (1942-2016) – s. Ksawerego i Stefanii z d. Zbylut. Urodził się 5 VIII 1942 r. w Swoszowej. Święcenia kapłańskie przyjął 2 VI 1968 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Łączkach Kucharskich, Marcinkowicach (1971-1974), Rytrze, Tarnowie-Klikowej i Mielcu. W 1981 r. został mianowany wikariuszem, a w 1982 r. proboszczem w Rudce. Po przejściu na emeryturę w 2009 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 5 VIII 2016 r.

Dekret reformatorski
[113]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kamionka Wielka[1] przeprowadzonej w dniach 12-13 VIII 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Edwarda Nitki[3], przesyła Ks. Proboszczowi Stanisławowi Trytkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny w stylu nowoczesnym został zbudowany w latach 1959-1963. Jest odwodniony, odgromiony i ogrzany. Nie posiada jeszcze pełnego wystroju wewnętrznego. Sprawiono już trzy ołtarze marmurowe i posadzkę również marmurową. Wnętrze domaga się jeszcze wystroju ścian ołtarzowych, dokończenia urządzenia prezbiterium, ławek, konfesjonałów, witraży, organów i polichromii. Otoczenie świątyni, coraz piękniej zagospodarowane, potrzebuje stylowego ogrodzenia oraz pasa betonowego wokół

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy została erygowana w 1336 r. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego południowego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Edward Nitka – zob. dekret reformatorski 110 po wizytacji kanonicznej parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Sączu.

4 Ks. Stanisław Trytek (1930-2020) – s. Stanisława i Magdaleny z d. Cadel. Urodził się 4 V 1930 r. w Biadolinach Radłowskich. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Nowym Sączu. W 1964 r. został mianowany wikariuszem ekonomem, a w 1971 r. proboszczem w Kamionce Wielkiej. Po przejściu na emeryturę w 2000 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 16 X 2020 r.

muru. Studnię stojącą na placu kościelnym winno się zakryć pokrywą i zlikwidować betony naziemne.

Zakrystia domaga się kompletnego urządzenia. Na obecnym etapie posiada ona wyposażenie wystarczające.

Na terenie parafii znajduje się stary Kościół parafialny pw. św. Bartłomieja[5]. Konserwacji wymaga jego zakrystia oraz zadaszenie nad drzwiami głównymi. Cały kościół winien być odwodniony w niedalekiej przyszłości, a wokół ścian należałoby położyć pas betonowy, względnie, co byłoby lepsze, z kamienia łupanego.

Punkty katechetyczne w liczbie dwóch znajdują się w dobrym stanie i są należycie wyposażone.

Kancelaria parafialna jest prowadzona pięknie i wzorowo.

Plebania jest budynkiem starym. Ksiądz Proboszcz zabiega o pozwolenie na budowę nowej. W wypadku nie otrzymania tego zezwolenia, trzeba będzie starą plebanię poddać gruntownemu remontowi, uwzględniając wymagania nowoczesnego budownictwa i potrzeby parafii. Dobrze byłoby pomyśleć o pomieszczeniu dla Sióstr zakonnych, których sprowadzenie do parafii byłoby na pewno dla niej korzystne.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie i wystarczają na obecne potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny jest utrzymany czysto, ale wymaga powiększenia. Kostnicę na nim winno się obić deskami, a jej wnętrze wymalować. Wygląd mogił domaga się większej troski o nie ze strony parafian.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą jej wiernych. Dzięki tej wierze parafia zdołała wyjść zwycięsko z bolesnego stanu rozbicia, spowodowanego zgorszeniami kapłańskimi[6]. Ta wiara ludu pozwala również patrzeć z optymizmem w przyszłość religijną Kamionki.

---

5 Dawny kościół parafialny, drewniany, wzniesiony wkrótce po lokacji miejscowości w 1336 r.

6 Skonfliktowany z proboszczem parafii ks. Jakubem Stabrawą, przy wydatnym współudziale funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, wikariusz ks. Jan Kuczek wypowiedział posłuszeństwo bpowi Jerzemu Ablewiczowi i w 1964 r. utworzył Niezależną Parafię Rzymskokatolicką w Kamionce Wielkiej, celebrując nabożeństwa dla swoich zwolenników w starym kościele. Bp Ablewicz, chcąc doprowadzić do powrotu

Koniecznością staje się uodpornienie parafian na szkodliwe wpływy, jakie pociąga za sobą charakter miejsca wczasowego, którym coraz bardziej staje się Kamionka. W szczególny sposób potrzeba ciągłego i systematycznego oddziaływania duszpasterskiego na młodzież pozaszkolną.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 74 osoby.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny dał radosny obraz bardzo gruntownej pracy Księży katechizujących i solidnego przygotowania dzieci.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za roztropność i męstwo w chwilach bolesnej próby, na jaką była wystawiona parafia i za całokształt jego gorliwej pracy duszpasterskiej oraz za troskę także o stronę materialną kościoła i życia parafialnego. Księdzu Katechecie Janowi Pietryce[7] dziękuję za pełną ducha kościelnego i apostolskiej inicjatywy postawę kapłańską.

zbuntowanych parafian, usunął z probostwa ks. Stabrawę, mianował do Kamionki Wielkiej byłego wikariusza ks. Andrzeja Kuźmę oraz administratora ks. Stanisława Trytka, systematycznie posyłał tam księży kurialistów, sam także przyjeżdżał do parafii. Na ks. Kuczka nałożył szereg kar kościelnych, obiecując jednak pomoc, gdyby ten okazał skruchę i posłuszeństwo. W specjalnym komunikacie poinformował diecezjan o sytuacji w Kamionce Wielkiej. Sprawą zainteresowała się Konferencja Episkopatu Polski, która wysłała swojego przedstawiciela o. Tadeusza Sitkę CSsR. Również kard. Stefan Wyszyński, Prymas Polski, przed świętami Bożego Narodzenia w 1964 r. skierował do tutejszych parafian osobisty list. Ks. Kuczek rozwijał duszpasterstwo, założył dwa punkty katechetyczne i zwrócił się do Wydziału do Spraw Wyznań z prośbą o skierowanie księdza do pomocy. Szef krakowskiej Służby Bezpieczeństwa przydzielił tajnego współpracownika o. Antoniego Pietrzyka OCist. Z upływem czasu zapał ks. Kuczka gasł. Ostatecznie w 1972 r. zerwał z Kamionką Wielką i przeniósł się do parafii polskokatolickiej do Krakowa. Rada Parafialna Niezależnej Parafii Rzymskokatolickiej zgodnie ze statutem rozwiązała parafię, przeprosiła bpa Ablewicza za doznane zniewagi i poprosiła, aby zwolenników ks. Kuczka ponownie wziął pod swoją pasterską opiekę.

7 Ks. Jan Pietryka (1940-2018) – s. Tomasza i Bronisławy z d. Maziarz. Urodził się 5 V 1940 r. w Woli Chorzelowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 28 VI 1964 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Trzetrzewinie, Łącku, Kamionce Wielkiej (1971-1975) i Bochni. W 1976 r. został mianowany wikariuszem, a w 1978 r. proboszczem w Luszowicach. Po przejściu na emeryturę w 2010 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. W 2017 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 20 XII 2018 r.

Pasterzom Kamionki Wielkiej i jej Wiernym z całego serca błogosławię na obfite owoce jedności w Chrystusie i Kościele.

Tarnów, 8 września 1972 r.
Nr OB.III-33/2/72.

Dekret reformatorski
[114]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Nawojowa[1] przeprowadzonej w dniach 19-21 VIII 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Edwarda Nitki[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Kruczkowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany przedstawia się na ogół dobrze. Wymaga on jednak jeszcze pewnych inwestycji, które wpłynęłyby korzystnie zarówno na jego stan techniczny, jak i na estetykę.

Należy dokończyć wystrój prezbiterium po uprzednim zatwierdzeniu projektu przez Kurię Diecezjalną, mając na uwadze głównie tabernakulum. Celem oświetlenia głównego ołtarza trzeba zainstalować silniejsze reflektory.

---

1 Parafia pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny została erygowana ok. 1325 r. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego południowego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Edward Nitka – zob. dekret reformatorski 110 po wizytacji kanonicznej parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Sączu.

4 Ks. Stanisław Kruczek (1897-1989) – s. Jana i Zofii z d. Gądek. Urodził się 27 XII 1897 r. w Trzemesnej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1922 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Łącku, Gromniku i Łososinie Górnej. W 1932 r. został mianowany proboszczem w Nawojowej. W latach 1949-1969 pełnił obowiązki wicedziekana dekanatu nowosądeckiego. Po przejściu na emeryturę w 1984 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 17 IV 1989 r.

Potrzebne są też nowe ławki oraz boazeria. W niedalekiej przyszłości należy zainstalować ogrzewanie.

Wokół murów dla ich ochrony przed wilgocią winno położyć się pas betonowy. Tynki będą wymagać wkrótce reperacji. Najlepiej byłoby pokryć ściany tynkiem szlachetnym – tarraboną[5], nakładaną. Ogrodzenie jest solidne. Od strony domu parafialnego, w którym mieszka lokator, należy zasadzić wysoki i gęsty żywopłot, aby zasłonić widok od kościoła na niezbyt uporządkowaną gospodarkę sąsiada.

Zakrystia posiada stare, ale wystarczające umeblowanie i jest dobrze zaopatrzona w szaty i naczynia liturgiczne. Dwie szafy na ornaty powinny być przerobione w ten sposób, aby ornatów nie łamać, lecz wieszać.

Na terenie parafii znajdują się trzy Kaplice: w Złotnem[6] w budowie, w Bączej[7] i Czaczowej[8], w dobrym stanie.

Punkty katechetyczne znajdują się w liczbie dwóch w miejscowym domu parafialnym i po jednym w domach prywatnych, we wioskach: Frycowej, Homrzyskach, Czaczowie i Bączy-Kuninie. Wszystkie są dobrze urządzone.

Kancelaria parafialna jest w dostępnym miejscu i posiada skromne, ale wystarczające umeblowanie. Wszystkie agendy są prowadzone na bieżąco i pedantycznie. Umowę o pracę z siostrami zakonnymi i pracującymi przy parafii należy zatwierdzić w Kurii Diecezjalnej.

Plebania jest budynkiem starym, ale zdrowym. Przy najbliższym jej remoncie należy uwzględnić osobne urządzenia sanitarne w mieszkaniach Księży Wikarych.

Organistówka jest budynkiem starym i wnet będzie wymagać przebudowy.

---

5 Tarrabona (tarabona, terabona, terrabona) – tynk mineralny naturalny bez dodatków chemicznych.

6 Kaplica pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, murowana, wybudowana w 1950 r.

7 Kaplica pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, murowana, wybudowana w 1950 r.

8 Kaplica pw. Matki Bożej Wspomożenia Wiernych, drewniana, wybudowana w 1925 r.

W pobliżu kościoła, w miejscu dyskretnym należy zbudować odpowiednie szalety.

Budynki gospodarcze przedstawiają się na ogół dobrze. Gnojownię znajdującą się w widocznym miejscu należy przenieść poza stajnię.

Cmentarze grzebalne są trzy, w tym dwa już nieczynne. Aktualny cmentarz jest dobrze utrzymany.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą, przywiązaniem do Kościoła, pobożnością, zwłaszcza maryjną i zdrowym życiem rodzinnym. Niewątpliwie naturalne położenie parafii z dala od wielkich środowisk miejskich i jej charakter rolniczy chroni ją w pewnej mierze przed zgubnym wpływem laicyzmu.

Oddziaływanie duszpasterskie w tej rozległej terytorialnie parafii ułatwiają kaplice dojazdowe. Wiernym należy się uznanie za troskę o te kaplice, a będąca w stanie budowy rozszerzona kaplica w Złotnem szczególnie dobrze świadczy o wierze mieszkańców tej wioski.

Potrzebą chwili staje się prowadzone systematycznie duszpasterstwo młodzieży we wszystkich wsiach, aby ochronić ją przed zgubnymi wpływami laickimi.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 126 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał dobrą znajomość prawd wiary u dzieci.

Księdzu Proboszczowi wyrażam uznanie za wieloletnie gorliwe duszpasterstwo, nacechowane ojcowskim podejściem do wiernych, które znajduje rezonans w ich zaufaniu do swojego pasterza.

Księdzu Kanonikowi Marianowi Wcześnemu[9] dziękuję za wieloletnią współpracę z Księdzem Proboszczem i oddanie się sprawom parafii. Słowa

[9] Ks. Marian Wcześny (1912-1976) – s. Walentego i Zofii z d. Jaskółka. Urodził się 7 I 1912 r. w Nowym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Ze względu na wątłe zdrowie nie przyjął samodzielnej placówki duszpasterskiej, tylko był mianowany wikariuszem współpracownikiem w Rzochowie, Mogilnie, Krużlowej, Siedlcach i Nawojowej (od 1948 r.). Zmarł 8 IX 1976 r.

podzięki kieruję również do Księdza Stanisława Nowaka[10] i Księdza Mariana Myjaka[11] za ich trud duszpasterski, zwłaszcza na odcinku katechetycznym.

Dziękuję również Siostrom Dominikankom za ich wkład w życie parafialne.

Pasterzom parafii Nawojowa i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na uszczęśliwiającą serce ludzkie wierność Bogu i Jego Matce.

Tarnów, 8 września 1972 r.
Nr OB.III-33/2/72.

[10] Ks. Stanisław Nowak – zob. dekret reformatorski 61 po wizytacji kanonicznej parafii Żegocina.

[11] Ks. Marian Myjak – urodził się 3 X 1944 r. Święcenia kapłańskie przyjął 30 V 1971 r. Od 2014 r. rezyduje w parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Jodłowej.

Dekret reformatorski
[115]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Paszyn[1] przeprowadzonej w dniach 27-28 VIII 1972 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Edwardowi Nitce[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny znajduje się w dobrym stanie technicznym. Jest odwodniony, odgromiony i ogrzany. Ostatnio otrzymał nowe organy. W prezbiterium dostosowanym do potrzeb nowej liturgii należy umieścić jeszcze odpowiednią ambonkę, a starą usunąć. Ołtarz prowizoryczny Matki Bożej Częstochowskiej nie ma racji bytu. Obraz peregrynacyjny Matki Boskiej Częstochowskiej z wotami trzeba przenieść w inne odpowiednie miejsce. W planach inwestycyjnych parafii znajdują się nowe ławki, boazeria oraz polichromia. Otoczenie kościoła jest pięknie utrzymane i ogrodzone. Mury świątyni domagają się pasa betonowego z należytym spadem w celu ochrony ich przed wilgocią.

Zakrystia posiada wystarczające umeblowanie i jest czysto utrzymana. Byłoby dobrze w miarę możliwości sprawić jeszcze po jednym ornacie w każdym kolorze.

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy została erygowana w 1938 r. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego południowego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Edward Nitka – zob. dekret reformatorski 110 po wizytacji kanonicznej parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Sączu.

Punkt katechetyczny mieści się na plebanii i jest bardzo dobrze wyposażony.

Kancelaria parafialna jest usytuowana w dostępnym miejscu i posiada dobre umeblowanie. Jest prowadzona bardzo starannie i wzorowo. Na szczególne uznanie zasługuje systematyczny i inwencyjny sposób prowadzenia kroniki parafialnej.

Plebania przedstawia się na ogół dobrze i jest czysto utrzymana. Wymaga jednak zainstalowania wody bieżącej i urządzeń sanitarnych. Otoczenie plebanii trzeba ogrodzić siatką.

Budynki gospodarcze domagają się przebudowy stajni z uwzględnieniem dobudowy nowej izby gospodarczej.

Cmentarze są dwa, przy czym jeden nie jest już czynny. Aktualny cmentarz jest dobrze urządzony i czysto utrzymany. Ostatnio zbudowano nową kaplicę-kostnicę i artystycznym pomnikiem uczczono pamięć poległych za Ojczyznę.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą, przywiązaniem do Kościoła i szczerą pobożnością, zwłaszcza eucharystyczną i maryjną. Z radością należy stwierdzić, że na przestrzeni kilkunastu ostatnich lat dokonało się odrodzenie i pogłębienie religijne, a także kulturalne parafii. Jest to w dużej mierze zasługą Księdza Proboszcza, jego gorliwej pracy, twórczej inicjatywy i żywego kontaktu z człowiekiem w duchu Bożym. W szczególny sposób raduje prowadzone przez Księdza Proboszcza z dużą skutecznością parafialne dzieło powołań.

Zadania pasterskie na przyszłość wytycza konieczność obrony parafii przed penetracją laicyzmu, zwłaszcza w dusze młodzieży i zachowanie jej przed plagą alkoholizmu.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 30 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny był potwierdzeniem wytrawnej pracy katechizacyjnej i wykazał bardzo dobre przygotowanie dzieci.

Pasterzowi parafii paszyńskiej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienny pokój i radość płynące z oddania się Bogu i opieki Jego Matki, naszej Nieustającej Pomocy.

Tarnów, 8 września 1972 r.
Nr OB.III-33/2/72.

Dekret reformatorski
[116]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Trzetrzewina[1] przeprowadzonej w dniach 2-3 IX 1972 r. w asystencji Ks. Infułata Władysława Lesiaka[2], dziekana, i Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Pieprznikowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest murowany i pod względem stanu technicznego przedstawia się dobrze. Jest odwodniony, odgromiony i ogrzany. W ostatnim czasie przeprowadzono adaptację prezbiterium według nowych przepisów liturgicznych. Odnowienia wymaga jeszcze dawny ołtarz główny. Należy postarać się o nowe, odpowiednio eksponowane tabernakulum oraz zaplanować nowe, stylowo zharmonizowane z prezbiterium miejsce dla celebransa i asysty. Potrzebne jest wzmocnienie oświetlenia prezbiterium przy pomocy reflektorów. Dobrze będzie dwa stare konfesjonały przerobić na mniejsze, a ściany wyposażyć w boazerię z ławami. Peregrynacyjny

1 Parafia pw. Matki Bożej Pocieszenia została erygowana w 1925 r. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego północnego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Zachód.

2 Ks. Władysław Lesiak – zob. dekret reformatorski 108 po wizytacji kanonicznej parafii pw. św. Małgorzaty w Nowym Sączu.

3 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Stanisław Pieprznik (1911-2005) – s. Wincentego i Heleny z d. Pałach. Urodził się 26 XI 1911 r. w Szczurowej. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Lipnicy Murowanej, Słopnicach Królewskich i Olszynach Wojnickich. W 1941 r. został mianowany proboszczem w Trzetrzewinie. Po przejściu na emeryturę w 1987 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 4 VI 2005 r.

obraz Matki Boskiej Częstochowskiej należy przenieść w inne miejsce, np. do przedsionka kościoła lub do Sali katechetycznej. Ogrodzenie kościoła żywopłotowe domaga się uzupełnienia.

Zakrystia jest wystarczająco umeblowana i wyposażona. Do istniejącej wnęki w ścianie należy wprowadzić solidną szafę i w niej przechowywać naczynia liturgiczne. Na oleje św. trzeba sprawić nową kasetę wraz z naczyniami.

Punkty katechetyczne w domu parafialnym oraz w domach prywatnych w Biczycach Dolnych i Niskowej są należycie wyposażone.

Kancelaria parafialna posiada swobodny dostęp oraz skromne umeblowanie. Przydałoby się nowe, większe biurko. Wszystkie agendy są prowadzone na bieżąco. Niektóre dokumenty i akty winny się znaleźć w odpowiednich segregatorach. Kronikę spisaną na maszynie należy uzupełnić zebranymi już wiadomościami i przepisać ręcznie. Trzeba dopilnować, by organista złożył egzamin organistowski i następnie zawrzeć z nim umowę.

Plebania jest budynkiem murowanym i zdrowym. Należałoby w najbliższym czasie postarać się o doprowadzenie do niej wody bieżącej.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie. Należałoby tylko całość zabudowań gospodarczych ogrodzić żywopłotem od strony szosy.

Cmentarze grzebalne są dwa. Jeden stary ostatnio został solidnie ogrodzony od strony drogi. Drugi aktualny jest dobrze utrzymany. Potrzebna jest kaplica cmentarna. Należy uzupełnić ogrodzenie żywopłotowe cmentarza i wydzielić na nim miejsce na śmieci. Mogiły domagają się stałej troski za strony wiernych.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje na ogół przywiązanie do wiary i Kościoła przy równoczesnych brakach, jak opuszczanie Mszy św. niedzielnej, niezgoda w rodzinach i pijaństwo. Tym brakom trzeba starać się zaradzić przez ciągłą systematyczną pracę duszpasterską nad młodzieżą oraz przez kontakty indywidualne.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 77 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny świadczył o gorliwej i umiejętnej pracy uczących księży i o dobrym przygotowaniu dzieci, zwłaszcza do

Sakramentu Bierzmowania. Kontynuacji i ożywienia domaga się katechizacja dzieci przedszkolnych.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za długoletnią wierną, taktowną i ofiarną służbę parafialnej rodzinie i za zdziałane dla niej dobro duchowe i materialne.

Dziękuję również Ks. Wiesławowi Krzyżanowskiemu[5] za wkład w duszpasterstwo parafialne.

Pasterzom Trzetrzewiny i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienną pociechę, jaką Chrystus niesie nam przez Swoją Matkę.

Tarnów, 8 września 1972 r.
Nr OB.III-16/4/72.

5 Ks. Wiesław Krzyżanowski (1941-2002) – s. Józefa i Janiny z d. Sajdak. Urodził się 10 I 1941 r. w Dąbrówce Tuchowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 27 VI 1965 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Wietrzychowicach, Krużlowej, Rzochowie, Trzetrzewinie (1972-1974), Jadownikach Podgórnych i Laskowej. W 1978 r. został mianowany wikariuszem ekonomem i proboszczem w Ostrowie. Od 1993 r. był proboszczem w Bolesławiu. Zmarł nagle 29 IV 2002 r.

Dekret reformatorski
[117]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Siedlce[1] przeprowadzonej w dniach 9-10 IX 1972 r. w asystencji Ks. Infułata Władysława Lesiaka[2], dziekana, i Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Tokarczykowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany domaga się wielu inwestycji, tak co do urządzenia wnętrza, jak i wyglądu zewnętrznego. W ostatnim czasie wykonano w nim szereg prac zabezpieczających i odnowiono gruntownie trzy jego ołtarze. W niedalekiej przyszłości należy postarać się o projekt wystroju całego kościoła, zatwierdzony w Kurii i realizować go powoli etapami. Chodzi przede wszystkim o urządzenie prezbiterium, według wymogów odnowy liturgicznej, nowe ławki, organ, ogrzewanie, podwójne okna i posadzkę. Na

1 Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła została erygowana w 1325 r. po uposażeniu przez Siostry Klaryski ze Starego Sącza. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego północnego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Centrum.

2 Ks. Władysław Lesiak – zob. dekret reformatorski 108 po wizytacji kanonicznej parafii pw. św. Małgorzaty w Nowym Sączu.

3 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Stanisław Tokarczyk (1926-1980) – s. Andrzeja i Marii z d. Jakubowska. Urodził się 23 III 1926 r. w Barcicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Wietrzychowicach, Krynicy-Zdroju, Tuchowie i Siedlcach. Od 1962 r. był administratorem i proboszczem w Siedlcach. Zmarł 8 VI 1980 r.

chór winno się zrobić schody betonowe, a jego posadzkę wyłożyć lastrikiem[5] lub innym gładkim materiałem.

Na zewnątrz trzeba pilnować czystości rynien, dla zapewnienia należytego odpływu wody. Wokół muru należy położyć pas betonowy celem ochrony ścian przed wilgocią. Mury kościoła tynkowane około 11 lat temu domagają się odnowienia. Najlepiej byłoby, gdyby zdecydowano się na obłożenie ich kamieniem, choćby to miało trwać dłużej. Ogrodzenie kościoła wymaga reperacji.

Zakrystia posiada skromne umeblowanie i jest wystarczająco wyposażona. Potrzebuje większej troski o czystość i konserwację szat oraz naczyń liturgicznych.

Punkty katechetyczne w liczbie pięciu mieszczą się w Siedlcach w ciasnej i mrocznej kaplicy przy kościele, a w pozostałych czterech wioskach Librantowej, Trzycierzy, Janczowej i Miłkowej w domach prywatnych, gdzie są odpowiednio urządzone.

Należy dołożyć wszelkich starań, aby w Siedlcach jak najszybciej urządzić punkt katechetyczny w domu parafialnym, który został wynajęty na kino i pocztę.

Kancelaria parafialna mieści się w dostępnym miejscu i posiada skromne umeblowanie. Przydałoby się w niej nowe, większe biurko. Wszystkie agendy kancelaryjne są prowadzone na bieżąco. Potrzebna jest lepsza kwalifikacja akt oraz rozmieszczenie ich w odpowiednich segregatorach. W protokołach przedślubnych należy wypełnić wszystkie rubryki oraz czynić adnotacje o wysyłaniu *Ne temere*[6]. Kopie metryk winno się przesłać do Kurii.

---

5 Lastryko (lastrico) – sztuczny kamień produkowany z twardej skały (najczęściej grysu bazaltowego lub marmurowego) i białego cementu.

6 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

Plebania jest budynkiem murowanym wymagającym konserwacji. Wewnątrz widać przecieki wody dachowej. Wydaje się, że korzystną byłaby zmiana dachówki na blachę. Klatka schodowa oraz pomieszczenia sanitarne na poddaszu domagają się lepszego wykończenia i zadbania o estetykę.

Mieszkanie Księdza Wikariusza w domu parafialnym potrzebuje urządzeń sanitarnych.

Budynki gospodarcze są nowe. Obejście gospodarcze domaga się twardej nawierzchni przy stajni i stodole.

Cmentarz grzebalny potrzebuje powiększenia. Kostnicę trzeba otynkować i wydzielić na cmentarzu miejsce na śmieci. Cmentarne ogrodzenie siatkowe potrzebuje konserwacji. Wygląd mogił domaga się większej troski ze strony wiernych.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje przywiązanie do wiary i Kościoła, ale posiada szereg stron ujemnych, zwłaszcza w postaci niezgody i pijaństwa. Szczególną uwagę należy zwrócić na duszpasterstwo młodzieży i przez systematyczne oddziaływanie pogłębiać jej życie religijne i postawę moralną.

Duszpasterstwo jest bardzo utrudnione rozległością terytorialną parafii. Dlatego należy naprawić zaniedbania przeszłości i umożliwić wiernym, którzy mieszkają w wielkiej odległości od kościoła, korzystanie z posług religijnych przynajmniej w jednej kaplicy dojazdowej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 98 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał staranną pracę katechizacyjną kapłanów i dobre przygotowanie dzieci.

Należy dążyć do tego, aby dzieci były uczone w pełnym wymiarze dwu godzin tygodniowo.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za trud duszpasterski w niełatwych warunkach. Dziękuję również Księdzu Katechecie Władysławowi Szyrszeniowi[7] za jego gorliwą postawę kapłańską.

---

[7] Ks. Władysław Szyrszeń – urodził się 29 XII 1939 r. Święcenia kapłańskie przyjął 28 VI 1964 r. Od 2019 r. rezyduje w parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Otfinowie.

Pasterzom parafii Siedlec i wszystkim jej Wiernym gorąco błogosławię na codzienną radość płynącą z pełnienia woli Bożej.

Tarnów, 1 października 1972 r.
Nr OB.III-16/4/72.

Dekret reformatorski
[118]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii św. Ducha w Nowym Sączu[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 IX 1972 r. w asystencji Ks. Infułata Władysława Lesiaka[2], dziekana, i Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Franciszkowi Jaworowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, jednonawowy, jest połączony z budynkami klasztornymi i znajduje się w dobrym stanie. Posiada należyte odnowienie, odgromienie i ogrzewanie. W ostatnim czasie jego wnętrze zostało gruntownie odnowione i otrzymało udany artystycznie wystrój. Kościół jest równocześnie Sanktuarium Matki Bożej Pocieszenia. Koronowany w 1963 [r.] obraz Matki Bożej Pocieszenia należy lepiej zabezpieczyć przed ogniem i włamaniem, umieszczając go w odpowiedniej oprawie ogniooodpornej. Konieczną jest rzeczą sporządzenie w najbliższym czasie wiernej kopii tego obrazu. Prezbiterium oczekuje na ołtarz twarzą do ludu.

Zakrystia jest obszerna, dobrze urządzona i wyposażona.

---

1 Parafia pw. Ducha Świętego została erygowana 12 XII 1950 r. przez bpa Jana Stepę. W 1972 r. należała do dekanatu nowosądeckiego północnego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Centrum.

2 Ks. Władysław Lesiak – zob. dekret reformatorski 108 po wizytacji kanonicznej parafii pw. św. Małgorzaty w Nowym Sączu.

3 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

4 Ks. Franciszek Jawor SJ – urodził się w 1915 r. Święcenia kapłańskie przyjął w 1943 r. W latach 1957-1983 był proboszczem w Nowym Sączu.

Punkty katechetyczne w liczbie czterech, na miejscu, są należycie urządzone.

Kancelaria parafialna wraz z poczekalnią posiada swobodny dostęp i jest odpowiednio umeblowana. Wszystkie księgi są prowadzone na bieżąco i starannie. Dobrze byłoby zaprowadzić jeszcze księgę odprawiających rekolekcje zamknięte oraz księgę róż i różańca rodzinnego. Na szczególną pochwałę zasługuje kronika życia Sanktuarium i klasztoru, prowadzona z pedantyczną dokładnością przez Ks. Jana Tarnawskiego[5].

Cmentarz grzebalny znajduje się pod zarządem miejskim i jest wspólny z innymi parafiami nowosądeckimi.

Stan religijny-moralny parafii wykazuje silne przywiązanie wiernych do wiary i Kościoła przy równoczesnych brakach właściwych dla środowiska miejskiego, jak ignorancja religijna, swoboda obyczajowa, pijaństwo i niezgoda we wzajemnym pożyciu.

Niezbyt wielka liczba parafian, mieszkających w bliskości kościoła, ułatwia wytworzenie ducha rodzinnego i oddziaływanie duszpasterskie indywidualne, które w parafii Św. Ducha stanowi szczególną szansę. Wykorzystanie tej szansy powinno wytyczyć kierunek w poczynaniach duszpasterskich.

Życie parafii przebiega pod znakiem szczególnej czci dla Matki Bożej Pocieszenia w Jej koronowanym wizerunku, który przyciąga licznych wiernych również spoza Nowego Sącza. Wskutek tego kapłani zatrudnieni w tym Sanktuarium służą pracą, zwłaszcza w konfesjonale, nie tylko miejscowym parafianom, lecz również wiernym przybywającym z rozmaitych stron. Za tę pracę pragnę wyrazić Ojcom Jezuitom szczególną podziękę.

Należy wszystko uczynić, aby wzrastający od koronacji kult Matki Bożej Pocieszenia potęgował się coraz bardziej, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży. Jest rzeczą ogromnej wagi, aby również młodzież przeżywała głęboko „misterium pocieszenia", jakie urzeczywistnia się w duszach ludzkich przez Matkę Boga.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 57 osób.

---

[5] Ks. Jan Tarnawski SJ – urodził się w 1904 r. Święcenia kapłańskie przyjął w 1937 r. Od 1960 r. był katechetą w Nowym Sączu.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał dobre przygotowanie dzieci i ofiarną pracę Księży Katechetów[6]. Ze względu na uczęszczanie dzieci do różnych szkół podstawowych mających zajęcia w różnym czasie, uczący Księża muszą szukać odpowiedniego czasu na katechezę i uczyć w małych zespołach, aby każdemu dziecku dać możność wzięcia udziału w nauce religii.

Ojcu Proboszczowi Franciszkowi Jaworowi dziękuję gorąco za gorliwe i odznaczające się umiłowaniem człowieka kierowanie parafią oraz za ducha harmonijnej współpracy z duchowieństwem diecezjalnym.

Dziękuję również Ojcu Superiorowi Stanisławowi Mardule[7] za troskę o chwałę Matki Bożej Pocieszenia w Jej nowosądeckim Sanktuarium.

Słowa podzięki kieruję także do wszystkich Ojców Jezuitów[8] za ich współpracę z Ojcem Proboszczem i Ojcem Superiorem dla dobra parafii i Sanktuarium. Raduje mnie rozpoczęta gorliwie na terenie parafii praca Sióstr Sodalicji św. Piotra Klawera.

Pasterzom parafii Św. Ducha i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienną nadprzyrodzoną pociechę, jaką Chrystus niesie nam przez Swoją Matkę.

Tarnów, 1 października 1972 r.
Nr OB.III-16/4/72.

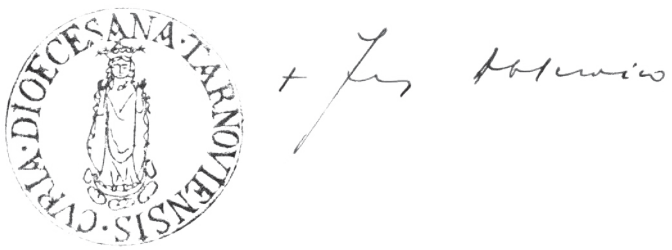

6 Katechetami byli: ks. Jan Tarnawski SJ i ks. Edmund Oleszczak SJ (od 1968 r.).

7 W protokole wizytacyjnym dla parafii pw. Ducha Świętego w Nowym Sączu nie odnotowano żadnych szczegółów dotyczących osoby ks. Stanisława Marduły SJ.

8 W domu zakonnym mieszkali jeszcze: ks. Franciszek Sąsiadek SJ, ks. Jan Skoczeń SJ i ks. Józef Zając SJ.

Dekret reformatorski
[119]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa[1] przeprowadzonej w dniach 17-18 III 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stanisława Wacha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Leopoldowi Bandurskiemu[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Pośredniczki Łask została erygowana w 1950 r. przez bpa Jana Stepę. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach (1921-1997) – s. Józefa i Wiktorii z d. Florek. Urodził się 15 XII 1921 r. w Nowym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 6 I 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Wietrzychowicach, Bieczu i Grybowie. W 1963 r. został mianowany wikariuszem, w 1967 r. wikariuszem adiutorem, zaś w 1971 r. proboszczem w Szczawnicy. W latach 1967-1992 pełnił obowiązki dziekana dekanatu krościeńskiego. Był też wizytatorem domów zakonnych sióstr sercanek w Bieczu i Krynicy oraz kapelanem sanatoriów szczawnickich. Po rezygnacji z probostwa w 1994 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 3 IX 1997 r.

4 Ks. Leopold Bandurski (1925-1986) – s. Stefana i Heleny z d. Dziubek. Urodził się 28 IV 1925 r. w Ciężkowicach k. Chrzanowa. Podczas okupacji kilka miesięcy walczył w szeregach partyzanckich, a potem przebywał w więzieniu. Święcenia kapłańskie przyjął 4 V 1952 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Kolbuszowej, Brzesku, Sędziszowie Małopolskim, Dąbrowie Tarnowskiej, Rzochowie, Lisiej Górze i Jodłowej. W latach 1972-1977 był administratorem i proboszczem w Szlachtowej, w latach 1977-1983 administratorem i proboszczem w Chotowej, w latach 1983-1986 administratorem i proboszczem w Zalasowej. Zmarł nagle 5 IV 1986 r. w czasie przygotowywania młodzieży do sakramentu bierzmowania.

Kościół parafialny, będący dawną cerkwią, znajduje się na ogół w dobrym stanie technicznym. Mury są zdrowe, dach pokryty blachą, w niektórych tylko partiach tynk wymaga uzupełnień, a blacha pomalowania. Na kościele winno się zainstalować odgromienie. Wodę dachową z rynien byłoby wskazane odprowadzić przy pomocy kanalizacji poza obręb cmentarza przykościelnego. Wokół kościoła należy położyć chodnik procesyjny oraz ułożyć przy murach zewnętrznych pas betonowy lub z łamanego kamienia. Ogrodzenie jest zbudowane ze sztachetów drewnianych, podczas gdy styl kościoła domaga się ogrodzenia kamiennego. Okna oraz kraty należy pomalować, a w przyszłości pomyśleć o oknach podwójnych. Przydałby się jeszcze drugi dzwon.

Wnętrze kościoła utrzymane jest bardzo czysto. Ksiądz Proboszcz własnoręcznie odmalował boazerię oraz zamierza odnowić polichromię, co jest bardzo wskazane. Przed przystąpieniem do odnowienia polichromii należy skryć pod tynkiem istniejącą instalację elektryczną. Konserwacji wymaga ikonostas, przynajmniej w niektórych swoich partiach. Ołtarz twarzą do ludu nie jest dostosowany do stylu kościoła. Na jego miejsce należałoby postawić bardziej odpowiedni. W małej salce za ołtarzem, zamienionej ostatnio na kapliczkę zimową, powinno się postawić odpowiedni ołtarzyk oraz zawiesić obrazy. Feretrony stojące na półkach przy ścianach należy przenieść za ołtarz.

Zakrystia nie ma odpowiedniego umeblowania. Wyposażenie jej jest ubogie, ale wystarczające. Kielichy wymagają pozłocenia. Naczynia na oleje św. winny być umieszczone w odpowiedniej kasecie.

Kościół w Jaworkach[5], gdzie w każdą niedzielę i święta odprawia się Mszę św., wymaga ustawicznej opieki. Przede wszystkim domaga się całkowitej wymiany gontów wieży i [na] dwu małych wieżyczkach. Potrzebne jest odprowadzenie wody dachowej do pobliskiego potoku. Należy zainstalować odgromienie. Ogrodzenie ostatnio zremontowane trzeba dokończyć od strony drogi oraz sprawić bramki. Na cmentarzu kościelnym winno się położyć chodnik procesyjny. Wnętrze jest utrzymane w dużym porządku.

---

5 Kościół pomocniczy pw. św. Jana Chrzciciela, dawna cerkiew greckokatolicka pw. Śmierci św. Jana Apostoła. Wybudowany w 1798 r. w miejsce poprzedniego drewnianego. Barokowy, z kamienia, otynkowany, kryty gontem.

Ołtarz twarzą do ludu winien być bardziej dostosowany do ikonostasu. Sam ikonostas wymaga już konserwacji. Ławki obok ołtarza głównego należy usunąć w inne miejsce. Okna i kraty trzeba pomalować. Chorągwie znajdujące się przy ławkach na przodzie kościoła, należałoby przesunąć do tyłu, by nie zasłaniały pięknego ikonostasu. To samo winno się zrobić ze świecznikiem i przenieść go na środek kościoła. Baldachim może mieć stosowne miejsce za ikonostasem. Zakrystia posiada stare umeblowanie, które jest w stanie przeróbki na bardziej dostosowane do przechowywania sprzętu i szat liturgicznych. Jej wyposażenie jest skromne.

Sale katechetyczne mieszczą się w Szlachtowej w starej szkole, który to budynek jest własnością parafii, oraz w Jaworkach na plebanii. Obydwa te budynki są mocno zniszczone. Dlatego należy przemyśleć znalezienie stosowniejszego pomieszczenia dla punktów katechetycznych.

Kancelaria parafialna mieści się w mieszkaniu prywatnym Księdza Proboszcza. Przy najbliższym remoncie plebanii należy znaleźć dla niej odpowiednie miejsce. Najlepszym miejscem na usytuowanie kancelarii wydaje się być pokój pomiędzy mieszkaniem Księdza Proboszcza a obecną jadalnią. Należy tylko powiększyć okna wychodzące na balkon oraz wprawić nowe drzwi. Umeblowanie kancelarii jest skromne. Winno się trochę przerobić szafę, w której mogłyby być przechowywane w sposób przepisowy wszystkie Księgi metrykalne i duszpasterskie. Księgi metrykalne są prowadzone czysto, starannie i na bieżąco. Całość akt winno się ułożyć według obowiązującego statutu kancelarii parafialnej. W najbliższym czasie należy zaprowadzić indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych i sporządzić spis chorych oraz założyć księgę ich zaopatrywania, księgę kazań niedzielnych, świątecznych, stanowych i rekolekcyjnych. Kronikę powinno się prowadzić na bieżąco. Sprawdzenia domaga się, czy poprzedni proboszcz zawarł umowy dzierżawne gruntu probostwa, które należałoby przedłożyć do zatwierdzenia w Kurii Diecezjalnej.

Plebania jest starym budynkiem drewnianym. Wymaga ona remontu, w szczególności jej dach. Potrzebna jest wymiana niektórych zbutwiałych krokiew. Ściany nie są całkowicie odeskowane, co należy uczynić w najbliższym czasie. Byłoby dobrze zaprowadzić wodę bieżącą oraz zainstalować urządzenia sanitarne.

Budynki gospodarcze znajdują się w lichym stanie. Stajnia i stodoła wymagają generalnego remontu. Najlepiej byłoby przebudować je pod jednym dachem, dostosowując do obecnych potrzeb parafii. Szopę-drewutnię należy rozebrać, a pomieszczenie na drzewo znaleźć przy stajni.

Budynek, w którym mieści się punkt katechetyczny, winno się raczej zremontować niż skazać go na rozebranie. Jest to wskazane z racji duszpasterskich. Można tam bowiem urządzić nie tylko punkt katechetyczny, ale również salę parafialną, względnie dwa, trzy pokoje, z których chętnie skorzystają wczasowicze w sezonie.

Plebania i budynek gospodarczy w Jaworkach są bardzo zniszczone. W tej chwili nie ma środków materialnych do przeprowadzenia ich remontu. Należy tylko dbać o stan ich dachów, aby przeciwdziałać zawilgoceniu.

Cmentarz grzebalny w Szlachtowej posiada ogrodzenie z kamienia, które ostatnio zostało wzmocnione. Należałoby je podnieść trochę wyżej od strony drogi i zaopatrzyć odpowiednią bramą.

Cmentarz w Jaworkach domaga się ogrodzenia. Prawdopodobnie mają go przejąć władze państwowe.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał wytrawną i gorliwą pracę katechizacyjną Księdza Proboszcza oraz dobre wiadomości i ukochanie nauki religii ze strony dzieci.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 36 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje żywe więzy parafian z Kościołem, na rozluźnienie których wpływa jednak dzisiejszy prąd laicyzacji. Na laicyzację parafia jest tym bardziej wystawiona, że przewijają się przez nią rzesze turystów z rozmaitych stron. Stąd zasadniczym zadaniem duszpasterskim staje się oddziaływanie, aby parafianie brali od tych przybyszów tylko dobro, a odrzucali zło moralne, jakie ze sobą oni przynoszą. W szczególności systematyczne duszpasterstwo młodzieży staje się nieodzowne dla osiągnięcia tego celu.

Ksiądz Proboszcz objął parafię niedawno, ale wnet zdobył sobie zaufanie parafian przez swoją postawę i inicjatywę duszpasterską, co pozwa-

la spodziewać się pięknych wyników jego duszpasterstwa w przyszłości. W szczególności pragnę podziękować Księdzu Proboszczowi za staranne przygotowanie wizytacji.

Pasterzowi i całej parafii S z l a c h t o w a gorąco błogosławię na szczęście płynące z miłości Boga i ludzi.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

Dekret reformatorski
[120]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Dąbrowa Tarnowska[1] przeprowadzonej w dniach 31 III – 3 IV 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Adama Nowaka[2] przesyła Ks. Proboszczowi Władysławowi Jakubiakowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny został wybudowany w latach powojennych. Jest odwodniony i ogrzewany przy pomocy pieców elektrycznych wolno

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Szkaplerznej została erygowana prawdopodobnie pod koniec XIII w. W 1973 r. należała do dekanatu dąbrowskiego. Także obecnie w dekanacie Dąbrowa Tarnowska.

2 Ks. Adam Nowak (1927-2020) – s. Józefa i Janiny z d. Jaśkiewicz. Urodził się 28 II 1927 r. w Rzędzianowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Łękach Górnych, Brzesku i Tarnowie (parafia katedralna). W latach 1954-1998 pełnił obowiązki diecezjalnego duszpasterza głuchoniemych. W latach 1960-1965 był prefektem w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie. W latach 1961-2000 wykładał duszpasterstwo głuchoniemych, język łaciński i historię Kościoła w Wyższym Seminarium Duchownym i w Instytucie Teologicznym w Tarnowie. W latach 1963-1991 był dyrektorem Biblioteki Wyższego Seminarium Duchownego, zaś w latach 1970-1988 dyrektorem Archiwum Diecezjalnego w Tarnowie. Zmarł 7 X 2020 r.

3 Ks. Władysław Jakubiak (1908-1983) – s. Walentego i Anny z d. Cież. Urodził się 25 III 1908 r. w Kasince Małej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1934 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Chełmie i Bochni. Administrował parafią Cikowice. W czasie okupacji został mianowany rektorem kościoła w Mszance. Następnie podjął obowiązki administratora (od 1943 r.) i proboszcza (od 1947 r.) w Dąbrowie Tarnowskiej. Od 1950 r. był dziekanem dekanatu dąbrowskiego. Ze względu na stan zdrowia w 1980 r. zrezygnował z probostwa i dziekaństwa. Zmarł 11 VIII 1983 r.

stojących na kościele, które niezbyt harmonizują z imponującym swoją wielkością wnętrzem świątyni.

Prezbiterium nie jest wykończone. Ołtarze główny i boczne są z marmuru, ale reszta jest prowizorycznie wyposażona. Tło z materiału czerwonego zawieszone pod krzyżem w prezbiterium nie jest odpowiednie. Należałoby sprawić odpowiedni postument pod tabernakulum, które winno być usytuowane wyżej niż obecnie. Lampki wieczne powinny być bardziej widoczne albo przez umieszczenie ich bliżej ołtarza, albo przez jaśniejsze światło. Brakuje odpowiedniej do stylu ołtarza ambonki.

Wnętrze kościoła (baptysterium, posadzka, ławki, konfesjonały, kinkiety, witraże, polichromia, organy) wymaga całościowego projektu realizowanego później etapami.

Na zewnątrz schody główne i do bocznych wejść winny być obłożone twardym kamieniem lub grysem. To samo dotyczy fundamentów i pewnych partii muru, stosownie do projektu. Należy ostatecznie ustalić z władzami miasta teren należny kościołowi oraz przeprowadzić jego ogrodzenie. Konieczna jest dzwonnica i dzwony, których parafia nie posiada.

Zakrystia jest częściowo umeblowana i posiada wystarczające wyposażenie. Niektóre kielichy i duża puszka wymagają pozłocenia.

Stary kościół parafialny[4] drewniany, zabytkowy, domaga się gwałtownie generalnego remontu. Wojewódzki Konserwator Zabytków pismem z dnia 15 III 1973 r. zwrócił się do Kurii Biskupiej, aby Kuria spowodowała podjęcie prac celem zabezpieczenia powyższego kościoła przed dewastacją. Również ogrodzenie starego kościoła wymaga poprawy. Sprawa ta nabiera wagi również z tego powodu, że w przyszłości może zaistnieć potrzeba utworzenia drugiej parafii przy tym kościele na skutek rozwoju miasta w jego kierunku. Remont starego kościoła napotyka na duże trudności natury materialnej, gdyż parafia z wielkim wysiłkiem wybudowała nowy kościół, zabiega o jego wyposażenie wewnętrzne i buduje nową plebanię, ale rozpoczęcie tego remontu jest nieodzowne.

[4] Kościół pomocniczy pw. Wszystkich Świętych, barokowy, drewniany, konstrukcji zrębowej, szalowany, kryty gontem i papą. Wybudowany w 1771 r.

Sale katechetyczne w liczbie siedmiu, cztery na miejscu i trzy w terenie, są troskliwie utrzymane. W przyszłości po zamieszkaniu księży na nowej plebanii będzie możliwe powiększenie ilości sal katechetycznych i jeszcze lepsze dostosowanie ich do nauki religii.

Kancelaria parafialna potrzebuje nowego umeblowania. Przede wszystkim jednak należy zaprowadzić nowy Statut kancelarii parafialnej. Konieczne jest uporządkowanie protokołów przedślubnych, zaprowadzenie *Status animarum*[5] metodą kartotekową, prowadzenie dokładniejszej kroniki parafialnej, założenie księgi różańca rodzinnego, księgi kapłanów pracujących w parafii oraz kapłanów i sióstr zakonnych z niej pochodzących. Należy sprawić odpowiednie registratory, dokonać należytego podziału na grupy akt i ściśle według nich prowadzić podręczne archiwum bieżące. Księgi metrykalne domagają się poprawy. Zakres pracy w kancelarii jest w tej chwili tak duży, że Ksiądz Proboszcz przy równoczesnych obowiązkach dziekańskich i zajęciach związanych z budową plebanii i wyposażeniem kościoła nie jest w stanie podołać wszystkiemu. Dlatego poleca się zaangażować na pewien czas Siostrę zakonną, która zajmie się koniecznym uporządkowaniem kancelarii.

Plebania stara, zabytkowa, wymaga remontu, szczególnie odnośnie [do] fundamentów. Remont ten jest wskazany choćby z tych względów, że będzie ona pomieszczeniem dla sal katechetycznych. Piękny ogród i całe otoczenie starej plebanii jest ogrodzone siatką na drewnianych słupkach, które są już zniszczone. Dlatego siatkę winno się wyciągnąć na słupkach metalowych i często ją konserwować.

Plebania nowa znajduje się w budowie, która zbliża się już ku końcowi. Zamieszkanie na niej w niedługim czasie wszystkich Księży wpłynie korzystnie na warunki ich życia i pracy.

Wikarówka jest budynkiem starym i wymaga również remontu. Jej otoczenie powinno być ogrodzone.

---

5 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Organistówka znajduje się w możliwym stanie. Należy również ją ogrodzić, tym bardziej, że w sąsiedztwie organista wybudował dom prywatny. Chodzi o to, aby w przyszłości uniknąć możliwych na tym tle nieporozumień.

Budynki gospodarcze znajdują się w złym stanie i nie nadają się do remontu. Należałoby koniecznie przystąpić do budowy nowej stodoły i stajni pod jednym dachem, dostosowując je do obecnych potrzeb. Przy budowie tych budynków winno się uwzględnić garaż i magazyn, które to pomieszczenia w razie potrzeby mogłyby się stać salami katechetycznymi. Całość gospodarstwa winna być ogrodzona.

Cmentarz grzebalny, ostatnio powiększony, jest własnością parafii. Wymaga on ogrodzenia. Zniszczona już kostnica mogłaby stać się powodem do wystąpienia o pozwolenie na budowę kaplicy cmentarnej. Wiernych należy zachęcić do większej troski o wygląd mogił.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał umiejętną i gorliwą pracę Księży Katechetów i Sióstr Katechetek, dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży oraz zainteresowanie katechezą ze strony rodzin. Na podkreślenie zasługuje ofiarna i pełna inicjatywy praca Księdza Józefa Przybycienia[6] nad młodzieżą szkół średnich, zwłaszcza w ramach dzieła powołań.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 189 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje jej duże przywiązanie do kościoła i podatność na oddziaływanie kapłańskie. Nacisk należy położyć na systematyczne duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej na miejscu i w wioskach należących do parafii, ze szczególnym uwzględnieniem przygotowania do życia w małżeństwie i rodzinie.

Parafia jest zbyt rozległa, aby można zaradzić jej dzisiejszym potrzebom duszpasterskim. Dlatego należy dążyć do jej podziału, a zwłaszcza do tego, aby [w] Gruszowie Wielkim powstała samodzielna placówka duszpasterska.

---

[6] Ks. Józef Przybycień (1937-2014) – s. Jana i Eleonory z d. Dudek. Urodził się 13 I 1937 r. w Dominikowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1961 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Szczurowej i Dąbrowie Tarnowskiej (od 1963 r.), gdzie przez wiele lat był katechetą szkół średnich. W 1980 r. został mianowany proboszczem w Szczucinie. Po przejściu na emeryturę w 2007 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 29 VIII 2014 r.

Do historii parafii przejdzie niewątpliwie, jako jej chlubna karta, budowa nowej świątyni, której zamierzona wielkość zdawała się przekraczać możliwości parafian. Budowa ta niezwykle trudna została przeprowadzona dzięki wielkiej energii, zaparciu się i poświęceniu Księdza Prałata Władysława Jakubiaka, za co Księdzu Proboszczowi należy się głębokie uznanie. Dziękuję również Księdzu Prałatowi za owoce wieloletniej pracy duszpasterskiej przynoszone w cierpliwości.

Słowa podzięki kieruję do Księży Katechetów: Józefa Przybycienia, Stanisława Kosydara[7] i Mieczysława Wajdy[8] za harmonijną współpracę z Księdzem Proboszczem dla dobra dusz.

Dziękuję również Siostrom Szarytkom i Siostrom Służebniczkom za ich duży wkład w życie parafialne.

Pasterzom i całej parafii Dąbrowa Tarnowska z całego serca błogosławię na pokonywanie wszelkich trudności mocą Chrystusowego krzyża.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-7/15/74.

7 Ks. Stanisław Kosydar (1934-1994) – s. Kazimierza i Marii z d. Miąso. Urodził się 2 I 1934 r. w Ropczycach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Lubczy, Zaborowie, Zasowie, Starym Sączu, Dąbrowie Tarnowskiej (1969-1974), Chorzelowie i Barcicach. W 1977 r. wstąpił do Kongregacji św. Filipa Neri w Gostyniu. W 1981 r. wrócił do diecezji i został skierowany do pomocy duszpasterskiej w Wilczyskach. W 1984 r. został mianowany proboszczem w Przydonicy. Zmarł nagle 10 IX 1994 r.

8 Ks. Mieczysław Wajda (1938-2002) – s. Antoniego i Anny z d. Nicpońska. Urodził się 15 X 1938 r. w Starym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1963 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Dobrkowie, Dębicy, Dąbrowie Tarnowskiej (1970-1975), Trzcianie k. Bochni, Radłowie i Ochotnicy Dolnej. W 1981 r. został mianowany wikariuszem ekonomem i proboszczem w Woli Mędrzechowskiej. Od 1989 r. był proboszczem w Otfinowie. Zmarł 25 I 2002 r.

Dekret reformatorski
[121]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Słupiec[1] przeprowadzonej w dniach 16-17 VI 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Mariana Bracha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Henrykowi Kozdrój[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny nowy, okazały, zbudowany z cegły i kamienia w przeciągu ostatnich czterech lat, został konsekrowany w dniu wizytacji kanonicznej 17 czerwca.

Oczekuje on na wyposażenie wewnętrzne, które powinno być realizowane etapami, ale według całościowego planu zatwierdzonego przez Kurię Biskupią.

Zewnętrzne otoczenie kościoła wymaga również zaprojektowanego urządzenia.

---

1 Parafia pw. Trójcy Przenajświętszej została erygowana w 1623 r. przez bpa Marcina II Szyszkowskiego, księcia siewierskiego i biskupa krakowskiego. W 1973 r. należała do dekanatu szczucińskiego. Także obecnie w dekanacie Szczucin.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Marian Brach – zob. dekret reformatorski 107 po wizytacji kanonicznej parafii Szczucin.

4 Ks. Henryk Kozdrój (1921-1997) – s. Józefa i Stefanii z d. Osiecka. Urodził się 7 III 1921 r. w Jurkowie k. Czchowa. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Dębnie, Zaborowie i Łososinie Dolnej. W 1959 r. został mianowany proboszczem w Słupcu. Po rezygnacji z probostwa w 1994 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 30 X 1997 r.

Zakrystia domaga się odpowiedniego umeblowania oraz zaopatrzenia w większą ilość szat liturgicznych, które należy troskliwie przechowywać.

Sala katechetyczna znajdzie bardzo odpowiednie pomieszczenie przy nowym kościele.

Kancelaria parafialna jest niezorganizowana. Wymaga ona przede wszystkim wprowadzenia nowego statutu. Należy sporządzić kopie metryk i przesłać je do Kurii, umieszczać adnotacje w protokołach przedślubnych o wysłaniu *Ne temere*[5] wraz z podaniem liczby porządkowej z dziennika podawczego, założyć indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych, zaślubionych i zmarłych, sporządzić *Status animarum*[6], prowadzić na bieżąco księgę ogłoszeń parafialnych, wprowadzić księgi: bierzmowanych, kazań niedzielnych, świątecznych i stanowych, zaopatrywań chorych, trzeźwości, różańca rodzinnego i róż, postarać się o mapki katastralne i sporządzić inwentarz oraz zawrzeć umowę o pracę z pracownikami kościelnymi i plebańskimi, których wypłaty pensji powinno się zapisywać w odpowiednim zeszycie wraz z potwierdzeniem odbioru.

Plebania wymaga pewnych remontów. Byłoby wskazane jej przebudowanie z dostosowaniem do otoczenia pięknej świątyni.

Budynki gospodarcze znajdują się w możliwym stanie technicznym. Ich otoczenie wymaga większej troski i należytego ogrodzenia.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. W przyszłości winno się go ogrodzić w całości i dostosować powyższe ogrodzenie do nowoczesnej architektury sąsiedniego kościoła. Należy uporządkować aleję i pilnować porządku w kopaniu mogił, a wiernych zachęcać do troski o ich wygląd.

---

5 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

6 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał gorliwą pracę katechizacyjną Księdza Proboszcza, mimo pracochłonnej budowy kościoła i dobre oraz bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 75 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą i przywiązaniem wiernych do kościoła, wyrazem czego stała się budowa nowej, pięknej świątyni. Za wielki wkład pracy i ofiary w budowę świątyni parafialnej należy się parafianom Słupca głębokie uznanie. Na szczególne uznanie zasłużył Ksiądz Proboszcz, który w mury nowej świątyni włożył swój wielki wysiłek kapłański, fachową wiedzę i umiejętność kierowania budową oraz angażowania w nią dobrej woli ludzkiej.

Duszpasterstwo parafii domaga się wszechstronnej i wiernej realizacji diecezjalnych poleceń, zwłaszcza na odcinku pracy nad ministrantami i lektorami, odnośnie [do] systematycznych kursów przedmałżeńskich i w dziedzinie poradnictwa rodzinnego oraz opieki charytatywnej. Takie duszpasterstwo jest tym bardziej potrzebne, że parafii coraz bardziej zagrażają wpływy laicyzmu.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za gorliwy wkład w budowę nowej świątyni i ojcowską postawę wobec parafian i życzę pomyślnego wykończenia nowego kościoła przy równoczesnym rozkwicie duszpasterstwa parafialnego.

Pasterzowi i całej parafii Słupiec z całego serca błogosławię na radość płynącą z żywej wiary w Trójcę Przenajświętszą, która jest jej Patronem.

Tarnów, 12 marca 1974 r.
Nr OB.III-22/16/74.

Dekret reformatorski
[122]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szczawnica[1] przeprowadzonej w dniach 28-30 IV 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Wachowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany znajduje się w dobrym stanie technicznym. Jest ogrzany, odwodniony i odgromiony. Ostatnio została odnowiona jego polichromia i sprawiono do niego nowe ławki. Prezbiterium posiada prowizoryczne urządzenie. Należałoby przygotować konkretny projekt jego wystroju. Dwa ołtarze – P[ana] Jezusa Miłosiernego i św. Antoniego winno się usunąć z kościoła jako nieestetyczne i niepotrzebne. Dla figury św. Antoniego można znaleźć miejsce na filarze, gdzie znajduje się obecnie jego ołtarzyk. Zegar stojący przy ambonie byłoby dobrze przesunąć w inne miejsce. Ławki ustawione w okolicy ambony szpecą wnętrze kościoła swoją wielkością. Byłoby wskazane sprawić na ich miejsce nowe, dostosowane do pozostałych. To samo dotyczy innych starych mebli, np. klęczników. Byłoby

---

1 Parafia pw. św. Wojciecha Biskupa i Męczennika została erygowana ok. 1350 r. Bp Piotr Tomicki, podkanclerzy koronny i biskup krakowski, w 1529 r. przyłączył ją do parafii Krościenko. Bp Ignacy Łobos w 1889 r. przywrócił jej prawa parafialne. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach – zob. dekret reformatorski 119 po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa.

wskazane sprawienie jeszcze nowych, co najmniej trzech konfesjonałów. Baldachim stojący w kaplicy nad chrzcielnicą, w okresie gdy nie jest używany, powinien być przechowywany w innym miejscu, np. w zakrystii nad szafami lub nawet w domu parafialnym. Przygotowuje się obecnie obrazy Drogi Krzyżowej, gdyż dotychczasowe są oleodrukami[4].

Na zewnątrz położono ostatnio szlachetny tynk (terrabonę)[5] na wieży. Praca ta została wykonana bardzo starannie. W przyszłości podobny tynk winno się położyć na całych ścianach wewnętrznych kościoła, gdyż obecne tynki są poważnie zniszczone. Dach jest w dobrym stanie. Ogrodzenie również. Byłoby potrzebne położenie pasa betonowego ze spadem wokół murów kościoła. Pochwały godny jest plan Księdza Proboszcza zagospodarowania terenu od strony głównego wejścia w typie małej architektury.

Zakrystie dwie – są bardzo dobrze zaopatrzone w szaty i naczynia liturgiczne. Obydwie potrzebują nowego umeblowania dostosowanego do niewielkiego metrażu.

Kaplica w parku[6] jest w dobrym stanie. Tu można by umieścić kiedyś resztę ławek z kościoła.

Kaplica na starym cmentarzu[7] wymaga wewnętrznego remontu. Na zewnątrz jest dobrze utrzymana.

Kaplica na Sewerynówce[8], kryta gontem, jest w dobrym stanie. Nowego gontu potrzebuje tylko niewielka wieżyczka sygnaturka.

Sale katechetyczne znajdują się w Domu parafialnym. Jest ich trzy dla dzieci szkolnych i jedna dla przedszkolnych. Wszystkie są dobrze urządzone i wyposażone.

---

4 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

5 Terrabona (terabona, tarabona, tarrabona) – tynk mineralny naturalny bez dodatków chemicznych.

6 Informacja może dotyczyć dwóch kaplic: w parku górnym pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, murowana, wybudowana w 1846 r. lub w parku dolnym pw. Matki Boskiej Częstochowskiej, murowana, w kształcie rotundy, wybudowana w połowie XIX w.

7 Kaplica pw. Zmartwychwstania Pana Jezusa, murowana, wybudowana w 1860 r.

8 Kaplica pw. Matki Boskiej Wniebowziętej, drewniana, wybudowana ok. 1925 r.

Kancelaria parafialna posiada wydzielony lokal ze swobodnym dojściem. Prowadzona jest bardzo sumiennie według nowego Statutu. W przyszłości na nowej plebanii będzie potrzebne jej nowe umeblowanie.

Plebania jest starym budynkiem z drzewa, który winno się ustawicznie konserwować. Po wizytacji kanonicznej parafia przystępuje do budowy nowej plebanii.

Dom parafialny jest dobrze utrzymany. Spełnia on wielką rolę w duszpasterstwie parafii nie tylko przez cztery sale katechetyczne, ale także przez piękną, dużą salę-kaplicę. Kaplica ta jest dobrze urządzona.

Budynki gospodarcze przedstawiają się dobrze. Ponieważ nie prowadzi się żadnego gospodarstwa, zamieniono je na garaże i składy różnych materiałów.

Cmentarz grzebalny znajduje się pod zarządem miejskim. Groby są utrzymane czysto.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał bardzo solidną i umiejętną pracę Księży Katechetów oraz dobre i bardzo dobre wiadomości religijne dzieci i młodzieży. Na podkreślenie zasługuje dobrze zorganizowana w parafii katecheza dzieci przedszkolnych.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 90 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje tradycyjne przywiązanie wiernych do Kościoła, przy równocześnie wzrastającym wpływie laicyzmu, co znajduje wyraz w pijaństwie, swobodzie obyczajowej, zwłaszcza młodzieży, zaniedbywaniu obowiązków niedzielnej Mszy św. i spowiedzi wielkanocnej. Niewątpliwie na stan religijno-moralny oddziałują ujemnie rodziny napływowe, nie zawsze reprezentujące odpowiedni poziom religijno-moralny, oraz ruch wczasowo-turystyczny, jakkolwiek nie brak także kuracjuszy i turystów, którzy w czasie swojego pobytu w Szczawnicy dają dobry przykład uświadomienia i życia chrześcijańskiego.

Duszpasterstwo nie jest łatwe, gdyż musi uwzględnić potrzeby zarówno stałych parafian, jak i przebywających wczasowiczów. Należy się uznanie Księdzu Proboszczowi za to, że posiada właściwą wizję potrzeb parafii i roztropnie oraz ofiarnie stara się im wychodzić naprzeciw, pokonując niełatwe trudności. Szczególny nacisk należy położyć na duszpasterstwo młodzieży

pozaszkolnej, by ją ustrzec przed złymi wpływami specyficznego środowiska oraz na rozbudzenie i ożywienie akcji poradnictwa rodzinnego.

Księdzu Jubilatowi Michałowi Matrasowi[9] dziękuję za wieloletni gorliwy wkład w życie parafii w Szczawnicy.

Słowa szczególnej podzięki kieruję do Księdza Proboszcza Stanisława Wacha za Jego bardzo systematyczną, taktowną i cierpliwą pracę duszpasterską oraz za godne reprezentowanie diecezji wobec kapłanów i świeckich przybywających do Szczawnicy z rozmaitych stron Polski i świata.

Podziękowanie należy się również Księżom Katechetom: Romanowi Wójcikowi[10] i Janowi Augustynowi[11] za ich zgodną i gorliwą współpracę z Księdzem Proboszczem.

Dziękuję także Siostrom Służebniczkom Starowiejskim za ich zaangażowanie w życie parafialne.

Pasterzom i całej parafii szczawnickiej z serca błogosławię na codzienną wierność niezmiennym zasadom naszej wiary wśród zmiennego świata.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

9 Ks. Michał Matras (1895-1977) – s. Franciszka i Marianny z d. Kulpa. Urodził się 8 IX 1895 r. w Czarnym Potoku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1918 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Rzochowie i Krościenku n. Dunajcem. W 1924 r. został administratorem i proboszczem w Szczawnicy. Podczas okupacji działał w konspiracji, organizując ucieczki poszukiwanym działaczom podziemia i ukrywając Żydów. Dwukrotnie więziony i zwalniany, maltretowany w osławionej katowni Podhala „Palace" w Zakopanem i tarnowskim więzieniu. W 1941 r. wysłany do Oświęcimia, w 1942 r. do Dachau. Głodzony, bity, poddawany eksperymentom malarycznym. Przeżył obozową gehennę i w 1945 r. powrócił do Szczawnicy. W 1967 r. zrezygnował z probostwa. Pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 25 X 1977 r.

10 Ks. Roman Wójcik – urodził się 25 VIII 1931 r. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1956 r. Od 2001 r. rezyduje w parafii pw. Świętej Trójcy w Łęgu Tarnowskim.

11 Ks. Jan Augustyn – urodził się 22 V 1938 r. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1962 r. Od 2008 r. rezyduje w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie.

Dekret reformatorski
[123]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Pilzno[1] przeprowadzonej w dniach 19 i 21 V 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Jana Mleczki[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Julianowi Galasowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany w stylu gotyckim, jest zabytkowy i jako taki został poddany w ostatnich latach troskliwej i fachowej konserwacji. W obecnej chwili w remoncie znajdują się jego mury. Duże pęknięcia muru są zalewane specjalną zaprawą pod nadzorem eksperta. W ten sposób zakończono już remont wieży i północnej ściany. Na podobny zabieg ocze-

1 Parafia pw. św. Jana Chrzciciela została prawdopodobnie erygowana w 1354 r. Kard. Bernard Maciejowski wyniósł tutejsze probostwo do godności prepozytury i erygował przy nim kolegium mansjonarzy. W 1973 r. należała do dekanatu pilzneńskiego. Także obecnie w dekanacie Pilzno.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Jan Mleczko (1914-1990) – s. Władysława i Józefy z d. Niemiec. Urodził się 20 X 1914 r. w Łysej Górze. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz, a następnie katecheta pracował w Gorlicach. W 1951 r. został mianowany katechetą, w 1955 r. administratorem i w 1958 r. proboszczem w Jodłowej. W latach 1961-1985 pełnił obowiązki dziekana dekanatu pilzneńskiego. Zmarł nagle 19 IV 1990 r.

4 Ks. Julian Galas (1930-2015) – s. Józefa i Marii. Urodził się 30 VIII 1930 r. w Zakliczynie. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Przyszowej, Nowym Sączu i Ropczycach. W 1966 r. został mianowany wikariuszem, a w 1970 r. proboszczem w Pilznie. Po przejściu na emeryturę w 2000 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 19 III 2015 r.

kują ściana południowa i absyda. Naprawy wymaga też ściana przylegająca do zakrystii. Należałoby wymienić w niej zepsutą cegłę oraz zabezpieczyć ją w całości. Zaleca się omówić z władzami konserwatorskimi zmianę rynien, gdyż obecne żygulice[5] niszczą bardzo ściany przez odbijanie wody od dachu. Wszystkie drzwi wymagają wymiany, w oparciu o rysunki zatwierdzone przez Kurię Diecezjalną.

Po zakończeniu prac zabezpieczających należy opracować plan urządzenia całego wnętrza. Wnętrze oczekuje na odnowienie, gdyż istniejąca polichromia ornamentalna i figuralna jest znacznie przyniszczona. Przed odnowieniem polichromii należy skryć pod tynk wszelkie instalacje. Potrzebne są nowe ławki w miejsce starych i nieodpowiednich. Między ławki dębowe należy wstawić podobne do nich, usuwając obecne nieodpowiednie, a wokół ścian położyć stylową boazerię.

Prezbiterium domaga się urządzenia według nowych przepisów liturgii z trwałych materiałów według projektu zatwierdzonego przez Kurię Diecezjalną. Zabytkową figurę Matki Bożej byłoby dobrze umieścić w małej kapliczce, w której znajduje się oleodruk[6] św. Teresy. Potrzebny jest nowy organ, przy czym obecny należy zachować jako zabytkowy. Wszystkie feretrony trzeba umieścić w kapliczce św. Sebastiana, a chorągwie pod ścianą chóru. Potrzebny jest nowy, mniejszy katafalk, którego nie powinno umieszczać się w przedsionku. Kaloryfery gazowe, przy pomocy których jest ogrzany kościół, należy pokryć odpowiednią estetyczną kratą.

Zakrystia jest dobrze urządzona i wyposażona. Byłoby wskazane zabudowanie jej ściany północnej dużymi i jednolitymi szafami z pomieszczeniem na *lavabo*[7], świece, stroje ministranckie itp., usuwając wszystkie szafy pojedyncze i inne zbędne meble. Byłoby dobrze oddzielić część zakrystii na przejście, wybudowawszy w tym celu ściankę z desek dębowych lub modrzewiowych.

---

5 Mowa o rzygaczach (gargulcach) – ozdobnych zakończeniach wylotów rynien dachowych, z których woda deszczowa ma swobodny odpływ wodospadowy.

6 Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

7 *Lavabo* (łac. *lavare* – obmywać) – obrzęd obmycia rąk. Tutaj w znaczeniu specjalnego miejsca służącego do obmywania rąk.

Na terenie parafii znajduje się kościół oo. Karmelitów Trzewiczkowych, pw. Matki Bożej Pocieszenia[8]. Drugi kościół rektoralny oo. Karmelitów znajduje się w Lipinach[9].

Sale katechetyczne w liczbie pięciu, trzy w domu parafialnym, jedna w Strzegocinach i jedna w Słotowej, są dobrze urządzone.

Kancelaria parafialna potrzebuje nowych mebli. Jej agendy są prowadzone na bieżąco i starannie. Dokończenia wymaga indeks do ksiąg urodzonych. Należy też założyć kartotekowy *Status animarum*[10], do którego już jest przygotowany materiał. Sprawę Mszy św. fundacyjnych trzeba załatwić definitywnie w Kurii Diecezjalnej.

Plebania murowana znajduje się w dobrym stanie technicznym i posiada urządzenia sanitarne z wodą bieżącą. Trochę wilgoci w ścianach winno się usuną przez instalację centralnego ogrzewania w całej plebanii, ewentualnie przez podcięcie ścian.

Wikarówka jest w dobrym stanie.

Dom parafialny jest zadbany, a jego duża sala znajduje się w remoncie. Tylko ściana od ulicy prowadzącej do kościoła domaga się odwilgocenia.

Budynki gospodarcze znajdują się w dużej odległości od plebanii. Stodoła jest dobra, stajnia natomiast bardzo licha. Dlatego trzeba przemyśleć ewentualną sprzedaż obecnych zabudowań i ograniczenie się tylko do budynku przy plebanii. Ogród od ulicy Rzeszowskiej powinno się ogrodzić siatką.

Cmentarz grzebalny wymaga poszerzenia i uzupełnienia żywopłotowego. Wiernych trzeba zachęcać do większej troski o wygląd mogił.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał doskonałą organizację oraz wytrawne i gorliwe nauczanie ze strony Księdza Proboszcza i jego współpracowników i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Słabo wypadła katechizacja dzieci w Lipinach, czemu należy zaradzić w przyszłości.

---

8 Kościół augustianów fundacji króla Władysława Jagiełły z 1403 r., przekazany karmelitom w 1841 r.

9 Kaplica pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Lipinach, wybudowana w 1905 r.

10 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Na pochwałę zasługuje wysoki poziom zaangażowania dzieci i młodzieży w służbę ołtarza i scholę śpiewu liturgicznego, której wykonawstwo posiada znamiona prawdziwego artyzmu.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 148 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje żywą wiarę i przywiązanie do Kościoła ogółu wiernych przy równoczesnych wadach jak pijaństwo, zawiść i plotkarstwo.

Należy podkreślić wyjątkową manifestację wiary, jaka miała miejsce w czasie wizytacji ze strony młodzieży pozaszkolnej i pracującej. Było to na pewno wynikiem wytrawnie i systematycznie prowadzonego przez kapłanów duszpasterstwa młodzieży pozaszkolnej nie tylko na miejscu, lecz również we wsiach należących do parafii.

Należy spodziewać się, że duszpasterstwo młodzieży prowadzone dalej w ten sposób wpłynie zasadniczo na prawdziwe Boże i chrześcijańskie oblicze parafii.

Potrzebą duszpasterską staje się utworzenie nowych punktów sakralnych w Bielowach i w Słotowej. Szczególnie w Słotowej powinna powstać w niedalekiej przyszłości samodzielna placówka duszpasterska.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za doskonałe na wszystkich odcinkach przygotowanie wizytacji, a zwłaszcza za całość roztropnej, taktownej i gorliwej pracy duszpasterskiej, która w ciągu trzech lat przyniosła wiele pięknych owoców.

Dziękuję również Księdzu Stanisławowi Pazdanowi[11] za jego rzetelną i inwencyjną pracę kapłańską, zwłaszcza na odcinku duszpasterstwa młodzieży oraz Księdzu Stanisławowi Dziekanowi[12] za wzorową współpracę z Księdzem Proboszczem.

---

[11] Ks. Stanisław Pazdan – urodził się 31 X 1937 r. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1961 r. Od 2019 r. przebywa w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie.

[12] Ks. Stanisław Dziekan – urodził się 3 XI 1948 r. Święcenia kapłańskie przyjął 28 V 1972 r. Od 2013 r. rezyduje w parafii pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Barcicach.

Wyrazy wdzięczności kieruję również do Sióstr Służebniczek za ich wkład w życie parafialne.

Pasterzom i Wiernym parafii Pilzneńskiej z całego serca błogosławię na szczęście płynące z codziennego budowania Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-17/14/74.

Dekret reformatorski
[124]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Ochotnica Dolna[1] przeprowadzonej w dniach 30-31 V 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stanisława Wacha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Wojciechowi Zygmuntowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zbudowany z drzewa w XIX w. znajduje się w dobrym stanie technicznym. Jest odgromiony i odwodniony. Byłoby dobrze ująć wodę dachową i odprowadzić ją do rzeki. Należy konserwować mur ogrodzeniowy, zwłaszcza jego tynki. Plac wokół kościoła został niedawno bardzo estetycznie urządzony i wyposażony w piękny ołtarz polowy i figurę Matki Bożej.

---

1 Parafia pw. Znalezienia Krzyża Świętego została erygowana 10 V 1925 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach – zob. dekret reformatorski 119 po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa.

4 Ks. Wojciech Zygmunt (1911-2002) – s. Jana i Marii z d. Plata. Urodził się 5 III 1911 r. w Gaboniu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1935 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Moszczenicy, Szczawnicy i Przyszowej. Od 1942 r. był administratorem w Szczawnicy, od 1945 r. proboszczem w Żegiestowie. Po urlopie w latach 1949-1953 podjął obowiązki proboszcza w Ochotnicy Dolnej. Na emeryturę przeszedł w 1981 r. Pozostał w parafii w charakterze rezydenta. W 1985 r. przeniósł się do Woli Mędrzechowskiej. W 1997 r. zamieszkał w Domu Opieki Społecznej w Kupieninie. Zmarł 6 VIII 2002 r.

Wnętrze otrzyma wkrótce instalację elektryczną, przy zakładaniu której winno się czuwać nad estetycznym jej wykonaniem i zachowaniem polichromii. Ołtarz główny należy oświetlić reflektorami, usuwając żarówki wokół obrazu. Kinkiety winny być dostosowane do drewnianego charakteru kościoła. Poleca się podjęcie starań o jego ogrzewanie. W tym celu należałoby wykonać pewne prace przygotowawcze, w szczególności ocieplić podłogę i dać podwójne okna. Do bocznych kaplic przydałyby się przeszklone, wahadłowe drzwi. Należy zainstalować urządzenia głośnikowe. Potrzebne są również przynajmniej dwa nowe konfesjonały.

Zakrystia obszerna jest wystarczająco wyposażona. Niektóre kielichy trzeba pozłocić, a ornaty poprawić. W przyszłości należy sprawić do zakrystii nową komodę.

Kaplica publiczna w Domu parafialnym[5], gdzie odprawiają się nabożeństwa stanowe i ogólne w zimie podczas mrozów, jest dobrze utrzymana i ogrzewana.

Sale katechetyczne, jedna na miejscu i cztery w przysiółkach: Brysiówka, Młynne, Gorcowe i Skrodne, są wystarczająco urządzone.

Kancelaria parafialna usytuowana w dostępnym miejscu, posiada wystarczające umeblowanie. Wszystkie księgi prowadzone są na bieżąco i zasadniczo według nowego Statutu. Do protokołów badania narzeczonych należy wpisywać zawiadomienie o ślubie (*Ne temere*)[6] z bieżącym numerem według dziennika podawczego. Żywe róże różańca św. są spisane na kartkach w sposób interesujący, pod tytułami różnych świąt i tajemnic Maryjnych. W przyszłości trzeba powyższe róże wpisać do osobnej księgi. Uporządkowania domaga się archiwum. Należy także zawrzeć umowy z organistą i kościelnym, zatwierdzając je w Kurii Diecezjalnej.

---

5 Kaplica mszalna, wybudowana w 1958 r.

6 *Ne temere* – dekret Kongregacji Soboru z 2 VIII 1907 r., w którym ustawodawca polecił proboszczowi parafii, gdzie został zawarty sakramentalny związek małżeński, odnotowanie tego faktu w księdze ochrzczonych (w art. 9 § 2). Jeśli małżonek zawarł małżeństwo poza parafią swojego chrztu, proboszcz miejsca zawarcia małżeństwa ma obowiązek przesłać jak najszybciej zawiadomienie o tym fakcie do proboszcza miejsca chrztu (kan. 1122 § 2 KPK/83). Ponieważ praktyka ta została wprowadzona drogą ww. dekretu, w języku potocznym przez *Ne temere* rozumie się zawiadomienie o zawartym małżeństwie przesyłane do proboszcza miejsca chrztu małżonka.

Plebania jest w dobrym stanie. Ostatnio została odnowiona zewnątrz i wewnątrz. Posiada wodę bieżącą i urządzenia sanitarne. W łazience należy zainstalować jeszcze umywalkę i położyć posadzkę lastriko[7] lub tarrakotę[8].

Dom parafialny niedawno zbudowany z drzewa, znajduje się w dobrym stanie. Początkowo był pomyślany jako dom rekolekcyjny. Obecnie mieści się w nim duża kaplica, sala katechetyczna oraz mieszkanie dwupokojowe dla Księdza Katechety. Nad wejściem do mieszkania Księdza Katechety winno się zbudować zadaszenie, względnie, co byłoby lepsze, mały ganek, przedsionek. Na poddaszu jest miejsce na wiele pokoi, ale parafia nie ma funduszów, by je zbudować i urządzić. Gdyby to nastąpiło, byłoby wówczas miejsce na różne grupowe spotkania duszpasterskie, tym bardziej, że do Ochotnicy jest obecnie dość łatwy dostęp.

Budynek gospodarczy potrzebuje remontu, zwłaszcza jego dach. Przy okazji remontu należałoby zbudować szopę od strony ogrodu potrzebną na liście (ściółkę itp.).

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. Obecnie równa się jego teren, po czym należy zrealizować zaplanowaną aleję.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał umiejętną pracę katechizacyjną ze strony Kapłanów oraz dobre i bardzo dobre wiadomości dzieci i młodzieży.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 78 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywiołowym przywiązaniem do religii i Kościoła, typowym dla góralskiej ludności, przy równoczesnych wadach, jak wzmagające się niestety pijaństwo i zawiści sąsiedzkie. W centrum duszpasterstwa należy umieścić akcję trzeźwościową, wychowując zwłaszcza młodzież do rozrywki i zabawy bez nadużyć alkoholowych. Powyższa akcja winna wiązać się z systematycznym duszpasterstwem młodzieżowym prowadzonym we wszystkich wsiach.

---

7 Lastryko (lastrico) – sztuczny kamień produkowany z twardej skały (najczęściej grysu bazaltowego lub marmurowego) i białego cementu.

8 Terakota – materiał ceramiczny z wypalonej i utwardzonej gliny, niepokrytej szkliwem.

Potrzebne jest w parafii rozbudowanie katechizacji dzieci przedszkolnych.

Z parafii Ochotnicy wyszło w ostatnich latach wiele sióstr zakonnych, które bardzo pożytecznie pracują w rozmaitych miejscach rozsianych po całej Polsce. Byłoby rzeczą sprawiedliwą, gdyby w Ochotnicy Dolnej powstał dom Sióstr zakonnych, które na pewno miałyby wielki wkład w życie parafialne, a zwłaszcza w duszpasterstwo dzieci i młodzieży. Odnosi się to szczególnie do Zgromadzenia Sióstr Szarytek, które zawdzięczają Ochotnicy tak wiele dobrych powołań zakonnych w ostatnich latach.

Parafia jest bardzo rozległa. Dlatego należy dążyć do wybudowania kaplic dojazdowych, zwłaszcza w najbliższym czasie w Młynnym, a także w Gorcowem i Skrodnem.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za przepojoną duchem ojcowskim i duchem wyrzeczenia pracę duszpasterską w niełatwych górskich warunkach.

Dziękuję również Ks. Stanisławowi [sic!] Pachowi[9] za zgodną, gorliwą i pełną pogody współpracę z Księdzem Proboszczem dla dobra dusz.

Pasterzom i całej parafii Ochotnicy z całego serca błogosławię na radość płynącą z chwalenia Boga w każdej chwili życia.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

[9] Ks. Kazimierz Pach – urodził się 1 I 1936 r. Święcenia kapłańskie przyjął 18 I 1959 r. Od 2006 r. rezyduje w parafii pw. Przemienienia Pańskiego i Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Kamienicy.

Dekret reformatorski
[125]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Krościenko[1], przeprowadzonej w dniach 2-3 VI 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stanisława Wacha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Bronisławowi Krzanowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zabytkowy, znajduje się w dobrym stanie technicznym. W ostatnim 10-leciu zrobiono wiele dla jego wzmocnienia, zabezpieczenia i wyglądu. Sprawiono witraże, odnowiono wieżę wraz z kopułą oraz pokryto dach nowym gontem. Ściany otrzymały nowy tynk. Wnętrze odnowiono łącznie z głównym ołtarzem i zainstalowano ogrzewanie elektryczne. Poprawy potrzebuje chór. Podczas jego remontu należy zlikwidować wszelkie wiszące przewody elektryczne. Drobnych napraw wymagają drzwi

---

1 Parafia pw. Wszystkich Świętych została erygowana w 1348 r. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach – zob. dekret reformatorski 119 po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa.

4 Ks. Bronisław Krzan (1910-1991) – s. Józefa i Antoniny z d. Orzechowska. Urodził się 4 VI 1910 r. w Stróży k. Limanowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1934 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Muszynie i Trzcianie k. Bochni. Następnie był notariuszem Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. Po II wojnie światowej został mianowany administratorem (od 1947 r.) i proboszczem (od 1958 r.) w Krościenku n. Dunajcem. W 1950 r. uzyskał doktorat z teologii na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Po rezygnacji z probostwa w 1979 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 19 VI 1991 r.

boczne, które trzeba silnie umocować, aby nie odpadał tynk. Chorągwie powinno się przenieść na drugą stronę ławek (od ściany), by nie zasłaniały widoku na piękny główny ołtarz. Wokół kościoła położono kamienny, solidny chodnik. Mur ogrodzeniowy oraz szopa znajdująca się w jego zasięgu wymaga częściowego remontu.

Zakrystia kościoła parafialnego jest dobrze wyposażona. W przyszłości należałoby pomyśleć o jej nowym umeblowaniu.

Kaplica w domu parafialnym[5] spełnia główną rolę w duszpasterstwie, ponieważ kościół parafialny jest za mały. Dlatego należy przemyśleć sprawę poszerzenia tej kaplicy, tym bardziej, że na budowę nowej świątyni nie ma widoków. Przede wszystkim powinno się zamurować arkady w tej kaplicy, a jej ściany boczne usunąć, pozostawiając tylko odpowiednie filary. Następnie należy przesunąć ścianę frontową, na której znajduje się krzyż, włączając do prezbiterium pomieszczenia, w których obecnie znajduje się biblioteka parafialna. Sufit domaga się podniesienia i wymiany. Podłogę należy wymienić na posadzkę.

Obecne prezbiterium jest urządzone według nowych potrzeb liturgii, ale ambonka winna otrzymać jeszcze pewien ornament, gdyż jest zbyt ażurowa, a zasłanianie jej materiałem kłóci się z estetyką.

Na zewnątrz część frontowa kaplicy otrzymała terrabonę[6] cyklinowaną, wykonaną solidnie. Należy sprawdzić przyczynę pękania bocznych ścian i na czas temu zapobiec, a następnie wykonać dalsze prace tynkarskie. Wszystkie schody wymagają obłożenia kamieniem (lastriko). Należałoby także przemyśleć sprawę estetycznego, trwałego ogrodzenia, włączając możliwie duży teren do placu przy kaplicy. Na tym ogrodzonym terenie potrzebne jest położenie chodnika procesyjnego.

Poleca się opracowanie całościowego planu wyżej wymienionych prac i po uzyskaniu zatwierdzenia przez Kurię Diecezjalną, realizowanie go etapami.

---

5 Kaplica murowana pw. Dobrego Pasterza, wybudowana w 1936 r., spełnia rolę kościoła pomocniczego.

6 Terrabona (terabona, tarabona, tarrabona) – tynk mineralny naturalny bez dodatków chemicznych.

Zakrystia w kaplicy jest wyposażona wystarczająco. Oczekuje ona na nowe umeblowanie.

Sale katechetyczne w liczbie pięciu mieszczą się w Domu parafialnym przy kaplicy. Wszystkie są bardzo pięknie urządzone, czysto utrzymane i dobrze wyposażone.

Kancelaria parafialna jest pięknie wyposażona i urządzona. Prowadzona jest na bieżąco, pedantycznie i wzorowo.

Plebania jest budynkiem starym, ale dobrze utrzymanym. Należałoby poczynić skuteczne kroki w kierunku zaprowadzenia dobrze działającej instalacji wodno-kanalizacyjnej. Istniejące bowiem urządzenia sanitarne nie mają odpowiedniej ilości wody. Wskazane jest wykończenie rozbudowy poddasza.

Wikarówka jest budynkiem starym, wymagającym urządzeń sanitarnych. Istnieje potrzeba budowy nowego domu dla księży i to zlokalizowanego w pobliżu kaplicy parafialnej. Należy bez zwłoki podjąć starania w tym kierunku, aby nie utracić kiedyś miejsca, które obecnie jest własnością parafii.

Stara plebania, tzw. folwark, domaga się remontu, zwłaszcza jej dach. Winien się tym zająć lokator tego domu. Należy spisać z nim umowę w tej sprawie. Przybudówkę do tego domu powinno się w przyszłości rozebrać. Spichlerz wymaga remontu, a stodoła przebudowy. Utrzymanie tych budynków jest wskazane ze względu na duży ogród.

Budynek gospodarczy przy obecnej plebanii jest w dobrym stanie. Wszystkie ogrodzenia winny być konserwowane.

Dom czynszowy przeznaczony na budowę nowego kościoła jest wydzierżawiony przez pocztę. Można by go sprzedać na rozbudowę kaplicy. To samo dotyczy parceli przy ulicy Kingi, która jest zagrożona.

Dom dla starców dzierżawi gmina. Mieszkają tam biedni. Wymaga on remontu.

Cmentarz grzebalny jest komunalny. Znajduje się przy nim kaplica pw. Przemienienia Pańskiego[7], która może służyć jako kaplica cmentarna. Jest ona na ogół w dobrym stanie.

7 Wybudowana przed 1900 r.

Katechetyczny egzamin wykazał solidną i sprawnie zorganizowaną pracę Księży Katechetów oraz dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Na podkreślenie zasługuje dobrze zorganizowana służba ołtarza ministrantów i lektorów oraz prowadzony z wielką umiejętnością i troską kapłańską chór dziecięcy.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 80 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje silne i tradycyjne przywiązanie wiernych do kościoła, przy równoczesnych wadach, jak pijaństwo, zawiści i materializm praktyczny. Na moralność parafii ujemny wpływ wywierają liczni wczasowicze i turyści, którzy przewijają się przez nią, zostawiając po sobie bardzo często przykład gorszącego życia. Dlatego w pracy duszpasterskiej trzeba położyć szczególny nacisk na uodpornienie parafian na powyższe wpływy, aby mieli oni odwagę protestować przeciw niewłaściwemu stylowi życia, przenoszonemu przez obcych na teren ich parafii. Drogą do tego winno być przede wszystkim systematyczne duszpasterstwo młodzieży. Równocześnie miejscowi kapłani swoim oddziaływaniem duszpasterskim muszą objąć także tych, którzy przybywają na teren parafii dla wypoczynku. Dlatego powinni przemyśleć i ustalić program swego duszpasterstwa wakacyjnego. W tym względzie szczególna odpowiedzialność łączy się z głoszeniem wakacyjnego słowa Bożego, słuchanego przez rozmaitych ludzi z rozmaitych stron.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wieloletnią ofiarną troskę o dobro duchowe i materialne parafii.

Dziękuję również Ks. Kazimierzowi Martyńskiemu[8] za gorliwość w pracy katechetycznej i duszpasterstwie młodzieżowym oraz Ks. Janowi Nowakowskiemu[9] za żywe zaangażowanie się w życie parafii.

---

8 Ks. Kazimierz Martyński (1928-2004) – s. Józefa i Wiktorii z d. Rogóż. Urodził się 4 VIII 1928 r. w Borzęcinie. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Otfinowie, Tarnowie (parafia katedralna) i Krościenku (od 1967 r.). W 1972 r. został mianowany proboszczem w Lipinkach. Po przejściu na emeryturę w 1993 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 8 XII 2004 r.

9 Ks. Jan Nowakowski – urodził się 19 I 1948 r. Święcenia kapłańskie przyjął 28 V 1972 r. Od 2018 r. rezyduje w parafii pw. św. Pawła Apostoła w Bochni.

Słowa podzięki kieruję także do Sióstr Służebniczek za ich wkład w życie parafialnej rodziny.

Pasterzom i całej parafii Krościenko błogosławię na radość płynącą z niezmiennej wierności Bożym zasadom życia.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

Dekret reformatorski
[126]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Ochotnica Górna[1] przeprowadzonej w dniach 4-5 VI 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stanisława Wacha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Leopoldowi Misterce[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zbudowany z drzewa w 1909 r. jest prowizoryczny. Zachodzi potrzeba budowy nowego kościoła. Mając jednak na uwadze trudności z uzyskaniem pozwolenia na tę budowę, winno się dobrze przemyśleć sprawę generalnego uporządkowania, wzmocnienia i upiększenia obecnego kościoła, tym bardziej, że przestrzennie jest on zupełnie wystarczający na potrzeby parafii. Dzieła tego należy się podjąć także z tego względu, że wzmaga się tutaj ruch turystyczny i wczasowy, a będzie on jeszcze żywszy,

---

1 Parafia pw. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej została erygowana 10 V 1925 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach – zob. dekret reformatorski 119 po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa.

4 Ks. Leopold Misterka (1934-2006) – s. Piotra i Marii z d. Niejadlik. Urodził się 28 X 1934 r. w Grądach. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Nagoszynie, Ropczycach i Nowym Sączu. W 1963 r. został mianowany rektorem kościoła w Chechłach. W latach 1972-2003 był proboszczem w Ochotnicy Górnej. Po przejściu na emeryturę pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Od 2005 r. mieszkał w Grywałdzie jako kapelan w Przytulisku św. Brata Alberta. Zmarł 26 X 2006 r.

gdy zostanie zakończona budowa szosy na Nowy Targ i Zakopane. Projekt odnośnych prac trzeba przedłożyć do zatwierdzenia w Kurii Diecezjalnej.

Kościół posiada odgromienie, ale wymaga ono sprawdzenia. Niektóre z rynien wymagają wymiany. Wodę dachową należy ująć w kanalizację i odprowadzić ją do rzeki. Potrzebne są podwójne okna. Wokół kościoła trzeba położyć chodnik procesyjny. Parafia przygotowuje się do elektryfikacji. Instalacja, która już istnieje, została zatwierdzona. Po wprowadzeniu prądu należy zaprowadzić również instalację głośnikową i ogrzewczą.

Zakrystia jest wystarczająco wyposażona. W przyszłości przydałoby się jej nowe, jednolite umeblowanie.

Punkty katechetyczne w liczbie czterech mieszczą się: dwa w domach parafialnych i dwa w domach prywatnych. Wszystkie posiadają zasadnicze urządzenie i wyposażenie.

Kancelaria parafialna prowadzona jest na bieżąco. Posiada wszystkie agendy wymagane przez nowy statut kancelaryjny. Jedynie *Status animarum*[5], już przygotowany, należy przepisać do kartoteki.

Plebania jest budynkiem drewnianym, ale w dobrym stanie. Posiada wodę bieżącą oraz urządzenia sanitarne.

Budynki gospodarcze wystarczają na potrzeby parafii. Są one dobrze zachowane i utrzymane.

Cmentarz grzebalny jest solidnie ogrodzony. Wybudowano na nim bardzo piękną kaplicę cmentarną. Wiernych należy zachęcać do troski o mogiły swoich krewnych i znajomych.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał wielki i umiejętny wysiłek katechizacyjny ze strony Księdza Proboszcza i pani katechetki Agnieszki Zdeb[6] oraz dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 15 osób.

---

5 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

6 W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Ochotnica Górna nie została wspomniana.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje wiele dobrych cech parafian, jak: wiarę, przywiązanie do Kościoła i szacunek dla kapłanów. Nacisk należy położyć na pogłębienie świadomości religijnej i akcję trzeźwościową, szczególnie przez rozwinięcie systematycznego duszpasterstwa młodzieży.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za staranne przygotowanie wizytacji oraz za gorliwe rozpoczęcie pracy pasterskiej w parafii.

Słowa uznania kieruję również do pani Agnieszki Zdeb za jej postawę i pracę apostolską.

Pasterzowi i całej parafii Ochotnica Górna z całego serca błogosławię na szczęście płynące z żywej wiary.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

Dekret reformatorski
[127]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Tylmanowa[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 VI 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stanisława Wacha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Smadze[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, zabytkowy, znajduje się w bardzo dobrym stanie i w ostatnim czasie został poddany generalnemu remontowi. Odnowiono jego dach, odwodniono fundamenty, założono nowe rynny, oszalowano go z zewnątrz i powiększono o jedną kaplicę. Założono nowe okna i witraże, wymieniono instalację elektryczną, zainstalowano urządzenia głośnikowe, sprawiono boazerię i ławki wokół ścian oraz nowe żyrandole. Żyrandole te powinny otrzymać inne zawieszenie, np. łańcuszkowe.

Prezbiterium zostało urządzone według nowych przepisów liturgicznych. Potrzebne są jeszcze odpowiednie sedilia[5] dla celebransa i asysty. Zabytkowe

---

1 Parafia pw. św. Mikołaja Biskupa została erygowana przed 1350 r. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach – zob. dekret reformatorski 119 po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa.

4 Ks. Stanisław Smaga (1932-1981) – s. Jana i Katarzyny z d. Atłas. Urodził się 9 I 1932 r. w Jasnej-Podłopieniu k. Tymbarku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Rzochowie i Mielcu. W 1961 r. został mianowany proboszczem w Tylmanowej. Zmarł 20 IX 1981 r.

5 *Sedile* (łac.) – siedzisko, miejsce siedzące.

ołtarze oczekują na odnowienie. Na pochwałę zasługuje urządzenie czegoś w rodzaju małego muzeum w przedsionku kościoła.

Zakrystia jest dobrze umeblowana i wyposażona.

Sale katechetyczne w liczbie dwu mieszczą się w domu parafialnym i są wystarczająco urządzone.

Kancelaria parafialna umieszczona w dostępnym miejscu posiada dobre umeblowanie. Prowadzona jest według nowego statutu wzorowo. Sprawę inwentarza żywego należy załatwić definitywnie w Kurii.

Plebania jest budynkiem starym, starannie konserwowanym. Ostatnio została pięknie odmalowana. Posiada centralne ogrzewanie i wodę bieżącą oraz urządzenia sanitarne, które należy utrzymać w sprawności. Należy dążyć do tego, aby Księża stołowali się wspólnie na plebanii.

Dom parafialny, w którym znajduje się mieszkanie Księdza Wikarego, jest na ogół w dobrym stanie. Potrzebuje jeszcze remontu dachu, dokończenia szalowania oraz wykończenia poddasza.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie. Jedynie spichlerz potrzebuje drobnego remontu. Ogród i plebania są ogrodzone siatką, którą należy ustawicznie konserwować.

Cmentarz grzebalny domaga się zmiany konfiguracji celem zamiany części podmokłej na suchą. Potrzebny jest remont ogrodzenia. Należy także pomyśleć o odpowiednim krzyżu, a w przyszłości o kaplicy cmentarnej.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży, przy pewnej ilości uczniów zaniedbujących naukę religii. Należy wkrótce uruchomić drugą salę katechetyczną. Z sal katechetycznych powinno się usunąć kraty.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 78 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się tradycyjnym i emocjonalnym przywiązaniem wiernych do Kościoła przy równoczesnych wadach jak pijaństwo, zawiści i swoboda obyczajowa. Powyższe wady są w dużej mierze wynikiem złego wpływu licznych wczasowiczów i turystów, którzy przewijają się przez parafię. Należy położyć nacisk na uświadomienie religijne, zwłaszcza młodzieży, przez poddanie jej systematycznemu duszpasterstwu.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wielki wkład w dobro duchowe i materialne parafii, a Księdzu Katechecie Jerzemu Pawlakowi[6] za współpracę z Proboszczem.

Słowa podzięki kieruję również do Sióstr Albertynek za ich żywe zaangażowanie się w życie parafialne.

Pasterzom i całej parafii Tylmanowa błogosławię z całego serca na codzienną radość płynącą z miłości Boga i miłości wzajemnej.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

† Jan Kardynał

[6] Ks. Jerzy Pawlak – urodził się 23 VIII 1942 r. Święcenia kapłańskie przyjął 29 V 1966 r. Od 1993 r. przebywa w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie.

Dekret reformatorski
[128]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Sromowce Niżne[1] przeprowadzonej w dniach 11-12 VIII 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stanisława Wacha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Czesławowi Jakóbczykowi[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zbudowany z drzewa, zabytkowy, jest utrzymany z wielką troską. W ostatnim czasie powiększono kościół. Wymieniono wszystkie gonty, oszalowano wieżę, zakonserwowano ściany, sprawiono nowe okna, ocieplono ściany supremą[5], ogrzano kościół przy pomocy pieców akumulacyjnych, przeprowadzono elektryfikację i założono nowe lampy, prezbiterium urządzono według nowych potrzeb liturgii i sprawio-

1 Parafię uposażyła pod koniec XIII w. św. Kinga. W 1561 r. zniesiono tutejszą parafię i przyłączono do Sromowiec Wyżnych. Parafia pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny została ponownie erygowana 10 V 1925 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach – zob. dekret reformatorski 119 po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa.

4 Ks. Czesław Jakóbczyk (1935-2022) – s. Stanisława i Bronisławy z d. Wrona. Urodził się 10 V 1935 r. w Tymowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Czermnej, Tylmanowej i Stróżach. W 1967 r. został mianowany administratorem, a w 1968 r. proboszczem w Sromowcach Niżnych. Po przejściu na emeryturę w 2005 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 23 IX 2022 r.

5 Suprema – płyta wiórowo-cementowa stosowana jako izolacja cieplna lub wykładzina dźwiękochłonna.

no głośniki tranzystorowe oraz krzesła. Poważną inwestycją były organy sześciogłosowe stare, ale zremontowane. Potrzebne są nowe stacje Drogi Krzyżowej w miejsce obecnych oleodruków[6]. Chorągwie i sztandary należy umieścić pod ścianą w specjalnych uchwytach, feretrony zaś przechowywać w dobudowanej kaplicy. Na zewnątrz jest jeszcze w planie wykonanie podmurówki w środkowej, starej części kościoła oraz dokończenie pięknie ułożonego z jednej strony chodnika procesyjnego. Potrzebna jest gablotka na ścianie zewnętrznej.

Zakrystia jest mała, ale dobrze wyposażona. W przyszłości przydałoby się jej jednolite umeblowanie.

Sala katechetyczna mieści się na plebanii. Jest dobrze wyposażona i urządzona. Byłoby wskazane dostosować nieczynny budynek gospodarczy na salę katechetyczną.

Kancelaria parafialna mieści się w dostępnym miejscu. Wszystkie księgi prowadzone są według nowego Statutu na bieżąco, dokładnie i troskliwie.

Plebania jest w dobrym stanie. Posiada wodę bieżącą oraz urządzenia sanitarne.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny został ostatnio bardzo pięknie ogrodzony i zbudowano na nim nową kostnicę. Brakuje tylko specjalnej drogi.

Egzamin katechetyczny przedwizytacyjny wykazał bardzo staranną i umiejętną pracę katechetyczną Księdza Proboszcza i doskonałe przygotowanie i zaangażowanie się w sprawy religijne dzieci i młodzieży.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 23 osoby.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się silnym przywiązaniem parafian do wiary i Kościoła oraz życzliwą postawą i współpracą z Księdzem Proboszczem. Ksiądz Proboszcz w ciągu krótkiego czasu zdziałał bardzo wiele nie tylko dla strony materialnej parafii, lecz przede wszystkim

[6] Oleodruk – reprodukcja wykonana barwnym drukiem, mająca naśladować obrazy olejne; odbitka wykonana techniką litograficzną; obraz pozbawiony wartości artystycznej.

dla pogłębienia jej życia religijnego, zwłaszcza wśród młodzieży. W centrum wysiłków duszpasterskich winna się znaleźć akcja trzeźwościowa i systematyczne uodparnianie wiernych na szkodliwe wpływy przewijających się przez parafię licznych turystów.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za gorliwą i owocną, a równocześnie cichą i bezpretensjonalną pracę duszpasterską w duchu zbliżania się i wczuwania się w potrzeby parafian żyjących w niełatwych warunkach.

Pasterzowi i całej parafii Sromowce Niżne z całego serca błogosławię na codzienną radość płynącą z pełnienia woli Bożej.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

Dekret reformatorski
[129]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Grywałd[1] przeprowadzonej w dniach 1-2 IX 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] i Ks. Dziekana Stanisława Wacha[3] przesyła Księdzu Proboszczowi Tadeuszowi Hila[4] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany, gotycki, zbudowany na przełomie XV/XVI w., z polichromią pochodzącą z XVII stulecia, jest zabytkiem wysokiej klasy. Szczególnie wartościowe są ołtarze: główny (tryptyk) i dwa boczne, ostatnio odnowione. Z tryptyku należy usunąć obraz Matki Bożej Śnieżnej, umieszczając go z boku ołtarza. Szczupłość miejsca utrudnia ustawienie ołtarza twarzą do ludu, ale przemyślany w tym względzie plan należy przedłożyć do zatwierdzenia w Kurii. Ambonę, która nie jest zabytkową, należy usunąć. Feretrony trzeba przenieść ze ścian do schowka.

---

1 Parafia powstała przed 1330 r., jednak przed 1595 r. została zniesiona i przyłączona do Krościenka. Bp Leon Wałęga w 1914 r. utworzył niezależną ekspozyturę, zaś 10 V 1925 r. ponownie erygował parafię pw. św. Marcina Biskupa. W 1973 r. należała do dekanatu krościeńskiego. Także obecnie w dekanacie Krościenko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Wach – zob. dekret reformatorski 119 po wizytacji kanonicznej parafii Szlachtowa.

4 Ks. Tadeusz Hila (1929-2002) – s. Andrzeja i Rozalii z d. Litwińska. Urodził się 1 VIII 1929 r. w Bilsku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1955 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Apolinarach (obecnie Wadowice Dolne) i Borowej k. Mielca. W 1964 r. został mianowany proboszczem w Grywałdzie. Po rezygnacji z probostwa w 1991 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 28 IV 2002 r.

Potrzebne są podwójne okna i ogrzewanie. Dach jest w dobrym stanie, ale wymaga konserwacji. Wieża oczekuje na pokrycie nowym gontem. Ogrodzenie jest remontowane i solidne, a schody nowe. Wokół kościoła należy położyć chodnik procesyjny, najlepiej z kamienia łupanego.

Zakrystia jest wystarczająco wyposażona. Oczekuje w przyszłości na nowe umeblowanie.

Kaplica w Domu Sióstr Albertynek[5] jest pięknie i nowocześnie urządzona. Korzystają z niej także parafianie, zwłaszcza w zimie.

Sala katechetyczna mieści się w budynku parafialnym. Jest duża i dobrze urządzona. W przedsionku sali należy zbudować ściankę oddzielającą skład węgla i wyjście na strych. W poczekalni potrzebny jest wieszak.

Kancelaria parafialna mieści się w pokoju Księdza Proboszcza. Księgi przechowywane w szafie zamykanej są prowadzone według nowego Statutu bardzo troskliwie i starannie.

Plebania murowana została ostatnio odnowiona. Posiada wodę bieżącą i urządzenia sanitarne. W łazience przydałaby się posadzka. Otoczenie jest ogrodzone siatką, którą należy konserwować.

Budynki gospodarcze są dobre. Przydałyby się rynny przy budynku, do którego dostawiona jest sala katechetyczna.

Cmentarz grzebalny jest pięknie ogrodzony i wybudowano na nim nową kostnicę.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną pracę katechizacyjną Księdza Proboszcza i dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 37 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywym przywiązaniem do Boga i Kościoła ze strony wiernych, którym nie brak równocześnie wad, jak pijaństwo, zachłanność i zawiści. Jest rzeczą pocieszającą, że ostatnio słabnie fala pijaństwa, zwłaszcza wśród młodzieży. W centrum

[5] Siostry Albertynki Posługujące Ubogim przybyły do Grywałdu 12 IV 1967 r., sprowadzone przez bezdzietne małżeństwo Dziewolskich, którzy ówcześnie byli tutejszymi dziedzicami ziemskimi. Przekazali Zgromadzeniu do użytku przebudowane stajnie dworskie, w których erygowana została także kaplica domowa.

wysiłków duszpasterskich winno się znaleźć pogłębienie uświadomienia religijnego, aby wiara parafian była nie tylko emocjonalną, lecz opierała się na głębokich przekonaniach rozumowych. W tym kierunku powinno szczególnie zmierzać duszpasterstwo młodzieży.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za rzetelną i roztropną pracę duszpasterską, która niewątpliwie przynosi piękne owoce.

Słowa gorącej podzięki kieruję do Sióstr Albertynek za ich ofiarne służenie góralskiemu ludowi w duchu swego Założyciela.

Pasterzowi i całej parafii gorąco błogosławię na owoce świętości i zbawienia, które rodzą się w cierpliwości.

Tarnów, 22 lutego 1974 r.
Nr OB.III-30/16/74.

Dekret reformatorski
[130]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Radłów[1] przeprowadzonej w dniach 22-24 IX 1973 r. w asystencji Ks. Kanonika Adama Nowaka[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Piotrowi Łabno[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny stary, zabytkowy, kilkakrotnie odbudowywany i przebudowywany, jest obecnie poddany starannej konserwacji.

Pokrycie dachowe jest ustawicznie kontrolowane i poprawiane, a woda odpowiednio odprowadzona. Jedynie w salce nad zakrystią widać ślady małego przecieku. Otoczenie kościoła jest dobrze i estetycznie utrzymywane. Należy tylko „przefasonować" zbiornik na ropę przy kaplicy od północnej strony kościoła.

---

1 Parafia pw. św. Jana Chrzciciela została erygowana przed 1337 r. W 1973 r. należała do dekanatu radłowskiego. Także obecnie w dekanacie Radłów.

2 Ks. Adam Nowak – zob. dekret reformatorski 120 po wizytacji kanonicznej parafii Dąbrowa Tarnowska.

3 Ks. Piotr Łabno (1908-1982) – s. Marcina i Katarzyny z d. Bełzowska. Urodził się 5 XII 1908 r. w Zawadzie k. Tarnowa. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1933 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Okulicach, gdzie od 1938 r. pełnił obowiązki administratora parafii. W 1939 r. został mianowany rektorem kościoła w Wierchomli Wielkiej. W 1942 r. został administratorem parafii w Złotej. W 1947 r. podjął obowiązki prokuratora Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie. Od 1950 r. był administratorem, a od 1958 r. proboszczem w Radłowie. W latach 1957-1961 pełnił obowiązki notariusza, a w latach 1961-1978 dziekana dekanatu radłowskiego. Zmarł 6 VII 1982 r.

Wewnątrz kościół jest utrzymany starannie i zdobi go udana polichromia (W. Taranczewskiego[4] i A. Marczyńskiego[5]).

Prezbiterium domaga się gruntownej przebudowy w duchu większej prostoty, a przez to ekspresji artystycznej, po linii wymagań odnowy liturgicznej, nawet kosztem zmiany dotychczasowego głównego ołtarza. Ołtarz twarzą do ludu należy usytuować bliżej środka kościoła. Wskazane jest przesunięcie chrzcielnicy celem jej większego wyeksponowania.

Pewne trudności stwarza ogrzewanie. Aparat bowiem ogrzewniczy, widoczny w bocznej wnęce, smoli ścianę i brudzi polichromię, czemu trzeba by zaradzić w przyszłości.

Zakrystia dobrze umeblowana, posiada wystarczającą ilość bielizny, naczyń i paramentów. Należy tylko sprawić nowy baldachim i uporządkować salkę nad zakrystią.

Sale katechetyczne na miejscu w Radłowie są dwie. Jedna przy mieszkaniu Księdza Katechety J. Jemioły[6] jest już za mała w stosunku do ilości korzystających z niej dzieci. Druga ze względu na swoje umiejscowienie przy budynku gospodarczym (stajni) nie usposabia i nie nadaje się do nauki religii i dlatego domaga się gwałtownie zmiany na odpowiednią. Jest ona przy tym za ciemna, czemu można by zaradzić przez wybicie drugiego okna. Potrzebuje także drugich drzwi i wyposażenia w gaśnicę.

Pozostałe sale katechetyczne znajdują się w Biskupicach Radłowskich, w Niwce i Woli Radłowskiej. Na podkreślenie zasługuje wzorowe urządzenie punktu katechetycznego w Biskupicach Radłowskich.

---

4 Wacław Taranczewski (1903-1987) – studiował w Szkole Sztuk Zdobniczych w Poznaniu i Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w pracowniach F. Pautscha i F.S. Kowarskiego. Malował pejzaże, martwe natury, portrety. Był także autorem licznych polichromii w budynkach sakralnych.

5 Adam Marczyński (1908-1985) – studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie pod kierunkiem W. Jarockiego oraz I. Pieńkowskiego. Zajmował się malarstwem, grafiką oraz rysunkiem.

6 Ks. Józef Jemioło (1912-1991) – s. Stanisława i Agnieszki z d. Węglowska. Urodził się 28 XII 1912 r. w Okocimiu. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Gawłuszowicach i Rzezawie. Od 1942 r. pełnił obowiązki katechety w Radłowie, którym administrował na przełomie 1949 i 1950 r. Zmarł 14 III 1991 r.

Kancelaria parafialna w dostępnym miejscu i należycie umeblowana jest bardzo sumiennie prowadzona.

Biblioteka liczy około 500 pozycji i jest skatalogowana. Należy ją uatrakcyjnić przez zakup interesujących książek, zwłaszcza dla młodzieży.

Plebania liczy około pół wieku i została ostatnio unowocześniona. Zyskałaby, gdyby w jej pozostałych pokojach położono parkiet.

W mieszkaniu Księdza Wikariusza należy urządzić łazienkę, co jest możliwe przy wyburzeniu ścianki do schowka oraz zlikwidowaniu jednych drzwi z korytarza.

Organistówka wymaga koniecznie odwilgocenia i remontu. Powyższy remont można by wykorzystać na rozbudowanie jej, aby znalazło się w niej miejsce na mieszkanie dla księdza, punkty katechetyczne, świetlicę dla lektorów i ministrantów oraz salę biblioteczną. Dobrze będzie przemyśleć, czy zamiast powyższej rozbudowy nie byłoby wskazane raczej wybudowanie nowego budynku, który mógłby zaradzić palącym potrzebom duszpasterstwa parafialnego.

Budynki gospodarcze, w obecnej sytuacji za duże, są dobrze utrzymane.

Cmentarz grzebalny jest dobrze zaplanowany, dostatecznie zadrzewiony i ogrodzony siatką. Należy pomyśleć o jego powiększeniu.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał gorliwą pracę katechizacyjną miejscowych kapłanów oraz dobre przygotowanie dzieci.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 72 osoby.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje obok żywej wiary i przywiązania do Kościoła objawy laicyzmu i zobojętnienia, co wiąże się niewątpliwie z silnym napływem i przepływem ludności. Parafia jest zbyt rozległa, co stwarza duże trudności duszpasterskie. Dlatego należy dążyć do jej podziału, a zwłaszcza utworzyć nowy punkt duszpasterski w Biskupicach Radłowskich, najbardziej odległych od kościoła parafialnego. W pracy duszpasterskiej trzeba położyć szczególny nacisk na duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej, systematycznie prowadzone zarówno w Radłowie, jak i w należących do

parafii wioskach, a zwłaszcza na jej przygotowanie do życia w małżeństwie i rodzinie.

Z korzyścią dla życia parafialnego byłoby utworzenie w Radłowie domu Sióstr zakonnych, które mogłyby nieść wydatną pomoc kapłanom w ich pracy duszpasterskiej.

Dziękuję gorąco Księdzu Proboszczowi za Jego wielki wkład w dobro duchowe i materialne parafii w niełatwych warunkach i okolicznościach.

Słowa uznania kieruję do Księdza Profesora Józefa Jemioły za jego harmonijną współpracę z Księdzem Proboszczem i wiele dowodów prawdziwego „zmysłu parafii".

Dziękuję również Księdzu Ludwikowi Kiełbasie[7] za gorliwość kapłańską, zwłaszcza na odcinku duszpasterstwa młodzieży.

Pasterzom i całej parafii radłowskiej z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa, jakim jest Kościół.

Tarnów, 22 lutego 1973 r.
Nr OB.III-18/16/74.

[7] Ks. Ludwik Kiełbasa – urodził się 7 III 1940 r. Święcenia kapłańskie przyjął 28 VI 1964 r. Od 2010 r. rezyduje w parafii pw. św. Antoniego Padewskiego w Krynicy-Zdroju.

Dekret reformatorski
[131]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Ciężkowice[1] przeprowadzonej w dniach 27-29 IV 1974 r. w asystencji Ks. Kanonika Adama Nowaka[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Królowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, monumentalny, wymaga ciągłej konserwacji, zwłaszcza jego pokrycie dachówką. Remontu domaga się wieża.

Wewnątrz jest potrzebne odpowiednie ogrzewanie, gdyż zastosowane dotychczas piecyki elektryczne nie zdają egzaminu. Świątynia zyskałaby bardzo na wyglądzie, gdyby położono w niej w przyszłości murowaną posadzkę oraz boazerię. Niestosowne są kinkiety na ścianach i filarach oraz elektryczne oświetlenie w bocznych ołtarzach i dlatego należy je zmienić.

---

1 Parafia pw. Pana Jezusa Miłosiernego i św. Andrzeja Apostoła została erygowana przed 1348 r. W 1974 r. należała do dekanatu bobowskiego. Obecnie w dekanacie Ciężkowice.

2 Ks. Adam Nowak – zob. dekret reformatorski 120 po wizytacji kanonicznej parafii Dąbrowa Tarnowska.

3 Ks. Stanisław Król (1892-1979) – s. Jana i Tekli z d. Sieradzka. Urodził się 9 I 1892 r. w Kozłowie k. Dębicy. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1916 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Bolesławiu, Brzezinach i Dąbrowie Tarnowskiej. W latach 1920-1923 był kapelanem Wojsk Polskich. Od 1923 r. był katechetą w Nowym Wiśniczu, zaś od 1925 r. w parafii katedralnej w Tarnowie. W 1928 r. został mianowany proboszczem w Nowym Wiśniczu. Od 1938 r. był proboszczem w Ciężkowicach. W latach 1947-1967 był dziekanem dekanatu bobowskiego. Po przejściu na emeryturę w 1974 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 13 XI 1979 r.

Na monumentalną świątynię za małe są organy. Gdyby miały pozostać, należałoby poddać je gruntownemu przeglądowi.

Zakrystia posiada nowe umeblowanie, gustownie wykonane i jest zaopatrzona w paramenty, naczynia i księgi liturgiczne w sposób zadowalający.

Sale katechetyczne w liczbie 4 znajdują się w Ciężkowicach w domu parafialnym, w Bogoniowicach, Kipsznej i Ostruszy. Potrzebna jest druga sala katechetyczna w Ciężkowicach ze względu na plany powiększenia szkoły zbiorczej i na spotkania z młodzieżą pozaszkolną.

Kancelaria parafialna jest dobrze usytuowana i urządzona. Księgi są prowadzone na bieżąco. Należy zaprowadzić księgę powołań kapłańskich i zakonnych w parafii oraz księgę akcji charytatywnej.

Jeden z Księży Katechetów powinien zająć się prowadzeniem biblioteki parafialnej, która wymaga reorganizacji i ożywienia.

Plebania, będąca starym, zawilgoconym i zniszczonym budynkiem, nie nadaje się na mieszkanie. Należy wybudować nową. Gdyby to było niemożliwe, jak najrychlej trzeba ją poddać kapitalnemu remontowi o charakterze przebudowy.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie.

Dom parafialny, w którym mieści się mieszkanie jednego Księdza Wikariusza i dwóch sióstr zakonnych Służebniczek Starowiejskich oraz sala katechetyczna, znajduje się w dobrym stanie.

Organistówka została odremontowana.

Cmentarz grzebalny komunalny jest dobrze utrzymany.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną pracę Księży Katechetów oraz przeważnie bardzo dobre i dobre odpowiedzi uczniów. Jest jednak pewna ilość uczniów zaniedbanych, zwłaszcza repetentów[4], którzy opuszczają dużą ilość lekcji i zaniedbują się w praktykach religijnych. Rodzice włączają się w katechizację dzieci zwłaszcza przed I Komunią św.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 79 osób.

---

4 Repetent – uczeń, który pozostał na następny rok w tej samej klasie.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje żywą wiarę i silne przywiązanie do Kościoła, co znajduje wyraz w wiernym uczestnictwie we Mszy św. i rosnącej stale liczbie Komunii świętych. Wielki wpływ na religijność parafii wywiera niewątpliwie kult Pana Jezusa Miłosiernego w Jego łaskami słynącym obrazie. Należy wszystko czynić, aby ten kult wzrastał i co jest szczególnie ważne, promieniował na okolicę. Potrzebne jest w tym względzie przemyślenie wspólnie z okolicznymi duszpasterzami skutecznych, długofalowych metod działania i konkretna ich realizacja.

Należy położyć nacisk na systematyczne duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej, zwłaszcza w formie grup apostolskich według wskazań diecezjalnych.

Ożywienia domagają się kursy przedmałżeńskie, zwłaszcza przez angażowanie obcych prelegentów oraz duszpasterstwo życia rodzinnego oparte na dobrze zorganizowanej poradni.

Należy utrzymywać żywy kontakt w formie regularnych zebrań z osobami pracującymi w parafialnej akcji miłosierdzia.

Palącą potrzebą parafii od lat są kaplice dojazdowe, zwłaszcza budowa kaplicy w Kipsznej. Ważnym zadaniem jest przemyślane oddziaływanie duszpasterskie na licznych gości zażywających w Ciężkowicach zasłużonego wypoczynku.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za jego systematyczną, ofiarną i roztropną pracę, której wynikiem jest owiana duchem Bożej miłości rodzina parafialna. Dziękuję Mu również za troskę o piękno domu Bożego.

Słowa podzięki kieruję także do Księży Katechetów: Stanisława Budyna[5] i Kazimierza Markowicza[6] oraz do Sióstr Służebniczek Starowiejskich za ich wkład w życie parafii.

---

5 Ks. Stanisław Budyn – urodził się 14 X 1947 r. Święcenia kapłańskie przyjął 30 V 1971 r. Od 2021 r. emerytowany rektor Polskiej Misji Katolickiej w Niemczech.

6 Ks. Kazimierz Markowicz – urodził się 27 VIII 1948 r. Święcenia kapłańskie przyjął 28 V 1972 r. Od 2018 r. rezyduje w parafii pw. Matki Bożej Niepokalanej w Nowym Sączu.

Pasterzom i wiernym całej parafii Ciężkowice serdecznie błogosławię na wierność świętej wierze ojców.

Tarnów, 3 stycznia 1975 r.
Nr OB.III-3/8/75.

Dekret reformatorski
[132]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szczurowa[1] przeprowadzonej w dniach 18-20 V 1974 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Nyklowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny pod wezwaniem św. Bartłomieja Apostoła zbudowany z cegły, pokryty jest dachówką i częściowo blachą. Jego stan techniczny przedstawia się obecnie zadowalająco w wyniku systematycznie przeprowadzanych od 10 lat remontów. Przede wszystkim zabezpieczono kościół przed postępującym pękaniem ścian i fundamentów. Przebudowano hełmy[4] neogotyckie na wieżach oraz zrestaurowano dach. Potrzebne są rynny nad prezbiterium, na górnym dachu.

---

1 Parafia pw. św. Bartłomieja Apostoła została erygowana w 1338 r. Bp Jan Grot uposażył ją dwoma łanami ziemi. W 1974 r. należała do dekanatu uścieńskiego. Także obecnie w dekanacie Uście Solne.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Nykiel (1919-1991) – s. Wojciecha i Marii z d. Jarzębska. Urodził się 17 V 1919 r. w Braciejowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1945 r. z rąk bpa Stanisława Rosponda. Jako wikariusz pracował w Łącku i Nowym Sączu. W 1953 r. został mianowany rektorem kościoła pw. św. Heleny w Nowym Sączu. Od 1959 r. był wikariuszem adiutorem, zaś od 1969 r. proboszczem w Szczurowej. Od 1969 r. pełnił obowiązki wicedziekana, zaś od 1973 r. dziekana dekanatu uścieńskiego. Zmarł nagle 11 VI 1991 r.

4 Hełm – zwieńczenie wieży, zwykle o ozdobnym kształcie. W różnych epokach historycznych dachy hełmowe przyjmowały różne formy: w średniowieczu stożka lub

Wnętrze utrzymane jest czysto i estetycznie. Polichromia została całkowicie odnowiona. Położono nową, piękną, marmurową posadzkę. Sprawiono nowe organy i witraż na chórze. Wszystkie ołtarze wyzłocono. W jednym z ołtarzy znajduje się bardzo cenna Madonna z Dzieciątkiem z XVI w. Niedawno po jej konserwacji została uroczyście wprowadzona przez Biskupa Ordynariusza.

Prezbiterium, którego wyposażenie ma charakter prowizoryczny, oczekuje na nowy wystrój. Istniejące ławki powinny być przerobione na bardziej wygodne, a ściany dobrze byłoby pokryć odpowiednią boazerią. Potrzebne są podwójne okna i remont witraży.

Kościół jest należycie ogrzany i odwodniony. Mur z cegły otaczający świątynię potrzebuje remontu.

Zakrystia jest wystarczająco wyposażona. W przyszłości należałoby pomyśleć o jej nowym umeblowaniu.

Sale katechetyczne w liczbie 4 w Szczurowej, Górce, Rylowej i Rajsku są dobrze wyposażone i urządzone.

Na terenie parafii mają swój dom Siostry Służebniczki B[ogarodzicy] D[ziewicy] N[iepokalanie] P[oczętej]. Należy wygospodarować w tym domu salę dla dzieci przedszkolnych.

Kancelaria parafialna posiada własny lokal ze swobodnym dostępem dla parafian. Jest dobrze urządzona. Wszystkie księgi metrykalne i duszpasterskie są prowadzone wzorowo i z wielką troską.

Plebania murowana została generalnie odremontowana po ostatniej wizytacji kanonicznej. Jej poważne zawilgocenie zostało całkowicie zlikwidowane przez podcięcie wszystkich murów oraz odpowiednią izolację. Zainstalowano też centralne ogrzewanie, urządzenia sanitarne i wodę bieżącą.

Wikarówka znajduje się również w dobrym stanie. Oczekuje tylko na urządzenia sanitarne.

---

ostrosłupa, w późnym gotyku były ozdabiane galeryjką, sterczynami lub szczytami, w baroku ozdobne kształty (np. hełmy baniaste, cebulaste, gruszkowe) składały się z powierzchni wypukłych, rozszerzających się powyżej podstawy dachu, w okresie klasycyzmu popularne były hełmy o kształcie obelisku.

Budynki gospodarcze przedstawiają się dobrze.

Cmentarz grzebalny jest dobrze utrzymany. Odnowiono kaplicę i zbudowano nowe, piękne ogrodzenie z kamienia i żelaza od strony szosy i szkoły, łącznie z główną bramą. Resztę ogrodzenia stanowi żywopłot i drzewa, które należy uzupełniać i pielęgnować. W przyszłości przydałoby się wydzielić miejsce odpowiednio ogrodzone na śmieci.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną i umiejętną pracę Księdza Proboszcza i Księdza Katechety oraz bardzo dobre i dobre wiadomości religijne dzieci i młodzieży. Wyrazem troski rodziców o nauczanie religii była ich obecność w czasie egzaminu katechetycznego, zwłaszcza przy egzaminie klasy drugiej i siódmej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 46 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje przywiązanie wiernych do Kościoła przy równoczesnych wadach, jak zaniedbywanie uczestnictwa we Mszy św. i praktyk religijnych, nadmierny krytycyzm, alkoholizm i za słaby przyrost naturalny.

Do pozytywnych objawów należy poświęcenie się Najświętszemu Sercu Jezusa znacznej ilości rodzin oraz żywy różaniec rodzinny. Widać większe zainteresowanie się rodziców katechizacją oraz wzrost życia sakramentalnego.

Wizytacja była przygotowana z wielką starannością ze strony Księdza Proboszcza i wiernych.

Palącą potrzebą jest budowa kaplicy dojazdowej w Górce.

Należy rozwinąć poradnictwo życia rodzinnego w oparciu o działalność poradni dekanalnej czy miejscowej, której brakuje.

Ksiądz Proboszcz objął placówkę w trudnych okolicznościach, ale swoją roztropną gorliwością, taktem, cierpliwością i umiejętną oraz systematyczną pracą duszpasterską przyczynił się w ciągu 12 lat do odrodzenia duchowego parafii, zdobywając szacunek i zaufanie wiernych.

Na podkreślenie zasługuje wielki wkład pracy Księdza Proboszcza w trudne zabezpieczenie, konserwację i odnowienie pięknej, ale mocno zagrożonej świątyni oraz w całość spraw materialnych parafii. Za wzorowe

duszpasterstwo i piękną postawę kapłańską pragnę wyrazić Księdzu Proboszczowi uznanie i podziękę.

Dziękuję również za współpracę z Księdzem Proboszczem Ks. Stanisławowi Skowronowi[5] oraz Siostrom Służebniczkom Dębickim.

Pasterzom i całej parafii Szczurowa z całego serca błogosławię na codzienną wierność niezmiennym zasadom naszej wiary wśród zmiennego świata.

Tarnów, 3 stycznia 1975 r.
Nr OB.III-27/15/75.

5 Ks. Stanisław Skowron – urodził się 7 IV 1941 r. Święcenia kapłańskie przyjął 27 VI 1965 r. Od 2007 r. rezyduje w parafii pw. św. Mikołaja Biskupa w Bochni.

Dekret reformatorski
[133]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łukowica[1] przeprowadzonej w dniach 12-13 IV 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Stefanowi Danielowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zabytkowy, zbudowany z drzewa, jest niewystarczający na potrzeby rosnącej parafii. Należy podjąć intensywne starania o budowę nowego kościoła. Stan techniczny istniejącego kościoła wymaga stałej troski. W najbliższym czasie poleca się dokładne przebadanie wieży i wymianę oraz konserwację belek konstrukcyjnych zaatakowanych przez korniki. Otwory w wieży winno się zabezpieczyć siatką, a na zimę drzwiczkami oraz uszczelnić dwie szpary w deskach od strony wewnętrznej. Należy poprawić sufit pod wieżą, a w przedsionku głównego wejścia wprawić od-

---

1 Parafia pw. św. Andrzeja Apostoła została prawdopodobnie erygowana w drugiej połowie XIII w. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Także obecnie w dekanacie Łącko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stefan Daniel (1911-1986) – s. Pawła i Katarzyny z d. Kopeć. Urodził się 17 IX 1911 r. w Wolicy Ługowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1936 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Tymbarku, Siedliskach-Bogusz i Zakliczynie. Od 1943 r. był administratorem w Słupcu, gdzie przeżył pożar kościoła parafialnego. W latach 1959-1976 był proboszczem w Łukowicy. Po przejściu na emeryturę mieszkał w Łukowicy jako rezydent, w domu rodzinnym w Wolicy Ługowej oraz w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 13 II 1986 r.

powiednie drzwi rozsuwane. Potrzebne są podwójne okna. Konieczny jest trzeci konfesjonał ze względu na trzech pracujących tam kapłanów.

Zakrystia posiada wystarczające wyposażenie. Monstrancja domaga się wyzłocenia. Wskazane są podwójne drzwi na zewnątrz.

Sale katechetyczne wymagają większej troski o ich estetyczny wygląd. Schody prowadzące do sali katechetycznej przy wikarówce należy poszerzyć i zabezpieczyć metalową balustradą. Sprawą bardzo pilną jest zbudowanie ustępów dla dzieci w pobliżu sali.

Kancelaria parafialna potrzebuje lepszego umeblowania. Konieczne są szafy z pełnymi drzwiami. Jej prowadzenie domaga się ścisłego stosowania statutu kancelaryjnego, dokładniejszego kwalifikowania akt. Księgi metrykalne wymagają solidnej, trwałej oprawy. W protokołach przedślubnych należy wypełniać wszystkie rubryki i potwierdzać je pieczęcią. Poleca się zaprowadzić indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych, księgę chorych, księgę kapłanów i sióstr zakonnych pracujących i pochodzących z parafii oraz księgę inwentarza. Kronikę parafialną trzeba prowadzić bardziej szczegółowo. Umowy dzierżawne gruntu probostwa domagają się zatwierdzenia w Kurii Diecezjalnej.

Sprawą pilną jest zawarcie umów o pracę z organistą, kościelnym i Siostrami Zakonnymi oraz ich ubezpieczenie. W najbliższym czasie należy uregulować sprawę pobytu rodziny na plebanii, mając przy tym na uwadze opinię parafian, wzgląd duszpasterski oraz dobro i przyszłość probostwa. Wszystkie agendy kancelarii potrzebują staranniejszego i bardziej czytelnego pisma.

Plebania jest budynkiem murowanym. Jej tynki, fundament pod gankiem wraz ze schodami domagają się poprawy. Trzeba usunąć widoczne pęknięcia sklepienia nad oknem w kuchni oraz sprawdzić, czy one nie postępują. Kominy wymagają przebudowy. Wejście główne winno być otwarte przez ganek, a nie obok kuchni.

Sad wokół plebanii wymaga odmłodzenia i uporządkowania. Ogrodzenie potrzebuje lepszej konserwacji poprzez wymalowanie siatki, jej odpowiednie wyciągnięcie i wycinanie chwastów. Od strony gospodarstwa ogrodzenie powinno być wysokie i pełne, ze względu na prowadzącą obok drogę na cmentarz.

Dla pracowników plebanii należy zaprowadzić oddzielne urządzenia sanitarne, a istniejące wyposażyć kompletnie i odpowiednio utrzymać.

Wikarówka wymaga remontu oraz zaprowadzenia wody bieżącej. Sala parafialna, która znajduje się w łączności z wikarówką, po odpowiednim odnowieniu winna służyć celom duszpasterskim. Znajdujący się w niej magazyn sprzętu kościelnego trzeba przenieść w pobliże kościoła, np. do zremontowanego spichlerza. Na zewnątrz budynek wikarówki winno się oszalować deskami i odpowiednio je zakonserwować.

Organistówka po przeprowadzeniu remontu zabezpieczającego służy obecnie jako mieszkanie dla drugiego wikariusza. Należy ją poddać przebudowie celem powiększenia.

Budynki gospodarcze wymagają remontu. Stajnię należy zlokalizować w pobliżu stodoły. Spichlerz po remoncie winien służyć jako magazyn na sprzęt kościelny lub archiwum parafialne. Stodołę trzeba zremontować, a szopę rozebrać.

Cmentarz grzebalny domaga się większej troski. Ogrodzenie zarówno w części kamiennej, jak i żywopłotowe potrzebuje poprawy i uzupełnienia. Pilnego remontu wewnętrznego i zewnętrznego domaga się kaplica cmentarna. Kostnicę przylegającą do kaplicy winno się rozebrać i zlokalizować w odpowiednim miejscu.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał duży wkład w pracę katechizacyjną ze strony Księży Katechetów oraz dobre i bardzo dobre wiadomości dzieci i młodzieży.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 70 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się widocznym przywiązaniem do religii i Kościoła typowym dla ludzi terenów podgórskich. Niezależnie od wzrastającego wpływu laicyzmu i materializmu praktycznego parafianie w dalszym ciągu są podatni na oddziaływanie duszpasterskie pod tym warunkiem, że będzie ono nacechowane bezinteresownością i poświęceniem.

Szczególny nacisk należy położyć na duszpasterstwo młodzieży prowadzone systematycznie we wszystkich wsiach, zwłaszcza w grupach apostolskich.

W parafii nie istnieje duszpasterstwo rodzinne. Należy bezzwłocznie przystąpić do przeszkolenia w tym względzie odpowiedniej liczby doradczyń i małżeństw. Winno się przy tym pamiętać o szerokim zasięgu celu duszpasterstwa rodzinnego, którym jest uczyć ludzi katolickiego stylu życia w małżeństwie i rodzinie. Potrzeba, aby parafia mogła korzystać z poradni życia rodzinnego.

Należy systematycznie organizować kursy przedmałżeńskie z udziałem obcych prelegentów, które są elementarnym wymogiem współczesnego duszpasterstwa parafialnego. Potrzebne są częste dni skupienia dla nupturientów i młodych małżeństw oraz uroczystości jubileuszów małżeńskich.

Szansę dla duszpasterstwa parafialnego stanowi dom Sióstr Prezentek, które wykazują dużo zrozumienia i zapału do pracy apostolskiej.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wieloletnią pracę duszpasterską. Dziękuję również Księżom Katechetom: Kazimierzowi Dominiakowi[4] i Eugeniuszowi Miłosiowi[5] za współpracę z Księdzem Proboszczem. Słowa podzięki kieruję także do Sióstr Prezentek za ich gorliwość apostolską.

Pasterzom i całej parafii Łukowica z całego serca błogosławię na ciągłą odnowę i postęp duchowy, który jedynie może dać szczęście, jakiego nie można się spodziewać tylko od ziemi.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

4 Ks. Kazimierz Dominiak (1936-2017) – s. Stanisława i Katarzyny z d. Zaucha. Urodził się 17 III 1936 r. w Zalasowej. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Dobrkowie, Łososinie Dolnej, Lipinkach, Zaborowie, Łukowicy (1971-1975), Kolbuszowej, Tarnowie i Szczepanowie. W 1982 r. został mianowany proboszczem w Dębicy-Latoszynie. Po przejściu na emeryturę w 2006 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 9 I 2017 r.

5 Ks. Eugeniusz Miłoś – urodził się 6 I 1938 r. Święcenia kapłańskie przyjął 24 VI 1962 r. Od 2001 r. rezyduje w parafii pw. św. Piotra i Pawła w Zagorzycach (diecezja rzeszowska).

Dekret reformatorski
[134]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Podegrodzie[1] przeprowadzonej w dniach 26-28 IV 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Nowakowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany znajduje się obecnie w zadowalającym stanie technicznym. Potrzebna jest stała kontrola rynien, aby woda dachowa nie zalewała ścian. Pod oknami należy wstawić miedziane parapety, pęknięcia widoczne w wieży skontrolować, czy nie postępują oraz zlikwidować je przez przemurowanie, zabezpieczyć grubą siatką okienka w dachu przed ptactwem, odremontować sygnaturkę, odgromienie kościoła kontrolować w wymaganym czasie i dokończyć w najbliższej przyszłości ogrodzenie kościoła.

Wnętrze kościoła oczekuje na odnowienie polichromii. Względy estetyczne wymagają usunięcia wielu starych, niepotrzebnych mebli, zwłaszcza

---

1 Parafia pw. św. Jakuba Starszego Apostoła została prawdopodobnie erygowana ok. 1014 r. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Obecnie w dekanacie Stary Sącz.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Józef Nowak (1919-2000) – s. Wincentego i Marii z d. Daniek. Urodził się 31 I 1919 r. w Słotowej. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1948 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Bobowej, Ujanowicach, Starym Sączu, Krynicy. W 1963 r. został mianowany proboszczem w Podegrodziu. Po przejściu na emeryturę w 1982 r. zamieszkał w charakterze rezydenta w Starym Sączu. Zmarł 14 XII 2000 r.

w nawach bocznych. W ich miejsce należy sprawić odpowiednią boazerię z ławami. W prezbiterium, które posiada stały ołtarz twarzą do ludu, potrzebne są jeszcze sedilia[4] odpowiednio zaprojektowane. Przed przystąpieniem do malowania winno się pomyśleć o podwójnych oknach.

Zakrystia potrzebuje nowego umeblowania. Szaty i naczynia liturgiczne są w wystarczającej ilości.

Sale katechetyczne w liczbie 8 znajdują się: dwie w Domu Parafialnym, a sześć w poszczególnych gromadach i są wystarczająco wyposażone.

Kancelaria parafialna posiada swobodny dostęp dla wiernych i jest dobrze umeblowana. Księgi metrykalne są prowadzone na bieżąco. Kronika wymaga uzupełnienia od roku 1954-1963 oraz od 1973 do chwili obecnej. Należy również uzupełnić inwentarz kościelny w założonej do tego celu kartotece i sporządzić inwentarz sal katechetycznych, wikarówki i plebanii.

Plebania jest budynkiem starym, zawilgoconym i zagrzybionym. Budowa nowej plebanii jest sprawą nader pilną. Należy bezzwłocznie rozpocząć starania w tej sprawie.

Wikarówka przedstawia się dobrze.

Dom parafialny służy celom katechetycznym i duszpasterskim. Jego stan jest dobry. Jedna sala wymaga nowej posadzki lub podłogi. W sali katechetyczno-widowiskowej należy uzupełnić płytki pcv.

Budynki gospodarcze są wystarczające na potrzeby parafii. Stajnia wymaga drobnych remontów, jak tynki, schody do mieszkania służby, na których należy założyć balustradę. Ostatnio założono sad czterohektarowy i zakupiono materiał na jego ogrodzenie.

Cmentarz grzebalny jest własnością gminy.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał na ogół dobre przygotowanie dzieci i młodzieży i troskę Księży Katechetów.

W szczególny sposób pragnę wyrazić uznanie Ks. Kanonikowi Stanisławowi Pietruszce[5] za to, że mimo swoich dolegliwości i niezależnie od swego

---

4 *Sedile* (łac.) – siedzisko, miejsce siedzące.

5 Ks. Stanisław Pietruszka (1914-1981) – s. Jakuba i Marii z d. Iwańska. Urodził się 30 VII 1914 r. w Podegrodziu. Święcenia kapłańskie przyjął 8 VI 1941 r. z rąk bpa Edwarda

statusu emerytalnego tak gorliwie i skutecznie włączył się w katechizację i dał dowód pełnego zrozumienia sensu wizytacji biskupiej.

Należy ożywić katechizację dzieci przedszkolnych, powierzając ją Siostrom zakonnym z okolicy. Zaleca się rozpoczęcie starań, aby na terenie parafii powstał dom Sióstr Zakonnych, które mogłyby pomóc i odciążyć Kapłanów w ich pracy katechetycznej i duszpasterskiej.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 120 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje siłę tradycyjnego przywiązania do Boga i Kościoła. Religia i nauka Kościoła w dużej mierze pozostają w dalszym ciągu dla parafian normą ich postępowania i oceny jego wartości. Równocześnie widać w życiu parafian rosnące wpływy laicyzmu i kultury konsumpcyjnej. Są przykre zjawiska pijaństwa, seksualizmu, egoizmu i zawiści.

Należy położyć szczególny nacisk na duszpasterstwo młodzieży przez systematyczną pracę w grupach apostolskich w każdej ze wsi należących do parafii, według diecezjalnych wskazań duszpasterskich.

Dobrze byłoby w wyrabianiu ducha apostolskiego młodzieży Podegrodzia zaznajamiać ją głębiej i szerzej z duchem jej wielkiego rodaka Sługi Bożego Stanisława Papczyńskiego[6].

Brakuje w parafii duszpasterstwa rodzinnego, które uczyłoby życia w małżeństwie i w rodzinie. Potrzebne jest do tego przeszkolenie większej ilości osób i małżeństw. Podegrodzie jest parafią tak wielką, że w zakresie

Komara. Jako wikariusz pracował w Kamienicy, Grybowie, Cmolasie, Uściu Solnym (gdzie przez kilka miesięcy pełnił obowiązki wikariusza adiutora i administratora parafii) i Pogwizdowie. Ze względu na pogarszający się stan zdrowia, szczególnie słabnący wzrok, od 1961 r. przebywał w Pogwizdowie w charakterze rezydenta. W 1963 r. podjął jeszcze obowiązki wikariusza w Sobolowie, ale w 1972 r. został zmuszony do rezygnacji z pracy duszpasterskiej. Zamieszkał w Podegrodziu, gdzie zmarł 25 IX 1981 r.

6 Św. Stanisław Papczyński (1631-1701) – s. Tomasza i Zofii z d. Tacikowska. Urodził się 18 V 1631 r. w Podegrodziu. Założyciel Zgromadzenia Księży Marianów. Pisarz, teolog, patriota, mówca, propagator sprawiedliwości społecznej. Uczestniczył w formacji duchowej króla Jana III Sobieskiego oraz nuncjusza apostolskiego Antonio Pignatellego (późniejszego Innocentego XII). Nazywany prorokiem Niepokalanego Poczęcia Matki Bożej i ojcem ubogich. Zmarł 17 IX 1701 r. w Górze Kalwarii. Beatyfikowany 16 IX 2007 r. Kanonizowany 5 VI 2016 r.

duszpasterstwa rodzinnego powinno wykazywać dużą samodzielność. Zaleca się szczególnie organizowanie dni skupienia dla młodych małżeństw i corocznych kursów przedmałżeńskich.

Należy zorganizować sprawnie działającą bibliotekę parafialną i pracować systematycznie nad rozwojem czytelnictwa religijnego w ramach obecnych możliwości.

W parafii istnieją zespoły artystyczne, które reprezentują wysoki poziom. Potrzebują one jednak przemyślanej asystencji i opieki duszpasterskiej.

Księdzu Proboszczowi Józefowi Nowakowi dziękuję za dwunastoletni wkład pracy w stronę materialną i życie duchowe parafii w niełatwych dzisiejszych warunkach.

Dziękuję również Ks. Kanonikowi Stanisławowi Pietruszce i Księżom Katechetom: Ignacemu Romanowi[7] i Józefowi Grabcowi[8] za trud katechizacyjny i duszpasterski.

Słowa podzięki kieruję także do Ks. Kanonika Ludwika Smołki[9] za jego ciche apostolstwo modlitwy i cierpienia.

---

7 Ks. Ignacy Roman (1945-1978) – s. Ignacego i Janiny z d. Ichniowska. Urodził się 10 V 1945 r. w Lipnicy Murowanej. Święcenia kapłańskie przyjął 30 V 1970 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Nagoszynie, Podegrodziu (1972-1975), Uszwi i Radgoszczy, gdzie zginął w wypadku samochodowym 4 X 1978 r.

8 Ks. Józef Grabiec (1934-2020) – s. Jana i Wiktorii z d. Grabiec. Urodził się 5 II 1934 r. w Siedlance. Święcenia kapłańskie przyjął 2 VI 1968 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Gawłuszowicach, Porębie Spytkowskiej i Podegrodziu (od 1973 r.). W 1977 r. został mianowany proboszczem w Nowej Wsi. Od 1989 r. był proboszczem w Woli Piskulinej. Po przejściu na emeryturę w 2000 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. W latach 2001-2009 rezydował w Cieniawie, zaś w latach 2009-2014 w Kosowach. Od 2014 r. mieszkał w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 20 X 2020 r.

9 Ks. Ludwik Smołka (1896-1981) – s. Błażeja i Karoliny z d. Skoczeń. Urodził się 1 IX 1896 r. w Świniarsku. Święcenia kapłańskie przyjął 13 VI 1920 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Ostrowach Tuszowskich, Radomyślu Wielkim, Jadownikach Podgórnych, Pleśnej, Zalasowej i Książnicach. W latach 1933-1935 był administratorem w Siedlcach. Następnie był wikariuszem w Zbyszycach. W 1937 r. został mianowany proboszczem w Ostrowie. Po rezygnacji z probostwa w 1969 r. zamieszkał w Podegrodziu w charakterze rezydenta. Zmarł 4 VI 1981 r.

Pasterzom i całej parafii Podegrodzie gorąco błogosławię na wierność niezmiennym Bożym prawom wśród zmiennego świata.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

Dekret reformatorski
[135]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Czarny Potok[1] przeprowadzonej w dniach 7-8 V 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Adamowi Szeglowskiemu[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny z drzewa, zabytkowy, został ostatnio powiększony przez dobudowanie części murowanej. Po dokonanej rozbudowie i przeprowadzonym remoncie przedstawia się pięknie i solidnie. Prezbiterium urządzono według nowych przepisów liturgicznych.

Kościół został wyposażony we wszystkie nowe drzwi, marmurową posadzkę, konfesjonały, zelektryfikowany, zradiofonizowany i ogrzany. W przygotowaniu jest malowanie kościoła oraz nowe ławki. W kościele znajduje się bardzo cenny, łaskami słynący obraz Matki Bożej Bolesnej.

---

1 Parafia pw. św. Marcina Biskupa została erygowana w drugiej połowie XIII w. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Także obecnie w dekanacie Łącko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Adam Szeglowski (1910-1982) – s. Józefa i Jadwigi z d. Typer. Urodził się 4 XII 1910 r. w Przecławiu. Święcenia kapłańskie przyjął 20 VI 1937 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Jako wikariusz pracował w Łączkach Kucharskich, Zasowie, Czarnej Sędziszowskiej, Baranowie Sandomierskim i Jazowsku. W 1950 r. podjął obowiązki wikariusza eksponowanego, a w 1951 r. proboszcza w Nowej Wsi. Od 1969 r. był proboszczem w Czarnym Potoku. Zmarł 10 VIII 1982 r.

Na cmentarzu przykościelnym przygotowuje się chodnik oraz ogrodzenie na pięknie poszerzonym terenie.

Zakrystia jest dobrze wyposażona w naczynia i szaty liturgiczne. Przydałoby się nowe jej umeblowanie.

Sala katechetyczna mieści się w nowej wieży i jest dobrze urządzona. Sale katechetyczne w punktach dojazdowych są wystarczająco przygotowane do nauczania.

Kancelaria parafialna ze swobodnym dostępem dla parafian jest odpowiednio umeblowana. Wszystkie agendy kancelaryjne są bardzo dobrze i na bieżąco prowadzone.

Plebania murowana w dobrym stanie technicznym jest trochę za szczupła. Przydałoby się dobudować mieszkanie dla Księdza Wikariusza.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie. Ksiądz Proboszcz planuje przebudować stodołę bliżej plebanii w celu odsłonięcia kościoła oraz rozebrać starą wozownię. Ten plan zasługuje na poparcie.

Cmentarz grzebalny przedstawia się dobrze. Jest ogrodzony pięknym murem kamiennym, pokrytym dachówką, która wymaga uzupełnienia. Należy usunąć widoczne pęknięcia muru, a starą „grabarzówkę" rozebrać w najbliższym czasie.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał dobrą i bardzo dobrą znajomość prawd wiary dzieci i młodzieży. Ksiądz Katecheta uczy gorliwie, ale jest przeciążony ilością godzin, a zwłaszcza trudnością ich zorganizowania z powodu odległości. Wspomaga go ofiarnie Siostra Barbara Zielińska[4], ucząc dzieci przedszkolne i dzieci klas pierwszych. Rodzice włączają się w katechizację swych dzieci w zakresie przygotowania do I Spowiedzi i Komunii św., słabiej w przygotowanie do bierzmowania.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 49 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą, wzrastającym życiem eucharystycznym i szczególnym nabożeństwem do Matki Bożej Bolesnej czczonej w tutejszym kościele w łaskami słynącym wizerun-

[4] Ze Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Starowiejskich Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej.

ku. Do ujemnych objawów należy nadużywanie alkoholu przez niektórych parafian, zwłaszcza młodych.

Należy położyć nacisk na duszpasterstwo młodzieży, zwłaszcza w apostolskich grupach prowadzonych w poszczególnych wsiach.

Zaleca się przemyśleć metody szerzenia kultu Matki Bożej Bolesnej w parafii i poza nią w ciągu całego roku. Rozbudowany kościół i uporządkowany plac kościelny pozwalają na organizowanie nabożeństw maryjnych o szerszym zasięgu.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wielki wkład pracy w niełatwe uporządkowanie spraw parafialnych, za to wszystko, co w ciągu krótkiego czasu zdziałał dla jej dobra duchowego i materialnego, zwłaszcza przez rozbudowę i remont kościoła.

Księdzu Katechecie Czesławowi Zagórskiemu[5] i Siostrom Służebniczkom NMP dziękuję za gorliwą współpracę z Księdzem Proboszczem.

Pasterzom i całej parafii Czarnego Potoku z całego serca błogosławię na czerpanie obfitych łask Bożych przez gorącą miłość ku Bolesnej Matce Zbawiciela.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

5 Ks. Czesław Zagórski (1946-2006) – s. Jana i Marii z d. Siuta. Urodził się 23 IX 1946 r. w Ropie. Święcenia kapłańskie przyjął 2 VI 1974 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Czarnym Potoku, Łęgu Tarnowskim, Rzepienniku Biskupim, Przecławiu, Mikluszowicach i Sękowej. W 1992 r. został mianowany proboszczem w Kolbuszowej Górnej (diecezja rzeszowska). Zmarł 18 IX 2006 r.

Dekret reformatorski
[136]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łącko[1] przeprowadzonej w dniach 17-19 V 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Pawłowi Tyrawskiemu[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany wykazuje na ogół dobry stan techniczny. Prezbiterium domaga się nowego wystroju i to w najbliższym czasie. W przyszłości należy odnowić polichromię, uzupełnić oświetlenia i sfinalizować sprawę nowych organów.

Zakrystia jest dobrze urządzona i wyposażona.

Sale katechetyczne w liczbie 7 znajdują się: dwie w domu parafialnym, a pięć w domach prywatnych i są dobrze urządzone.

---

1 Parafia pw. św. Jana Chrzciciela została prawdopodobnie erygowana w XII w. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Także obecnie w dekanacie Łącko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Paweł Tyrawski (1923-2012) – s. Maksymiliana i Józefy z d. Horodyńska. Urodził się 29 VI 1923 r. w Gródku Jagiellońskim. Święcenia kapłańskie przyjął 6 I 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Łącku (1950-1958) i Nowym Sączu. W 1970 r. został mianowany proboszczem w Łącku. Sprawował również urząd dziekana dekanatu łąckiego. W 1985 r. został mianowany proboszczem w Świniarsku. Po przejściu na emeryturę w 1998 r. zamieszkał w charakterze rezydenta w Starym Sączu. Pełnił obowiązki ojca duchownego dekanatu starosądeckiego. Zmarł 12 IV 2012 r.

Kancelaria parafialna mieści się w obszernym lokalu, dostępnym dla wiernych. Posiada umeblowanie nowe i estetyczne. Wszystkie agendy (także dziekańskie) prowadzone są według nowego statutu kancelaryjnego w sposób wzorowy i pedantyczny. Jest wskazane w niedalekiej przyszłości dokonać nowego pomiaru posiadłości gruntu i lasu oraz sporządzić odpowiednie mapki. Należałoby także sprawdzić fundację mszalną.

Plebania w części niższej jest zawilgocona. Wilgoć tę należy usunąć przez podcięcie budynku oraz izolację poziomą i pionową. Wewnętrzny rozkład pomieszczeń plebanii nie jest praktyczny. Dlatego należy przeprowadzić bardziej praktyczne rozplanowanie mieszkań łącznie z łazienkami.

Wikarówka zagrzybiona i w złym stanie technicznym domaga się szybkiego remontu generalnego.

Budynki gospodarcze nie w najlepszym stanie i są za wielkie na obecne potrzeby parafialne. Na całkowitą przebudowę oczekuje zarówno obora, jak i stodoła. Całość gospodarstwa jest ogrodzona siatką metalową, którą trzeba stale konserwować.

Dom parafialny jest w dobrym stanie. Jedynie dach wymaga drobnych napraw i konserwacji.

Organistówka jest budynkiem murowanym, w dobrym stanie. Potrzebuje łazienki.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. Obecnie kończy się jego grodzenie pięknym murem kamiennym. Dach na kaplicy cmentarnej wymaga pomalowania. Należy zmierzać do tego, aby drogę prowadzącą do pola kilku właścicieli prywatnych przesunąć poza cmentarz. Domaga się tego świętość miejsca.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał staranną pracę Księży Katechetów i odpowiedzi dzieci i młodzieży na poziomie dobrym i bardzo dobrym. Rodzice na ogół angażują się w katechezę swoich dzieci.

Jest też dobrze zorganizowana katecheza dzieci przedszkolnych prowadzona przez Siostry Służebniczki Starowiejskie.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 159 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą, przywiązaniem do Kościoła, ciągłym wzrostem Komunii św., pobożnością Maryjną i dużym szacunkiem dla kapłanów. Radosnym objawem jest wielodzietność rodzin.

Obserwuje się jednak przy tym przykre zjawisko pijaństwa, które domaga się konkretnej i cierpliwej kontrakcji duszpasterskiej.

Szczególny nacisk należy położyć na duszpasterstwo młodzieży szkół średnich i młodzieży pozaszkolnej, zwłaszcza w małych grupach apostolskich.

Łącko, będąc stolicą dekanatu, powinno stać się ośrodkiem duszpasterstwa rodzinnego dla okolicy, zwłaszcza przez odpowiednią w tym względzie poradnię, dni skupienia dla nupturientów czy młodych małżeństw itp.

Asystencji i opieki duszpasterskiej domagają się miejscowe zespoły artystyczne.

Szczególnie ważne jest uodparnianie miejscowej ludności na zły wpływ sezonowych przybyszów oraz przemyślenie oddziaływania duszpasterskiego na tych, którzy na terenie parafii szukają wypoczynku.

Jest rzeczą bardzo bolesną, że w ciągu kilku lat nie doszło do pełnego podziału rozległej parafii i nie powstały na jej terenie kaplice dojazdowe, zwłaszcza w Zabrzeży, w skutek czego wierni muszą pokonywać w drodze do kościoła wielką ilość kilometrów albo w ogóle nie mogą uczestniczyć we Mszy św. Zaradzenie temu bolesnemu zaniedbaniu należy uważać za zasadnicze polecenie Biskupa Wizytatora.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za staranne przygotowanie wizytacji oraz gorliwy wkład w życie parafii i dekanatu.

Dziękuję również za trud apostolski Księżom Katechetom: Janowi Michalikowi[4], Ryszardowi Kiwakowi[5] i Władysławowi Golcowi[6] oraz Siostrom Służebniczkom Starowiejskim.

---

4 Ks. Jan Michalik – urodził się 8 VIII 1945 r. Święcenia kapłańskie przyjął 25 V 1969 r. Od 2015 r. rezyduje w parafii pw. Przemienienia Pańskiego w Podgrodziu.

5 Ks. Ryszard Kiwak – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

Pasterzom i całej parafii Łącko gorąco błogosławię na życie kwitnące wiarą, nadzieją i miłością Boga, a przez to prawdziwym szczęściem.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

[6] Ks. Władysław Golec (1940-2006) – s. Jana i Michaliny z d. Czosnyka. Urodził się 31 III 1940 r. w Żabnie. Święcenia kapłańskie przyjął 27 VI 1965 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Bruśniku, Zawdzie k. Dębicy, Libuszy, Łącku (1974-1977), Jadownikach i Pustyni. W 1980 r. został mianowany proboszczem w Gręboszowie. Zmarł 20 IX 2006 r.

Dekret reformatorski
[137]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Brzezna[1] przeprowadzonej w dniach 2-3 VI 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przedstawia Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Maślakowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest prowizoryczny z nietrwałego materiału. Powstał on przez poszerzenie małej kaplicy. Utrzymany jest czysto i starannie. Stan jednak tego kościoła jest bardzo lichy. Dlatego nie należy ustawać w staraniach celem zdobycia zezwolenia na budowę nowego kościoła parafialnego w miejscu bardziej dostępnym aniżeli obecny. Istniejący kościół winno się zabezpieczyć tyle tylko, aby służył celom duszpasterskim do czasu wybudowania nowego kościoła.

Zakrystia jest zawilgocona, ale wystarczająco wyposażona.

---

1 Bp Jan Stepa w 1958 r. utworzył wikarię parafialną przynależną do Podegrodzia. Parafia pw. Najświętszego Ciała i Krwi Pana Jezusa została erygowana 7 VI 1974 r. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Obecnie w dekanacie Nowy Sącz-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Maślak (1929-2001) – s. Mariana i Emmy z d. Ślusarz. Urodził się 18 IV 1929 r. w Bratucicach. Święcenia kapłańskie przyjął 3 V 1953 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Lubczy. W 1958 r. został mianowany wikariuszem eksponowanym, zaś w 1974 r. proboszczem w Brzeznej. Po przejściu na emeryturę w 1997 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 14 XI 2001 r.

Sale katechetyczne w liczbie 2 są dobrze urządzone. Mieszczą się w domach prywatnych.

Kancelaria parafialna mieści się w mieszkaniu Księdza Proboszcza, które jest dość ciasne. Przydałaby się osobna szafa na wszystkie księgi kancelaryjne, która mogłaby stanąć w przedpokoju. Wszystkie agendy kancelaryjne są prowadzone na bieżąco i starannie. *Status animarum*[4] oraz indeks do ksiąg urodzonych są rozpoczęte i będą ukończone w najbliższym czasie. Wszystkie wypłaty i ubezpieczenia są dokonywane terminowo.

Plebania jest budynkiem drewnianym i ciasnym. Zrobiono wszystko, co w tych warunkach zrobić można, dla jej unowocześnienia (woda bieżąca, sanitaria). Ostatnio Ksiądz Proboszcz urządził dużą, wygodną salę w pomieszczeniach gospodarczych, która będzie służyć celom duszpasterskim.

Budynki gospodarcze są dobre i wystarczające.

Cmentarz grzebalny należy do gminy. Groby są dobrze utrzymane.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał na ogół bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Katechizacja dzieci przedszkolnych jest prowadzona w obydwu punktach katechetycznych przez Księdza Proboszcza.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 58 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywą wiarą, która sprawia, że parafianie, mimo trudnego dostępu do kościoła, uczestniczą gorliwie we Mszy św., rekolekcjach i nabożeństwach. Są przywiązani do kościoła i darzą szacunkiem kapłanów.

Niewątpliwie korzystny wpływ na religijność parafian wywiera kult Jezusa Miłosiernego w Jego łaskami słynącej rzeźbie.

Objawami ujemnymi są alkoholizm, zwłaszcza u młodzieży, i brak miłości wzajemnej. Widać ujemny wpływ współczesnej laicyzacji, zwłaszcza środków masowego przekazu.

---

4 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Ksiądz Proboszcz posiada pełną wizję potrzeb parafii i stara się im zaradzić przez wszechstronne duszpasterstwo, co ułatwia mu szacunek i zaufanie, jakim darzą go parafianie. Szczególny nacisk należy położyć na duszpasterstwo młodzieży, zwłaszcza w grupach apostolskich i przez osobiste kontakty.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za roztropne, taktowne i gorliwe kierowanie parafią i za wszystko, co zdziałał dla jej dobra duchowego i materialnego w trudnych warunkach.

Dziękuję również Ks. Rezydentowi Bolesławowi Ziębie[5] za wspomaganie Księdza Proboszcza w jego pracy.

Pasterzom i całej parafii Brzezna z całego serca błogosławię na ten szczęśliwy dzień, w którym będą wielbić Boga i Jego Matkę w nowo wybudowanym kościele.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

[5] Ks. Bolesław Zięba (1924-1980) – s. Józefa i Marii z d. Urlik. Urodził się 10 XI 1924 r. w Starym Sączu. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Szczucinie. W 1957 r. został mianowany proboszczem w Siekierczynie. W 1966 r. zrezygnował z probostwa i został wikariuszem w Zawadzie k. Dębicy. Następnie jako wikariusz pracował w Siedliskach k. Gorlic i Łękach Górnych. Od 1974 r. przebywał w Brzeznej w charakterze rezydenta. Zmarł 3 XII 1980 r.

Dekret reformatorski
[138]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Szczawa[1] przeprowadzonej w dniach 7-8 VI 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Edwardowi Fąfarze[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zbudowany z drzewa jest otoczony wielką troską Księdza Proboszcza. Utrzymany na zewnątrz starannie, posiada odwodnienie i odgromienie oraz ogrodzenie z drzewa w dobrym stanie. Wnętrze jest utrzymane bardzo czysto. Ściany są wyłożone deskami. Pozostaje do wyszalowania ostatnia partia, na co materiał został już przygotowany. W nadchodzącą zimę będzie uruchomione ogrzewanie elektryczne. Prezbiterium dostosowano do potrzeb obecnej liturgii i sprawiono nowe organy. Potrzebne są wiszące żyrandole celem lepszego oświetlenia kościoła. Ze względu na rozwój Szczawy, należy przemyśleć rozbudowę obecnego kościoła lub budowę nowego.

Zakrystia jest dobrze urządzona i wyposażona.

---

1 Bp Jan Stepa w 1958 r. utworzył wikarię parafialną przynależną do Kamienicy. Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana 6 XII 1980 r. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Także obecnie w dekanacie Łącko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Edward Fąfara (1923-1995) – s. Jana i Wiktorii z d. Haba. Urodził się 23 VIII 1923 r. w Skrzyszowie k. Dębicy. Święcenia kapłańskie przyjął 6 I 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Otfinowie, Tuchowie i Mikluszowicach. Na przełomie 1957 i 1958 r. podjął bardzo trudne obowiązku duszpasterskie na Łemkowszczyźnie w Leszczynach i Nowicy. Następnie został mianowany wikariuszem eksponowanym (1958 r.) i proboszczem (1980 r.) nowo utworzonej parafii Szczawa. Zmarł 15 I 1995 r.

Sale katechetyczne w liczbie dwóch, jedna w domu parafialnym, a druga w domu prywatnym, są dobrze wyposażone.

Kancelaria parafialna mieści się w dostępnym miejscu dla wiernych. Jest prowadzona starannie i na bieżąco. W przygotowaniu znajduje się indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych i zaślubionych oraz *Status animarum*[4] kartotekowy.

Plebania nowa znajduje się w budowie w pobliżu kościoła. Obecnie duszpasterze mieszkają w domu parafialnym, który jest nowocześnie urządzony i utrzymany troskliwie z myślą, aby służył on celom duszpasterstwa ogólnodiecezjalnego.

Budynek gospodarczy nie budzi zastrzeżeń. W przyszłości cała parcela z budynkami oczekuje na solidne ogrodzenie.

Cmentarz grzebalny jest wspólny z Kamienicą, macierzystą parafią. Należy intensywnie zabiegać o nowy cmentarz w Szczawie.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał umiejętną i gorliwą pracę Księdza Proboszcza i Księdza Katechety oraz dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży przy ich żywym zaangażowaniu w życie religijne, sakramentalne i parafialne. Rodzice współpracują w katechezie. Katechezę dzieci przedszkolnych prowadzi Ksiądz Proboszcz, wciągając w tę pracę matki.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 49 osób.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje ciągle pogłębiającą się wiarę, wzrastające życie sakramentalne, odważne przywiązanie do Kościoła i zrozumienie jego potrzeb, co przejawia się w życzliwości względem grup młodzieżowych, spędzających w górach swoje wczasy z Bogiem.

Potrzebna jest ciągła akcja trzeźwościowa i uodparnianie parafian na zły niejednokrotnie wpływ moralny turystów, kuracjuszy i wczasowiczów.

Ksiądz Proboszcz widzi wszystkie problemy duszpasterskie Szczawy, która z zapadłej wsi staje się miejscowością uzdrowiskową i wychodzi im naprzeciw. Pragnę gorąco podziękować Księdzu Proboszczowi za jego gor-

[4] *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

liwe i wzorowe duszpasterstwo, wielki wkład w stronę materialną parafii, tym cenniejszy, że realizowany bezpretensjonalnie „ubogimi środkami", a zwłaszcza za piękną postawę kapłańską i czynne zrozumienie dla potrzeb duszpasterstwa i katechezy także w skali ogólnodiecezjalnej.

Dziękuję również Księdzu Katechecie Władysławowi Kleszczowi[5] za współpracę z Księdzem Proboszczem.

Pasterzom i całej parafii Szczawa z całego serca błogosławię na rozwój i postęp duchowy z Chrystusem, w Chrystusie i przez Chrystusa.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

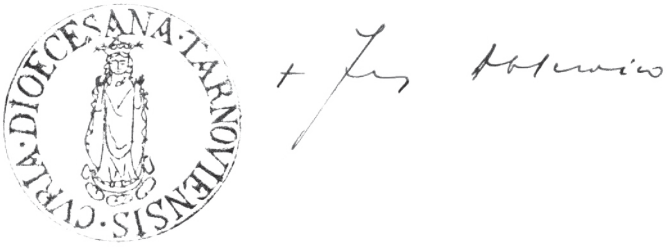

[5] Ks. Władysław Kleszcz (1942-2014) – s. Jana i Stefani z d. Świgost. Urodził się 21 IX 1942 r. w Pogwizdowie. Święcenia kapłańskie przyjął 31 V 1970 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Stróżach i Szczawie (1972-1975). W 1975 r. podjął posługę duszpasterską w diecezji gorzowskiej. Był wikariuszem w Krośnie Odrzańskim i Żarach oraz proboszczem w Grotowie i Chichach. Po przejściu na emeryturę w 2007 r. zamieszkał w charakterze rezydenta w Żarach. Zmarł 20 I 2014 r.

Dekret reformatorski
[139]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Kamienica[1] przeprowadzonej w dniach 14-15 VI 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Śmiałkowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany znajduje się w dobrym stanie technicznym. Wnętrze jest czysto utrzymane. Zachodzi potrzeba bardziej estetycznego urządzenia prezbiterium (ołtarz twarzą do ludu, tabernakulum oraz ambonka). Projekt na te urządzenia winien być zatwierdzony przez Kurię Diecezjalną. Wokół ścian przydałaby się boazeria wraz z ławami. W najbliższymi czasie należy zaprowadzić ogrzewanie kościoła oraz bardziej estetyczne i lepsze oświetlenie wnętrza. Schody zewnętrzne domagają się obłożenia szlachetnym kamieniem.

---

1 Parafia pw. Przemienienia Pańskiego i Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny została erygowana przed 1313 r. po uposażeniu przez Siostry Klaryski ze Starego Sącza. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Także obecnie w dekanacie Łącko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Stanisław Śmiałek (1912-1977) – s. Antoniego i Marii z d. Wierny. Urodził się 5 IX 1912 r. w Biegonicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1938 r. z rąk bpa Franciszka Lisowskiego. Od 1938 r. pracował jako wikariusz w Szczawnicy. W styczniu 1940 r., zagrożony aresztowaniem przez Gestapo, uciekł na Węgry. Po zakończeniu II wojny światowej powrócił do Szczawnicy. W 1949 r. został przeniesiony na wikariat do Limanowej. Od 1958 r. pracował w Kamienicy jako administrator i proboszcz. Zmarł nagle 27 I 1977 r. w czasie kursu duszpasterskiego w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie.

Zakrystia oczekuje na bardziej odpowiednie umeblowanie. Niektóre kielichy należy pozłocić, zniszczone ornaty naprawić, a bieliznę kielichową przechowywać w pudełkach lub szufladkach. Drugą zakrystię winno się umeblować i dostosować do potrzeb grona ministrantów i lektorów.

Sale katechetyczne w liczbie 5 są na ogół dobrze wyposażone. W najbliższym czasie należy urządzić drugą salę katechetyczną w domu parafialnym w Kamienicy w miejsce dotychczasowego magazynu szkolnego wraz z osobnym wejściem.

Kancelaria parafialna wymaga lepszego umeblowania. Księgi prowadzone są na bieżąco. Zaktualizowania wymaga tylko indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych. Kronika winna być prowadzona bardziej szczegółowo. Konieczna jest dokumentacja wszystkich dochodów i rozchodów. Z Siostrami zakonnymi należy zawrzeć umowę o pracę.

Księgi metrykalne z Zalesia winno się przekazać tamtejszemu duszpasterzowi.

Plebania jest budynkiem murowanym. Parter wymaga odwilgocenia. Rozkład mieszkań winien być bardziej praktyczny. Brakuje urządzeń sanitarnych. Tę akomodację wnętrza wraz z centralnym ogrzewaniem należy wykonać w najbliższym czasie. Przygotowany projekt przebudowy wnętrza winien być zatwierdzony w najbliższym czasie przez Kurię Diecezjalną.

Dom parafialny znajduje się w dobrym stanie. Zamieszkują go Siostry Służebniczki Starowiejskie.

Budynki gospodarcze są nowe, murowane. Teren wokół nich jak i plebanii winien być estetycznie uporządkowany. Stary spichlerz między plebanią a budynkiem gospodarczym należy rozebrać.

Cmentarz grzebalny jest ogrodzony pięknym murem kamiennym. W przyszłości będzie on wymagał pokrycia betonową lub kamienną płytą. Należy zbudować kaplicę cmentarną wraz z grobowcem dla księży. Starą kostnicę trzeba rozebrać, a środkiem cmentarza wytyczyć aleję, obłożyć ją krawężnikami i utwardzić.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży oraz gorliwą pracę Księży Katechetów

przy pewnym współudziale rodziców. Księża Katecheci posiadają jednak zbyt wielką liczbę godzin religii i powinni być odciążeni przez Księdza Proboszcza lub Siostry Zakonne.

Należy podkreślić zadziwiające poświęcenie wiernych, którzy odstępują swoje domy na punkty katechetyczne, poprzestając nieraz na ciasnym mieszkaniu dla dobra ewangelizacji.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 85 osób.

Stan religijny-moralny parafii odznacza się żywą wiarą i tradycyjnym przywiązaniem do Kościoła i kapłanów. Liczne wielodzietne rodziny żyją życiem sakramentalnym. Równocześnie widać bolesne wady, jak pijaństwo i zawiść sąsiedzka.

Należy położyć nacisk na rozwinięcie szerszej zasięgiem pracy nad ministrantami i lektorami oraz na duszpasterstwo młodzieży prowadzone systematycznie w grupach apostolskich w każdej wsi.

W parafii nie istnieje duszpasterstwo życia rodzinnego. Należy bezzwłocznie przystąpić do systematycznego przeszkalania w tym względzie małżonków i rodziców oraz zorganizować poradnię życia rodzinnego.

Parafia Kamienica od długich lat otrzymuje zawsze od diecezji 2 księży wikarych dla pomocy Księdzu Proboszczowi. Jest smutną rzeczą, że od 36 lat Diecezja Tarnowska nie otrzymała z parafii kamienickiej ani jednego kapłana.

Siostry Służebniczki Starowiejskie, które mają swój dom na terenie parafii, nie są należycie włączone w duszpasterstwo parafialne, nawet na odcinku katechezy dzieci przedszkolnych. Należy to uczynić, zapewniając Siostrom należyte wynagrodzenie, tym bardziej, że Zgromadzenie Sióstr zawdzięcza ludowi Bożemu Kamienicy wyjątkowo wielką liczbę powołań.

Z parafii Kamienica powstała wydzielona samodzielna placówka duszpasterska w Zalesiu. Sprawiedliwość domaga się, aby Ksiądz Proboszcz zorganizował długofalową i skuteczną pomoc przy rozpoczętej budowie nowego kościoła w Zalesiu.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wysiłek duszpasterski, a Księżom Katechetom Józefowi Atłasowi[4] i Władysławowi Raczkowi[5] oraz Siostrom Służebniczkom Starowiejskim za współpracę z Księdzem Proboszczem.

Pasterzom i całej parafii Kamienica z całego serca błogosławię na wierne przekazywanie przyszłym pokoleniom wielkich Bożych wartości otrzymanych w dziedzictwie od ojców.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

4 Ks. Józef Atłas (1940-2018) – s. Józefa i Anny z d. Piętoń. Urodził się 6 II 1940 r. w Tymbarku. Święcenia kapłańskie przyjął 29 V 1966 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Ptaszkowej, Żegocinie, Kamienicy (1973-1978) i Bieczu. Następnie był wikariuszem (od 1980 r.) i proboszczem (od 1982 r.) w Nowym Sączu-Biegonicach. Po przejściu na emeryturę w 2010 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 4 XI 2018 r.

5 Ks. Władysław Raczek (1941-1997) – s. Michała i Rozalii z d. Berdychowska. Urodził się 2 I 1941 r. w Kurowie. Święcenia kapłańskie przyjął 27 VI 1965 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Lubzinie, Sędziszowie Małopolskim, Łużnej, Nowym Rybiu, Kamienicy (1974-1977), Barcicach, Paleśnicy i Nowym Sączu. Od 1983 r. był wikariuszem ekonomem i proboszczem w Swoszowej, a od 1992 r. proboszczem w Biesiadkach. Zmarł 3 V 1997 r.

Dekret reformatorski
[140]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Wola Piskulina[1] przeprowadzonej w dniach 18-19 VI 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Kozickiemu[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany składa się z trzech odrębnych konstrukcyjnie części wzniesionych w różnych okresach czasu. Ostatnio, niestety bez zatwierdzenia Kurii, zostały przeprowadzone dobudowa i urządzenie prezbiterium. Całość budynku kościelnego domaga się ujednolicenia i usunięcia licznych braków technicznych i artystycznych. Dlatego należy opracować projekt wszystkich prac, także konstrukcyjnych, zatwierdzić

---

1 Parafia pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny została erygowana 6 XII 1957 r. przez bpa Jana Stepę. W 1975 r. należała do dekanatu łąckiego. Także obecnie w dekanacie Łącko.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Józef Kozicki (1935-2008) – s. Jakuba i Józefy z d. Gryziec. Urodził się 24 I 1935 r. w Żmigrodzie Starym. Wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. W czasie formacji seminaryjnej przeniósł się do Zakonu Kleryków Regularnych Ubogich Matki Bożej Szkół Pobożnych. Święcenia kapłańskie przyjął 15 VI 1960 r. z rąk bpa Juliana Groblickiego. Pracował w parafiach prowadzonych przez pijarów w Krakowie-Rakowicach i Cieplicach Śląskich. W 1965 r. został inkardynowany do diecezji tarnowskiej. Jako wikariusz pracował w Przyszowej, Mikluszowicach i Rytrze. W latach 1974-1989 był proboszczem w Woli Piskulinej, w latach 1989-2005 w Skrzydlnej. Po przejściu na emeryturę pozostał w charakterze rezydenta w Skrzydlnej. Zmarł 1 I 2008 r.

go w Kurii, a następnie w miarę możliwości realizować. Potrzebne są rynny na całości, odpowiednie odprowadzenie wody i wymiana dachówki na blachę. Konieczne są podwójne okna i ogrzewanie. Przydałyby się chociaż małe organy, ławki i odpowiednia polichromia. Należy dokończyć chodnik procesyjny. Ogrodzenie zbudowane jest ze słupków z cegły i sztachetów drewnianych. Byłoby wskazane wyfugować cegłę w filarkach. W przyszłości należy przebudować dzwonnicę z drewnianej na murowaną.

Zakrystia jest mała, ale wystarczająco wyposażona.

Sala katechetyczna mieści się na plebanii. Jest dobrze urządzona.

Kancelaria parafialna posiada własne pomieszczenie na piętrze. Obecny Ksiądz Proboszcz porządkuje wszystkie księgi według statutu kancelaryjnego, uzupełniając wiele braków, które zastał, obejmując parafię 10 miesięcy temu. W tej chwili zasadniczo wszystkie księgi są prowadzone na bieżąco. *Status animarum*[4] wymaga zaktualizowania. Indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych i zaślubionych jest w przygotowaniu.

Ksiądz Proboszcz stoi wobec poważnych trudności związanych z uregulowaniem stanu majątkowego parafii. Jego bowiem Poprzednik[5], opuszczając szybko parafię, pozostawił w tym względzie wiele spraw niewyjaśnionych i budzących poważne zastrzeżenia. Powyższe sprawy należy porządkować w ścisłym porozumieniu z Kurią Diecezjalną.

Plebania jest budynkiem murowanym i dobrze utrzymanym. Ostatnio odnowiono jej wnętrze. Posiada wodę bieżącą oraz odpowiednie urządzenia sanitarne.

Budynki gospodarcze znajdują się w dobrym stanie. Potrzebne są na nich odpowiednie rynny.

Cmentarz grzebalny wymaga powiększenia jego powierzchni i ujednolicenia ogrodzenia.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną i ofiarną pracę Księdza Proboszcza oraz bardzo dobre i dobre wiadomości dzieci,

---

4 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

5 Mowa o ks. Józefie Klocku, który był tutaj proboszczem w latach 1969-1974.

przy żywym zaangażowaniu się rodziców w katechizację. Należy podkreślić dobrze zorganizowaną katechezę dla przedszkolaków.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 46 osób.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się głęboką wiarą, która nie jest martwa, lecz objawia się w pobożności i uczciwości życia parafian. Na pochwałę zasługują ożywione duchem Bożym rodziny o licznym potomstwie. Nacisk należy położyć na akcję trzeźwościową oraz grupy apostolskie młodzieży.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wyjątkowo staranne i wszechstronne przygotowanie do wizytacji w niełatwych warunkach. Raduje mnie to, że Ksiądz Proboszcz posiada właściwą wizję potrzeb parafii i mimo krótkiego w niej pobytu, wiele zdziałał na rozmaitych odcinkach pracy duszpasterskiej.

Pasterzowi i całej rodzinie parafialnej z całego serca błogosławię na wytrwanie w wierze, która jest źródłem prawdziwego szczęścia.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

Dekret reformatorski
[141]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Krynica-Zdrój[1] przeprowadzonej w dniach 13-17 IX 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Franciszkowi Kostrzewie[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany w dobrym stanie technicznym jest za mały na obecne potrzeby parafii, tym bardziej, że służy on wielu tysiącom kuracjuszy z całej Polski. Należy uznać za wielki brak, że w przeszłości nie wybudowano w Krynicy nowego kościoła, poprzestając na rozbudowie tamtejszej kaplicy.

Szczególnej troski wymagają liczne załamania dachu i kosze na przybudówkach, aby nie dopuścić do zacieków na elewacji. Odnowienia wymaga ogrodzenie wokół kościoła.

---

1 Kaplicę mszalną pw. Przemienienia Pańskiego w 1827 r. poświęcił bp Grzegorz Tomasz Ziegler. Od 1868 r. rezydował tu duszpasterz. Bp Leon Wałęga w 1904 r. utworzył niezależną ekspozyturę. Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny została erygowana 10 V 1925 r. W 1975 r. należała do dekanatu krynickiego. Także obecnie w dekanacie Krynica.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Franciszek Kostrzewa – urodził się 30 IX 1928 r. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. Od 1998 r. rezyduje w parafii pw. Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła i św. Jakuba Apostoła w Brzesku.

Wnętrze otrzymało ostatnio wystrój i polichromię. Niestety wystrój prezbiterium został przeprowadzony bez zatwierdzonych projektów i zgody Kurii, a nawet wbrew jej wyraźnemu zakazowi, dlatego wykazuje on wielkie braki artystyczne. Wprawdzie pierwotną figurę Matki Bożej w prezbiterium usunięto i zastąpiono inną, ale również ta druga jest nieudolna artystycznie i nie pobudza do modlitwy. Dlatego w przyszłości należy ją usunąć i zastąpić inną. Okalająca ołtarz tęcza została częściowo zmieniona w swojej taniej i niestosownej kolorystyce, ale w dalszym ciągu pozostawia wiele do życzenia ze względów artystycznych i kultowych.

Zakrystia jest bardzo ciasna. Istnieją jednak możliwości jej poszerzenia w kierunku nawy bocznej. Dużą zakrystię położoną z prawej strony wejścia głównego winno się włączyć do nawy bocznej. Po ewentualnym przeprowadzeniu tych akomodacji należałoby się zastanowić nad wybiciem odpowiednich łuków pomiędzy nawą główną a boczną, z równoczesnym zlikwidowaniem obecnej ambony. Zyskałoby się przez to trochę miejsca w kościele, w zakrystii i lepszy wygląd wnętrza.

Projekt takiej przebudowy i jej możliwości trzeba by opracować i przedłożyć do zatwierdzenia w Kurii Diecezjalnej. Wyposażenie liturgiczne zakrystii jest odpowiednie.

Na terenie parafii znajdują się: kościół filialny w Słotwinach[4], kaplica rektoralna św. Antoniego[5], kaplica parkowa[6] oraz osiem kaplic w domach sióstr zakonnych.

Kościół przy ulicy Słotwińskiej jest w dobrym stanie. Wymaga jednak ujęcia wody dachowej i odprowadzenia jej do potoku. Deski zewnętrzne należy konserwować. Skład na opał winno się wybudować tuż obok kotłowni w ziemi. W przyszłości wskazany jest nowy wystrój kościoła. Pozostałości z wyposażenia dawnej cerkwi winno się przekazać do przechowania w Muzeum Diecezjalnym w Tarnowie.

Kaplica św. Antoniego znajduje się w stanie bardzo dobrym. Byłoby wskazane powiększyć jej kubaturę przez podniesienie stropu do drugiego

4 Kościół pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, drewniany, wybudowany w 1878 r.
5 Kaplica murowana, wybudowana i poświęcona w 1938 r.
6 Kaplica pw. Przemienienia Pańskiego i Matki Bożej Częstochowskiej, drewniana, wybudowana w 1864 r.

piętra. W ostatnim czasie zbudowano przy tym rektoracie kilka pokoików na poddaszu z przeznaczeniem na cele duszpasterskie. Oczekują one na pełne wykończenie. Ogrodzenie winno się konserwować.

Specjalna komisja złożona z przedstawicieli Kurii, księdza dziekana dekanatu Krynickiego, księdza proboszcza Krynicy i księdza rektora kaplicy Rektoratu św. Antoniego, zajmie się w najbliższym czasie unormalizowaniem statusu wymienionego Rektoratu.

Kaplica w Parku przedstawia się dobrze. Gont na dachu wymaga odpowiedniej impregnacji. Wokół kaplicy przydałoby się ustawić kilka ławek.

Kancelaria parafialna prowadzona jest przez obecnego księdza Proboszcza bardzo starannie i wzorowo. Istnieje jednak konieczność uzupełnienia dużych braków z przeszłości. Dotyczy to przede wszystkim kroniki, *Status animarum*[7], a zwłaszcza uporządkowania spraw własnościowych probostwa i parafii. Na uporządkowanie oczekuje również archiwum parafialne zgodnie z przepisami diecezjalnego statutu kancelaryjnego. Należy też wyjaśnić sprawę sześciu mszy świętych fundacyjnych wpisanych w odpowiedni wykaz, których podstawy materialne nie są uwidocznione.

W przyszłości należy pomyśleć o poczekalni do kancelarii oraz odpowiednim jej umeblowaniu.

Ksiądz Proboszcz, który objął parafię rok temu i otrzymał kasę parafialną z saldem ujemnym oraz długami, obecnie czyni przygotowania do wielu inwestycji w parafii.

Sale katechetyczne w liczbie pięciu znajdują się: trzy przy plebanii oraz dwie przy kaplicy św. Antoniego. Sale katechetyczne przy plebanii przedstawiają się bardzo licho i są nieodpowiednie do nauczania religii. Dlatego zasadniczym zaleceniem powizytacyjnym jest bezzwłoczne rozpoczęcie starań celem wybudowania na ogrodzie plebańskim nowego budynku katechetycznego, który stworzyłby nieodzowne dla parafii, godne warunki nauczania religii.

Plebania jest budynkiem murowanym w dobrym stanie technicznym. Rozkład jednak jej pomieszczeń jest niepraktyczny. Konieczna jest

[7] *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

przebudowa wnętrza. W projekcie zmian należy przewidzieć przeniesienie kuchni i całego jej zaplecza do przyziemnej części budynku oraz całościowe, dwupokojowe mieszkania dla wikarych.

Budynki gospodarcze zostały zamienione na sale katechetyczne. W przyszłości należałoby pomyśleć o jakimś pomieszczeniu gospodarczym. Ogród powinien być odpowiednio rozplanowany i zagospodarowany.

Budynki gospodarcze w Słotwinach przedstawiają się bardzo źle. Są one dzierżawione od państwa. Istnieje pilna potrzeba budowy mieszkania wraz z zapleczem gospodarczym dla duszpasterza przy tamtejszym kościele.

Cmentarz grzebalny w Krynicy-Zdroju jest komunalny. Cmentarz w Słotwinach również, ale opiekuje się nim parafia. Potrzebna jest konserwacja metalowego ogrodzenia przy tym cmentarzu oraz wytyczenie alei głównej.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał solidną i sprawnie zorganizowaną pracę księży katechetów oraz dobre i bardzo dobre odpowiedzi dzieci i młodzieży. Jest bolesną sprawą zaniedbanie w przeszłości budowy odpowiednich sal katechetycznych dla dzieci i młodzieży, które uczą się w warunkach prymitywnych na oczach kuracjuszy z całej Polski i zza granicy.

Należy podkreślić postawioną na wysokim poziomie katechezę dzieci przedszkolnych dzięki umiejętniej i ofiarnej pracy sióstr Służebniczek Starowiejskich.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 121 osób.

Stan religijno-moralny parafii jest bardzo zróżnicowany. Ludność miejscowa jest na ogół przywiązana do wiary, Boga, Kościoła i wykazuje dużo szczerej pobożności. Równocześnie jednak w dużej mierze jest wystawiona na zły wpływ wielu kuracjuszy, wczasowiczów i turystów, szczególnie w dziedzinie obyczajowej i praktycznego materializmu. Ludzie przewijający się przez Krynicę niejednokrotnie pozostawiają po sobie przykład gorszącego życia, a miejscowi parafianie są pochłonięci sprawami bytowymi.

Dlatego w pracy duszpasterskiej trzeba położyć szczególny nacisk na uodpornienie parafian na powyższe wpływy, aby mieli oni odwagę prote-

stować przeciw niewłaściwemu stylowi życia przynoszonemu przez obcych na teren ich parafii. Drogą do tego powinno być przede wszystkim dobrze zorganizowane i systematyczne duszpasterstwo dzieci i młodzieży wystawionych szczególnie na zgorszenia. Stąd konieczność rozwijania jak najbardziej intensywnej pracy nad ministrantami i lektorami oraz tworzenie młodzieżowych grup apostolskich.

Na terenie parafii istnieje poradnictwo rodzinne, które należy podtrzymywać i rozwijać. Chodzi jednak o to, aby duszpasterstwo w oparciu o wnikliwą analizę stanu moralno-religijnego rodzin uczyło małżonków i rodziców katolickiego stylu życia. W tym celu potrzebne jest ciągłe doskonalenie metody kursów przedmałżeńskich, dni skupienia dla nupturientów i młodych małżeństw, uroczystości jubileuszów małżeńskich oraz poszerzenie agend poradni życia rodzinnego o porady dotyczące dziedziny psychologii, wychowania, problemów prawnych itp.

Jest również sprawą wielkiej wagi, aby w porozumieniu z diecezjalnym referatem duszpasterskim ustalać roczny program duszpasterstwa wczasowego, unikając w tym względzie improwizacji.

Szczególna odpowiedzialność łączy się z głoszeniem w kościele krynickim Słowa Bożego, którego słuchają ludzie z całej Polski. Należy starać się wykorzystać jak najbardziej msze święte również w dni powszednie dla głoszenia krótkich, ale treściwych homilii. Sprawą bardzo ważną jest gorliwe pilnowanie konfesjonałów i uzgadnianie przez spowiedników jednolitej postawy i wymagań w dziedzinie moralnej.

Należy też przemyśleć apostolstwo dobrej książki i dobrej prasy wśród parafian i obcych.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za staranne przygotowanie wizytacji, gorliwe rozpoczęcie pracy pasterskiej z dużym taktem i cierpliwością oraz za poczucie odpowiedzialności w regulowaniu i prowadzeniu niełatwych spraw parafialnych.

Księdzu Adamowi Cisowskiemu[8] Rektorowi kaplicy św. Antoniego dziękuję za wytworzenie wokół niej rodzinnej wspólnoty Chrystusowej

[8] Ks. Adam Cisowski (1928-1986) – s. Józefa i Wiktorii z d. Dętkoś. Urodził się 17 IX 1928 r. w Głażewie k. Chełmna. Święcenia kapłańskie przyjął 4 V 1952 r. z rąk bpa Jana

oraz wkład w stronę materialną Rektoratu. Równocześnie pragnę wyrazić moje uznanie i podziękowanie dla ofiarnej pracy sióstr Służebniczek przy Rektoracie św. Antoniego, zwłaszcza na odcinku miłosierdzia.

Dziękuję także Księżom Katechetom[9] za ich gorliwy wkład w duszpasterstwo w duchu współpracy z księdzem proboszczem.

Słowa podzięki kieruję do Sióstr zakonnych, które tak wiele wnoszą w dobro duchowe Krynickiej parafii.

Pasterzom i całej Parafii serdecznie błogosławię na uszczęśliwiającą służbę niezmiennym bożym wartościom wśród zmiennego świata.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

Stepy. Po święceniach został mianowany wikariuszem w Krościenku n. Dunajcem, ale już w 1953 r. musiał poprosić o urlop zdrowotny, który spędzał w Tarnowie. Kontynuując leczenie, w 1956 r. podjął obowiązki kapelana Domu Księży Emerytów w Tarnowie, a w 1957 r. również notariusza Kurii Diecezjalnej w Tarnowie. W 1963 r. został mianowany rektorem kaplicy pw. św. Antoniego w Krynicy Zdroju i wikariuszem eksponowanym tworzącej się tam parafii, której od 1980 r. był pierwszym proboszczem. Zmarł nagle 7 VIII 1986 r.

9 W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Krynica-Zdrój wykazano katechetów: ks. Stanisława Kędziora (w parafii od 1974 r.), ks. Antoniego Kmiecika (od 1975 r.), ks. Jana Styrnę (od 1975 r.), ks. Władysława Domarskiego (od 1975 r.) i ks. Władysława Krężla (od 1975 r.).

Dekret reformatorski
[142]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Krynica Dolna[1] przeprowadzonej w dniach 27-28 IX 1975 r. w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Władysławowi Podrazie[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zbudowany z cegły przedstawia się bardzo dobrze pod względem technicznym. W ostatnim dziesięcioleciu wykonano wiele prac: odnowiono polichromię, sprawiono Drogę Krzyżową, organy, ławki, konfesjonały, ogrzewanie. W przyszłości należy pomyśleć o podwójnych oknach. Dwa boczne ołtarze z wysokimi stopniami powinny być usunięte, pozostawiając na ścianach nadstawy z obrazami. Oświetlenie wymaga ujednolicenia. Byłoby dobrze sprawić ołtarz twarzą do ludu bardziej monumentalny, ze względu na tę piękną i dużą świątynię. Dach kościoła olbrzymi w swoich rozmiarach wraz z kopułami wymaga ciągłej troski o jego stan,

---

1 Parafia pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy została erygowana 29 XII 1951 r. przez bpa Jana Stepę. W 1975 r. należała do dekanatu krynickiego. Także obecnie w dekanacie Krynica.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Podraza (1920-2003) – s. Jana i Julii z d. Jędrys. Urodził się 29 X 1920 r. w Jodłówce k. Jasła. Święcenia kapłańskie przyjął 6 I 1950 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Zakliczynie. W 1954 r. został mianowany proboszczem w Krynicy Dolnej. W latach 1965-1993 był dziekanem dekanatu krynickiego. Po przejściu na emeryturę w 1995 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 6 VI 2003 r.

co skutecznie czyni Ks. Proboszcz. Zewnętrzną balustradę prowadzącą do sali katechetycznej należy zmienić na bardziej estetyczną i dobrze wmontowaną w schody. Schody trzeba nakryć daszkiem i obudować ze względu na bezpieczeństwo dzieci.

Zakrystia oczekuje na nowe umeblowanie. Jej wyposażenie liturgiczne jest wystarczające.

Sale katechetyczne w liczbie dwu znajdują się przy kościele. Sala górna nad zakrystią potrzebuje jeszcze wykończenia przy znajdującej się tam scenie.

Kancelaria parafialna jest prowadzona bardzo starannie i wzorowo. *Status animarum*[4] znajduje się w stadium wykańczania.

Plebania zbudowana z drzewa jest budynkiem starym i niewystarczającym na potrzeby parafii. Parafia uzyskała zezwolenie na budowę nowej plebanii. Obecnie załatwia się sprawy związane z jej lokalizacją.

Budynek gospodarczy jest wystarczający. Będzie on wnet wymagał remontu.

Cmentarz grzebalny jest własnością gminy.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał umiejętną pracę katechizacyjną uczących oraz dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Na podkreślenie zasługuje dobrze prowadzony zespół ministrantów i lektorów oraz aktywne koło aktorskie, które służy celom duszpasterskim w parafii.

Katechizacją objęte są również dzieci przedszkolne w parafii.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 62 osoby.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się przywiązaniem do wiary i wzrastającym ustawicznie życiem sakramentalnym, czego wyrazem jest liczba komunii świętych. Postawa wiernych wobec kapłanów jest nacechowana życzliwością i współpracą.

---

4 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Ujemnymi objawami są wykroczenia przeciwko trzeźwości i miłości wzajemnej, które jednak nie mają charakteru ogólnego i raczej się zmniejszają. Widać też szkodliwy wpływ środków masowego przekazu, zwłaszcza telewizji.

Ks. Proboszcz zdziałał bardzo wiele nie tylko dla strony materialnej parafii, lecz przede wszystkim dla pogłębienia jej życia religijnego. Dzięki jego długoletniej pracy parafia z początku bardzo zróżnicowana została zintegrowana w jedną rodzinę parafialną.

W centrum wysiłków duszpasterskich powinno się znaleźć duszpasterstwo dzieci i młodzieży, zwłaszcza w grupach liturgicznych i apostolskich, aby tych młodych parafian ochronić przed złym wpływem turystów i wczasowiczów przewijających się przez parafię.

Godna pochwały jest współpraca duszpasterska między parafią Krynica Dolna i parafią Krynica-Zdrój, szczególnie na odcinku duszpasterstwa rodzin pojętego bardzo szeroko jako wyrabianie chrześcijańskiego stylu życia małżeńskiego i rodzinnego. Problematyka bowiem pastoralna tych dwóch parafii w wielu wypadkach jest podobna.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za ogromny wkład w życie rodziny parafialnej Krynicy Dolnej, a w szczególny sposób za pełną poświęcenia służbę cierpiącemu człowiekowi w pobliskim szpitalu. Pragnę także wyrazić moje uznanie Księdzu Proboszczowi za jego pracę dziekańską w duchu braterstwa kapłańskiego i kapłańskiej odpowiedzialności za Kościół.

Dziękuję także Księdzu Stanisławowi Czujowi[5] za gorliwą współpracę z Ks. Proboszczem.

Słowa podzięki kieruję równocześnie do Sióstr Loretanek za zaangażowanie się w pracę parafialną, zwłaszcza na odcinku katechetycznym.

---

5 Ks. Stanisław Czuj – urodził się 3 IV 1946 r. Święcenia kapłańskie przyjął 30 V 1971 r. Od 2016 r. rezyduje w parafii pw. św. Mikołaja Biskupa w Bochni.

Pasterzom i całej parafii z całego serca błogosławię na codzienną radość płynącą z miłości Boga i Matki Najświętszej.

Tarnów, 30 grudnia 1975 r.
Nr OB.III-14/11/75.

Dekret reformatorski
[143]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Rzezawa[1] przeprowadzonej w dniach 13-15 III 1976 r. w asystencji Księdza Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Julianowi Gorczyńskiemu[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany przedstawia się na ogół dobrze. Na zewnątrz jednak tynki wymagają poprawy, a cała elewacja odmalowania. Ustawicznego czyszczenia domagają się rynny. Ogrodzenie winno się odremontować, a w pobliżu kościoła należy zbudować szalety w miejscu dyskretnym.

Wnętrze kościoła jest utrzymane bardzo czysto. W niedalekiej przyszłości odnowienia będzie domagać się polichromia. Figury św. Antoniego i św. Franciszka powinny mieć odpowiednio zaprojektowane postumenty zamiast nieestetycznych stolików.

---

1 Parafia pw. Trójcy Przenajświętszej i św. Leopolda została erygowana w 1350 r. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Julian Gorczyński (1918-1989) – s. Jana i Kunegundy z d. Faliszek. Urodził się 5 II 1918 r. w Olszynach. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Rzezawie, Siedliskach-Bogusz i Przyszowej. W 1952 r. został mianowany najpierw administratorem, a następnie proboszczem w Jasiennej. Od 1964 r. był proboszczem w Rzezawie. Po rezygnacji z probostwa w 1985 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 16 III 1989 r.

Zakrystia jest bardzo dobrze urządzona i wyposażona.

Sale katechetyczne w liczbie 5 posiadają wszystkie wymagane urządzenia.

Kancelaria parafialna należycie umeblowana, jest prowadzona według statutu diecezjalnego w sposób wzorowy i pedantyczny.

Plebania murowana po ostatnim remoncie przedstawia się bardzo dobrze.

Dom parafialny jest częściowo wydzierżawiony na sklepy. Wymaga on remontu, zwłaszcza rychłego zlikwidowania widocznych pęknięć. W pomieszczeniu, gdzie dawniej znajdowała się piekarnia, należy urządzić salkę dla duszpasterstwa młodzieży pozaszkolnej albo poradnictwa rodzinnego.

Organistówka wraz z budynkiem gospodarczym właściwie nadają się do rozbiórki. Wydaje się jednak, że należy je utrzymywać w stanie zabezpieczonym przed dalszym niszczeniem ze względu na przyszłe potrzeby parafii.

Budynki gospodarcze są w dobrym stanie, ale za duże na obecne potrzeby parafii.

Cmentarz grzebalny będący własnością parafii jest na ogół dobrze utrzymany. Kaplica cmentarna wymaga remontu, zwłaszcza jej elewacja. W niedalekiej przyszłości cmentarz musi być powiększony. Obsadzony jest drzewami, na których umocowano drut kolczasty. Dlatego należy obmyśleć inny sposób ogrodzenia, może odpowiednio zaplanowane ogrodzenie z żerdzi.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje przywiązanie wiernych do wiary oraz wiele objawów pobożności, przy równoczesnych złych wpływach, na jakie są wystawieni w środowiskach swojej pracy poza parafią. Stąd bolączką stają się objawy laicyzmu, a zwłaszcza pijaństwa. Należy położyć szczególny nacisk na duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej, aby chronić ją przed zgubnymi wpływami oraz na systematyczną akcję trzeźwościową. Specjalnej troski duszpasterskiej domagają się młode małżeństwa.

Parafia jest zanadto rozległą, aby mogła być należycie obsłużona duszpastersko. Dlatego koniecznością staje się jej podział, zwłaszcza budowa kaplicy w Borku, o którą należy intensywnie zabiegać. Potrzebne jest ak-

tualne poszerzenie obsługi duszpasterskiej Borku ze względu na dużą jego odległość od kościoła parafialnego.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 122 osoby.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Należy podkreślić objęcie katechizacją dzieci przedszkolnych całej parafii dzięki ofiarnej pracy Siostry Marii Zięba[4] Służebniczki Starowiejskiej.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za cichą i bezpretensjonalną, ale bardzo gorliwą i skuteczną pracę na wszystkich odcinkach duszpasterskich oraz dużą troskę o stronę materialną parafii. W szczególny sposób dziękuję Księdzu Proboszczowi za staranne i pełne poczucia odpowiedzialności przygotowanie wizytacji biskupiej.

Słowa podzięki kieruję również do Księży Katechetów: Ks. Leona Sądowicza[5] i Ks. Ryszarda Radonia[6] za gorliwe wspomaganie Księdza Proboszcza oraz do Sióstr Służebniczek Starowiejskich za ich wkład pracy i modlitwy w życie parafialne.

Pasterzom parafii rzezawskiej i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

4 W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Rzezawa s. Maria Zięba została wspomniana jedynie jako katechetka. Brak innych informacji.

5 Ks. Leon Sądowicz – urodził się 1 VII 1949 r. Święcenia kapłańskie przyjął 27 V 1973 r. Od 2019 r. rezyduje w Starym Sączu.

6 Ks. Ryszard Radoń – urodził się 1 X 1950 r. Święcenia kapłańskie przyjął 2 VI 1974 r. Od 2020 r. rezyduje w Siedliskach-Bogusz.

Dekret reformatorski
[144]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Gawłów[1] przeprowadzonej w dniach 27-28 III 1976 r. w asystencji Ks. Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Władysławowi Piątek[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany znajduje się w dobrym stanie technicznym i jest należycie zakonserwowany. W przyszłości jego strop zbudowany z desek będzie wymagał generalnego remontu.

Wnętrze kościoła jest utrzymane czysto i estetycznie. Potrzebne są nowe ławki oraz podwójne okna ze względu na ogrzewanie. Przydałby się również drugi, większy dzwon.

Zakrystia posiada nowe umeblowanie i jest bardzo dobrze wyposażona.

---

1 Parafia pw. św. Andrzeja Boboli została erygowana w 1945 r. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Piątek (1932-2011) – s. Józefa i Bronisławy z d. Stawarz. Urodził się 26 XII 1932 r. w Grudnie Górnej. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1958 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Tęgoborzu, Tarnowie, Woli Baranowskiej i Limanowej. W 1969 r. został mianowany wikariuszem adiutorem, a w 1971 r. proboszczem w Gawłowie. W 1979 r. został mianowany wikariuszem ekonomem, a następnie proboszczem w Łososinie Dolnej. Po przejściu na emeryturę w 2000 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 6 VII 2011 r.

Na terenie parafii znajduje się kaplica dojazdowa w Ostrowie[4]. Mieści się ona w budynku P[aństwowego] G[ospodarstwa] R[olnego]. Zarówno jej obecna lokalizacja, jak i bardzo lichy stan techniczny oraz szczupły metraż pilnie domagają się budowy nowej kaplicy. Należy uczynić wszystko, aby uzyskać zezwolenie na tę budowę.

Sala katechetyczna zbudowana w budynku gospodarczym przy plebanii przedstawia się bardzo dobrze. Druga sala katechetyczna mieści się przy kaplicy w Ostrowie i podobnie jak sama kaplica domaga się zastąpienia jej nową.

Kancelaria parafialna w osobnym lokalu jest prowadzona na bieżąco, bardzo starannie i wzorowo.

Plebania murowana poddana ostatnio remontowi przedstawia się bardzo dobrze. Tylko deski na strychu stanowiące polepę domagają się wymiany.

Budynki gospodarcze znajdują się w bardzo dobrym stanie.

Cmentarz grzebalny, będący własnością parafii, jest utrzymany czysto oraz odpowiednio ogrodzony. Należytą troską są również otoczone cmentarze ewangelicki oraz wojenny.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się przywiązaniem do wiary, życiem sakramentalnym, pobożnością oraz ofiarnością na cele Kościoła. Specjalnej troski wymaga młodzież, aby ustrzec ją przed demoralizacją, na jaką jest narażona.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 24 osoby.

Katechetyczny egzamin przedwizytacyjny wykazał bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Księdzu Proboszczowi gorąco dziękuję za wielki wysiłek włożony w ożywienie duchowe parafii oraz za troskę o jej stronę materialną, która znalazła wyraz w licznych udanych inwestycjach. Szczególnie raduje mnie dokonywująca się integracja parafii dzięki ofiarnemu obsługiwaniu przez Księdza Proboszcza kaplicy w Ostrowie.

---

4 Kaplica pw. Najświętszej Maryi Panny, wybudowana w 1868 r.

Pasterzowi parafii Gawłów i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienną radość płynącą z wierności Bogu i Jego nakazom.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

Dekret reformatorski
[145]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Chełm[1] przeprowadzonej w dniach 23-25 IV 1976 r. w asystencji Ks. Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Antoniemu Tworek[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany, zabytkowy, wykazuje zasadniczo dobry stan techniczny. Potrzebny jest remont odgromienia. Tynki zewnętrzne w partiach przyziemia wymagają drobnych poprawek.

Zabytkowa dzwonnica oczekuje na remont wewnętrzny. Ksiądz Proboszcz zamierza uzyskać przy tym remoncie miejsce na urządzenie małego muzeum parafialnego, co jest godne pochwały.

Wnętrze kościoła wymaga nowej polichromii. Przed polichromią należy wykonać jeszcze inne prace, jak: remont instalacji elektrycznej wraz z ukryciem jej pod tynkiem, poprawę stropu przez odbicie tynku ze supremy[4]

---

1 Parafia pw. Narodzenia św. Jana Chrzciciela została prawdopodobnie erygowana w XII w. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Antoni Tworek (1936-2020) – s. Jana i Franciszki z d. Roguz. Urodził się 2 VIII 1936 r. w Padwi Narodowej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1959 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Rytrze, Łącku, Wilczyskach i Limanowej. W 1971 r. został mianowany proboszczem w Chełmie. Po przejściu na emeryturę w 2006 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 21 X 2020 r.

4 Suprema – płyta wiórowo-cementowa stosowana jako izolacja cieplna lub wykładzina dźwiękochłonna.

i założenie siatki Rabitza[5] celem uniknięcia pękania tynku. Z okazji remontu instalacji elektrycznej należy przewidzieć nowe punkty oświetleniowe w kościele. Zachodzi także potrzeba powiększenia liczby ławek. Kościół potrzebuje nowego, trwałego ołtarza twarzą do ludu oraz jeszcze jednego konfesjonału. Potrzebna jest też nowa ambonka. We wnęce na prawej ścianie należałoby umieścić jakiś cenny obraz.

Poleca się całość prac zaplanować i następnie przedstawić Kurii do zatwierdzenia.

Zakrystia jest wystarczająco wyposażona. Potrzebuje jednak nowego umeblowania, aby wszystkie naczynia i szaty liturgiczne mogły być przechowywane starannie i bezpiecznie.

Na terenie parafii znajduje się kaplica w Gierczycach[6]. Powstała ona z domu murowanego. Kaplica technicznie przedstawia się dobrze. Potrzebne są odgromienie i ogrodzenie. Gdy zostanie usamodzielniona, wówczas należy wykonać dalsze prace wewnętrzne celem jej powiększenia, w stylu, w jakim rozpoczęto.

Wyposażenie kaplicy w szaty liturgiczne i naczynia jest wystarczające. Ostatnio sprawiono tu dzwony.

Sal katechetycznych jest cztery. Jedna w domu parafialnym w Chełmie, jedna w kaplicy w Gierczycach i dwie w domach prywatnych. Sale te wymagają większej troski o ich wygląd estetyczny.

Kancelaria parafialna mieści się w obszernym pomieszczeniu. Umeblowanie jest skromne. Przydałyby się nowe szafy, biurko i krzesła.

Księgi metrykalne prowadzone są na bieżąco. Zaktualizowania wymaga tylko *Status animarum*[7]. Należy sporządzić dokładny inwentarz probostwa. Pisma wszelkie wpływające do kancelarii winno się starannie zakwalifikować do odpowiedniego segregatora czy teczki. Należy też starać się, aby wszystkie dokumenty były sporządzone pismem starannym i czytelnym.

---

5 Siatka Rabitza – rodzaj siatki podtynkowej wykorzystywanej do ocieplania budynków.

6 Kaplica pw. Matki Bożej Bolesnej, poświęcona w 1972 r. Przekształcona na cele kultu religijnego z dotychczasowego domu dworskiego.

7 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Plebania jest budynkiem starym, murowanym, zaopatrzonym w wodę bieżącą i gazową instalację. Jest ona zawilgocona i zagrzybiona. Po wykorzystaniu wszystkich środków przeciwwilgociowych i grzybobójczych, byłoby dobrze zainstalować centralne ogrzewanie. Dach na plebanii wymaga przeróbki i nowego pokrycia.

Dom parafialny wymaga remontu na zewnątrz.

Budynki gospodarcze znajdują się w możliwym stanie technicznym. Stajnie zajęte są obecnie na hodowlę pieczarek i adaptowane do tego celu. W przyszłości należałoby je uporządkować na zewnątrz oraz zmienić stropy drewniane na betonowe. Stodoła jest za duża na obecne potrzeby parafii. Wskazana jest przebudowa na mniejszą lub wykorzystanie jej dla innych celów parafialnych, jak np. na sale rekolekcyjne itp.

Należy troszczyć się o piękny wygląd otoczenia wokół plebanii oraz o odpowiednie ogrodzenie.

Cmentarz grzebalny otrzymał ostatnio estetyczne ogrodzenie od strony drogi. Od strony rzeki Raby należałoby całe zbocze uporządkować, usunąć śmieci, wyznaczając na nie jedno miejsce i posadzić drzewa. Wiernych należy zachęcać do większej troski o wygląd mogił.

Stan religijno-moralny parafii obok przywiązania do wiary i Kościoła oraz ofiarności na Jego cele wykazuje objawy obojętności religijnej. Objawia się ona w słabej frekwencji na Mszach św. w dni powszednie oraz w łatwym dyspensowaniu się od Mszy niedzielnej, zaniedbywanej szczególnie przez niektóre rodziny. Na pewno korzystnie wpłynie na stan religijno-moralny parafii utworzenie nowej kaplicy w Gierczycach. Należy zwrócić szczególną uwagę na duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej, aby ściślej związać ją z Kościołem i Jego życiem liturgicznym. Ułatwi to na pewno podział parafii, który wkrótce po wizytacji nastąpi.

Bolączką parafii jest brak powołań kapłańskich i zakonnych, które powinny stać się przedmiotem ogólnoparafialnej modlitwy i troski.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał dobre i bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Należy położyć nacisk na katechizację dzieci przedszkolnych, którą prowadzą sami księża. Dobrze byłoby zaangażować do niej siostry zakonne, względnie świeckie katechetki.

Księdzu Proboszczowi dziękuję gorąco za to, co dzięki swojej gorliwości zdziałał dla dobra duchowego i materialnego parafii. W szczególny sposób dziękuję Księdzu Proboszczowi za śmiałą inicjatywę i ofiarne przeprowadzenie utworzenia nowej kaplicy w Gierczycach, na co rozległa parafia czekała długie lata.

Księdzu Katechecie Eugeniuszowi Haburze[8] dziękuję za skuteczną pracę katechetyczną i zgodne współdziałanie z Księdzem Proboszczem.

Pasterzom i Parafianom Chełma i Gierczyc z całego serca błogosławię na szczęście płynące z umiłowania Boga i Kościoła.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

+ Jan Ludwik

[8] Ks. Eugeniusz Habura – urodził się 9 IX 1951 r. Święcenia kapłańskie przyjął 1 VI 1975 r. Od 2021 r. rezyduje w Zdziarcu.

Dekret reformatorski
[146]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Bochnia[1] przeprowadzonej w dniach 22-26 V 1976 r. w asystencji Ks. Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Wójtowiczowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest piękną świątynią w bardzo dobrym stanie technicznym.

Wnętrze posiada nową, piękną polichromię. Większość ołtarzy jest wyzłocona. Pozostały jeszcze cztery ołtarze do odnowienia. Prezbiterium kościoła oczekuje w przyszłości stałego wyposażenia w duchu odnowy liturgicznej (ołtarza, ambony), chociaż obecne prowizoryczne harmonizuje z pięknym wnętrzem. Konserwacji wymaga organ.

Skarbem kościoła jest łaskami słynący koronowany obraz Matki Bożej Bocheńskiej. Kaplica tego obrazu jest zabezpieczona, jak również sam obraz.

---

1 Parafia fundacji księżnej Grzymisławy została utworzona przed 1253 r. Bp Mikołaj Oborski herbu Pierzchała 3 XI 1663 r. wyniósł probostwo do godności prepozytury i utworzył przy nim kolegium mansjonarzy, zniesione w 1783 r. Obecnie parafia pw. św. Mikołaja Biskupa. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Aktualnie w dekanacie Bochnia-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Stanisław Wójtowicz – zob. dekret reformatorski 58 po wizytacji kanonicznej parafii Bochnia.

Zakrystia jest bardzo dobrze urządzona i wyposażona. Posiada dużą ilość szat i naczyń liturgicznych bardzo pięknych i kosztownych.

Kościół rektoralny św. Stanisława Kostki[4] potrzebuje jeszcze wiele wkładów. Ostatnio urządzono prezbiterium według nowych przepisów liturgicznych, sprawiając doń nowy marmurowy ołtarz i ambonkę. W prezbiterium potrzebne są jeszcze dalsze prace. Należy przede wszystkim podnieść tabernakulum oraz dać mu jakąś podstawę-mensę. Potrzebne są nowe sedilia[5] dla celebransa i asysty.

Wnętrze oczekuje na nową polichromię, dwa boczne ołtarze oraz nowe witraże w oknach okrągłych. Dach domaga się remontu. Na zewnątrz kościół winno się ogrodzić i upiększyć otaczający go teren.

Kaplica w Murowiance[6], w której znajduje się łaskami słynąca figurka Matki Bożej Anielskiej, została odnowiona i obecny jej stan techniczny przedstawia się dobrze. Posiada piękną polichromię. W przyszłości należy jeszcze odnowić dwa ołtarze i na zewnątrz założyć rynny.

Kaplica w Kolanowie[7] utrzymana jest na zewnątrz i wewnątrz bardzo troskliwie.

Kaplica w Chodenicach[8] na zewnątrz przedstawia się dobrze. Wnętrze oczekuje na nową polichromię. Wnękę w absydzie należy odsłonić, zdejmując z niej zasłonę z materiału, odnowić ją i umieścić tam istniejącą figurę Matki Bożej.

Kaplica św. Rozalii[9] jest na zewnątrz odnowiona. Wnętrze potrzebuje odmalowania.

Sale katechetyczne są na ogół dobrze urządzone i wyposażone. Znajdują się głównie w dawnej bursie, służącej obecnie jako dom katechetyczny. Mimo ustawicznych wkładów potrzebuje on nadal wielkiej troski. Przede wszystkim należy wymienić zniszczoną dachówkę i niektóre łaty oraz krokwie. Wymiany potrzebują niektóre okna, zwłaszcza w korytarzu

4 Kościół szkolny, murowany, wybudowany w 1932 r.
5 *Sedile* (łac.) – siedzisko, miejsce siedzące.
6 Kaplica pw. Matki Boskiej Anielskiej, murowana, wybudowana przed 1856 r.
7 Kaplica pw. Matki Bożej Różańcowej, murowana, wybudowana w 1934 r.
8 Kaplica pw. Najświętszej Maryi Panny z Lourdes, murowana, wybudowana w 1934 r.
9 Kaplica przy ul. Krakowskiej, murowana, wybudowana przed 1863 r.

i w kilku salach. Nowego wystroju oczekuje kaplica Najświętszego Sakramentu. W przyszłości byłoby dobrze pomyśleć o centralnym ogrzewaniu całego domu. Na zewnątrz należałoby zakonserwować siatkę oraz poprawić chodnik od bramy do domu. Budynki gospodarcze przy domu winno się rozebrać lub przebudować, o ile są konieczne.

Kancelaria parafialna jest prowadzona bardzo starannie i dokładnie. Wszystkie agendy są wzorowe. Modernizowany ostatnio *Status animarum*[10] oczekuje jeszcze na całkowite zaktualizowanie.

Plebania murowana, zasadniczo znajduje się w dobrym stanie. Potrzebny jest jej jednak mały remont koło dachu i wewnątrz. Ksiądz Proboszcz winien urządzić przy swoim mieszkaniu własną łazienkę.

Wikarówka jest nowym, pięknym budynkiem murowanym. W tej chwili trwają prace wykończeniowe. W przyszłości należy ją ogrodzić. Jej wybudowanie rozwiązuje trudne warunki mieszkaniowe księży w parafii.

Budynki gospodarcze przy plebanii są na ogół dobre, chociaż trochę zawilgocone. Budynki na folwarku są przebudowywane etapami. Zrobiono już bardzo wiele. Byłoby wskazane założyć tam c[entralne] o[grzewanie], zaprowadzić bieżącą wodę i urządzenia sanitarne, a dawny spichlerz przygotować powoli na kaplicę, która w tym rejonie wydaje się być najpilniejszą.

Również pilną sprawą jest przygotowanie jakiegoś obiektu na kaplicę w rejonie Murowianki przy ul. Brzeźnickiej.

Cmentarz grzebalny jest własnością miasta.

Stan religijno-moralny parafii bocheńskiej wykazuje na pewno duże przywiązanie do wiary i Kościoła oraz głęboką pobożność maryjną i to o szerszym zasięgu. Pięknym przejawem są tradycje katolickie rzemiosła bocheńskiego. Równocześnie jednak nie brakuje ujemnych objawów laicyzacji. Przejawia się ona niejednokrotnie w niekatolickich poglądach na życie, przy równoczesnych praktykach religijnych. Napływ obcych ludzi do rozwijającej się przemysłowo Bochni powoduje szerzenie się swobody obyczajowej, pijaństwa i obojętności religijnej.

---

[10] *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Na tym tle koniecznością staje się z jednej strony metodyczne podtrzymywanie wypracowanych przez długie lata wielkich wartości, jakie kryje pobożność parafian bocheńskich, aby Bochnia nie przestała być katolicką i maryjną. Z drugiej strony koniecznością staje się metodyczne, nieimprowizowane duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej, młodych małżeństw i rodzin oraz zespołów rodzin według wprowadzanych obecnie w życie wskazań diecezjalnych.

Palącą potrzebą chwili staje się podział parafii bocheńskiej i budowa na razie co najmniej jednego nowego kościoła. Bez tego trudno mówić o skutecznym duszpasterstwie w tak bardzo rozrastającej się ludnościowo parafii. Postulat tej budowy nabiera specjalnego wyrazu, gdy rozważy się fakt, że dekanat bocheński należy do nielicznych dekanatów diecezji tarnowskiej, w którym w okresie powojennym nie wybudowano ani jednego kościoła czy kaplicy.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 312 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał zróżnicowane wypowiedzi dzieci, od słabych do najczęstszych dobrych i częstych bardzo dobrych.

Młodzież szkół podstawowych należy w Bochni do trudniejszych. Nie wszyscy spośród 105 wcale nieuczęszczających na naukę religii mają obiektywne przeszkody. Sporo tu zaniedbania rodziców. Niepokoi też duża grupa dzieci mająca zaniedbania w uczęszczaniu na lekcje religii i to z własnej winy. Aż 110 uczniów trzeba było zaliczyć do grupy słabo uczęszczających, a oprócz nich wielu innych uczniów ma opuszczone lekcje religii, nawet kilkoro z nich również z własnej winy.

Bochnia jest bardzo dużym ośrodkiem szkół średnich, a nawet posiada Pomaturalne Studium Medyczne, do którego w br. uczęszczało 43 studentów, z których 37 przychodziło na katechezę.

Do młodzieży należy jeszcze jedna grupa, którą nazwano „studium niedzielnym". Są to uczniowie uczęszczający do szkół krakowskich, przede wszystkim zawodowych, którzy z powodu dojazdów nie mogą brać udziału w katechezie na miejscu, a zgłosili się na nią w Bochni. Liczy ona 78 uczniów, spośród których 18 uczęszcza słabo.

Niepokoi również łatwe dyspensowanie się od przyjścia na katechezę, zwłaszcza gdy nastąpi zmiana podziału godzin. Przyczynami tego stanu są: małe zainteresowanie się rodziców młodzieżą (zwłaszcza w samej Bochni), ciągłe zmiany rozkładów lekcji w szkole, a także słaba pomoc księży z parafii, skąd młodzież dojeżdża. Księża proboszczowie niejednokrotnie nie interesują się swoją młodzieżą i nie pytają rodziców, czy ich dzieci uczęszczają na religię.

Niewątpliwie warunkiem skutecznej katechizacji jest pilnowanie ze strony katechetów, aby nie przepadały lekcje religii z powodu ich innych zajęć i całkowite oddanie się nauczaniu religii jako rzeczy zasadniczej.

Korzystnie wpłynęłoby na postawę księży katechetów wprowadzenie wśród księży bocheńskich wspólnoty materialnej, zwłaszcza co do intencji mszalnych.

Katecheza dzieci przedszkolnych prowadzona przez Siostry Felicjanki domaga się weryfikacji, czy obejmuje ona w rzeczywistości całą parafię.

Księdzu Prałatowi Proboszczowi Bocheńskiemu dziękuję gorąco za wielki wkład pracy, ofiary i zdrowia w niełatwe duszpasterstwo na rozmaitych dziedzinach, a zwłaszcza w to, aby więź Bochni z Kościołem nie słabła, lecz stała się coraz silniejszą. Dziękuję Mu również za wieloletnią troskę o stronę materialną parafii, zwłaszcza za uratowanie zagrożonej fary bocheńskiej i nadanie jej artystycznego piękna oraz wybudowanie pięknego domu dla katechizacji z mieszkaniami dla księży wikariuszy.

Księdzu Prof. Antoniemu Czaplińskiemu[11] dziękuję za długoletnią pracę nad młodzieżą szkół średnich i troskę o nowe powołania kapłańskie.

Słowa podzięki kieruję do Księży Katechetów[12] za ich naprawdę pełną trudu i poświęcenia pracę w punktach katechetycznych, w kościele, w kaplicach, w szpitalu i na różnych odcinkach życia parafialnego, a zwłaszcza za współpracę z Księdzem Proboszczem.

---

11 Ks. Antoni Czapliński – zob. dekret reformatorski 58 po wizytacji kanonicznej parafii Bochnia.

12 Wikariuszami byli: ks. Leszek Dudziak (od 1972 r.), ks. Stanisław Pelc (od 1973 r.), ks. Franciszek Bukowiec, ks. Jan Chajec, ks. Jan Nowakowski (od 1974 r.), ks. Józef Bąba, ks. Andrzej Pękala i ks. Jan Pietryka (od 1975 r.).

W wyjątkowy sposób dziękuję Siostrom Służebniczkom Dębickim za ich ofiarną służbę Kościołowi i Jego kapłanom na plebanii, co ma szczególne znaczenie w dzisiejszych czasach.

Dziękuję również Siostrom Felicjankom za katechizację dzieci przedszkolnych.

Pozostaję szczerze wdzięczny parafianom Bochni za ich uczestnictwo w wizytacji, pełne ujmującej życzliwości dla Osoby Biskupa.

Pasterzom i Wiernym parafii Bochnia z całego serca błogosławię na niezmienne, pełne miłości trwanie przy Matce Boga i Matce naszej odbierającej szczególną cześć na ziemi bocheńskiej.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

Dekret reformatorski
[147]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łapczyca[1] przeprowadzonej w dniach 29-30 V 1976 r. w asystencji Księdza Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Władysławowi Bulandzie[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany jest utrzymywany z wielką troską o stan techniczny oraz jego wygląd. Na zewnątrz przeprowadzono wszystkie prace związane z należytym konserwowaniem. Ogrodzenie jest piękne, a całe otoczenie estetyczne.

Wnętrze kościoła starannie utrzymane oczekuje na nową polichromię, która jest w przygotowaniu. Przed wykonaniem polichromii należy sprawdzić, czy wszelkie instalacje są ukryte pod tynkiem oraz usunąć mały ołtarzyk św. Antoniego, którego figura już i tak znajduje się w głównym ołtarzu.

---

1 Parafia pw. św. Anny została prawdopodobnie erygowana początkiem XIV w. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Władysław Bulanda (1919-2017) – s. Jakuba i Anny z d. Załubska. Urodził się 1 IX 1919 r. w Koszarach k. Limanowej. Święcenia kapłańskie przyjął 9 VIII 1942 r. z rąk bpa Edwarda Komara. Jako wikariusz pracował w Mikluszowicach, Borzęcinie, Gręboszowie i Tarnowie (parafia katedralna). W latach 1945-1946 pełnił posługę duszpasterską w archidiecezji gnieźnieńskiej. W 1958 r. został mianowany proboszczem w Łapczycy. Po przejściu na emeryturę w 1990 r. pełnił obowiązki penitencjarza w Bochni. W 2000 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów im. św. Józefa w Tarnowie. Zmarł 29 VIII 2017 r.

Przy wejściu głównym winien być wykonany przedsionek od strony nawy. Należy pomyśleć o wyzłoceniu bocznych ołtarzy, a w przyszłości o nowych organach. Poleca się zmianę oświetlenia tęczy na bardziej dyskretne.

Zakrystia jest dobrze wyposażona i umeblowana.

W miejscu dawnego kościoła, gdzie obecnie znajduje się sprzęt Kółka Rolniczego, należy ustawić figurę. Zrealizowanie tego polecenia winno być troską i ambicją wszystkich parafian ze względu na pamięć należną miejscom świętym.

Na terenie parafii znajduje się zabytkowy kościół pw. Narodzenia Matki Bożej[4]. W głównym ołtarzu tego kościoła jest figura Matki Bożej słynąca łaskami. Jego stan przedstawia się dobrze. Ksiądz Proboszcz ustawicznie przeprowadza tam prace remontowe i zabezpieczające przed niszczeniem.

Sala katechetyczna mieści się w domu parafialnym. Jest pięknie urządzona i wyposażona. W części tego domu znajduje się biblioteka gromadzka.

Kancelaria parafialna posiada własny, dostępny lokal. Prowadzona jest bardzo starannie i troskliwie. Nie ma żadnych braków. W przyszłości przydałoby się jej jednolite umeblowanie.

Plebania po przeprowadzonej modernizacji przedstawia się dobrze. Posiada centralne ogrzewanie, urządzenia sanitarne i wystarczająco miejsca. Ponieważ jest ona budynkiem starym, to niewątpliwie w niedalekiej przyszłości zajdzie potrzeba budowy nowej plebanii.

Organistówka przedstawia się dobrze.

Budynki gospodarcze, stodoła łącznie ze stajnią, są nowe. W przyszłości części murowane budynku należałoby otynkować.

Cmentarz grzebalny, będący własnością parafii, utrzymany jest czysto i w odpowiednim porządku.

Stan religijno-moralny parafii, mimo że jest ona wystawiona na szkodliwy wpływ środowisk miejskich, w których pracuje wielka liczba jej

[4] Kościół pomocniczy pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, wybudowany w 1340 r. z fundacji króla Kazimierza Wielkiego, gotycki, murowany, kryty dachówką i blachą.

parafian, odznacza się głębokim przywiązaniem do wiary i Kościoła, gorącą pobożnością eucharystyczną i maryjną, ofiarnością na cele kościelne i szczerym szacunkiem dla osoby kapłana. Na podkreślenie zasługuje żywy śpiew religijny w czasie nabożeństw. Szczególny nacisk należy położyć na dalszą akcję trzeźwościową oraz duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej i młodych małżeństw dla uchronienia parafii przed złymi wpływami. Godne polecenia są ogólnoparafialna modlitwa i troska o nowe powołania kapłańskie i zakonne.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 34 osoby.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży. Należy położyć nacisk na dalsze kontynuowanie katechezy dzieci przedszkolnych.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za jego gorliwą i bezinteresowną służbę parafii, a zwłaszcza za konsekwencję w realizacji zamierzeń duszpasterskich. W szczególny sposób jestem wdzięczny Księdzu Proboszczowi za jego wkład wzorowej postawy kapłańskiej w życie dekanatu bocheńskiego na stanowisku Wicedziekana.

Księdzu Rezydentowi Józefowi Baranowi[5] dziękuję za gorliwe wspomaganie Księdza Proboszcza w pracy duszpasterskiej.

Pasterzom i Parafianom Łapczycy z całego serca błogosławię na konsekwentne budowanie Mistycznego Ciała Chrystusa, jakim jest Kościół.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

[5] Ks. Józef Baran (1922-2010) – s. Jana i Katarzyny z d. Czapka. Urodził się 10 III 1922 r. w Witkowicach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 IV 1951 r. z rąk bpa Jana Stepy. Jako wikariusz pracował w Przeczycy i Samocicach. W latach 1959-1972 był administratorem w Szlachtowej. W 1972 r. został mianowany proboszczem w Żurowej. Od 1975 r. rezydował w Łapczycy. W 1987 r. zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 28 I 2010 r.

Dekret reformatorski
[148]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Cikowice[1] przeprowadzonej w dniach 25-26 IX 1976 r. w asystencji Ks. Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Kazimierzowi Gogola[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany znajduje się zasadniczo w dobrym stanie technicznym. W zewnętrznych murach daje się zauważyć łuszczenie się cegły, która za kilka lat będzie wymagać wymiany. Każdego roku, zwłaszcza po zimie, należy zwracać pilną uwagę na elementy betonowe pokrywające gzymsy dachu, likwidując wszelkie pęknięcia na samym początku.

Wnętrze kościoła jest utrzymane czysto. Prezbiterium urządzono według nowych przepisów liturgicznych. Za dużo jednak znajduje się w nim różnych mebli i dlatego należy usunąć z niego wszystkie klęczniki, a pozostawić tylko ławki oraz po jednym stojaku na kwiaty. Kościół jest ogrzany przy pomocy elektrycznych pieców akumulacyjnych, które są dość zniszczone i dlatego

---

1 Parafia pw. św. Antoniego Padewskiego została erygowana 10 V 1925 r. przez bpa Leona Wałęgę. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Kazimierz Gogola (1924-1989) – s. Piotra i Weroniki z d. Rąpała. Urodził się 29 I 1924 r. w Olszynach. Święcenia kapłańskie przyjął 3 V 1953 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Kamienicy, Wierzchosławicach i Cikowicach (od 1965 r.). W 1975 r. został mianowany najpierw wikariuszem ekonomem, a później proboszczem w Cikowicach. Zmarł nagle 2 VIII 1989 r.

domagają się pomalowania. Generalnego remontu wymagają organy, a jeżeli okaże się on nieopłacalny, należałoby pomyśleć o nowych.

Zakrystia domaga się nowego umeblowania. Jej wyposażenie i urządzenie jest skromne, ale wystarczające. Należy sprawić nową bursę dla chorych.

Sale katechetyczne są trzy. Sala katechetyczna w Cikowicach znajduje się w suterenach plebanii. Jest wystarczająco urządzona. Dojście do tej sali należy tak przemyśleć i urządzić, aby stanowiło ono równocześnie poczekalnię dla dzieci i nie robiło wrażenia dojścia piwnicznego.

Sala katechetyczna w Damienicach mieści się w domu gromadzkim i jest wystarczająco obszerna oraz czysto utrzymana. Dobrze byłoby wyposażyć ją w lepsze ławki dla dzieci. Trzeba zabezpieczyć w niej blaszany gazowy piecyk, gdyż obecnie każde dziecko może otworzyć kurek z dopływem gazu. Zamiast węża gumowego należałoby dać metalową rurkę dla dopływu gazu.

Sala katechetyczna w Stanisławicach znajduje się w domu prywatnym i jest duża, widna i dobrze urządzona.

Kancelaria parafialna posiada wprawdzie pomieszczenie wystarczające w okresie letnim na ganku, ale w przyszłości byłoby wskazane przenieść ją do pokoju. Wszystkie księgi metrykalne są prowadzone na bieżąco. W niedalekiej przyszłości należy sporządzić nowy *Status animarum*[4], indeks alfabetyczny do ksiąg urodzonych oraz postarać się o nowe mapki katastralne.

Plebania została rozbudowana w ostatnim roku i jest pięknie odnowiona na zewnątrz i wewnątrz. Posiada obecnie wodę bieżącą ciepłą i zimną oraz urządzenia sanitarne.

Budynki gospodarcze przedstawiają się dobrze. Obok plebanii postawiono nowy i odpowiedni garaż. Remontu lub całkowitego przestawienia (z myślą o sali katechetycznej) domaga się pusty budynek gospodarczy (dawna stajnia).

---

4 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

Cmentarz grzebalny, będący własnością parafii, jest na ogół utrzymany czysto. Pielęgnacji wymagają niektóre partie ogrodzenia. Główną bramę należałoby przesunąć wyżej, a starą kostnicę rozebrać lub przebudować. Parafian winno się zachęcać do stałej troski o groby.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się żywym przywiązaniem do wiary i Kościoła oraz wzrostem świadomości religijnej i życia sakramentalnego. Parafia jednak jest wystawiona na złe wpływy pobliskiego ośrodka kąpielowo-wczasowego nad Rabą, do którego ściągają wczasowicze z rozmaitych stron. Dlatego należy położyć szczególny nacisk na duszpasterstwo młodzieży według najnowszych wskazań diecezjalnych, łącząc ją jak najściślej z życiem Kościoła, aby przez to była uodporniona na działanie złych wzorów życia. Potrzebne jest kontynuowanie w dalszym ciągu akcji trzeźwościowej.

Ksiądz Proboszcz wkłada maksimum wysiłku w troskę o dobro duchowe i materialne parafii i potrzebuje koniecznie do pomocy w niedalekiej przyszłości przydzielonego mu księdza wikariusza.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 39 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał na ogół bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży oraz wielkie doświadczenie i ofiarny wysiłek katechizacyjny Księdza Proboszcza, który na swoich barkach dźwiga całą, wielogodzinną katechizację licznych dzieci szkolnych i młodzieży w parafii.

Na pochwałę zasługuje to, że we wszystkich wsiach odbywa się katechizacja dzieci przedszkolnych prowadzona przez osoby świeckie. Należy ją podtrzymywać i rozbudowywać według najnowszych instrukcji diecezjalnych.

Księdzu Proboszczowi gorąco dziękuję za gorliwe i roztropne duszpasterstwo poparte przykładem wzorowego kapłańskiego życia.

Dziękuję również Księdzu Kanonikowi Józefowi Węgrzynowi[5] za wspomaganie Księdza Proboszcza w pracy, mimo mocno nadwątlonego zdrowia. Raduje mnie zgodne współżycie kapłańskie na plebanii w Cikowicach.

---

5 Ks. Józef Węgrzyn (1900-1983) – s. Piotra i Apolonii z d. Kosa. Urodził się 11 XI 1900 r. w Izbiskach. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1927 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Rzezawie i Dobrej. W 1934 r. został mianowany administrato-

Pasterzom parafii Cikowice i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na drogi uszczęśliwiającej miłości Bożej.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

rem w Słupcu. Od 1938 r. był proboszczem w Cikowicach. Po rezygnacji z probostwa w 1975 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 24 X 1983 r.

Dekret reformatorski
[149]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Łężkowice[1] przeprowadzonej w dniach 2-3 X 1976 r. w asystencji Księdza Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Konstantemu Cabajowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny murowany przedstawia się bardzo dobrze pod względem technicznym. Zbudowano nową dzwonnicę z napędem elektrycznym. Nad wejściem do kotłowni winno się zbudować odpowiedni przedsionek, tak by nie szpecił on ściany kościoła.

Wnętrze jest utrzymane czysto, ale wymaga jeszcze pewnych zmian dla jego estetyki. Lampę wieczną winno się przesunąć na boczną ścianę. Trzeba zmienić schody prowadzące na ambonę. W ławkach na kościele należałoby wstawić podłogę, a stare ławki (prywatnych osób) usunąć. Wokół ścian w miejsce ławek malowanych przydałaby się odpowiednia boazeria z ławkami. Potrzebny jest nowy katafalk, a na miejsce obecnego należy przenieść feretrony. Baldachim winno się umieścić w kaplicy bocznej.

---

1 Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa została erygowana 10 V 1925 r. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Konstanty Cabaj – zob. dekret reformatorski 55 po wizytacji kanonicznej parafii Ptaszkowa.

Zakrystia jest dobrze wyposażona w naczynia i szaty liturgiczne. W przyszłości należałoby pomyśleć o jej nowym umeblowaniu.

Sale katechetyczne w Łężkowicach, Książnicach i Targowisku są odpowiednio urządzone.

Kancelaria parafialna mieści się w dostępnym miejscu. Wszystkie agendy są prowadzone bardzo starannie, czysto i wzorowo.

Plebania drewniana jest budynkiem ciasnym i potrzebującym koniecznie rozbudowy. Należy wnieść do Kurii podanie o umieszczenie tej inwestycji w diecezjalnym planie budów na rok 1977.

Budynki gospodarcze przedstawiają się dobrze. Plac przed stajnią i stodołą należałoby utwardzić. Konieczną rzeczą jest ogrodzenie oddzielające gospodarstwo od budynku plebanii.

Cmentarz grzebalny jest aktualnie ogrodzony siatką. Od strony drogi należałoby pozostawić drzewostan. Starą kostnicę winno się rozebrać.

Stan religijno-moralny parafii obok przywiązania do wiary wykazuje niepokojące objawy, jak aktywność sekciarska, pijaństwo, niesakramentalne związki małżeńskie, zaniedbywanie uczestnictwa we Mszy św. i praktyk religijnych. Ujemny wpływ wywierają dalekie dojazdy parafian do pracy oraz kąpielowo-wczasowy ruch nad Rabą. Należy podkreślić, że Ksiądz Proboszcz w ciągu 10 lat swojej pracy duszpasterskiej w Łężkowicach uczynił wiele dla ożywienia religijnego i podniesienia poziomu moralnego parafii, dzięki cierpliwemu oddziaływaniu duszpasterskiemu. Pozostaje w dalszym ciągu konieczność prowadzenia systematycznego duszpasterstwa, zwłaszcza na ambonie i w punktach katechetycznych oraz przez kontakty osobiste. Należy położyć nacisk na duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej według ostatnich dyrektyw diecezjalnych oraz na akcję trzeźwościową.

W parafialnych planach trzeba koniecznie uwzględnić przeniesienie domu sióstr ze Zgromadzenia Rodziny Maryi z Książnic w pobliże kościoła, aby ułatwić im włączenie się w duszpasterstwo parafii.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 31 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał gorliwą pracę Księdza Proboszcza i Księdza Katechety oraz dobre i bardzo dobre odpowiedzi

dzieci i młodzieży. W parafii prowadzi się od wielu lat katechezę dzieci przedszkolnych w jednym punkcie. Obecnie organizuje się tę katechezę w poszczególnych punktach katechetycznych parafii, co zasługuje na specjalną pochwałę.

Księdzu Proboszczowi dziękuję bardzo za duży wkład w dobro i postęp duchowy parafii oraz za jego troskę o jej stronę materialną, która znalazła wyraz w licznych roztropnych inwestycjach.

Dziękuję również Księdzu Katechecie Józefowi Worek[4] za trud katechizacyjny podejmowany mimo słabego zdrowia oraz za zgodną współpracę z Księdzem Proboszczem.

Słowa podzięki kieruję także do Sióstr ze Zgromadzenia Rodziny Maryi za ich pracę, modlitwę i ofiarę podejmowane dla dobra parafii.

Pasterzom Parafii Łężkowice i wszystkim jej Wiernym z całego serca błogosławię na codzienny wzrost w Bożej miłości.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

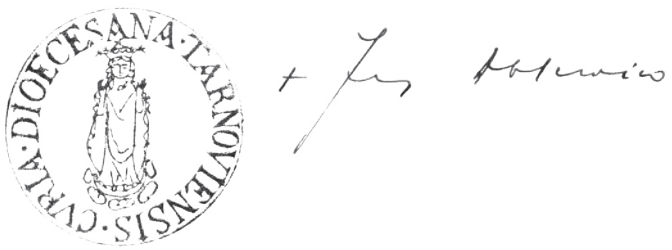

4 Ks. Józef Worek (1933-1996) – s. Jana i Ludwiki z d. Wójcik. Urodził się 9 IX 1933 r. w Nockowej. Święcenia kapłańskie przyjął 23 VI 1957 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Szynwałdzie, Szerzynach, Wietrzychowicach, Ochotnicy Górnej, Wielogłowach, Łężkowicach (1975-1977) i Krasnem. Po kilkumiesięcznym urlopie w Łysej Górze, w 1979 r. został mianowany rezydentem z prawami wikariusza w Dobryninie, zaś w 1980 r. wikariuszem w Pogwizdowie. Po kilku miesiącach został mianowany rektorem kaplicy w Bogumiłowicach, a w 1981 r. pierwszym proboszczem powstałej tam parafii. Od 1993 r. był proboszczem w Dobrkowie. Zmarł nagle 17 I 1996 r.

Dekret reformatorski
[150]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Pogwizdów[1] przeprowadzonej w dniach 16-17 X 1976 r. w asystencji Księdza Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Bronisławowi Biel[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny drewniany przedstawia się dobrze pod względem technicznym. Pokryty jest blachą i poddany troskliwej konserwacji. Otoczenie kościoła po ostatnich inwestycjach jest bardzo estetyczne. Zbudowano nową dzwonnicę, nowe schody i piękne ogrodzenie sztachetowe. Odgromienie i odwodnienie są odpowiednie.

Wnętrze kościoła wymaga jeszcze pewnych prac. Szczególnie należałoby zaprojektować urządzenie prezbiterium i zatwierdzić je w Kurii. Potrzebne są też podwójne okna.

Zakrystia jest wystarczająco umeblowana i wyposażona.

---

1 Parafia pw. Świętych Apostołów Szymona i Judy Tadeusza została erygowana przed 1335 r. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Także obecnie w dekanacie Bochnia-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Bronisław Biel (1921-1977) – s. Antoniego i Heleny z d. Palej. Urodził się 14 IX 1921 r. w Jasieniu. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1949 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Wielopolu Skrzyńskim i Jodłówce Tuchowskiej. W 1964 r. został mianowany proboszczem w Pogwizdowie. Zmarł 17 X 1977 r.

Sala katechetyczna mieści się na organistówce. Jej wygląd i urządzenie są odpowiednie.

Kancelaria parafialna jest łatwo dostępna dla wiernych i dobrze umeblowana. Wszystkie agendy są prowadzone bardzo starannie i wzorowo.

Plebania jest budynkiem murowanym, jej stan techniczny przedstawia się dobrze. Posiada centralne ogrzewanie oraz urządzenia sanitarne. Należałoby poprawić w kilku miejscach tynk oraz utwardzić podwórze. Z budynku plebanii trzeba usunąć w najbliższym czasie zlewnię mleka, a na poddaszu plebanii wykończyć pokój mieszkalny.

Organistówka jest budynkiem dobrym i zadbanym.

Budynki gospodarcze w niedalekiej przyszłości będą wymagały przebudowy.

Cmentarz grzebalny potrzebuje jeszcze wkładów i większej troski. Należy pilnować sadzenia i uzupełniania żywopłotu oraz zbudować bramki wejściowe. Trzeba też utwardzić główne aleje.

Stan religijno-moralny parafii odznacza się przywiązaniem do wiary oraz wzrostem uświadomienia religijnego oraz życia sakramentalnego. Nie brakuje jednak objawów obojętności religijnej oraz szerzącego się pijaństwa. Należy położyć nacisk na duszpasterstwo młodzieży pozaszkolnej prowadzone według najnowszych instrukcji diecezjalnych oraz na duszpasterstwo młodych małżeństw.

Sakrament Bierzmowania przyjęło 35 osób.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał na ogół bardzo dobre przygotowanie dzieci i młodzieży oraz wielki wkład pracy Księdza Proboszcza i Księdza Katechety. Potrzebą staje się kontynuowanie i rozbudowa katechizacji dzieci przedszkolnych według ostatnich dyrektyw diecezjalnych.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za szczerą i pełną gorliwości troskę o postęp duchowy parafian oraz za liczne i udane inwestycje materialne.

Dziękuję również Księdzu Katechecie Stanisławowi Zaczykowi[4] za jego bardzo pedantyczną i systematyczną pracę oraz za zgodne wspomaganie Księdza Proboszcza.

Pasterzom i Parafianom Pogwizdowa z całego serca błogosławię na radość płynącą z wierności Bogu i Kościołowi.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

[4] Ks. Stanisław Zaczyk (1946-2015) – s. Adolfa i Heleny z d. Pióro. Urodził się 14 IV 1946 r. w Maciejowej. Święcenia kapłańskie przyjął 27 V 1973 r. z rąk bpa Jerzego Ablewicza. Jako wikariusz pracował w Pogwizdowie (1973-1977), Krużlowej, Stróżach i Czarnej Sędziszowskiej. W 1990 r. został mianowany proboszczem w Woli Rogowskiej. Od 1993 r. był proboszczem w Obidzy. Po rezygnacji z probostwa w 2010 r. pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Zmarł 1 VII 2015 r.

Dekret reformatorski
[151]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Krzyżanowice[1] przeprowadzonej w dniach 23-24 X 1976 r. w asystencji Księdza Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Józefowi Skwirutowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny zabytkowy jest zbudowany z drzewa i kryty gontem, który domaga się już impregnacji, a w pewnych częściach wymiany. Dzwonnica zabytkowa wymaga również impregnacji oraz małych poprawek.

Wnętrze przedstawia się nieestetycznie, a jego urządzenie domaga się uporządkowania. Na ścianach znajdują się obrazy, które nie harmonizują z wnętrzem kościoła. Konfesjonały są nowe, ale nie zgadzają się z wnętrzem. Konieczne są nowe, jednakowe ławki. Balaski są nieodpowiednio wymalowane. Należy przesunąć żyrandole, a żyrandol w prezbiterium zastąpić reflektorami. Zmiany domaga się ołtarz twarzą do ludu. Poleca się przenieść

---

1 Parafia pw. św. Joachima została prawdopodobnie erygowana na początku XIV w. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Wschód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Józef Skwirut (1905-1989) – s. Leona i Tekli z d. Pipała. Urodził się 14 II 1905 r. w Czarnej Sędziszowskiej. Święcenia kapłańskie przyjął 29 VI 1928 r. z rąk bpa Leona Wałęgi. Jako wikariusz pracował w Muszynie, Gromniku, Zdziarcu, Libuszy i Nowym Sączu. W 1934 r. został mianowany proboszczem w Żegiestowie. W latach 1945-1980 był proboszczem w Krzyżanowicach. Po rezygnacji z probostwa pozostał w parafii w charakterze rezydenta. Od 1987 r. mieszkał w Domu Księży Emerytów w Tarnowie. Zmarł 23 VIII 1989 r.

obraz Matki Bożej Nieustającej Pomocy z ołtarza Serca Bożego do ołtarza Matki Bożej, a obraz Pana Jezusa Miłosiernego i figurę Pana Jezusa Biczowanego do przedsionka kościoła. Plan uporządkowania wnętrza kościoła trzeba ustalić w najbliższym czasie z Diecezjalną Komisją do spraw sztuki kościelnej.

Zakrystia oczekuje na nowe umeblowanie, które jest tam konieczne. Jej wyposażenie jest wystarczające.

Sala katechetyczna mieści się na plebanii. Jest wystarczająco umeblowana. Dzieci winny do niej wchodzić od strony ogrodu, a nie od kuchni.

Kancelaria parafialna prowadzona jest na bieżąco i nie ma żadnych braków. Niektóre księgi wymagają oprawy lub obłożenia w okładki. Wszystkie akty archiwalne należy ułożyć w porządku i czystości w odpowiednich teczkach.

Plebania murowana, mimo ostatniego odnowienia nie przedstawia się odpowiednio i wykazuje duże braki. Należy rozpocząć starania o budowę nowej plebanii.

Mieszkanie księdza wikarego znajduje się w domu parafialnym (obecnie szkoła).

Siostry zakonne mieszkają w znacznej odległości od kościoła. Należy koniecznie pomyśleć o przeniesieniu ich domu w pobliże kościoła i to w niedalekiej przyszłości.

Budynki gospodarcze wymagają drobnych poprawek. Byłoby wskazane, aby je przebudować w przyszłości. Należy poprawić parkan przy gnojowni od strony drogi.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. Przedstawia się dobrze.

Stan religijno-moralny wykazuje dość żywą wiarę i przywiązanie do Kościoła. Równocześnie parafia położona niedaleko ośrodków miejskich, w których pracują liczni jej parafianie, jest wystawiona na wpływy laickiej swobody obyczajowej, a także na propagandę sekciarską. Należy położyć nacisk na prowadzenie systematycznie według najnowszych wskazań diecezjalnych duszpasterstwa młodzieży pozaszkolnej, młodych małżeństw, rodzin i zespołów rodzin. Jest to tym bardziej możliwe, że w parafii od pewnego

czasu pracuje dwóch księży, którzy nie są przeciążeni pracą katechetyczną. Należy wszystko uczynić, aby Zarząd Generalny Sióstr Służebniczek Dębickich nie odwołał sióstr pracujących na terenie parafii.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 33 osoby.

Przedwizytacyjny egzamin katechetyczny wykazał na ogół dobre przygotowanie dzieci i młodzieży.

Prowadzoną w parafii katechezę dzieci przedszkolnych należy rozbudować, rozciągając ją na wszystkie dzieci parafii. Trzeba zaangażować w nią siostry zakonne i pomyśleć o przygotowaniu katechetek świeckich według ostatnich wskazań diecezjalnych.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wieloletnią troskę o dobro duchowe i materialne parafii, a Księdzu Katechecie Eugeniuszowi Kucharskiemu[4] za współpracę z Księdzem Proboszczem.

Dziękuję również Siostrom Służebniczkom Dębickim za ich trud i ofiarę podejmowaną dla dobra parafii.

Pasterzom i Wiernym parafii Krzyżanowice z całego serca błogosławię na budowanie Ciała Mistycznego Chrystusa, którym jest Kościół.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

[4] Ks. Eugeniusz Kucharski (1937-1985) – s. Jana i Antoniny z d. Szczygieł. Urodził się 14 I 1937 r. w Bobrowej. Święcenia kapłańskie przyjął 26 VI 1960 r. z rąk bpa Karola Pękali. Jako wikariusz pracował w Przyszowej, Tęgoborzu, Wadowicach Dolnych, Brzesku i Krzyżanowicach (od 1974 r.). W 1980 r. został mianowany wikariuszem w Mikluszowicach i rektorem kaplicy w Drwini. Od 1981 r. był pierwszym proboszczem powstałej parafii w Drwini. Zmarł nagle 25 VII 1985 r.

Dekret reformatorski
[152]

Jerzy Ablewicz

DR FIL.
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Biskup tarnowski

po wizytacji kanonicznej parafii Sobolów[1] przeprowadzonej w dniach 13-14 XI 1976 r. w asystencji Księdza Prałata Kazimierza Kosa[2] przesyła Księdzu Proboszczowi Henrykowi Szczyrkowi[3] następujące spostrzeżenia i zalecenia:

Kościół parafialny jest drewniany, kryty gontem i szalowany deskami. Deski te winny być oczyszczone z farby i napuszczone płynami impregnującymi. Dach nie posiada rynien na skutek zakazu Wojewódzkiego Konserwatora zabytków. Należy się zastanowić, czy nie prosić o zezwolenie na założenie rynien choćby drewnianych. W ogrodzeniu drewnianym niektóre żerdzie potrzebują już wymiany. Również niektóre gonty powinny być wymienione.

Wnętrze utrzymane jest czysto. Potrzebne są nowe ławki oraz podwójne okna. W niedalekiej przyszłości polichromia będzie wymagać odnowienia

---

1 Parafia pw. Wszystkich Świętych została erygowana w drugiej połowie XIII w. W 1976 r. należała do dekanatu bocheńskiego. Obecnie w dekanacie Bochnia-Zachód.

2 Ks. Kazimierz Kos – zob. dekret reformatorski 69 po wizytacji kanonicznej parafii Ujanowice.

3 Ks. Henryk Szczyrek (1924-1986) – s. Władysława i Franciszki z d. Sąsiadek. Urodził się 29 V 1924 r. w Ropczycach. Święcenia kapłańskie przyjął 9 V 1954 r. z rąk bpa Karola Pękali. Poza kilkoma miesiącami, gdy w oczekiwaniu na placówkę posługiwał duszpastersko w Opolu i Wrocławiu, całe życie kapłańskie spędził w Sobolowie – jako wikariusz (od 1954 r.), administrator parafii (od 1962 r.), proboszcz (od 1968 r.) i rezydent (od 1978 r.). Zmarł 20 I 1986 r.

(po zatwierdzeniu przez Kurię). Należałoby też dorobić resztę kamiennej posadzki w miejsce istniejącego betonu.

Zakrystia oczekuje na nowe umeblowanie. Wyposażenie w szaty i naczynia liturgiczne jest wystarczające. Na oleje św. potrzebna jest nowa kaseta.

Sale katechetyczne są wystarczająco urządzone i wyposażone. W sali katechetycznej na plebanii podłoga jest napuszczona środkiem pyłochłonnym, który wytwarza niezdrowy zapach powietrza. W przyszłości należałoby go zastąpić innym środkiem.

Kancelaria parafialna posiada dobre umeblowanie. Księgi metrykalne prowadzone są na bieżąco. *Status animarum*[4] należy aktualizować. Wskazane jest, aby wpisy do ksiąg były dokonywane bardziej wyraźnym pismem. W kronice winno się notować więcej szczegółów z życia parafii i Kościoła.

Plebania murowana jest w dobrym stanie. Przydałoby się w przyszłości c[entralne] o[grzewanie]. W budynku plebanii mieszka ksiądz wikary oraz siostry zakonne, które posiadają oddzielne wejście, mając do dyspozycji 4 pokoje. Należy zawrzeć z nimi umowę oraz potwierdzić ją w Kurii. Otoczenie plebanii ogrodzone jest siatką, którą winno się często konserwować.

Organistówka jest budynkiem drewnianym, zniszczonym. Należy przeprowadzić generalny remont i przenieść tam siostry zakonne.

Budynki gospodarcze na ogół przedstawiają się dość dobrze, ale wymagają już pewnych poprawek i troski o ich wygląd.

Cmentarz grzebalny jest własnością parafii. Ostatnio zbudowano piękną bramę kamienną. W planie jest dalsze grodzenie, zwłaszcza od strony drogi.

Stan religijno-moralny parafii wykazuje przywiązanie do wiary i Kościoła przy równoczesnym złym wpływie obecnej laicyzacji, oddziałującej szczególnie przez środki masowego przekazu. Należy prowadzić systematycznie według wskazań ogólnodiecezjalnych duszpasterstwo mło-

4 *Status animarum* (łac.) – rodzaj księgi parafialnej prowadzonej w celu rejestracji wiernych.

dzieży pozaszkolnej, młodych małżeństw, rodzin oraz zespołów rodzin. Takie duszpasterstwo będzie drogą do zabezpieczenia parafii przed szerzącym się pijaństwem.

Sakrament Bierzmowania przyjęły 54 osoby.

Odpowiedzi dzieci w czasie przedwizytacyjnego egzaminu katechetycznego były na ogół dobre.

Katecheza dzieci przedszkolnych jest prowadzona w Sobolowie przez Siostrę Adelę Banach[5]. Poleca się katechezą przedszkolną objąć wszystkie dzieci w parafii według ostatnich instrukcji diecezjalnych.

Księdzu Proboszczowi dziękuję za wkład pracy w dobro duchowe i materialne parafii, a Księdzu Katechecie Józefowi Nalepa[6] za współpracę z Księdzem Proboszczem.

Słowa podzięki kieruję również do Sióstr Służebniczek Dębickich za ich ofiarne włączanie się w pracę parafialną.

Pasterzom i Wiernym parafii Sobolów gorąco błogosławię na wierność Bożemu prawu, która jest źródłem prawdziwego szczęścia.

Tarnów, 15 grudnia 1976 r.
Nr OB.III-4/13/76.

5 W kwestionariuszu wizytacyjnym dla parafii Sobolów została odnotowana wyłącznie informacja, że s. Adela wraz z s. Lucyllą (katechetką) otrzymują uposażenie za pracę ze środków parafialnych.

6 Ks. Józef Nalepa – urodził się 15 I 1949 r. Święcenia kapłańskie przyjął 28 V 1972 r. Od 2015 r. rezyduje w parafii pw. św. Kazimierza w Nowym Sączu.

• ANEKSY •

Aneks 1

Wykaz wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim[1]	Zespół akt w ADT
1.	18-20 V 1963 r.	Piwniczna-Zdrój	starosądecki	**Ks. Ludwik Siwadło** Ks. Stanisław Sroka Ks. Tadeusz Cyza Ks. Tadeusz Szkaradek	WK XXVII/3
2.	20-21 V 1963 r.	Piwniczna- -Kosarzyska	starosądecki	**Ks. Marian Poręba** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło	WK XXVII/3
3.	21-22 V 1963 r.	Łomnica-Zdrój	starosądecki	**Ks. Eugeniusz Lupa** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło	WK XXVII/3
4.	22-23 V 1963 r.	Wierchomla Wielka	starosądecki	**Ks. Kazimierz Mucha** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło	WK XXVII/3
5.	23-24 V 1963 r.	Żegiestów	starosądecki	**Ks. Józef Drożdż** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło	WK XXVII/3
6.	4-5 VI 1963 r.	Rytro	starosądecki	**Ks. Józef Woźniacki** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło Ks. Władysław Augustyn	WK XXVII/3

[1] Wyróżniono proboszcza parafii.

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
7.	5-6 VI 1963 r.	Gołkowice	starosądecki	**Ks. Michał Orczyk** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło Ks. Tadeusz Machnik	WK XXVII/3
8.	6-7 VI 1963 r.	Biegonice	starosądecki	**Ks. Stanisław Jasiak** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło	WK XXVII/3
9.	15-17 VI 1963 r.	Stary Sącz	starosądecki	**Ks. Jan Kos** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło	WK XXVII/3
10.	17-18 VI 1963 r.	Żeleźnikowa	starosądecki	**Ks. Stanisław Kudej** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło	WK XXVII/3
11.	23-24 VI 1963 r.	Barcice	starosądecki	**Ks. Jan Maziarz** Ks. Stanisław Sroka Ks. Ludwik Siwadło Ks. Antoni Gliński	WK XXVII/3
12.	25-26 IV 1964 r.	Staszkówka	gorlicki	**Ks. Stanisław Kurczab** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXVIII/2
13.	9-12 V 1964 r.	Gorlice	gorlicki	**Ks. Franciszek Gawlik** Ks. Stanisław Sroka Ks. Teofil Górnicki Ks. Franciszek Szatko	WK XXVIII/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
				Ks. Józef Żurawski Ks. Emil Styczeń Ks. Stanisław Wiśniowski Ks. Antoni Poręba Ks. Józef Gawor	
14.	10-11 V 1964 r.	Glinik Mariampolski	gorlicki	**Ks. Józef Micek** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik Ks. Franciszek Malarz	WK XXVIII/2
15.	19-20 V 1964 r.	Męcina Wielka	gorlicki	**Ks. Eugeniusz Muzyka** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXVIII/2
16.	23-24 V 1964 r.	Kobylanka	gorlicki	**Ks. Stanisław Łach MS** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik Ks. Edward Sudyka MS Ks. Edward Moskal	WK XXVIII/2
17.	23-24 V 1964 r.	Sękowa	gorlicki	**Ks. Juliusz Suchy** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik Ks. Józef Klocek	WK XXVIII/2
18.	30-31 V 1964 r.	Moszczenica	gorlicki	**Ks. Franciszek Witek** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXVIII/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
19.	31 V – 1 VI 1964 r.	Turza	gorlicki	**Ks. Antoni Kowalski** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXVIII/2
20.	6-7 VI 1964 r.	Łużna	gorlicki	**Ks. Stanisław Pacocha** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik Ks. Józef Górski	WK XXIX/2
21.	7-8 VI 1964 r.	Mszanka	gorlicki	**Ks. Józef Głuc** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXIX/2
22.	13-14 VI 1964 r.	Zagórzany	gorlicki	**Ks. Wojciech Koszyk** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXIX/2
23.	14-15 VI 1964 r.	Bystra	gorlicki	**Ks. Franciszek Czosnek** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik Ks. Jan Wilk	WK XXIX/2
24.	20-22 VI 1964 r.	Szymbark	gorlicki	**Ks. Henryk Bajor** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik Ks. Stefan Kamionka	WK XXIX/2
25.	22-24 VI 1964 r.	Gładyszów	gorlicki	**Ks. Stanisław Cierniak** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXIX/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
26.	24-26 VI 1964 r.	Małastów	gorlicki	**Ks. Edmund Mruk** Ks. Stanisław Sroka Ks. Franciszek Gawlik	WK XXIX/2
27.	7-10 V 1965 r.	Szczepanów	brzeski	**Ks. Władysław Mendrala** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
28.	18-19 V 1965 r.	Bucze	brzeski	**Ks. Andrzej Kmiecik** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
29.	18-20 V 1965 r.	Jadowniki Podgórne	brzeski	**Ks. Franciszek Piękoś** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
30.	19-20 V 1965 r.	Rudy-Rysie	brzeski	**Ks. Jan Kądziołka** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
31.	26-27 V 1965 r.	Jasień	brzeski	**Ks. Stanisław Panek** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
32.	27-28 V 1965 r.	Poręba Spytkowska	brzeski	**Ks. Aleksander Topolski** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
33.	1-2 VI 1965 r.	Maszkienice	brzeski	**Ks. Henryk Cabaj** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
34.	2-3 VI 1965 r.	Uszew	brzeski	**Ks. Kazimierz Soja** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur Ks. Stefan Kulig	WK XXXI/1
35.	20-21 VI 1965 r.	Okocim	brzeski	**Ks. Franciszek Kazek** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
36.	28-29 VI 1965 r.	Słotwina	brzeski	**Ks. Stanisław Pękala** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
37.	29-30 VI 1965 r.	Gnojnik	brzeski	**Ks. Teodor Madeja** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jakub Stosur	WK XXXI/1
38.	12-14 V 1966 r.	Brzesko	brzeski	**Ks. Jakub Stosur** Ks. Stanisław Sroka Ks. Jan Fortuna Ks. Edward Limanówka Ks. Józef Białek Ks. Jan Kordela Ks. Marian Grzanka	WK XXXI/1
39.	9-10 V 1967 r.	Królowa Górna	grybowski	**Ks. Marian Wodzisz** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk Ks. Władysław Berbeka	WK XXXIV/3

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
40.	10-11 V 1967 r.	Bińczarowa	grybowski	**Ks. Adam Gąsiorek SCJ** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXIV/3
41.	15-16 V 1967 r.	Szalowa	grybowski	**Ks. Tadeusz Dziedziak** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk Ks. Karol Durlak	WK XXXIV/3
42.	18-19 V 1967 r.	Krużlowa	grybowski	**Ks. Roman Wanatowicz** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXIV/3
43.	20-22 V 1967 r.	Grybów	grybowski	**Ks. Adam Kaźmierczyk** Ks. Stanisław Sroka	WK XXXIV/3
44.	26-27 V 1967 r.	Gródek	grybowski	**Ks. Eugeniusz Kowalczyk** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXIV/3
45.	28-29 V 1967 r.	Polna	grybowski	**Ks. Florian Janas** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXIV/3
46.	1-2 VI 1967 r.	Mogilno	grybowski	**Ks. Stanisław Mostek** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk Ks. Jakub Luraniec	WK XXXIV/3

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
47.	5-6 VI 1967 r.	Wysowa	grybowski	**Ks. Władysław Węgrzyn** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXV/3
48.	6-8 VI 1967 r.	Uście Gorlickie	grybowski	**Ks. Roman Schabowski** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXV/3
49.	10-12 VI 1967 r.	Biecz	biecki	**Ks. Stanisław Pękala** Ks. Stanisław Sroka Ks. Józef Giera Ks. Tadeusz Salamon Ks. Sylwester Ortyl	WK XXXIII/1
50.	13-14 VI 1967 r.	Florynka	grybowski	**Ks. Jan Mucha SCJ** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXV/3
51.	17-18 VI 1967 r.	Stróże	grybowski	**Ks. Stefan Biesiadecki** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk Ks. Adolf Boratyński	WK XXXV/3
52.	18-19 VI 1967 r.	Ropa	grybowski	**Ks. Kazimierz Górszczyk** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk Ks. Czesław Gracz	WK XXXV/3
53.	19-20 VI 1967 r.	Łosie	grybowski	**Ks. Józef Grzegorzek** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXV/3

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
54.	22-23 VI 1967 r.	Kąclowa	grybowski	**Ks. Stanisław Kozieja** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXV/3
55.	25-26 VI 1967 r.	Ptaszkowa	grybowski	**Ks. Jan Kasiński** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk Ks. Konstanty Cabaj	WK XXXV/3
56.	29-30 VI 1967 r.	Śnietnica	grybowski	**Ks. Władysław Jemioło** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXV/3
57.	30 VI – 1 VII 1967 r.	Brunary	grybowski	**Ks. Stanisław Cebula** Ks. Stanisław Sroka Ks. Adam Kaźmierczyk	WK XXXV/3
58.	6-8 X 1967 r.	Bochnia	bocheński	**Ks. Stanisław Wójtowicz** Ks. Stanisław Sroka Ks. Antoni Czapliński Ks. Józef Pączek Ks. Stanisław Święch SCJ Ks. Władysław Tokarczyk Ks. Władysław Łopata Ks. Józef Górski Ks. Mieczysław Pytka Ks. Stanisław Jurek	WK XXXIV/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
59.	4-5 V 1968 r.	Lipnica Murowana	lipnicki	**Ks. Jan Sarna** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski Ks. Franciszek Bardel	WK XXXVI/2
60.	5-6 V 1968 r.	Rajbrot	lipnicki	**Ks. Ludwik Musiał** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski	WK XXXVI/2
61.	11-12 V 1968 r.	Żegocina	lipnicki	**Ks. Wojciech Białas** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski Ks. Stanisław Nowak (ur. 1935 r.) Ks. Stanisław Fedko	WK XXXVI/2
62.	12-13 V 1968 r.	Kamionna	lipnicki	**Ks. Józef Kita** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski	WK XXXVI/2
63.	22-23 V 1968 r.	Trzciana	lipnicki	**Ks. Władysław Ryś** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski Ks. Piotr Halak Ks. Mikołaj Piechura	WK XXXVI/2
64.	26-27 V 1968 r.	Królówka	lipnicki	**Ks. Jan Łysek** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski Ks. Michał Ćwik	WK XXXVI/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
65.	27-28 V 1968 r.	Muchówka	lipnicki	**Ks. Władysław Łoś** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski	WK XXXVI/2
66.	3 VI 1968 r.	Chronów	lipnicki	**Ks. Tadeusz Uryga** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski	WK XXXVI/2
67.	9-10 VI 1968 r.	Stary Wiśnicz	lipnicki	**Ks. Antoni Gawenda** Ks. Jan Rzepa Ks. Marian Janiszewski Ks. Stanisław Jakubas	WK XXXVI/2
68.	15-16 VI 1968 r.	Nowy Wiśnicz	lipnicki	**Ks. Marian Janiszewski** Ks. Jan Rzepa Ks. Józef Białka Ks. Stefan Cabaj	WK XXXVI/2
69.	10-12 V 1970 r.	Ujanowice	limanowski	**Ks. Bernardyn Dziedziak** Ks. Kazimierz Kos Ks. Jakub Stabrawa Ks. Julian Laskowski Ks. Ryszard Kiwak	WK XXXVII/2
70.	12-13 V 1970 r.	Jaworzna	limanowski	**Ks. Jan Odziomek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak	WK XXXVII/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
71.	16 i 18 V 1970 r.	Limanowa	limanowski	**Ks. Ludwik Kowalski** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak Ks. Jan Rachwał	WK XXXVII/2
72.	17 V 1970 r.	Limanowa-Sowliny	limanowski	**Ks. Jan Bukowiec** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak Ks. Feliks Górka	WK XXXVII/2
73.	19 V 1970 r.	Siekierczyna	limanowski	**Ks. Jan Kądziołka** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak	WK XXXVII/2
74.	23-24 V 1970 r.	Łososina Górna	limanowski	**Ks. Jan Żurek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak Ks. Edward Rusin	WK XXXVII/2
75.	24-25 V 1970 r.	Pasierbiec	limanowski	**Ks. Michał Korzeń** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak	WK XXXVIII/2
76.	25-26 V 1970 r.	Kamionka Mała	limanowski	**Ks. Tadeusz Machnik** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak	WK XXXVIII/2
77.	1-2 VI 1970 r.	Laskowa	limanowski	**Ks. Jan Jarosz** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak Ks. Zygmunt Obartuch	WK XXXVIII/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
78.	2-3 VI 1970 r.	Słopnice	limanowski	**Ks. Franciszek Ciekliński** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak Ks. Eugeniusz Kubowicz Ks. Eugeniusz Strojny	WK XXXVIII/2
79.	13-14 VI 1970 r.	Męcina	limanowski	**Ks. Stanisław Margosiak** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak Ks. Stanisław Gawęda	WK XXXVIII/2
80.	14-15 VI 1970 r.	Pisarzowa	limanowski	**Ks. Józef Rusek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak	WK XXXVIII/2
81.	24-25 VI 1970 r.	Kanina	limanowski	**Ks. Józef Zydroń** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak	WK XXXVIII/2
82.	27-28 VI 1970 r.	Przyszowa	limanowski	**Ks. Jakub Topolski** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bernardyn Dziedziak Ks. Edmund Grądalski	WK XXXVIII/2
83.	3-5 X 1970 r.	Mielec	mielecki	**Ks. Wojciech Madej** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bolesław Gwoździowski Ks. Józef Hereśniak Ks. Edward Mucha	WK XXXVIII/3

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
				Ks. Józef Strugała Ks. Władysław Januś Ks. Andrzej Pękala	
84.	17-19 X 1970 r.	Dębica, pw. św. Jadwigi	dębicki	**Ks. Stanisław Zając** Ks. Kazimierz Kos Ks. Józef Basara Ks. Stanisław Fiołek Ks. Stanisław Fedko Ks. Władysław Tokarczyk Ks. Józef Gawor Ks. Andrzej Dyl	WK XXXVII/1
85.	14-15 XI 1970 r.	Dębica, pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej	dębicki	**Ks. Teofil Dec** Ks. Kazimierz Kos Ks. Józef Basara Ks. Stanisław Pasieka Ks. Andrzej Piotrowski Ks. Stanisław Pietrzak Ks. Władysław Kania	WK XXXVII/1
86.	19-21 XII 1970 r.	Mielec-Osiedle	mielecki	**Ks. Henryk Arczewski** Ks. Kazimierz Kos Ks. Wojciech Madej Ks. Michał Wojtasik Ks. Kazimierz Mularz Ks. Tadeusz Dyło	WK XXXVIII/3

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
				Ks. Marian Przybyło Ks. Stanisław Hebda Ks. Czesław Muszyński	
87.	17-18 IV 1971 r.	Łęg Tarnowski	tarnowski zachodni	**Ks. Szczepan Słowik** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz Ks. Stanisław Nowak (ur. 1924 r.) Ks. Henryk Podolski	WK XLI/5
88.	24-25 IV 1971 r.	Poręba Radlna	tarnowski zachodni	**Ks. Marian Krężel** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz Ks. Mieczysław Głowa	WK XLI/5
89.	15-16 V 1971 r.	Zbylitowska Góra	tarnowski zachodni	**Ks. Piotr Wenda** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz Ks. Ryszard Stasik	WK XLI/5
90.	19-20 V 1971 r.	Niedomice	tarnowski zachodni	**Ks. Marian Grzanka** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz Ks. Eugeniusz Poremba	WK XLI/5
91.	22-23 V 1971 r.	Tarnów-Zbylitowska Góra	tarnowski zachodni	**Ks. Stanisław Kędroń** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz Ks. Augustyn Zaborowski	WK XLI/5

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
92.	23-24 V 1971 r.	Koszyce Małe	tarnowski zachodni	**Ks. Jerzy Bajda** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz	WK XLI/5
93.	5-7 VI 1971 r.	Lisia Góra	tarnowski wschodni	**Ks. Jan Białobok** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stefan Dobrzański Ks. Aleksander Rusin Ks. Stanisław Krawczyk Ks. Stanisław Woda	WK XL/4
94.	10-11 VI 1971 r.	Szynwałd	tarnowski wschodni	**Ks. Piotr Kyrcz** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stefan Dobrzański Ks. Jan Cierniak Ks. Stanisław Szostek	WK XL/4
95.	12-13 VI 1971 r.	Skrzyszów	tarnowski wschodni	**Ks. Marian Mordarski** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stefan Dobrzański Ks. Kazimierz Czuba	WK XL/4
96.	21-23 VIII 1971 r.	Kolbuszowa	kolbuszowski	**Ks. Ludwik Curyło** Ks. Jan Rzepa	WK XXXIX/1
97.	11-13 IX 1971 r.	Sędziszów Małopolski	sędziszowski	**Ks. Zygmunt Król** Ks. Jan Rzepa	WK XL/3
98.	2-4 X 1971 r.	Tarnów-Mościce	tarnowski zachodni	**Ks. Jan Rec** Ks. Stanisław Sroka Ks. Władysław Dygoniewicz	WK XLI/5

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
99.	9 X 1971 r. – 15 II 1972 r.	Tarnów-Katedra	tarnowski zachodni	**Ks. Jan Bochenek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz	WK XLI/5
100.	16-17 X 1971 r.	Tarnów-Burek	tarnowski zachodni	**Ks. Aleksander Dychtoń** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz Ks. Jan Pancerz	WK XLI/5
101.	17 X 1971 r.	Tarnów-Terlikówka	tarnowski zachodni	**Ks. Wojciech Kania** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz	WK XLI/5
102.	30-31 X 1971 r.	Tarnowiec	tarnowski zachodni	**Ks. Stanisław Prus** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz	WK XLI/5
103.	6-9 XI 1971 r.	Tarnów, pw. Świętej Rodziny	tarnowski zachodni	**Ks. Józef Jachimczak CM** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Dygoniewicz Ks. Czesław Żak CM	WK XLI/5
104.	27-30 XI 1971 r.	Tarnów, pw. św. Józefa	tarnowski wschodni	**Ks. Jan Marszałek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stefan Dobrzański Ks. Michał Tokarz	WK XL/4
105.	4-6 XII 1971 r.	Ropczyce	ropczycki	**Ks. Józef Cieśla** Ks. Kazimierz Kos Ks. Julian Śmietana Ks. Michał Siewierski	WK XXXIX/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
106.	18-20 XII 1971 r.	Tarnów, pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa	tarnowski wschodni	**Ks. Stefan Dobrzański** Ks. Kazimierz Kos Bp Franciszek Lisowski Ks. Roman Sitko	WK XL/4
107.	15-18 IV 1972 r.	Szczucin	szczuciński	**Ks. Marian Brach** Ks. Kazimierz Kos	WK XLIV/4
108.	22-27 IV 1972 r.	Nowy Sącz, pw. św. Małgorzaty	nowosądecki północny	**Ks. Władysław Lesiak** Ks. Kazimierz Kos	WK XLII/2
109.	20-22 V 1972 r.	Nowy Sącz, pw. św. Kazimierza	nowosądecki północny	**Ks. Stanisław Czachor** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Lesiak	WK XLII/2
110.	3-6 VI 1972 r.	Nowy Sącz, pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa	nowosądecki południowy	**Ks. Felicjan Machajski SJ** Ks. Kazimierz Kos Ks. Edward Nitka	WK XLII/1
111.	10-11 VI 1972 r.	Nowy Sącz, pw. Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej	nowosądecki południowy	**Ks. Zenon Rogoziewicz** Ks. Kazimierz Kos Ks. Edward Nitka Ks. Zdzisław Zyzda Ks. Kazimierz Macheta	WK XLII/1
112.	20-21 VI 1972 r.	Marcinkowice	nowosądecki północny	**Ks. Józef Góra** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Lesiak Ks. Jan Wójcik	WK XLII/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
113.	12-13 VIII 1972 r.	Kamionka Wielka	nowosądecki południowy	**Ks. Stanisław Trytek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Edward Nitka Ks. Jan Pietryka	WK XLII/1
114.	19-21 VIII 1972 r.	Nawojowa	nowosądecki południowy	**Ks. Stanisław Kruczek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Edward Nitka Ks. Marian Wcześny Ks. Stanisław Nowak (ur. 1935 r.) Ks. Marian Myjak	WK XLII/1
115.	27-28 VIII 1972 r.	Paszyn	nowosądecki południowy	**Ks. Edward Nitka** Ks. Kazimierz Kos	WK XLII/1
116.	2-3 IX 1972 r.	Trzetrzewina	nowosądecki północny	**Ks. Stanisław Pieprznik** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Lesiak Ks. Wiesław Krzyżanowski	WK XLII/2
117.	9-10 IX 1972 r.	Siedlce	nowosądecki północny	**Ks. Stanisław Tokarczyk** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Lesiak Ks. Władysław Szyrszeń	WK XLII/2
118.	23-24 IX 1972 r.	Nowy Sącz, pw. Ducha Świętego	nowosądecki północny	**Ks. Franciszek Jawor SJ** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Lesiak Ks. Jan Tarnawski SJ Ks. Stanisław Marduła SJ	WK XLIII/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
119.	17-18 III 1973 r.	Szlachtowa	krościeński	**Ks. Leopold Bandurski** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Wach	WK XLVI/2
120.	31 III – 3 IV 1973 r.	Dąbrowa Tarnowska	dąbrowski	**Ks. Władysław Jakubiak** Ks. Adam Nowak Ks. Józef Przybycień Ks. Stanisław Kosydar Ks. Mieczysław Wajda	WK XLV/1
121.	16-17 VI 1973 r.	Słupiec	szczuciński	**Ks. Henryk Kozdrój** Ks. Kazimierz Kos Ks. Marian Brach	WK XLIV/4
122.	28-30 IV 1973 r.	Szczawnica	krościeński	**Ks. Stanisław Wach** Ks. Kazimierz Kos Ks. Michał Matras Ks. Roman Wójcik Ks. Jan Augustyn	WK XLVI/2
123.	19 i 21 V 1973 r.	Pilzno	pilzneński	**Ks. Julian Galas** Ks. Kazimierz Kos Ks. Jan Mleczko Ks. Stanisław Pazdan Ks. Stanisław Dziekan	WK XLVI/3
124.	30-31 V 1973 r.	Ochotnica Dolna	krościeński	**Ks. Wojciech Zygmunt** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Wach Ks. Kazimierz Pach	WK XLVI/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
125.	2-3 VI 1973 r.	Krościenko	krościeński	**Ks. Bronisław Krzan** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Wach Ks. Kazimierz Martyński Ks. Jan Nowakowski	WK XLVI/2
126.	4-5 VI 1973 r.	Ochotnica Górna	krościeński	**Ks. Leopold Misterka** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Wach	WK XLVI/2
127.	23-24 VI 1973 r.	Tylmanowa	krościeński	**Ks. Stanisław Smaga** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Wach Ks. Jerzy Pawlak	WK XLVI/2
128.	11-12 VIII 1973 r.	Sromowce Niżne	krościeński	**Ks. Czesław Jakóbczyk** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Wach	WK XLVI/2
129.	1-2 IX 1973 r.	Grywałd	krościeński	**Ks. Tadeusz Hila** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Wach	WK XLVI/2
130.	22-24 IX 1973 r.	Radłów	radłowski	**Ks. Piotr Łabno** Ks. Adam Nowak Ks. Józef Jemioło Ks. Ludwik Kiełbasa	WK XLVII/4

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
131.	27-29 IV 1974 r.	Ciężkowice	bobowski	**Ks. Stanisław Król** Ks. Adam Nowak Ks. Stanisław Budyn Ks. Kazimierz Markowicz	WK XLVIII/1
132.	18-20 V 1974 r.	Szczurowa	uścieński	**Ks. Stanisław Nykiel** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Skowron	WK LIII/5
133.	12-13 IV 1975 r.	Łukowica	łącki	**Ks. Stefan Daniel** Ks. Kazimierz Kos Ks. Kazimierz Dominiak Ks. Eugeniusz Miłoś	WK LII/3
134.	26-28 IV 1975 r.	Podegrodzie	łącki	**Ks. Józef Nowak** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Pietruszka Ks. Ignacy Roman Ks. Józef Grabiec Ks. Ludwik Smołka	WK LII/3
135.	7-8 V 1975 r.	Czarny Potok	łącki	**Ks. Adam Szeglowski** Ks. Kazimierz Kos Ks. Czesław Zagórski	WK LII/3
136.	17-19 V 1975 r.	Łącko	łącki	**Ks. Paweł Tyrawski** Ks. Kazimierz Kos Ks. Jan Michalik Ks. Ryszard Kiwak Ks. Władysław Golec	WK LII/3

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
137.	2-3 VI 1975 r.	Brzezna	łącki	**Ks. Stanisław Maślak** Ks. Kazimierz Kos Ks. Bolesław Zięba	WK LII/3
138.	7-8 VI 1975 r.	Szczawa	łącki	**Ks. Edward Fąfara** Ks. Kazimierz Kos Ks. Władysław Kleszcz	WK LII/3
139.	14-15 VI 1975 r.	Kamienica	łącki	**Ks. Stanisław Śmiałek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Józef Atłas Ks. Władysław Raczek	WK LII/3
140.	18-19 VI 1975 r.	Wola Piskulina	łącki	**Ks. Józef Kozicki** Ks. Kazimierz Kos	WK LII/3
141.	13-17 IX 1975 r.	Krynica-Zdrój	krynicki	**Ks. Franciszek Kostrzewa** Ks. Kazimierz Kos Ks. Adam Cisowski	WK LI/2
142.	27-28 IX 1975 r.	Krynica Dolna	krynicki	**Ks. Władysław Podraza** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Czuj	WK LI/2
143.	13-15 III 1976 r.	Rzezawa	bocheński	**Ks. Julian Gorczyński** Ks. Kazimierz Kos Ks. Leon Sądowicz Ks. Ryszard Radoń	WK LIV/2
144.	27-28 III 1976 r.	Gawłów	bocheński	**Ks. Władysław Piątek** Ks. Kazimierz Kos	WK LIV/2

Lp.	Data wizytacji	Parafia	Dekanat	Duchowni wymienieni w dekrecie reformatorskim	Zespół akt w ADT
145.	23-25 IV 1976 r.	Chełm	bocheński	**Ks. Antoni Tworek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Eugeniusz Habura	WK LIV/2
146.	22-26 V 1976 r.	Bochnia	bocheński	**Ks. Stanisław Wójtowicz** Ks. Kazimierz Kos Ks. Antoni Czapliński	WK LIV/2
147.	29-30 V 1976 r.	Łapczyca	bocheński	**Ks. Władysław Bulanda** Ks. Kazimierz Kos Ks. Józef Baran	WK LIV/2
148.	25-26 IX 1976 r.	Cikowice	bocheński	**Ks. Kazimierz Gogola** Ks. Kazimierz Kos Ks. Józef Węgrzyn	WK LIV/2
149.	2-3 X 1976 r.	Łężkowice	bocheński	**Ks. Konstanty Cabaj** Ks. Kazimierz Kos Ks. Józef Worek	WK LIV/2
150.	16-17 X 1976 r.	Pogwizdów	bocheński	**Ks. Bronisław Biel** Ks. Kazimierz Kos Ks. Stanisław Zaczyk	WK LIV/2
151.	23-24 X 1976 r.	Krzyżanowice	bocheński	**Ks. Józef Skwirut** Ks. Kazimierz Kos Ks. Eugeniusz Kucharski	WK LIV/2
152.	13-14 XI 1976 r.	Sobolów	bocheński	**Ks. Henryk Szczyrek** Ks. Kazimierz Kos Ks. Józef Nalepa	WK LIV/2

Aneks 2

Wykaz duchownych wymienionych w dekretach reformatorskich z wizytacji kanonicznych przeprowadzonych przez Biskupa Tarnowskiego Jerzego Ablewicza

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Arczewski Henryk	86	PA II/5	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1983 r.*, Cur 134 (1984), nr 6-9, s. 237.
Atłas Józef	139	PA III/5	M. Podgórski, *Ks. Józef Atłas – emerytowany proboszcz parafii pod wezwaniem św. Wawrzyńca Męczennika w Nowym Sączu-Biegonicach*, Cur 168 (2018), nr 4, s. 535-536.
Augustyn Jan	122		
Augustyn Władysław	6	PA II/9	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1990 r.*, Cur 142 (1992), nr 4-6, s. 583.
Bajda Jerzy	92	PB XII/4	M. Podgórski, *Ksiądz prałat prof. dr hab. Jerzy Bajda – emerytowany profesor Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie*, Cur 162 (2012), nr 4, s. 518-519.
Bajor Henryk	24	PB VIII/5	*Bajor Henryk (1911-1970)*, SBKDT, t. II, s. 27.
Bandurski Leopold	119	PB VIII/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1986 r.*, Cur 138 (1988), nr 1-3, s. 101.
Baran Józef	147	PB XII/6	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2010 r.*, Cur 161 (2011), nr 1, s. 146.
Bardel Franciszek	59	PB VIII/10	*Bardel (Burdel) Franciszek Andrzej (1892-1971)*, SBKDT, t. II, s. 36-37.
Basara Józef	84, 85	PB VIII/14	S. Fiołek, *Wspomnienie o śp. ks. Józefie Basarze*, Cur 126 (1976), nr 1-7, s. 100-102.
Berbeka Władysław	39	PB IX/4	*Berbeka Władysław (1903-1970)*, SBKDT, t. II, s. 49-50.
Białas Wojciech	61	PB IX/8	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1984 r.*, Cur 135 (1985), nr 4-7, s. 161-162.
Białek Józef	38	PB IX/9	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1975*, Cur 126 (1976), nr 8-12, s. 269.
Białka Józef	68	PB IX/12	A. Kokoszka, *Śp. ks. Józef Białka (1903-1980)*, Cur 131 (1981), nr 5-8, s. 186-191.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Białobok Jan	93	PB XII/12	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2007 r.*, Cur 158 (2008), nr 1, s. 144.
Biel Bronisław	150	PB X/1	Z. Zdebski, *Śp. ks. Bronisław Biel*, Cur 128 (1978), nr 5-8, s. 206-210.
Biesiadecki Stefan	51	PB XII/16	M. Podgórski, *Ks. Stefan Biesiadecki – były proboszcz parafii Stróże*, Cur 162 (2012), nr 4, s. 369.
Bochenek Jan	99	PB X/5	P. Gajda, *Swoim życiem wypełnił jedną z pięknych kart historii tarnowskiej diecezji*, Cur 127 (1977), nr 1-4, s. 85-94.
Boratyński Adolf	51	PB X/13	*Boratyński Adolf (1903-1967)*, SBKDT, t. II, s. 81.
Brach Marian	107, 121	PB XI/1	J. Cieśla, *Śp. ks. Marian Brach*, Cur 130 (1980), nr 10-12, s. 369-373.
Budyn Stanisław	131		
Bukowiec Jan	72	PB XIII/11	M. Podgórski, *Ks. Jan Bukowiec – emerytowany proboszcz parafii św. Stanisława Kostki w Limanowej-Sowlinach*, Cur 167 (2017), nr 3, s. 440.
Bulanda Władysław	147	PB XIII/12	M. Podgórski, *Ks. Władysław Bulanda – emerytowany proboszcz parafii Łapczyca*, Cur 167 (2017), nr 3, s. 441.
Cabaj Henryk	33	PC IV/1	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1992 r.*, Cur 143 (1993), nr 1, s. 63-64.
Cabaj Konstanty	55, 149	PC IV/2	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1993 r.*, Cur 144 (1994), nr 1, s. 67-68.
Cabaj Stefan	68	PC VII/1	M. Podgórski, *Ks. Stefan Cabaj – były dyrektor Domu Księży Emerytów im. św. Józefa w Tarnowie*, Cur 167 (2017), nr 2, s. 242-243.
Cebula Stanisław	57	PC IV/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1990 r.*, Cur 142 (1992), nr 4-6, s. 583-584.
Ciekliński Franciszek	78	PC V/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 143.
Cierniak Jan	94	PC V/3	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 143.
Cierniak Stanisław	25	PC VI/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1989 r.*, Cur 141 (1991), nr 10-12, s. 681.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Cieśla Józef	105	PC VI/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1991 r.*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 989-990.
Cisowski Adam	141	PC VI/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1986 r.*, Cur 138 (1988), nr 1-3, s. 101-102.
Curyło Ludwik	96	PC VI/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1987 r.*, Cur 139 (1989), nr 1-3, s. 105.
Cyza Tadeusz	1	PC VI/8	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1983 r.*, Cur 134 (1984), nr 6-9, s. 239.
Czachor Stanisław	109		
Czapliński Antoni	58, 146	PC VI/11	K. Szwarga, *Zmarli kapłani w 1981 r.*, Cur 132 (1982), nr 5-8, s. 186.
Czosnek Franciszek	23	PC VI/16	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1989 r.*, Cur 141 (1991), nr 10-12, s. 682-683.
Czuba Kazimierz	95		
Ćwik Michał	64	PĆ I/1	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1974*, Cur 126 (1976), nr 1-7, s. 113.
Daniel Stefan	133	PD V/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1986 r.*, Cur 138 (1988), nr 1-3, s. 100.
Dec Teofil	85	PD V/6	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1992 r.*, Cur 143 (1993), nr 1, s. 60.
Dobrzański Stefan	93, 94, 95, 104, 106	PD V/11	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 578-579.
Dominiak Kazimierz	133	PD VIII/2	M. Podgórski, *Ks. mgr lic. Kazimierz Dominiak – emerytowany proboszcz parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Dębicy-Latoszynie*, Cur 167 (2017), nr 1, s. 73.
Drożdż Józef	5	PD V/15	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 139-140; J. Maziarz, *Ks. Józef Drożdż. Były proboszcz w Żegiestowie*, Cur 142 (1992), nr 7-9, s. 767-769.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Durlak Karol	41	PD VI/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1990 r.*, Cur 142 (1992), nr 4-6, s. 582-583.
Dychtoń Aleksander	100		
Dygoniewicz Władysław	87, 88, 89, 90, 91, 92, 98, 99, 100, 101, 102, 103	PD VI/12	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1983 r.*, Cur 134 (1984), nr 6-9, s. 236-237.
Dyl Andrzej	84		
Dyło Tadeusz	86	PD VIII/13	M. Podgórski, *Ks. Tadeusz Dyło – emerytowany proboszcz parafii Czermin*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 557.
Dziedziak Bernardyn	69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82	PD VII/2	P. Śliwa, T. Machnik, *Śp. ks. Bernardyn Dziedziak. I. Przykład wspaniałego życia kapłańskiego*, Cur 137 (1987), nr 4-6, s. 224-231; T. Skura, *Śp. ks. Bernardyn Dziedziak. II. Duszpasterz*, Cur 137 (1987), nr 4-6, s. 231-234.
Dziedziak Tadeusz	41	PD VII/5	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1996 r.*, Cur 147 (1997), nr 4, s. 563.
Dziekan Stanisław	123		
Fąfara Edward	138	PF III/4	B. Klaus, *Kapłan zawierzenia. Ks. prałat Edward Fąfara (1923-1995)*, Cur 145 (1995), nr 3, s. 366-375; K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1995 r.*, Cur 146 (1996), nr 4, s. 534.
Fedko Stanisław	61, 84	PF IV/2	
Fiołek Stanisław	84	PF IV/4	M. Podgórski, *Ks. Stanisław Fiołek – emerytowany proboszcz parafii św. Jadwigi w Dębicy*, Cur 166 (2016), nr 1, s. 94-95.
Fortuna Jan	38	PF III/12	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1983 r.*, Cur 134 (1984), nr 6-9, s. 238.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Galas Julian	123	PG X/5	M. Podgórski, *Ks. Julian Galas – emerytowany proboszcz parafii Pilzno*, Cur 165 (2015), nr 1, s. 98.
Gawenda Antoni	67	PG VII/7	*Gawenda Antoni (1890-1970)*, SBKDT, t. II, s. 217-218.
Gawęda Stanisław	79	PG XI/4	M. Podgórski, *Ks. Stanisław Gawęda – emeryt w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie*, Cur 169 (2019), nr 2, s. 193.
Gawlik Franciszek	12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26	PG VII/8	*Gawlik Franciszek (1911-1973)*, SBKDT, t. I, s. 98-101.
Gawor Józef	13, 84	PG X/7	M. Podgórski, *Ks. Józef Gawor – emerytowany proboszcz parafii Lubcza*, Cur 165 (2015), nr 3, s. 362.
Gąsiorek Adam SCJ	40		A. Sawulski, *Groby Sercanów. Oni odeszli, my pamiętamy*, http://eccenewscor.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=348:groby-sercanow&catid=56&Itemid=101 [dostęp: 11.10.2022].
Giera Józef	49		*Zmarł śp. ks. mgr Józef Giera – emerytowany proboszcz parafii Maszkienice, rezydent w parafii Szczucin*, https://diecezja.tarnow.pl/index.php/component/k2/item/9430-zmarl-sp-ks-mgr-jozef-giera-emerytowany-proboszcz-parafii-maszkienice-rezydent-w-parafii-szczucin [dostęp: 10.10.2022].
Gliński Antoni	11	PG VII/12	*Gliński Antoni Władysław (1886-1953)*, SBKDT, t. II, s. 225.
Głowa Mieczysław	88		
Głuc Józef	21	PG VIII/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1981 r.*, Cur 132 (1982), nr 5-8, s. 183.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Gogola Kazimierz	148	PG VIII/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1989 r.*, Cur 141 (1991), nr 10-12, s. 681-682.
Golec Władysław	136	PG X/12	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2006 r.*, Cur 157 (2007), nr 1, s. 80-81.
Gorczyński Julian	143	PG VIII/8	R. Kurek, *Ks. Julian Gorczyński (1918-1989)*, Cur 139 (1989), nr 10-12, s. 566-576.
Góra Józef	112	PG VIII/12	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1995 r.*, Cur 146 (1996), nr 4, s. 540-541.
Górka Feliks	72	PG X/15	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2004 r.*, Cur 155 (2005), nr 1, s. 60.
Górnicki Teofil	13	PG VIII/15	*Górnicki Teofil (1890-1971)*, SBKDT, t. II, s. 242.
Górski Józef	20, 58	PG XI/6	M. Podgórski, *Ks. Józef Górski – były proboszcz parafii Berest, Niwiska i Zborowice*, Cur 164 (2014), nr 2, s. 163.
Górszczyk Kazimierz	52	PG VIII/16	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1977*, Cur 128 (1978), nr 9-12, s. 370-371.
Grabiec Józef	134	PG XI/8	M. Podgórski, *Ks. Józef Grabiec – emerytowany proboszcz parafii Wola Piskulina, rezydent w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 553.
Gracz Czesław	52	PG IX/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 141.
Grądalski Edmund	82	PG XI/10	M. Podgórski, *Ksiądz Edmund Grądalski – rezydent w parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Kobylance*, Cur 161 (2011), nr 2, s. 262.
Grzanka Marian	38, 90	PG XI/11	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2009 r.*, Cur 160 (2010), nr 1, s. 122.
Grzegorzek Józef	53	PG XI/12	M. Podgórski, *Ksiądz Józef Grzegorzek – rezydent w parafii św. Elżbiety Węgierskiej w Starym Sączu, emerytowany proboszcz parafii Łosie*, Cur 164 (2014), nr 3, s. 281.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Gwoździowski Bolesław	83	PG IX/17	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1978 r.*, Cur 130 (1980), nr 7-9, s. 243.
Habura Eugeniusz	145		
Halak Piotr	63	PH I/5	T. Szarwark, *Ksiądz Piotr Halak, wychowanek seminarium duchownego w Tarnowie*, Cur 122 (1972), nr 1-6, s. 127-136.
Hebda Stanisław	86	PV/I/1/11	
Hereśniak Józef	83	PH IV/1	M. Podgórski, *Ksiądz Józef Hereśniak – emerytowany proboszcz parafii Brzeźnica koło Dębicy*, Cur 162 (2012), nr 2, s. 246.
Hila Tadeusz	129	PH IV/2	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2002 r.*, Cur 153 (2003), nr 1, s. 91.
Jachimczak Józef CM	103		
Jakóbczyk Czesław	128		*Zmarł śp. ks. Czesław Jakóbczyk – emerytowany proboszcz parafii Sromowce Niżne i rezydent w tejże parafii*, https://diecezja.tarnow.pl/index.php/component/k2/item/9418-zmarl-sp-ks-czeslaw-jakobczyk-emerytowany-proboszcz-parafii-sromowce-nizne-i-rezydent-w-tejze-parafii [dostęp: 10.10.2022].
Jakubas Stanisław	67	PJ VI/2	M. Podgórski, *Ks. Stanisław Jakubas – emerytowany proboszcz parafii Stary Wiśnicz*, Cur 164 (2014), nr 2, s. 166.
Jakubiak Władysław	120	PJ IV/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1983 r.*, Cur 134 (1984), nr 6-9, s. 239; J. Poremba, *Śp. ks. prałat Władysław Jakubiak*, Cur 135 (1985), nr 4-7, s. 151-154.
Janas Florian	45	PJ IV/8	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1992 r.*, Cur 143 (1993), nr 1, s. 62.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Janiszewski Marian	59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68	PJ IV/15	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1998 r.*, Cur 149 (1999), nr 4, s. 546-547.
Januś Władysław	83	PJ VI/5	M. Podgórski, *Ks. Władysław Januś – emerytowany proboszcz parafii Dąbrówki Breńskie*, Cur 167 (2017), nr 1, s. 75.
Jarosz Jan	77	PJ V/3	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1984 r.*, Cur 135 (1985), nr 4-7, s. 162.
Jasiak Stanisław	8	PJ VI/7	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2001 r.*, Cur 152 (2002), nr 1, s. 54.
Jawor Franciszek SJ	118		
Jemioło Józef	130	PJ V/8	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1991 r.*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 986.
Jemioło Władysław	56	PJ VI/11	M. Podgórski, *Ks. Władysław Jemioło – emerytowany proboszcz parafii pw. św. Małgorzaty PM w Trzcianie koło Bochni*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 564.
Jurek Stanisław	58		
Kamionka Stefan	24	PK XII/6	M. Sopata, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1973*, Cur 124 (1974), nr 9-12, s. 286.
Kania Władysław	85	PV/I/3/3	
Kania Wojciech	101	PK XVIII/3	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2000 r.*, Cur 151 (2001), nr 1, s. 109.
Kasiński Jan	55		M. Podgórski, *Ks. Jan Kasiński – były proboszcz parafii Ptaszkowa, kapłan diecezji St. Pölten (Austria)*, Cur 168 (2018), nr 1, s. 101.
Kazek Franciszek	35	PK XII/16	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1984 r.*, Cur 135 (1985), nr 4-7, s. 163.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Kaźmierczyk Adam	39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57	PK XVIII/6	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2004 r.*, Cur 155 (2005), nr 1, s. 56.
Kądziołka Jan	30, 73	PK XVIII/8	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2007 r.*, Cur 158 (2008), nr 1, s. 143.
Kędroń Stanisław	91	PK XII/17	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1984 r.*, Cur 135 (1985), nr 4-7, s. 159-160.
Kiełbasa Ludwik	130		
Kita Józef	62	PK XVIII/13	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2006 r.*, Cur 157 (2007), nr 1, s. 77-78.
Kiwak Ryszard	69, 136	PPoz. V/1/4	M. Podgórski, *Ks. Ryszard Kiwak – emeryt i penitencjarz w parafii pod wezwaniem Wszystkich Świętych w Kolbuszowej (diecezja rzeszowska)*, Cur 166 (2016), nr 2, s. 230.
Kleszcz Władysław	138	PK XIX/1	M. Podgórski, *Ks. Władysław Kleszcz – emerytowany duszpasterz w diecezji zielonogórsko-gorzowskiej*, Cur 164 (2014), nr 1, s. 75.
Klocek Józef	17	PPoz. V/1/5	
Kmiecik Andrzej	28	PK XIII/10	A. Nowak, *Ksiądz Andrzej Kmiecik (1915-1999)*, Cur 149 (1999), nr 4, s. 515-534; K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 577-578.
Kordela Jan	38	PK XIX/10	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2008 r.*, Cur 159 (2009), nr 1, s. 99.
Korzeń Michał	75	PK XIV/6	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1980 r.*, Cur 132 (1982), nr 1-4, s. 76.
Kos Jan	9	PK XIV/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1991 r.*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 988.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Kos Kazimierz	69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152	PK XIX/12	M. Podgórski, *Ks. Kazimierz Kos – emerytowany proboszcz parafii katedralnej w Tarnowie*, Cur 165 (2015), nr 1, s. 96-97.
Kostrzewa Franciszek	141		
Kosydar Stanisław	120	PK XIV/9	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1994 r.*, Cur 145 (1995), nr 1, s. 66-67.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Koszyk Wojciech	22	PK XIV/12	*Koszyk Wojciech (1898-1969)*, SBKDT, t. III, s. 75-76.
Kowalczyk Eugeniusz	44	PK XX/5	M. Podgórski, *Ks. Eugeniusz Kowalczyk – emerytowany proboszcz parafii Zabrnie*, Cur 165 (2015), nr 4, s. 486.
Kowalski Antoni	19	PK XX/6	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2000 r.*, Cur 151 (2001), nr 1, s. 108-109.
Kowalski Ludwik	71	PK XIV/16	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1983 r.*, Cur 134 (1984), nr 6-9, s. 240.
Kozdrój Henryk	121	PK XV/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1997 r.*, Cur 148 (1998), nr 4, s. 605-606.
Kozicki Józef	140	PK XX/8	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2008 r.*, Cur 159 (2009), nr 1, s. 91.
Kozieja Stanisław	54	PK XV/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1988 r.*, Cur 139 (1989), nr 10-12, s. 579.
Krawczyk Stanisław	93		
Krężel Marian	88	PK XX/12	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2008 r.*, Cur 159 (2009), nr 1, s. 92.
Król Stanisław	131	PK XV/16	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1979 r.*, Cur 130 (1980), nr 10-12, s. 381.
Król Zygmunt	97	PK XV/17	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1987 r.*, Cur 139 (1989), nr 1-3, s. 106.
Kruczek Stanisław	114	PK XVI/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1989 r.*, Cur 141 (1991), nr 10-12, s. 680.
Krzan Bronisław	125	PK XVI/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1991 r.*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 988.
Krzyżanowski Wiesław	116	PK XX/15	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2002 r.*, Cur 153 (2003), nr 1, s. 91.
Kubowicz Eugeniusz	78	PK XXI/1	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2000 r.*, Cur 151 (2001), nr 1, s. 107-108.
Kucharski Eugeniusz	151	PK XVI/9	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1985 r.*, Cur 136 (1986), nr 10-12, s. 424.
Kudej Stanisław	10	PK XVI/14	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1984 r.*, Cur 135 (1985), nr 4-7, s. 159.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Kulig Stefan	34	PK XXI/4	Ł. Niepsuj, *Ks. Stefan Kulig – emeryt w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie, emerytowany proboszcz parafii Lichwin*, Cur 170 (2020), nr 1, s. 77.
Kurczab Stanisław	12	PK XVII/6	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 586-587.
Kyrcz Piotr	94	PK XVII/18	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1980 r.*, Cur 132 (1982), nr 1-4, s. 78.
Laskowski Julian	69	PL VI/3	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2006 r.*, Cur 157 (2007), nr 1, s. 82.
Lesiak Władysław	108, 109, 112, 116, 117, 118	PL IV/5	*Lesiak Władysław (1908-1977)*, SBKDT, t. III, s. 137-138.
Limanówka Edward	38	PL IV/11	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1988 r.*, Cur 139 (1989), nr 10-12, s. 577-578.
Lisowski Franciszek	106	PLb I	*Lisowski Franciszek (1876-1939)*, SBKDT, t. I, s. 36-39.
Lupa Eugeniusz	3	PL V/8	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1985 r.*, Cur 136 (1986), nr 10-12, s. 424.
Luraniec Jakub	46	PL V/10	*Luraniec Jakub (1887-1972)*, SBKDT, t. III, s. 154.
Łabno Piotr	130	PŁ II/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 141.
Łach Stanisław MS	16		*Ks. Stanisław Łach MS*, https://saletyni.pl/1981/06/02/ks-stanislaw-lach-ms/ [dostęp: 11.10.2022].
Łopata Władysław	58	PŁ II/8	*Łopata Władysław (1938-1977)*, SBKDT, t. III, s. 163-164.
Łoś Władysław	65	PŁ II/9	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1986 r.*, Cur 138 (1988), nr 1-3, s. 102.
Łysek Jan	64	PŁ II/10	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1983 r.*, Cur 134 (1984), nr 6-9, s. 238.
Machajski Felicjan SJ	110		„Almanach Sądecki" 22 (2013), nr 3/4 (84/85), http://www.sbc.nowysacz.pl/Content/1588/Almanach_84-85.pdf [dostęp: 11.10.2022].

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Macheta Kazimierz	111	PM VII/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1990 r.*, Cur 142 (1992), nr 4-6, s. 584-585.
Machnik Tadeusz	7, 76	PM VII/6	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 584.
Madej Wojciech	83, 86	PM VII/9	P. Gajda, *Śp. ks. prałat Wojciech Madej*, Cur 132 (1982), nr 1-4, s. 48-70.
Madeja Teodor	37	PM VII/10	*Madeja Teodor (1914-1974)*, SBKDT, t. III, s. 176.
Malarz Franciszek	14		
Marduła Stanisław SJ	118		
Margosiak Stanisław	79	PM VII/16	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1987 r.*, Cur 139 (1989), nr 1-3, s. 106-107.
Markowicz Kazimierz	131		
Marszałek Jan	104	PM VIII/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1994 r.*, Cur 145 (1995), nr 1, s. 63.
Martyński Kazimierz	125	PPoz. V/1/22	P. Popielarz, *Ks. Kazimierz Martyński (1928-2004)*, https://elipinki.pl/2008/10/ks-kazimierz-martynski-1928-2004/ [dostęp 10.10.2022].
Maślak Stanisław	137	PM XI/8	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2001 r.*, Cur 152 (2002), nr 1, s. 53.
Matras Michał	122	PM VIII/5	S. Wach, *Śp. ks. mgr Michał Matras*, Cur 128 (1978), nr 5-8, s. 199-205.
Maziarz Jan	11	PM VIII/8	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 585-586.
Mendrala Władysław	27	PM VIII/12	P. Bednarczyk, *Śp. Ksiądz Władysław Mendrala*, Cur 127 (1977), nr 1-4, s. 97-109; A. Żurek, *Ks. prałat Władysław Mendrala – w 25. rocznicę śmierci*, Cur 145 (1995), nr 3, s. 359-365.
Micek Józef	14	PPoz. V/2/2	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2009 r.*, Cur 160 (2010), nr 1, s. 127.
Michalik Jan	136		
Miłoś Eugeniusz	133		

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Misterka Leopold	126	PM XII/5	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2006 r.*, Cur 157 (2007), nr 1, s. 81-82.
Mleczko Jan	123	PM IX/9	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1990 r.*, Cur 142 (1992), nr 4-6, s. 580-581.
Mordarski Marian	95	PM XIII/2	Ł. Niepsuj, *Ks. Marian Mordarski – rezydent i emerytowany proboszcz parafii pw. św. Stanisława BM w Skrzyszowie k. Tarnowa*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 562.
Moskal Edward	16		*Zmarł ks. Edward Moskal, emerytowany proboszcz ze Strażowa*, https://diecezjasandomierska.pl/wydarzenia/wydarzenie/zmarl-ks-edward-moskal-emerytowany-proboszcz-ze-strazowa/ [dostęp: 11.10.2022].
Mostek Stanisław	46	PM XIII/3	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2004 r.*, Cur 155 (2005), nr 1, s. 59-60.
Mruk Edmund	26	PM X/10	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1997 r.*, Cur 148 (1998), nr 4, s. 606.
Mucha Edward	83	PM XIII/7	M. Podgórski, *Ksiądz Edward Mucha – emerytowany proboszcz w Stasiówce*, Cur 161 (2011), nr 4, s. 543.
Mucha Jan	50		*Zmarł ks. Jan Mucha, były sercanin*, http://www.eccenewscor.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=388:zmarl-ks-jan-mucha-byly-sercanin&catid=60&Itemid=101 [dostęp: 11.10.2022].
Mucha Kazimierz	4	PM X/11	J. Maziarz, *Ks. Kazimierz Mucha. Proboszcz w Wierchomli*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 983-984.
Mularz Kazimierz	86	PM XIII/10	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2010 r.*, Cur 161 (2011), nr 1, s. 154.
Musiał Ludwik	60	PM X/14	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1981 r.*, Cur 132 (1982), nr 5-8, s. 183.
Muszyński Czesław	86	PM XIII/11	M. Podgórski, *Ks. Czesław Muszyński – emerytowany proboszcz parafii Moszczenica, emeryt w Domu Księży Emerytów im. św. Józefa w Tarnowie*, Cur 168 (2018), nr 4, s. 533-534.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Muzyka Eugeniusz	15	PM X/15	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1998 r.*, Cur 149 (1999), nr 4, s. 542.
Myjak Marian	114		
Nalepa Józef	152		
Nitka Edward	110, 111, 113, 114, 115	PN III/6	K. Szwarga, *Zmarli kapłani w 1981 r.*, Cur 132 (1982), nr 5-8, s. 186.
Nowak Adam	120, 130, 131	PN IV/3	Ł. Niepsuj, *Ks. dr Adam Nowak – emerytowany wykładowca w Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie i w Instytucie Teologicznym w Tarnowie, długoletni diecezjalny duszpasterz głuchoniemych*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 541-542.
Nowak Józef	134	PN IV/4	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2000 r.*, Cur 151 (2001), nr 1, s. 109.
Nowak Stanisław (ur. 1924 r.)	87	PN III/9	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 581-582.
Nowak Stanisław (ur. 1935 r.)	61, 114	PN IV/7	M. Podgórski, *Ks. Stanisław Nowak – emerytowany proboszcz parafii Kąty*, Cur 169 (2019), nr 3, s. 299.
Nowakowski Jan	125		
Nykiel Stanisław	132	PN III/12	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1991 r.*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 987-988.
Obartuch Zygmunt	77	PO V/1	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2002 r.*, Cur 153 (2003), nr 1, s. 92.
Odziomek Jan	70	PO IV/5	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1993 r.*, Cur 144 (1994), nr 1, s. 64.
Orczyk Michał	7	PO IV/12	*Orczyk Michał (1881-1964)*, SBKDT, t. III, s. 267.
Ortyl Sylwester	49	PO V/6	M. Podgórski, *Ksiądz Sylwester Ortyl – emerytowany proboszcz parafii Wadowice Dolne*, Cur 163 (2013), nr 2, s. 291.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Pach Kazimierz	124		
Pacocha Stanisław	20	PP VII/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1986 r.*, Cur 138 (1988), nr 1-3, s. 101.
Pancerz Jan	100	PP XI/3	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2010 r.*, Cur 161 (2011), nr 1, s. 154.
Panek Stanisław	31	PP VII/12	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1992 r.*, Cur 143 (1993), nr 1, s. 66.
Pasieka Stanisław	85	PP VII/14	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1984 r.*, Cur 135 (1985), nr 4-7, s. 158-159.
Pawlak Jerzy	127		
Pazdan Stanisław	123		
Pączek Józef	58	PP VIII/4	*Pączek Józef (1919-1972)*, SBKDT, t. III, s. 298-299.
Pękala Andrzej	83	PP XI/7	Ł. Niepsuj, *Ks. dr Andrzej Pękala – kapelan Domu Generalnego Zgromadzenia Sióstr Służebniczek Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej w Dębicy, były proboszcz parafii Krościenko nad Dunajcem i parafii św. Mikołaja w Bochni*, Cur 169 (2019), nr 4, s. 376-377.
Pękala Stanisław	36, 49	PP VIII/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1987 r.*, Cur 139 (1989), nr 1-3, s. 105; J. Styrna, *Wspomnienie o Księdzu Prałacie Stanisławie Pękali*, Cur 140 (1990), nr 1-3, s. 148-155.
Piątek Władysław	144	PP XI/8	A. Nita, *Ksiądz Władysław Piątek – emerytowany proboszcz parafii Łososina Dolna*, Cur 161 (2011), nr 7-8, s. 870.
Piechura Mikołaj	63	PP VIII/11	*Piechura Mikołaj (1888-1971)*, SBKDT, t. III, s. 306-307.
Pieprznik Stanisław	116	PP XI/9	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2005 r.*, Cur 156 (2006), nr 1, s. 66.
Pietruszka Stanisław	134	PP VIII/13	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1981 r.*, Cur 132 (1982), nr 5-8, s. 187.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Pietryka Jan	113	PP XI/10	M. Podgórski, *Ks. Jan Pietryka – emerytowany proboszcz parafii Luszowice, emeryt w Domu Księży Emerytów im. św. Józefa w Tarnowie*, Cur 168 (2018), nr 4, s. 540-541.
Pietrzak Stanisław	85		
Piękoś Franciszek	29	PP VIII/14	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1977*, Cur 128 (1978), nr 9-12, s. 369-370.
Piotrowski Andrzej	85		
Podolski Henryk	87		
Podraza Władysław	142	PP XII/8	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2003 r.*, Cur 154 (2004), nr 2, s. 242.
Poremba Eugeniusz	90	PP IX/10	*Poremba (Poręba) Eugeniusz (1934-1970)*, SBKDT, t. III, s. 326.
Poręba Antoni	13	PP XII/10	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2003 r.*, Cur 154 (2004), nr 2, s. 241.
Poręba Marian	2	PP XII/11	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2009 r.*, Cur 160 (2010), nr 1, s. 129.
Prus Stanisław	102	PP X/3	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 144.
Przybycień Józef	120	PP XIII/2	M. Podgórski, *Ks. mgr Józef Przybycień – emerytowany proboszcz parafii Szczucin*, Cur 164 (2014), nr 3, s. 282.
Przybyło Marian	86	PP XIII/3	Ł. Niepsuj, *Ks. Marian Przybyło – rezydent w Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 545.
Pytka Mieczysław	58	PPoz. IV/4	M. Podgórski, *Ks. Mieczysław Pytka – emerytowany proboszcz parafii św. Jadwigi Śląskiej w Krośnie Odrzańskim (diecezja zielonogórsko-gorzowska)*, Cur 164 (2014), nr 1, s. 74.
Rachwał Jan	71	PR IV/1	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1992 r.*, Cur 143 (1993), nr 1, s. 66.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Raczek Władysław	139	PR IV/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1997 r.*, Cur 148 (1998), nr 4, s. 603.
Radoń Ryszard	143		
Rec Jan	98	PR IV/9	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1994 r.*, Cur 145 (1995), nr 1, s. 65-66.
Rogoziewicz Zenon	111	PR VI/1	M. Podgórski, *Ksiądz Zenon Rogoziewicz – emerytowany proboszcz parafii pw. Matki Bożej Niepokalanej w Nowym Sączu*, Cur 161 (2011), nr 2, s. 263.
Roman Ignacy	134	PR V/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1978 r.*, Cur 130 (1980), nr 7-9, s. 244.
Rusek Józef	80	PR V/5	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1978 r.*, Cur 130 (1980), nr 7-9, s. 244.
Rusin Aleksander	93	PR V/6	*Rusin Aleksander (1894-1972)*, SBKDT, t. IV, s. 37.
Rusin Edward	74	PPoz. V/3/5	
Ryś Władysław	63	PR VI/10	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2005 r.*, Cur 156 (2006), nr 1, s. 62-63.
Rzepa Jan	59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 96, 97	PR VI/11	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2008 r.*, Cur 159 (2009), nr 1, s. 95-96.
Salamon Tadeusz	49	PV I/3/9	
Sarna Jan	59	PS XIV/3	M. Sopata, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1973*, Cur 124 (1974), nr 9-12, s. 286.
Sądowicz Leon	143		
Schabowski Roman	48	PS XX/2	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2008 r.*, Cur 159 (2009), nr 1, s. 97.
Siewierski Michał	105	PS XIV/13	P. Bednarczyk, *Śp. Ks. Michał Siewierski*, Cur 128 (1978), nr 1-4, s. 101-104.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Sitko Roman	106	PS XIV/15	*Sitko Roman (1880-1942)*, SBKDT, t. I, s. 147-150.
Siwadło Ludwik	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11	PS XV/1	Z. Dusza, *Kapłani zmarli w 1992 r.*, Cur 143 (1993), nr 1, s. 62.
Skowron Stanisław	132		
Skwirut Józef	151	PS XV/10	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1989 r.*, Cur 141 (1991), nr 10-12, s. 682.
Słowik Szczepan	87	PS XV/13	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1989 r.*, Cur 141 (1991), nr 10-12, s. 683.
Smaga Stanisław	127	PS XV/15	*Smaga Stanisław (1932-1981)*, SBKDT, t. IV, s. 75.
Smołka Ludwik	134	PS XVI/5	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1981 r.*, Cur 132 (1982), nr 5-8, s. 184.
Soja Kazimierz	34	PS XVI/7, PPoz. IV/7	
Sroka Stanisław	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 98	PS XVI/14	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 142.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Stabrawa Jakub	69	PS XVI/15	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1976*, Cur 127 (1977), nr 9-12, s. 313-314.
Stasik Ryszard	89		
Stosur Jakub	27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38	PS XVIII/1	A. Nowak, *Wspomnienie o śp. ks. Jakubie Stosurze*, Cur 126 (1976), nr 1-7, s. 88-94.
Strojny Eugeniusz	78		M. Podgórski, *Ks. Eugeniusz Strojny – emerytowany proboszcz parafii Nieciecza, rezydent w parafii Mogilno*, Cur 171 (2021), nr 1, s. 105.
Strugała Józef	83	PS XXI/12	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2008 r.*, Cur 159 (2009), nr 1, s. 98-99.
Styczeń Emil	13	PS XXI/13	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2008 r.*, Cur 159 (2009), nr 1, s. 97.
Suchy Juliusz	17	PS XVIII/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1987 r.*, Cur 139 (1989), nr 1-3, s. 107.
Sudyka Edward MS	16		*Ks. Edward Sudyka MS*, https://saletyni.pl/1977/06/21/ks-edward-sudyka-ms/ [dostęp: 11.10.2022].
Szatko Franciszek	13	PS XVIII/15	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1991 r.*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 986-987.
Szczyrek Henryk	152	PS XIX/3	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1986 r.*, Cur 138 (1988), nr 1-3, s. 101.
Szeglowski Adam	135	PS XIX/4	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1982 r.*, Cur 134 (1984), nr 1-5, s. 141.
Szkaradek Tadeusz	1	PS XXII/7	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2007 r.*, Cur 158 (2008), nr 1, s. 146.
Szostek Stanisław	94	PS XXII/9	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2009 r.*, Cur 160 (2010), nr 1, s. 123-124.
Szyrszeń Władysław	117		

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Śmiałek Stanisław	139	PŚ II/8	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1977*, Cur 128 (1978), nr 9-12, s. 369.
Śmietana Julian	105	PŚ II/10	*Śmietana Julian*, SBKDT, t. IV, s. 288.
Święch Stanisław SCJ	58	PŚ III/5	A. Sawulski, *Pożegnania: ks. Stanisław Święch SCJ*, https://www.zyciezakonne.pl/wiadomosci/odeszli-do-pana/pozegnania-ks-stanislaw-swiech-scj-106257/ [dostęp: 11.10.2022].
Tarnawski Jan SJ	118		
Tokarczyk Stanisław	117	PT III/6	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1980 r.*, Cur 132 (1982), nr 1-4, s. 76-77.
Tokarczyk Władysław	58, 84		Ł. Niepsuj, *Ks. mgr Władysław Tokarczyk – emerytowany proboszcz parafii Zawada k. Dębicy, rezydent Domu Księży Diecezji Tarnowskiej im. św. Józefa w Tarnowie*, Cur 172 (2022), nr 2, s. 226.
Tokarz Michał	104	PT III/8	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1998 r.*, Cur 149 (1999), nr 4, s. 544.
Topolski Aleksander	32	PT III/10	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1980 r.*, Cur 132 (1982), nr 1-4, s. 77.
Topolski Jakub	82	PT III/11	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1979 r.*, Cur 130 (1980), nr 10-12, s. 382.
Trytek Stanisław	113	PT V/7	M. Podgórski, *Ks. Stanisław Trytek – emerytowany proboszcz parafii Kamionka Wielka*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 550.
Tworek Antoni	145	PT V/8	M. Podgórski, *Ks. Antoni Tworek – emerytowany proboszcz parafii Chełm*, Cur 170 (2020), nr 4, s. 555.
Tyrawski Paweł	136	PT V/10	M. Podgórski, *Ksiądz mgr Paweł Tyrawski – były proboszcz parafii Łącko i parafii Świniarsko*, Cur 162 (2012), nr 2, s. 249.
Uryga Tadeusz	66	PU II/6	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2000 r.*, Cur 151 (2001), nr 1, s. 107.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Wach Stanisław	119, 122, 124, 125, 126, 127, 128, 129	PW VIII/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1997 r.*, Cur 148 (1998), nr 4, s. 605.
Wajda Mieczysław	120	PW XII/2	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2002 r.*, Cur 153 (2003), nr 1, s. 88.
Wanatowicz Roman	42	PW VIII/7	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1985 r.*, Cur 136 (1986), nr 10-12, s. 425.
Wcześny Marian	114	PW VIII/11	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1976*, Cur 127 (1977), nr 9-12, s. 313.
Wenda Piotr	89	PW XII/6	M. Podgórski, *Kapłani zmarli w 2007 r.*, Cur 158 (2008), nr 1, s. 141-142.
Węgrzyn Józef	148	PW IX/3	*Węgrzyn Józef (1900-1983)*, SBKDT, t. IV, s. 189.
Węgrzyn Władysław	47	PW XII/8	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2001 r.*, Cur 152 (2002), nr 1, s. 52-53.
Wilk Jan	23	PW IX/11	K. Szwarga, *Szkice biograficzne kapłanów diecezji tarnowskiej zmarłych w r. 1974*, Cur 126 (1976), nr 1-7, s. 115.
Wiśniowski Stanisław	13	PW IX/12	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 580-581.
Witek Franciszek	18	PW IX/13	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1979 r.*, Cur 130 (1980), nr 10-12, s. 382.
Woda Stanisław	93	PW X/5	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1997 r.*, Cur 148 (1998), nr 4, s. 603.
Wodzisz Marian	39	PW X/6	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1988 r.*, Cur 139 (1989), nr 10-12, s. 580-581.
Wojtasik Michał	86	PW X/10	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1986 r.*, Cur 138 (1988), nr 1-3, s. 102.
Worek Józef	149	PW XI/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1996 r.*, Cur 147 (1997), nr 4, s. 562.
Woźniacki Józef	6	PW XI/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1999 r.*, Cur 150 (2000), nr 4, s. 577.

Nazwisko i imię	Dekret reformatorski	Zespół akt w ADT	Biogram pośmiertny
Wójcik Jan	112	PW XIII/8	M. Podgórski, *Ks. Jan Wójcik – emerytowany proboszcz parafii Rudka*, Cur 166 (2016), nr 3, s. 400-401.
Wójcik Roman	122		
Wójtowicz Stanisław	58, 146	PW XI/11	F. Korta, *Śp. Ks. Infułat Stanisław Wójtowicz*, Cur 135 (1985), nr 1-3, s. 64-67.
Zaborowski Augustyn	91	PZ IV/1	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1985 r.*, Cur 136 (1986), nr 10-12, s. 428.
Zaczyk Stanisław	150	PZ VI/2	M. Podgórski, *Ks. Stanisław Zaczyk – emerytowany proboszcz parafii Obidza*, Cur 165 (2015), nr 3, s. 358-359.
Zagórski Czesław	135	PPoz. V/3/14	
Zając Stanisław	84	PZ IV/6	*Zając Stanisław (1918-1974)*, SBKDT, t. I, s. 169-170.
Zięba Bolesław	137	PZ V/2	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1980 r.*, Cur 132 (1982), nr 1-4, s. 79.
Zydroń Józef	81	PZ V/9	K. Górka, *Śp. ks. Józef Zydroń*, Cur 128 (1978), nr 9-12, s. 367-369.
Zygmunt Wojciech	124	PZ VI/12	A. Nita, *Kapłani zmarli w 2002 r.*, Cur 153 (2003), nr 1, s. 93.
Zyzda Zdzisław	111	PZ VI/13	
Żak Czesław CM	103		*Zmarł ks. Czesław Żak CM*, https://misjonarze.pl/zmarl-ks-czeslaw-zak-cm/ [dostęp: 11.10.2022].
Żurawski Józef	13	PŻ II/4	S. Lisowski, *Ks. Józef Żurawski*, Cur 142 (1992), nr 4-6, s. 568-569.
Żurek Jan	74	PŻ II/5	K. Szwarga, *Kapłani zmarli w 1991 r.*, Cur 142 (1992), nr 10-12, s. 989.

Aneks 3

Kwestionariusz wizytacyjny (stosowany do 1968 r.)

KWESTIONARIUSZ WIZYTACYJNY

Dekanat: .....

Parafia: .....

Województwo: .....

Powiat: .....

Rozdział I
OGÓLNE DANE DOTYCZĄCE PARAFII

I. Dane rzeczowe:

1. Data erekcji parafii? Czy jest dokument erekcyjny? Tytuł kościoła?
2. Proboszcz stały czy usuwalny?
3. Ilość wiernych? Innowierców? Bezwyznaniowych?
4. Nazwy wiosek należących do parafii?
5. Czy są kościoły pomocnicze: murowany, drewniany, czas powstania?
6. Czy są domy zakonne, jakiego charakteru?
7. Czy są świątynie i duchowni innowierców, jakich wyznań i w jakich miejscowościach?
8. Ostatnia wizytacja kanoniczna – kiedy i przez kogo była dokonana?

II. Dane personalne:

1. Duchowieństwo parafialne:
   a) Proboszcz – imię i nazwisko, data objęcia parafii?
   b) Wikariusze: imiona, nazwiska, data objęcia placówki?
   c) Katecheci: imiona, nazwiska, data objęcia placówki?
   d) Rezydenci: imiona, nazwiska, data objęcia placówki?
2. Służba kościelna:
   a) Organista: imię i nazwisko, wiek, lata służby przy kościele, kawaler, żonaty? Jakie posiada kwalifikacje, przyjęty za konkursem czy bez, czy jest umowa? Jakie otrzymuje wynagrodzenie – czy jest umowa, czy jest ubezpieczony?
   b) Kościelny: imię i nazwisko, wiek, lata służby przy kościele, kawaler, żonaty? Jakie otrzymuje wynagrodzenie – czy jest umowa, czy jest ubezpieczony?

c) Grabarz: imię i nazwisko, wiek, lata służby, kawaler, żonaty? Jakie otrzymuje wynagrodzenie, czy jest umowa, czy jest ubezpieczony?

d) Wyżej wymieniona służba kościelna: jaką cieszy się opinią w parafii? Czy z wiarą i pobożnością spełnia swe obowiązki? Czy pod względem moralności jest bez zarzutu? Czy swym postępowaniem i zachowaniem się nie daje zgorszenia parafii? Czy i jak często przystępuje do Sakramentów św.? Czy do Księdza Proboszcza i innych Kapłanów odnosi się z uszanowaniem? Czy stosuje się do zarządzeń Księdza Proboszcza?

III. Domownicy:

a) Proboszcza: kto z rodziny Proboszcza przebywa stale na plebanii, czy za zezwoleniem Kurii Diecezjalnej? Ilość służby męskiej i żeńskiej – czy ubezpieczona? Jaki jest wiek gospodyni i innej służby żeńskiej? Jaką opinią w parafii cieszy się służba plebańska? Czy spełnia obowiązki religijne i uczęszcza do Sakramentów św.? Czy służba plebańska, a zwłaszcza gospodyni odnosi się do parafian z taktem i grzecznością?

b) Wikariuszów, Katechetów: kto obsługuje, wiek, czy dana osoba jest religijna i cieszy się dobrą opinią w parafii?

Rozdział II
OBIEKTY PARAFIALNE

I. Obiekty sakralne:

A. Kościół parafialny:

1. Ogólny stan i otoczenie zewnętrzne kościoła:
   a) Data wystawienia, konsekracji, względnie poświęcenia, tytuł kościoła?
   b) Stan otoczenia kościoła i ogrodzenia cmentarza kościelnego?
   c) Jaki jest stan budynku kościelnego (dach, rynny, gromochrony, odprowadzenie wody dachowej)? Czy nie wymaga restauracji?
   d) Czy kościół jest ubezpieczony od ognia – jaka suma ubezpieczenia?
   e) Czy powierzchnia kościoła jest wystarczająca na potrzeby parafii?
   f) Czy mimo zamknięcia kościoła wierni mają możliwość nawiedzania Najświętszego Sakramentu (otwarty przedsionek, krata)?
2. Wnętrze kościoła:
   a) Jaki jest stan czystości kościoła? Kto zamiata kościół, kto ubiera i utrzymuje czystość ołtarzy, kto pierze bieliznę kościelną?

b) Tabernakulum – czy jest pancerne, wewnątrz złocone lub obite jedwabiem? Ilość kluczy, ich przechowywanie? Lampka wieczna czym jest opalana?

c) Ilość i stan ołtarzy: które wymagają odnowienia? Czy jest ołtarz uprzywilejowany, czy posiada napis?

d) Ilość i stan konfesjonałów stałych i zapasowych: czy są wygodne dla spowiedników i penitentów?

e) Chrzcielnica: miejsce jej umieszczenia i zamknięcie? Z jakiego materiału sporządzona, czy zabytkowa? Czy chrzty odbywają się przy chrzcielnicy, czy tylko w zakrystii?

f) Stan ławek kościelnych i ich wystarczalność?

g) Ilość i stan chorągwi, feretronów i ich stan? Gdzie umieszczone są feretrony?

h) Stacje Drogi Krzyżowej – ich stan, czy są krzyżyki, czy jest dokument erekcji?

i) Organ kościelny i jego stan?

j) Ilość i waga dzwonów? Czy dzwony są zabytkowe? Czy zawsze dzwoni się na „Anioł Pański"?

k) Jakie jest oświetlenie kościoła? Jeżeli elektryczne, czy nie sprzeciwia się powadze kościoła i czy zgodne jest z przepisami liturgicznymi – zwłaszcza oświetlenie ołtarzy i reflektory?

l) Czy kościół jest ogrzewany? Czy jest możliwe urządzenie w kościele przynajmniej kaplicy ogrzewanej?

ł) Stan kamieni ołtarzowych (*portatile*): czy nie są uszkodzone, zwłaszcza przy ołtarzach stałych? Czy są relikwie – jakie, gdzie przechowywane? Czy są relikwie św. Krzyża?

m) Czy są obrazy lub figury Świętych łaskami słynące lub zabytkowe? Czy są wota – jak są przechowywane?

3. Zakrystia – jej urządzenie i stan:

a) Czy wielkość zakrystii jest wystarczająca? Jakie posiada umeblowanie – estetyczne – wystarczające na wygodne pomieszczenie szat liturgicznych i innych utensyliów? Czy sucha, w zimie opalana i czy często wietrzona? Czy kościelny utrzymuje ją w należytej czystości i czy z pietyzmem odnosi się do rzeczy poświęconych służbie Bożej?

b) Ilość i stan kielichów, monstrancji, puszek, naczyń na oleje św.? Czy jest *Custodia,* patena potrzebna przy rozdawaniu Komunii św. wiernym? Ilość i stan burs oraz naczyń do zaopatrywania chorych? Jaki jest sposób prze-

chowywania powyższych paramentów liturgicznych i jakie ich zabezpieczenie?

c) Ornaty – ilość pojedynczych kolorów, ich stan? Czy są ornaty zabytkowe?

d) Kapy – ilość pojedynczych kolorów, ich stan? Czy są kapy zabytkowe?

e) Stuły – ich ilość: tuwalnie? Czy stan tych paramentów, zwłaszcza stuł do spowiadania, odpowiada godności Sakramentu Pokuty?

f) Obrusy ołtarzowe – ich ilość i stan? Jak często są zmieniane?

g) Alby – ich ilość i stan? Jak często są zmieniane?

h) Komże – ich ilość i stan? Czy są specjalne komże do chorych?

i) Humerały – paski, korporały, palle, puryfikaterze – ich stan i czy jest ich wystarczająca ilość? Jak często jest zmieniana bielizna kielichowa?

j) Mszały – ilość zwykłych i żałobnych: jaki jest ich stan? Czy posiadają najnowsze formularze Mszy św.? Czy jest Rytuał?

k) Czy są księgi: zaopatrywania chorych, wypominków, celebrujących obcych kapłanów, księga tematów kazań i nauk stanowych?

l) Czy jest konfesjonał zakrystyjny, względnie miejsce dla spowiadania głuchych? Czy są klęczniki i tablice modlitw po Mszy św. dla Kapłanów, ministrantów? Czy jest w zakrystii wykaz Mszy św. fundacyjnych? Czy jest tablica z imieniem Biskupa Ordynariusza i ewentualnie z wykazem *oratio imperata*?

ł) Gdzie są przechowywane hostie, komunikanty i wino mszalne? Jak jest zabezpieczone wino? Jak często jest odnawiany Najświętszy Sakrament?

m) Gdzie są przechowywane zapasowe oleje św. i relikwie, jeśli istnieją? Czy jest *sacrarium*?

n) Czy jest sporządzony dokładny inwentarz wewnętrznych urządzeń kościoła, obrazów i paramentów liturgicznych? Jakie nowe paramenta liturgiczne przybyły od ostatniej wizytacji?

B. Inne kościoły i kaplice:

1. Kościół(y) pomocniczy(e): w jakiej jest położony miejscowości? Murowany czy drewniany? Stan budynku zewnętrzny i wewnętrzny? Urządzenie kościoła – podać krótko: ilość ołtarzy, ich stan, wyliczyć inne urządzenia, obrazy itp.? Czy ma swoje paramenta liturgiczne, ile i w jakim stanie? Kto się nim opiekuje i czuwa nad jego bezpieczeństwem? Jak często i kiedy jest używany do nabożeństw?
2. Kaplice: ile ich jest w parafii, w jakich miejscowościach, jaka jest odległość od kościoła parafialnego? Czy mają przywilej odprawiania Mszy św., kiedy wydany i na jak długo? Jaki jest ich stan zewnętrzny i wewnętrzny? Czy mają

swoje paramenta liturgiczne? Kto się nimi opiekuje? Jak często odprawia się w nich Msza św., czy regularnie? Ile osób korzysta z tych nabożeństw?

3. Kościół klasztorny: jakiego Zakonu lub Zgromadzenia jest własnością? Jak daleko jest odległy od kościoła parafialnego? Jaki w nim jest porządek nabożeństw w niedziele i święta? Czy są kazania? Czy kazania tematyką dostosowane są do planu kazań diecezjalnych, względnie ogólnopolskich? Jakie są z niego korzyści, a jakie ujemne strony dla życia parafialnego? Jeżeli obsługuje kościół zakon męski – czy zakonnicy pomagają w pracy parafialnej? Czy między klasztorem a duchowieństwem parafialnym panuje zgoda, harmonia, współpraca, czy też występują trudności, jakiego rodzaju i jakie są ich przyczyny?

C. Kapliczki, krzyże i figury przydrożne:

1. Ile w parafii jest kapliczek, krzyżów i figur przydrożnych? W jakim znajdują się stanie? Kto się nimi opiekuje i troszczy się o ich konserwację? Czy parafianie odnoszą się z należytą czcią do tych znaków wiary?
2. Które z kapliczek, krzyżów czy figur są starożytne, zabytkowe, względnie otoczone specjalnym kultem? Jeżeli tak – to w jaki sposób wyraża się ten kult?

D. Cmentarz:

1. Czy cmentarz grzebalny jest własnością parafii czy gminy? Jaka jest jego powierzchnia? Czy wystarczająca na potrzeby parafii? Czy pobierane są opłaty cmentarne? Czy jest księga rachunkowa tych dochodów? Na co są obracane te dochody?
2. a) Czy jest ogrodzenie, jaki jest jego stan, wygląd estetyczny? Czy jest brama wejściowa – zamykana?
   b) Czy Statut cmentarny jest wprowadzony w życie? Czy na środku cmentarza stoi krzyż? Czy są wytyczone aleje i ścieżki, oddzielające poszczególne części cmentarza, ułatwiające dojście do poszczególnych grobów? Czy są one należycie utrzymane?
   c) Czy groby są kopane zgodnie z ustalonym planem, w równych liniach – a nie chaotycznie? Czy z wiosną i przed Dniem Zadusznym cmentarz jest oczyszczany ze śmieci, zeschłej trawy, a aleje poprawiane?

   Nota: Jest to obowiązkiem grabarza i na to jest fundusz cmentarny. Można ze względów wychowawczych użyć do tego starszą dziatwę pod kierunkiem Księdza Katechety.
3. Czy jest kostnica na cmentarzu i jaki jest jej stan?

II. Obiekty mieszkalne i gospodarcze:

A. Budynki:

1. Plebania i jej budynki gospodarcze:
   a) Plebania: Murowana czy drewniana? Jaki jest jej stan? Czy nie zawilgocona? Jeśli tak – co uczyniono, by ją odwilgocić? Jaki jest stan dachu, rynien, okien, drzwi, podłogi? Czy posiada elektryczne oświetlenie? Czy posiada łazienkę i inne sanitaria? Czy jest instalacja wodociągowa?
   b) Budynki gospodarcze: ile i jakie są budynki i ich stan? Czy są wystarczające dla potrzeb gospodarczych probostwa? Czy nie wymagają remontu, przebudowy?
   c) Czy wszystkie budynki – jak plebania, wikarówka, organistówka, dom parafialny i przynależne do nich budynki gospodarcze – są ubezpieczone od ognia? Na jaką kwotę i czy składki ubezpieczeniowe są regularnie wpłacane?
2. Wikarówka: czy jest oddzielnie czy łącznie z plebanią? Jeśli oddzielnie – to czy mieszka jeszcze ktoś na wikarówce prócz Księdza (Księży) – ewentualnie kto? Czy wikarówka nie jest zawilgocona, a jeśli tak, co uczyniono, by ją osuszyć?
3. Organistówka: jaki jest stan budynku? Czy jest pomieszczenie tylko dla organisty – czy także dla kościelnego? Czy organistówka ma budynki gospodarcze, jakie i w jakim stanie?
4. Dom parafialny:
   a) Kiedy wystawiony, murowany czy drewniany, ilość lokali, wymiar sali parafialnej? Jaki jest jego stan zewnętrzny i wewnętrzny?
   b) Czy oprócz sali i lokali przeznaczonych do użytku parafialnego – są w domu parafialnym mieszkania? Kto je zajmuje? Księża, służba kościelna czy też lokatorzy prywatni? Jeśli tak – czy za zezwoleniem Kurii Diecezjalnej? Czy płacą czynsz, czy nie niszczą budynku?
   c) Czy sala parafialna jest w zarządzie Proboszcza – czy też wydzierżawiona? Jeśli wydzierżawiona – komu i czy za zezwoleniem Kurii Diecezjalnej? Czy Proboszcz wypożycza salę parafialną na zebrania i inne imprezy – komu, na jakie cele?
5. Dom Sióstr zakonnych (Ochronka):
   a) Czyją własnością jest dom (Ochronka) – parafii czy Zgromadzenia? Jakie ma pomieszczenie? Czy jest sala dla przedszkolnej lub szkolnej nauki religii?
   b) Ile jest Sióstr? Czy Siostry, poza obowiązkami i pracą ściśle zakonną, pełnią jeszcze posługi w życiu parafialnym i duszpasterskim (obsługiwanie

kościoła, praca charytatywna, pomoc kancelaryjna, prowadzenie biblioteki itp.)?

c) Jakie posiadają Siostry podstawy materialnego utrzymania domu (gospodarstwo, inne źródła dochodu)? Czy Proboszcz opiekuje się Siostrami? Czy, względnie w jaki sposób pomaga im materialnie – wynagradza za pracę w parafii w naturze, miesięcznie w gotówce? Czy pracujące Siostry w parafii są ubezpieczone?

B. Grunty:

1. Plebańskie:
   a) Jaki obszar gruntu plebańskiego (podać w hektarach)?
      – roli wraz z ogrodem i sadem:
      – łąk i pastwisk:
      – lasu:
      – nieużytków:
   b) Czy probostwo jest przejęte protokolarnie, zgodnie z przepisami prawa? Czy sporządzono i przechowuje się dokumentację tego przejęcia?
   c) Czy przy objęciu probostwa zbadano i ustalono granice i hipotekę gruntów plebańskich i czy aktualnie pilnuje się tych granic? Czy posiada mapki i arkusz gruntowy?
   d) Czy grunty beneficjalne obciążone są tzw. mszami erekcjonalnymi, jaka jest ich ilość i czy Proboszcz wypełnia te obowiązki?
2. Kościelne: czy są grunty kościelne, hipotekowane na kościół (*fabrica ecclesiae*), jaki jest ich obszar i kto je użytkuje? Czy dochód z nich obracany jest zgodnie z przeznaczeniem?
3. Fundacji mszalnych: czy są fundacje mszalne oparte na ziemi, jaki jest ich obszar i kto je użytkuje? Jakie są obowiązki fundacyjne i czy Proboszcz je spełnia?
4. Służby kościelnej: czy jest grunt hipotecznie wpisany na służbę kościelną? Jaki jest jego obszar i czy służba go użytkuje? Czy granice tych gruntów są pilnie strzeżone?

Rozdział III
CZYNNOŚCI PARAFIALNE

I. Duszpasterstwo parafialne:

A. Nabożeństwa parafialne:

1. Czy u wejścia do kościoła jest wywieszony porządek nabożeństw? Czy kościół jest otwarty przez cały dzień – nie tylko przedsionek?
2. Nabożeństwa niedzielne i świąteczne: jaka jest ilość Mszy św. w niedziele i święta? Czy na każdej Mszy św. głosi się słowo Boże? Czy jest prowadzona księga głoszonych kazań? Czy jest przestrzegana zasada punktualności co do rozpoczynania i trwania nabożeństw?
3. Nabożeństwa w dni powszednie: czy Msze św. są o stałej i dogodnej dla wiernych porze? Czy w ciągu tygodnia są jakieś stałe uroczyste nabożeństwa, np. nieustająca nowenna, soboty Królowej Polski i jaka jest frekwencja tych nabożeństw? Czy są codzienne stałe dyżury w konfesjonale – kiedy?
4. Nabożeństwa miesięczne:
   a) Czy w każdy czwartek przed I-szym piątkiem jest Godzina św.? Czy w I-sze piątki miesiąca – rano i po południu – jest wotywa o Najświętszym Sercu Pana Jezusa z wystawieniem w monstrancji? Czy odprawia się Mszę św. wotywną o Niepokalanym Sercu Najświętszej Maryi Panny w I soboty?
   b) Czy w I-sze niedziele jest uroczysta adoracja Najświętszego Sakramentu – w jakim czasie? Jaka jest frekwencja parafian?
5. Nabożeństwa okresowe:
   a) Czy są Gorzkie Żale w Wielkim Poście – w jakim czasie? Czy w piątki odprawiana jest Droga Krzyżowa? Czy jest w jakimś dniu osobno dla dziatwy szkolnej?
   b) Nabożeństwa majowe i październikowe – czy odprawiają się zgodnie z instrukcją synodalną? Czy przez cały Adwent są odprawiane uroczyste Roraty?
   c) Czy w Adwencie, tak jak w Wielkim Poście, jest organizowana spowiedź z udziałem licznych spowiedników? Czy w Wielkim Poście corocznie odbywają się rekolekcje parafialne? Ogólne czy stanowe? Kiedy były ostatnie misje parafialne?
   d) Jak wygląda przygotowanie parafii do uroczystości odpustu parafialnego? Czy poprzedza odpust *triduum* – lub dzień skupienia?

B. Duszpasterstwo stanowe i specjalne:

1. Miesięczne nabożeństwa stanowe:
   a) Czy są nabożeństwa stanowe i dla jakich grup? Jaka jest frekwencja?

b) Czy jest żywy różaniec stanowy? Jaka jest ilość róż w poszczególnych grupach?

c) Czy są doroczne uroczystości patronalne poszczególnych stanów? Czy poprzedza je *triduum* lub dzień skupienia? Jaka jest frekwencja grup młodzieżowych?

2. Przygotowanie do Sakramentu Małżeństwa: czy odbywają się regularnie kursy przedmałżeńskie pierwszego stopnia – dla dorastającej młodzieży i drugiego stopnia dla narzeczonych? W jakim czasie? Jak długo? Czy Proboszcz korzysta w przeprowadzaniu kursów z pomocy pozaparafialnej?

3. Akcja charytatywna:

a) Czy jest w parafii uporządkowana duszpasterska akcja dobroczynności? Na ile rejonów podzielona jest parafia? Ile jest Opiekunek rejonowych? Kto spełnia funkcję Siostry parafialnej – Siostra zakonna czy osoba świecka? Czy każda Opiekunka rejonowa odprawiła rekolekcje zamknięte dla Opiekunek rejonowych lub przynajmniej wzięła udział w dniu skupienia?

b) Czy w ciągu roku odbywają się zebrania Opiekunek rejonowych? Jak często? Czy omawiane są potrzeby dobroczynności parafialnej, plan pracy, np. urządzenie Dnia chorych itp.? Czy przy końcu roku odbywa się sprawozdawcze zebranie Opiekunek rejonowych dla podsumowania całokształtu prac charytatywnych w parafii?

c) Ile wydaje parafia rocznie na ubogich?

4. Ministranci:

a) Czy są utworzone zespoły ministrantów? Ilu chłopców należy? Czy jest zachowany podział na trzy grupy: aspirantów, ministrantów i starszych ministrantów?

b) Jak często odbywają się dla nich katechezy? Który z duszpasterzy opiekuje się ministrantami, wychowuje duchowo i wprowadza ich do służby Bożej?

5. Wizytacja parafii i apostolstwo dobrej książki:

a) Czy Proboszcz odbywa wizytację parafii w myśl stat. 76-78 III Synodu Diecezjalnego. Osobiście czy przez Wikariuszów? Czy wizytacja odbywa się łącznie z tzw. kolędą czy też oddzielnie? Jeśli wizytacja odbywa się łącznie z kolędą i przez Wikariuszów – czy Proboszcz daje im odpowiednie wskazówki duszpasterskie? Czy Wikariusze po odbyciu tej wizytacji – kolędy zdają sprawozdanie Proboszczowi ze swych spostrzeżeń duszpasterskich?

b) Biblioteka: czy jest biblioteka parafialna – dobrze zaopatrzona i stale uzupełniana? Kto ją prowadzi i kiedy odbywa się wypożyczanie książek? Czy parafianie chętnie wypożyczają i czytają książki?

II. Nauczanie religii w rodzinie i parafii:

A. Dzieci przedszkolne:

a) Czy odbywa się w parafii katechizacja rodzinna? Kto uczy – rodzice, osobne katechetki? Czy i jak parafia przygotowuje rodziców do katechizowania małych dzieci?

b) Czy w parafii odbywa się parafialna katechizacja małych dzieci? Jaki procent objętych jest tą katechizacją? Kto uczy – Ksiądz, Siostra zakonna, katechetka świecka? Czy dopuszcza się w parafii dzieci przedszkolne do wczesnej Komunii św.?

B. Dzieci i młodzież szkolna:

1. Sale katechetyczne:
   a) Ile jest w parafii sal katechetycznych – w kościele, w budynkach parafialnych, w domach prywatnych? Czy ta ilość pokrywa się z ilością szkół w parafii?
   b) Wymienić miejscowości, w których znajdują się sale katechetyczne? Jaka jest ich odległość od kościoła? Jak się katecheta dostaje do sali katechetycznej?
   c) Czy sale katechetyczne są należycie wyposażone, a więc czy są w nich: ołtarzyk, tablica z gąbką i kredą, ławki z pulpitami, światło, gaśnica, ogrzewanie? Czy w pobliżu jest ustęp?
2. Uczniowie:
   a) Ile jest w parafii: szkół podstawowych? Młodzieży szkół średnich (wymienić typy szkół)? Ile nie uczęszcza na katechizację: dzieci szkół podstawowych (podać procent), młodzieży szkół średnich (podać procent)?
   b) Jaki jest stan religijności dzieci i młodzieży? Czy uczestniczą we Mszy św.? Czy praktykują częstą Komunię św.? Czy przejawiają pobożność maryjną? Jaki jest ich poziom moralny (wady, zalety)?
3. Nauczanie:
   a) Ile jest w parafii wszystkich godzin religii? Czy dzieci szkół podstawowych mają po dwie godziny religii tygodniowo?
   b) Kto uczy? Czy uczący prowadzi dziennik lekcyjny? Czy przygotowują się należycie do lekcji? Czy młodzi księża (do trzech lat kapłaństwa) prowadzą konspekty lekcyjne?
   c) Czy istnieje współpraca rodziny z parafią w katechizacji dzieci i młodzieży? Jak się przedstawia?
4. Duszpasterstwo młodzieży:
   a) W którym roku nauczania religii przystępują dzieci do I-szej Spowiedzi i Komunii św.? Czy wychowuje się dzieci systematycznie do częstej Komunii św.?

b) Czy w niedziele i święta urządza się dla dzieci i młodzieży (osobno) nabożeństwo z odpowiednią egzortą? Czy i jak wprowadza się dzieci i młodzież do uczestniczenia we Mszy św.?

c) Czy urządza się rekolekcje – osobno dla dzieci, a osobno dla młodzieży szkolnej?

d) Czy i w jakim zakresie dzieci i młodzież biorą czynny udział w życiu parafii i Kościoła?

C. Młodzież pozaszkolna:

1. Czy i ile jest młodzieży, która po ukończeniu szkoły podstawowej nie uczęszcza do innych szkół? Czy dla tej młodzieży odbywa się dokształcanie religijne i w jakiej formie? Jaki jest procent objętych tą katechizacją?
2. Czy parafia (wiejska) interesuje się młodzieżą, która wprawdzie uczęszcza do szkoły (w mieście), ale na religię nie chodzi? Czy dla tej młodzieży odbywa się dokształcanie i w jakiej formie?
3. Czy odbywa się w parafii katechizacja dla dzieci i młodzieży upośledzonej umysłowo (imbecyle, debile) i kalek (głusi, ślepi)?

III. Kancelaria parafialna:

A. Urządzenie kancelarii i archiwum (stat. 93-98):

1. Pomieszczenie kancelarii:
   a) Czy lokal kancelarii jest wystarczający i odpowiedni do celów duszpasterskich? Czy jest poczekalnia dla stron lub przynajmniej odpowiednie miejsce dla czekających, zaopatrzone w ławki lub krzesła? Czy parafianie mają bezpośredni dostęp do kancelarii (nie przez kuchnię)?
   b) Czy kancelaria jest odpowiednio umeblowana (biurko z krzyżem i dwoma świecami, solidna szafa zamykana na akta i kilka stołków)? Czy meble te, podłoga, okna, ściany są czysto utrzymane?
2. Księgi parafialne:
   a) Księgi kancelaryjne: czy jest księga protokołów, względnie dziennik podawczy? Czy jest księga ekspedycji pocztowych? Czy są w kancelarii: Kodeks Prawa Kanonicznego, Statuty synodu plenarnego, Statuty Synodu Diecezjalnego (III), zbiór Currend (oprawny) oraz Okólniki Kurii Diecezjalnej, uporządkowane i ujęte w teczkę?
   b) Księgi metrykalne: od którego roku istnieją księgi metrykalne urodzonych i ochrzczonych, zaślubionych, zmarłych? Czy są solidnie oprawne i nie poniszczone? Czy są pomocnicze księgi: Indeks do ksiąg metrykalnych przynajmniej do ksiąg urodzonych i ochrzczonych, Księga zapowiedzi

z przynależnymi protokołami przedślubnymi i księga zaopatrywań chorych?

c) Księgi duszpastersko-parafialne: czy jest skorowidz dusz (*status animarum*)? Czy stale jest uzupełniany i aktualnie prowadzony? Czy jest Kronika parafii (*liber memorabilium*) i czy jest aktualnie do ostatniego czasu prowadzona?

d) Księgi kasowe: czy jest zwykła księga kasowa – dla składek kościelnych, opłat cmentarnych i innych dochodów kościelnych? Czy jest nadzwyczajna księga kasowa lub rachunki ze specjalnych prac remontowo-inwestycyjnych – budowy, remonty, kupno, np. dzwonów itp.?

e) Księga inwentarza – względnie spis inwentarza: czy jest dokładny spis inwentarza – kościoła i zakrystii, kancelarii parafialnej, plebanii, wikarówki, domu parafialnego, rzeczy zabytkowych, probostwa, fundacji mszalnych i ciężarów fundacyjnych, oraz katalog biblioteki parafialnej?

3. Archiwum parafialne (kan. 470 par. 4; stat. 98):

a) Czy akta parafialne są starannie przechowywane – oddzielnie stare i już historyczne akta, a oddzielnie akta bieżące? Czy akta stare są przechowywane w kancelarii, czy poza kancelarią? Jeśli poza kancelarią – to gdzie? Czy są odpowiednio zabezpieczone przed zniszczeniem?

b) Czy wśród starych akt są jakieś akta, dokumenty, księgi szczególnej wagi o charakterze zabytkowym? Czy Proboszcz nie wydawał lub nie wypożyczał komuś tego rodzaju akt, dokumentów lub ksiąg?

c) Czy szafa z księgami metrykalnymi i z aktami jest stale zamykana? Czy pieczęć parafialna jest również zamykana?

B. Czynności kancelaryjno-duszpasterskie:

1. Prowadzenie kancelarii:

a) Czy są ustalone godziny przyjęć dla stron i w jakim czasie? Czy Proboszcz przestrzega tych godzin? Czy parafianie wiedzą, że w sprawach pilnych mogą w każdej chwili przyjść do Proboszcza?

b) Czy Proboszcz dopuszcza swego Wikariusza do pracy w kancelarii do pomocy, by Wikariusz mógł wprawić się i nabrać doświadczenia w pracy kancelaryjnej? Czy Wikariusz chętnie pomaga Proboszczowi w pracy kancelaryjnej i zaznajamia się praktycznie z pracą kancelaryjną (stat. 94 par. 2)?

c) Duszpasterska funkcja kancelarii parafialnej (stat. 94 par. 1):

Czy Proboszcz stara się wykorzystywać kancelarię dla celów duszpasterskich – pamiętając, że nie jest urzędnikiem w kancelarii, lecz duszpasterzem? Czy z załatwiającymi sprawę nawiązuje chętnie rozmowę dla zasięgnięcia wiadomości z danego odcinka parafii o chorych czy innych

zaszłych wydarzeniach, by z kancelarii oko Proboszcza sięgało na całą parafię?

d) Kiedy Proboszcz przeprowadza egzamin (protokół) przedślubny? Kiedy i jak udziela nowożeńcom nauk przedślubnych, zwłaszcza jeśli dotyczący nie brali udziału w kursach przedmałżeńskich?

e) Gdzie wpisuje się chrzty – w zakrystii czy w kancelarii? Czy akty urodzin i zgonu są bezzwłocznie wpisywane do odpowiednich ksiąg metrykalnych?

f) Czy w księdze urodzonych i ochrzczonych są robione adnotacje: o zawarciu małżeństwa, zgonie, przyjęciu Sakramentu Bierzmowania, Kapłaństwa, złożeniu uroczystych ślubów zakonnych – względnie czy są wysyłane zawiadomienia do odnośnych Proboszczów dla zrobienia adnotacji w wyżej wymienionych sprawach?

g) Czy odpisy metryk w myśl kan. 470 par. 3 i stat. 96 par. 4 są co roku odsyłane do Kurii Diecezjalnej?

2. Rada parafialna:

a) Czy jest zorganizowana Rada parafialna zatwierdzona przez Kurię Diecezjalną? Z ilu składa się członków? Czy nie wygasł statutowy okres kadencji?

b) Czy jest księga posiedzeń protokołów Rady parafialnej i powziętych uchwał?

c) Jaka jest współpraca Proboszcza z Radą parafialną? Czy Proboszcz, jako jej przewodniczący, zwołuje statutowe posiedzenia – jeśli nie – dlaczego? Czy poza statutowymi odbywają się posiedzenia Rady parafialnej w ciągu roku?

Rozdział IV
OGÓLNE SPOSTRZEŻENIA O STANIE RELIGIJNO-MORALNYM PARAFII

I. Życie religijno-moralne:

A. Ogólna charakterystyka:

1. Jaki jest stan parafii pod względem religijnym? Podać charakterystykę wiary i religijności – jaki jest stan uświadomienia religijnego, pojmowania obowiązków religijnych itp.

2. Jaki jest stan parafii pod względem moralnym? Jakie są godne podkreślenia cnoty, a jakie występki i niedociągnięcia i ich przyczyny?

B. Szczegółowe dane statystyczne:

1. a) Jaka jest roczna ilość: urodzonych? Zaślubionych? Zmarłych?
   b) Ile w parafii jest dzieci nieślubnych? Ile jest małżeństw bez ślubu kościelnego?
2. Ilu mniej więcej parafian nie chodzi stale w niedziele i święta do kościoła – tylko wyjątkowo? Jakie są tego przyczyny? Jakie Proboszcz stosował środki zaradcze i z jakim skutkiem?
3. a) Ilu w przybliżeniu parafian nie odprawia w ciągu roku Spowiedzi wielkanocnej? Ilu mniej więcej jest takich, którzy od lat nie byli do Spowiedzi św.? Czy, względnie jakich środków użył Proboszcz, by ich skłonić do spełnienia obowiązku katolika i z jakim skutkiem?
   b) Jaki mniej więcej procent parafian przystępuje co miesiąc do Spowiedzi św.?
4. a) Ilu mniej więcej przystępuje do Komunii św.? Codziennie? W I piątek miesiąca? W niedzielę?
   b) Ile Komunii św. rozdaje się w ciągu roku? Czy, względnie w jakim stopniu wzrasta ta ilość od ostatniej wizytacji?
5. Ilu w ciągu roku zaopatruje się chorych?

II. Niebezpieczeństwa dla wiary i moralności parafian:

1. Jaka jest w parafii ilość innowierców (wymienić jacy), ateistów? Czy i jakie niebezpieczeństwo grozi z ich strony dla religijności parafian? Jakich środków użył Proboszcz do ich nawrócenia, a jakich dla uchronienia parafian przed zatratą lub załamaniem się w wierze?
2. Czy istnieje w parafii propaganda sekciarska, przez kogo prowadzona, ideowo czy za zapłatą, z jakim nasileniem, jakimi sposobami i z jakim skutkiem? Co Proboszcz robi, by przeciwdziałać tej propagandzie?
3. a) Jakie jest nasilenie pijaństwa w parafii? Kto mu najwięcej ulega – młodzież czy starsi? W jaki sposób Proboszcz stara się uświadamiać parafian o szkodliwości pijaństwa i co czyni, by wykorzenić w parafii ten nałóg?
   b) Czy odbywa się w parafii Niedziela Trzeźwości? Czy jest w parafii Księga Trzeźwości? Ilu parafian złożyło przyrzeczenie abstynenckie na całe życie?
   c) Czy prowadzi się w parafii stałą akcję trzeźwości – wśród dzieci i młodzieży według wytycznych Referatu Akcji Trzeźwości i z jakim skutkiem?
4. Czy istnieją jeszcze w parafii inne jakieś niebezpieczeństwa zagrażające wierze i moralności parafian i jakie?

III. Sumaryczna ocena rozwoju życia religijno-moralnego w parafii:

1. Czy i jak zmieniał się stan religijno-moralny parafian od ostatniej wizytacji kanonicznej? Pod jakim względem stan ten stał się lepszym, a pod jakim względem gorszym?
2. Jakie w ciągu tego okresu stosowane były środki, metody i sposoby duszpasterzowania i jakie przyniosły owoce? Które metody i środki okazały się zawodne lub mniej celowe, a które skuteczne?
3. Zważywszy obecny stan religijno-moralny parafii oraz współczesne warunku życia i pracy, które ulegają zmianie – jaki Proboszcz wysunąłby plan pracy duszpasterskiej na okres powizytacyjny – jakie metody, środki i sposoby skutecznego podejścia i trafienia do umysłów i serc parafian, aby ich uchronić przed złem, a ugruntować w wierze i cnocie?

Aneks 4

Kwestionariusz wizytacyjny (stosowany od 1969 r.)

KWESTIONARIUSZ WIZYTACYJNY

Dekanat: .....

Parafia: .....

Województwo: .....

Powiat: .....

Rozdział I
OGÓLNE DANE PERSONALNE

1. a) Kiedy odbyła się ostatnia wizytacja kanoniczna?
   b) Ilu wiernych liczy obecnie parafia?
2. Duchowieństwo parafialne:
   a) Proboszcz – imię, nazwisko, data objęcia placówki?
   b) Wikariusze – imiona, nazwiska, data objęcia placówki?
   c) Katecheci – imiona, nazwiska, data objęcia placówki?
   d) Rezydenci – imiona, nazwiska, data zamieszkania w parafii?
3. Służba kościelna:
   a) Organista – imię i nazwisko, wiek, lata służby przy kościele, stan cywilny, jak liczna rodzina, jakie posiada kwalifikacje?
   b) Kościelny – imię i nazwisko, wiek, stan cywilny, lata służby?
   c) Grabarz – imię i nazwisko, wiek, lata służby?
   d) Czy z ww. jest umowa o pracę, czy są ubezpieczeni, jakie pobierają wynagrodzenie, czy bieżąco są wypłacani (dadzą pisemne oświadczenie)?
   e) Czy nie podnoszą jakichś zastrzeżeń, czy mają jakieś życzenie?
   f) Czy służba kościelna cieszy się dobrą opinią w parafii? Czy jest religijna i moralnie się prowadzi? Czy do Księdza Proboszcza i Kapłanów odnosi się z uszanowaniem?
4. Domownicy Księdza Proboszcza:
   a) Czy ktoś z rodziny Księdza Proboszcza przebywa stale na plebanii? Jeśli tak – czy za zezwoleniem Kurii?
   b) Ilość służby męskiej i żeńskiej, podać wiek i nazwiska. Czy jest ubezpieczona i na bieżąco wypłacana (podać wysokość wynagrodzenia)?

c) Czy służba ta jest religijna, czy odnosi się dobrze do parafian?

d) Kto obsługuje Księży Wikariuszów i Katechetów – podać nazwisko, wiek, czy pomoc domowa jest ubezpieczona? Czy cieszy się dobrą opinią w parafii?

Rozdział II

OBIEKTY PARAFIALNE

A. Obiekty sakralne:

Kościół parafialny:

I. Ogólny stan zewnętrzny kościoła parafialnego i jego otoczenia:

1. a) Jaki jest stan zewnętrzny budynku kościelnego (dach, rynny, ściany, drzwi, gromochrony, odprowadzenie wody dachowej)? Czy wymaga remontu – jakiego?

   b) Jaki jest stan otoczenia kościoła, stan ogrodzenia cmentarza przykościelnego (chodniki, ogrodzenie, bramy, schody, kwietniki, drzewostan)? Czy są i w jakim stanie zabytkowe dzwonnice?

   c) Czy wejścia do kościoła są odpowiednie? Czy są odpowiednio urządzone i zabezpieczone?

   d) Czy kościół jest ubezpieczony od ognia, jaka suma ubezpieczeniowa? Czy są wpłacane składki ubezpieczeniowe?

   e) Czy zabezpieczenia przeciwpożarowe odpowiadają przepisom?

   f) Czy powierzchnia kościoła jest wystarczająca na potrzeby parafii? Czy nie zachodzi potrzeba budowy nowego kościoła lub zmiana przynależności wiosek?

2. a) Czy są na terenie parafii kościoły filialne i kaplice mszalne – w jakich miejscowościach i jak odległe od kościoła parafialnego?

   b) Ile jest kapliczek, krzyżów i figur przydrożnych oraz w jakim są stanie?

II. Wnętrze kościoła parafialnego:

1. Ilość i stan ołtarzy?
2. Czy jest ołtarz twarzą do ludu, gdzie jest usytuowane tabernakulum i czy jest należycie zabezpieczone?

3. W jakim stanie znajduje się: ambona, ławki, polichromia, stacje Drogi Krzyżowej, organy?
4. Czy obrazy i figury ołtarzowe oraz inne znajdujące się w kościele posiadają dostateczne walory artystyczne i czy nadają się do kultu?
5. Gdzie jest usytuowana chrzcielnica i czy jej stan odpowiada godności sakramentu chrztu św.?
6. Czy ilość konfesjonałów stałych i zapasowych jest wystarczająca i czy odpowiadają one wymaganiom duszpasterskim sakramentu pokuty?
7. Czy jest i w jakim stanie instalacja elektryczna, głośnikowa, ogrzewcza i odgromnikowa?
8. Ilość i waga dzwonów, czy są zabytkowe? Czy dzwonienie dokonuje się ręcznie czy elektrycznie? Czy dzwoni się na Anioł Pański?
9. Ilość chorągwi, feretronów – w jakim są stanie i gdzie są umieszczone?

III. Zakrystia – jej urządzenie i wyposażenie:

1. Czy jest sucha, opalana i należycie wietrzona?
2. Jakie jest umeblowanie zakrystii?
3. Szaty, naczynia i księgi liturgiczne:
   a) Ilość i stan ornatów, kap i dalmatyk w poszczególnych kolorach? Czy są wśród nich zabytkowe? Czy są nowe ornaty gotyckie?
   b) Ilość i stan kielichów, monstrancji, puszek, naczyń do chorych, custodia, paten do komunikowania?
   c) Ilość mszałów i rytuałów?
4. Bielizna kościelna:
   a) Ilość i stan obrusów ołtarzowych?
   b) Ilość i stan alb, humerałów, komż dla kapłanów i bielizny kielichowej?
   c) Ilość i stan ubiorów dla ministrantów?
5. Ilość i stan innych utensyliów: kadzielnica, kropidło, naczynia na wodę święconą, kropielnice?
6. a) Czy i jak są zabezpieczone cenne naczynia liturgiczne i wota?
   b) Czy relikwiarze, oleje św., hostie i wino są przechowywane w odpowiednim pomieszczeniu?
7. Jaki jest stan i wyposażenie innych kościołów filialnych i kaplic mszalnych (odpowiedzieć według pytań: I, II, III)?

IV. Cmentarz grzebalny:

1. Czy cmentarz grzebalny jest własnością parafii czy komunalny? Jaka jest jego powierzchnia? Czy wystarczająca na potrzeby parafii?
2. Czy są pobierane opłaty za groby i w jakiej wysokości? Czy jest prowadzona księga dochodów i na co obracane są dochody?
3. Czy jest ogrodzenie, w jakim stanie? Czy brama wejściowa jest zamykana?
4. Czy statut cmentarny jest wprowadzony w życie? Czy jest krzyż na środku i czy jest kaplica cmentarna?
5. Czy kostnica jest utrzymana w należytym stanie?

V. Konieczne inwestycje i remonty:

1. Czy remonty przeprowadza się systematycznie? Co zrobiono od ostatniej wizytacji kanonicznej?
2. Jakich inwestycji, remontów potrzebuje kościół parafialny, kościoły filialne i kaplice mszalne?
3. Jakich inwestycji należy dokonać dla odpowiedniego urządzenia cmentarza grzebalnego?

B. Obiekty mieszkalne i gospodarcze:

1. Jakie budynki posiada parafia – plebania, wikarówka, organistówka, dom parafialny, budynki gospodarcze?
2. Jaki jest stan plebanii i wikarówki – czy nie są zagrzybione i zawilgocone?
3. Czy plebania i wikarówka posiadają instalację elektryczną, wodociągową, ogrzewczą, odgromnikową i urządzenia sanitarne?
4. Jaki jest stan budynków parafialnych: organistówki, domu parafialnego?
5. Jaki jest stan budynków gospodarczych?
6. Ile posiada parafia sal katechetycznych – jaki jest ich stan i wyposażenie w urządzenia sanitarne oraz pomoce naukowe?
7. Czy dom parafialny użytkuje parafia w całości, czy też jest częściowo wydzierżawiony – czy w domu parafialnym jest sala katechetyczna?
8. Jakie należy przeprowadzić remonty lub nowe inwestycje budynków parafialnych?
9. Czy wszystkie budynki parafialne są ubezpieczone w PZU i na jaką kwotę?
10. Czy zabezpieczenie przeciwpożarowe obiektów parafialnych odpowiada przepisom?

C. Grunty plebańskie i kościelne:

1. Ile probostwo posiada obecnie gruntu łącznie z pastwiskami i łąkami (podać oddzielnie w hektarach)? Ile posiada lasu (podać w hektarach)?
2. Ile, zdaniem Księdza Proboszcza, można by jeszcze sprzedać gruntu (z wyłączeniem lasu) i na jakie cele należałoby zużytkować uzyskaną gotówkę?
3. Ile gruntu użytkuje służba kościelna (podać ile organista, kościelny, grabarz)? Czy te grunty są wydzielone z beneficjum, czy hipotecznie są zapisane na użytek służby kościelnej?
4. Czy parafia posiada jeszcze jakieś grunty fundacyjne i kościelne – jaką ilość – podać w hektarach?
5. Czy uregulowano sprawę obowiązków fundacyjnych w związku z przejęciem przez Państwo gruntów fundacyjnych?
6. Jakie roszczenia podatkowe wysunął wobec parafii Wydział Finansowy w okresie międzywizytacyjnym i czy z tego tytułu zostało coś przejęte na własność Skarbu Państwa?

D. Domy Sióstr zakonnych (ochronki):

1. Czyją własnością jest dom (ochronka) – parafii czy Zgromadzenia? Jakie ma pomieszczenia? Czy jest sala dla przedszkola, względnie do nauki religii?
2. Ile jest Sióstr? Czy Siostry poza obowiązkami zakonnymi pełnią posługi w życiu parafialnym, jakie?
3. Jakie posiadają Siostry podstawy utrzymania domu (gospodarstwo, inne źródła)?
4. Czy jest zawarta umowa z Siostrami pracującymi w parafii, czy są ubezpieczone? Jakie pobierają wynagrodzenie (podać w kwocie pieniężnej)? Czy wynagradzane są na bieżąco?
5. Czy są inne Siostry w parafii niezatrudnione w pracy parafialnej? Z czego się utrzymują?

E. Kancelaria parafialna:

1. Czy Statut kancelarii parafialnej jest już w pełni wprowadzony w życie – jeśli nie: co zostaje jeszcze do wykonania?
2. Czy lokal kancelarii parafialnej jest wystarczający i dostępny dla parafian (par. 1 do par. 6)? Jakie jest wyposażenie kancelarii?
3. Czy są wszystkie księgi kancelaryjne przewidziane Statutem (par. 7 do par. 10): dziennik korespondencyjny, *Codex Iuris Canonici*, zbiór oprawnych roczników Currend, Statuty III Synodu Diecezjalnego, Statut Rady Parafialnej, Statut cmentarny, teczki z okólnikami Kurii Diecezjalnej?

4. Czy księgi metrykalne: urodzonych i ochrzczonych, zaślubionych, zmarłych, zapowiedzi przedślubnych są prawidłowo prowadzone?
   a) Zwłaszcza czy w księdze urodzonych i ochrzczonych są robione adnotacje o zawarciu małżeństwa, zgonie, przyjęciu sakramentu bierzmowania, kapłaństwa, złożeniu uroczystych ślubów zakonnych, względnie czy są wysyłane zawiadomienia do odnośnych Proboszczów dla zrobienia adnotacji o wyżej wymienionych sprawach (par. 11 do par. 20)?
   b) Czy duplikaty metryk zostały odesłane do Kurii Diecezjalnej?
5. Czy posiada i prowadzi na bieżąco inne księgi duszpastersko-parafialne przewidziane w par. 21 do par. 34; *index animarum*, księga ogłoszeń parafialnych, księga chorych, księga kazań, *liber memorabilium*, księga trzeźwości, księga rodzin poświęconych Sercu Bożemu, księga celebrujących kapłanów obcych?
   a) Czy księga ogłoszeń odzwierciedla życie religijne parafii?
   b) Czy kronika parafialna prowadzona jest systematycznie?
   c) Czy parafia posiada inne dokumenty świadczące o jej historii i jakie?
6. Czy księga inwentarza i akta dokumentacji prawnej są aktualizowane i dobrze utrzymane (par. 35 do par. 39)?
7. Czy registratura i archiwum parafialne są urządzone zgodnie z przepisami Statutu (par. 40 do par. 51)? W jaki sposób zabezpieczone są „archiwalia"?

Rozdział III
CZYNNOŚCI DUSZPASTERSKIE

I. Duszpasterstwo parafialne:

A. Nabożeństwa parafialne:

1. Czy u wejścia do kościoła jest wywieszony porządek nabożeństw?
   Czy kościół jest otwarty przez cały dzień – nie tylko przedsionek?
2. Nabożeństwa niedzielne i świąteczne:
   Jaka jest ilość Mszy św. w niedziele i święta? Czy na każdej Mszy świętej głosi się słowo Boże? Czy jest prowadzona księga głoszonych kazań? Czy jest przestrzegana zasada punktualności co do rozpoczęcia i trwania nabożeństw?
3. Nabożeństwa w dni powszednie:
   Czy Msze św. są o stałej i dogodnej dla wiernych porze? Czy w ciągu tygodnia są jakieś stałe uroczyste nabożeństwa, np. nieustająca nowenna, soboty Kró-

lowej Polski i jaka jest frekwencja tych nabożeństw? Czy są codzienne stałe dyżury w konfesjonale – kiedy?

4. Nabożeństwa miesięczne:
   a) Czy w każdy czwartek przed I-szym piątkiem jest Godzina św.? Czy w I-sze piątki miesiąca – rano i po południu – jest wotywa o Najświętszym Sercu Pana Jezusa? Czy odprawia się Mszę św. wotywną o Niepokalanym Sercu Najświętszej Maryi Panny w I-sze soboty?
   b) Czy w I-sze niedziele odbywa się adoracja Najświętszego Sakramentu po Mszy św.? Jaka jest frekwencja parafian?
5. Czy w parafii realizuje się odnowę liturgiczną? Czy wszystkie Msze św. *cum populo* odprawiane są po polsku (w niedzielę i dni powszednie)?
6. Nabożeństwa okresowe:
   a) Czy są Gorzkie Żale w Wielkim Poście – w jakim czasie? Czy w piątki odprawiana jest Droga Krzyżowa? Czy jest w jakimś dniu osobno dla dziatwy szkolnej?
   b) Nabożeństwa majowe i październikowe – czy odprawiają się zgodnie z duchem odnowy liturgicznej? Czy w Adwencie odprawiane są Roraty?
   c) Czy w Adwencie, tak jak w Wielkim Poście, jest organizowana spowiedź z udziałem licznych spowiedników? Czy w Wielkim Poście corocznie odbywają się rekolekcje parafialne? Ogólne czy stanowe? Kiedy były ostatnie misje parafialne?
   d) Jak wygląda przygotowanie parafii do uroczystości odpustu parafialnego? Czy poprzedza odpust *triduum* lub dzień skupienia?
7. Czy parafia pielgrzymuje i do jakich sanktuariów? Czy Ks. Proboszcz chętnie organizuje pielgrzymki i sam udaje się do sanktuarium?

B. Duszpasterstwo stanowe i specjalne:

1. Miesięczne nabożeństwa stanowe:
   a) Czy są nabożeństwa stanowe i dla jakich grup? Jaka jest frekwencja?
   b) Czy jest żywy różaniec stanowy? Jaka jest ilość róż w poszczególnych grupach?
   c) Czy są doroczne uroczystości patronalne poszczególnych stanów? Czy poprzedza je Triduum lub dzień skupienia? Jaka jest frekwencja grup młodzieżowych?
2. Duszpasterstwo Rodzin:
   a) Czy w parafii odbywają się regularne kursy przedmałżeńskie? Ile prelekcji wygłasza się na kursie? Czy Proboszcz korzysta w przeprowadzeniu kursów z pomocy innych kapłanów i upoważnionych osób świeckich?

b) Czy przeprowadza się dla wszystkich par nupturientów obowiązkowo katechezę przedślubną?

c) Czy kieruje się nupturientów na katechezy do poradni dekanalnej lub parafialnej?

d) Czy urządza się Dni Skupienia dla młodych małżeństw? Ile razy w roku? Jaka frekwencja?

e) Czy urządza się uroczystość jubileuszów małżeńskich?

f) Czy w parafii zorganizowany jest punkt poradnictwa rodzinnego? Ile jest przeszkolonych i upoważnionych doradczyń parafialnych? Czy doradczynie biorą udział w rejonowych Dniach skupienia lub w specjalnych rekolekcjach zamkniętych? Terminy dyżurów poradni? Jaka jest frekwencja małżonków?

3. Akcja charytatywna:

a) Czy jest w parafii uporządkowana duszpasterska akcja dobroczynności? Na ile rejonów podzielona jest parafia? Ile jest Opiekunek rejonowych? Kto spełnia funkcję siostry parafialnej – siostra zakonna czy osoba świecka? Czy każda opiekunka rejonowa odprawiła specjalne rekolekcje zamknięte lub przynajmniej wzięła udział w dniu skupienia?

b) Czy w ciągu roku odbywają się zebrania Opiekunek rejonowych? Jak często? Czy omawiane są potrzeby dobroczynności parafialnej, plan pracy, np. urządzenie Dnia chorych itp.? Czy przy końcu roku odbywa się sprawozdawcze zebranie Opiekunek rejonowych dla podsumowania całokształtu prac charytatywnych w parafii?

c) Ile wydaje parafia rocznie na ubogich?

4. Ministranci:

a) Czy są utworzone zespoły ministrantów? Ilu chłopców należy? Jak często odbywają się dla nich katechezy? Który z duszpasterzy opiekuje się ministrantami, wychowuje duchowo i wprowadza ich do służby Bożej?

b) Czy w parafii są lektorzy upoważnieni do czytania Pisma św. przez błogosławieństwo lub święcenia lektoratu? Ilu ich jest?

5. Wizytacja parafii i apostolstwo dobrej książki:

a) Czy proboszcz odbywa wizytacje parafii w myśl Stat. 76-78 III Synodu Diecezjalnego? Osobiście czy przez Wikariuszów? Czy wizytacja odbywa się łącznie z tzw. kolędą czy też oddzielnie? Czy wikariusze po odbyciu tej wizytacji (kolędy) zdają sprawozdanie Proboszczowi ze swych spostrzeżeń duszpasterskich?

b) Czy jest biblioteka parafialna:
   - Dla księży – czy są w niej inkunabuły?
   - Dla wiernych – czy jest dobrze zaopatrzona i stale uzupełniania? Kto ją prowadzi? Jak często odbywa się wypożyczanie książek? Czy parafianie chętnie wypożyczają i czytają książki?

II. Nauczanie religii w rodzinie i parafii:

A. Dzieci przedszkolne:

a) Czy odbywa się w parafii katechizacja rodzinna? Kto uczy – rodzice, osoba świecka? Czy i jak parafia przygotowuje rodziców do katechizowania małych dzieci?

b) Czy w parafii odbywa się parafialna katechizacja małych dzieci? Jaki procent objętych jest tą katechizacją? Kto uczy – Ksiądz, Siostra zakonna, katechetka świecka? Czy dopuszcza się w parafii dzieci przedszkolne do wczesnej Komunii św.?

B. Dzieci i młodzież szkolna:

1. Sale katechetyczne:
   a) Ile jest w parafii sal katechetycznych – w kościele, w budynkach parafialnych, w domach prywatnych? Czy ta ilość pokrywa się z ilością szkół w parafii?
   b) Wymienić miejscowości, w których znajdują się sale katechetyczne? Jaka jest ich odległość od kościoła? Jak się katecheta dostaje do sali katechetycznej?
   c) Czy sale katechetyczne są należycie wyposażone, a więc czy są w nich: ołtarzyk, tablica z gąbką i kredą, ławki z pulpitami, światło, gaśnica, ogrzewanie? Czy w pobliżu jest ustęp? Jakie pomoce katechetyczne posiada parafia, które są jej własnością.
2. Uczniowie:
   a) Ile jest w parafii: dzieci szkół podstawowych? Młodzieży szkół średnich (wymienić typy szkół)? Ile uczęszcza na katechizacje: dzieci szkół podstawowych i młodzieży szkół średnich? Jaki jest procent w stosunku do wszystkich dzieci szkoły podstawowej lub średniej?
   b) Jaki jest stan religijności dzieci i młodzieży? Czy uczestniczą we Mszy św.? Czy praktykują częstą Komunię św.? Czy przejawiają pobożność maryjną? Jaki jest ich poziom moralny (wady, zalety)?
3. Nauczanie:
   a) Ile jest w parafii wszystkich godzin religii? Czy dzieci szkół podstawowych mają po dwie godziny religii tygodniowo?

b) Kto uczy? Czy uczący prowadzi dziennik lekcyjny? Czy przygotowuje się należycie do lekcji? Czy młodzi księża i Siostry katechetki prowadzą konspekty lekcyjne?

c) Czy istnieje współpraca rodziny z parafią w katechizacji dzieci i młodzieży? Jak się przedstawia współpraca rodziców w zakresie przygotowania dzieci do I Spowiedzi i Komunii św. oraz do Sakramentu Bierzmowania, zgodnie z instrukcjami z dnia 2 I 1968 r.? Czy uczący religii odbywają z rodzicami okresowe spotkania (wywiadówki)?

4. Duszpasterstwo dzieci i młodzieży:

a) Czy zgodnie z zarządzeniem przygotowuje się dzieci z klasy II do I-szej Spowiedzi i Komunii św.? Czy istnieje jeszcze w parafii wczesna Komunia św. (z klasy I i przedszkola)? Czy wychowuje się dzieci systematycznie do częstej Komunii św.?

b) Czy w niedziele i święta urządza się dla dzieci i młodzieży (osobno) Mszę św. z odpowiednią egzortą? Czy i jak wprowadza się dzieci i młodzież do uczestnictwa we Mszy św.?

c) Czy urządza się rekolekcje – osobno dla dzieci, a osobno dla młodzieży szkolnej? Kto je prowadził w ostatnim roku szkolnym?

d) Czy i w jakim zakresie dzieci i młodzież biorą udział w życiu parafii?

C. Młodzież pozaszkolna:

1. Czy i ile jest młodzieży, która po ukończeniu szkoły podstawowej nie uczęszcza do innych szkół? Czy dla tej młodzieży odbywa się dokształcenie religijne i w jakiej formie? Jaki jest procent objętych tą katechizacją?
2. Czy parafia (wiejska) interesuje się tą młodzieżą, która wprawdzie uczęszcza do szkół (w mieście), ale na religię nie chodzi? Czy dla tej młodzieży odbywa się jakieś dokształcenie i w jakiej formie? Czy parafia kontaktuje się z Katechetami swojej młodzieży szkół średnich?
3. Czy odbywa się w parafii katechizacja dla dzieci i młodzieży upośledzonej umysłowo (imbecyle, debile) i kalek (głusi, ślepi)?

III. Czynności kancelaryjno-duszpasterskie:

1. Prowadzenie kancelarii:

a) Czy są ustalone godziny przyjęć i w jakim czasie? Czy parafianie wiedzą, że w sprawach pilnych – w każdej chwili mogą przyjść do Proboszcza?

b) Czy Proboszcz dopuszcza swego Wikariusza do współpracy w kancelarii, by on mógł wprawić się i nabrać doświadczenia w pracy kancelaryjnej? Czy Wikariusz chętnie pomaga Proboszczowi w tej pracy (stat. 94, par. 2)?

c) Duszpasterska funkcja kancelarii parafialnej (stat. 94, par. 1):

Czy Proboszcz stara się wykorzystywać kancelarię dla celów duszpasterskich – pamiętając, że nie jest urzędnikiem w kancelarii, lecz duszpasterzem. Czy z załatwiającymi sprawę nawiązuje chętnie rozmowę dla zasięgnięcia wiadomości z danego odcinka parafii o chorych czy innych zaszłych wydarzeniach?

d) Kiedy Proboszcz przeprowadza egzamin (protokół) przedślubny? Kiedy i jak udziela nowożeńcom nauk przedślubnych, zwłaszcza jeśli dotyczący nie brali udziału w kursach przedmałżeńskich.

e) Gdzie wpisuje się chrzty – w zakrystii czy w kancelarii? Czy akty urodzin i chrztu, zawarcia małżeństwa i zgonu są bezzwłocznie wpisane do odpowiednich ksiąg metrykalnych.

2. Rada parafialna:

a) Czy jest zorganizowana Rada parafialna zatwierdzona przez Kurię Diecezjalną? Z ilu składa się członków? Czy nie wygasł statutowy okres kadencji?

b) Czy jest księga posiedzeń protokołów Rady parafialnej i powziętych uchwał?

c) Jaka jest współpraca Proboszcza z Radą parafialną? Czy Proboszcz, jako jej przewodniczący, zwołuje statutowe posiedzenia – jeśli nie – dlaczego?

d) Czy poza statutowymi odbywają się posiedzenia Rady parafialnej w ciągu roku?

Rozdział IV

OGÓLNE SPOSTRZEŻENIA O STANIE RELIGIJNO-MORALNYM PARAFII

I. Życie religijno-moralne:

A. Ogólna charakterystyka:

1. Jaki jest stan parafii pod względem religijnym? Podać charakterystykę wiary i religijności – jaki jest stan uświadomienia religijnego, pojmowania obowiązków religijnych itp.?
2. Jaki jest stan parafii pod względem moralnym? Jakie są godne podkreślenia cnoty, a jakie występki i niedociągnięcia i ich przyczyny?

B. Szczegółowe dane statystyczne:

1. a) Jaka jest roczna ilość: Urodzonych

Zaślubionych

Zmarłych

b) Ile jest w parafii dzieci nieślubnych? Ile jest małżeństw bez ślubu kościelnego?

2. Ilu mniej więcej parafian nie chodzi stale w niedziele i święta do kościoła – tylko wyjątkowo? Jakie są tego przyczyny? Jakie Proboszcz stosował środki zaradcze i z jakim skutkiem?

3. a) Ilu w przybliżeniu parafian nie odprawia w ciągu roku Spowiedzi wielkanocnej? Ilu mniej więcej jest takich, którzy od lat nie byli do Spowiedzi św.? Czy, względnie jakich środków użył Proboszcz, by ich skłonić do spełnienia obowiązku katolika i z jakim skutkiem?

   b) Jaki mniej więcej procent parafian przystępuje co miesiąc do Spowiedzi św.?

4. a) Ilu mniej więcej przystępuje do Komunii św.?

   – codziennie

   – w I-sze piątki miesiąca

   – w niedziele

   b) Ile Komunii św. rozdaje się w ciągu roku? Czy, względnie w jakim stopniu wzrasta ilość ta od ostatniej wizytacji?

5. Ilu w ciągu roku zaopatruje się chorych?

II. Niebezpieczeństwa dla wiary i moralności parafian:

1. Jaka jest w parafii ilość innowierców (wymienić jacy), ateistów? Czy i jakie niebezpieczeństwo grozi z ich strony dla religijności parafian? Jakich środków użył Proboszcz do ich nawrócenia, a jakich dla uchronienia parafian przed zatratą lub załamaniem w wierze?

2. Czy w parafii rozwijają działalność innowiercy? Czy i co się robi, by ich pozyskać dla wierności w kościele?

3. a) Jakie jest nasilenie pijaństwa w parafii? Kto mu najwięcej ulega – młodzi czy starsi? W jaki sposób Proboszcz stara się uświadamiać parafian o szkodliwości pijaństwa i co czyni, by wykorzenić w parafii ten nałóg?

   b) Czy odbywa się w parafii Niedziela Trzeźwości? Czy jest w parafii Księga trzeźwości? Ilu parafian złożyło przyrzeczenie abstynenckie na całe życie?

   c) Czy prowadzi się w parafii stałą akcję trzeźwości – wśród dzieci i młodzieży według wytycznych Referatu Akcji Trzeźwości i z jakim skutkiem?

4. Czy istnieją jeszcze w parafii jakieś niebezpieczeństwa zagrażające wierze i moralności parafian i jakie?

III. Sumaryczna ocena rozwoju religijno-moralnego życia parafii:

1. Czy i jak zmienił się stan religijno-moralny parafian od ostatniej wizytacji kanonicznej? Pod jakim względem ten stan stał się lepszy, a pod jakim względem gorszy?
2. Jakie w ciągu tego okresu stosowane były środki, metody i sposoby duszpasterzowania i jakie przyniosły owoce? Które metody i środki okazały się zawodne lub mniej celowe, a które skuteczne?
3. Zważywszy obecny stan religijno-moralny parafii oraz współczesne warunki życia i pracy, które ulegają zmianie – jaki proboszcz wysunąłby plan pracy duszpasterskiej na okres powizytacyjny – jakie metody, środki i sposoby skutecznego podejścia i trafienia do umysłów i serc parafian, aby ich uchronić przed złem, a ugruntować w wierze i cnocie?

Aneks 5

Trzeci Synod Diecezji Tarnowskiej – statuty synodalne

CZĘŚĆ DRUGA[1]
O KARNOŚCI KOŚCIELNEJ

Dział A
O karności wśród duchowieństwa

Tytuł II
O wizytacji kanonicznej

Stat. 43. – § 1. Wizytacja kanoniczna ma niezmiernie doniosłe znaczenie dla „zachowania wiary i dobrych obyczajów, a poprawy złych, dla utrzymania wśród ludu i kleru zgody, niewinności, pobożności i karności" (kan. 343 § 1); niech przeto rządcy parafii dołożą starań, aby pożytek duchowny z niej był dla wiernych jak największy.

§ 2. W tym celu duszpasterz urządzi przed wizytacją kanoniczną misje lub przynajmniej rekolekcje.

§ 3. Szczegółowy sposób przygotowania i urządzenia wizytacji kanonicznej podaje osobna instrukcja.

[1] *Statuty synodalne z roku 1948*, Cur 107 (1957), nr 6-7, s. 344-408.

Aneks 6

Trzeci Synod Diecezji Tarnowskiej – instrukcja synodalna dotycząca przebiegu wizytacji kanonicznej

WIZYTACJA KANONICZNA[1]

A) Dziekani

1. Dziekan po ustaleniu z Ks. Biskupem terminu wizytacji poszczególnych parafii dekanatu zawiadamia księży dekanalnych o wizytacji i urządzi zebranie, na którym ułoży z nimi plan wzajemnej pomocy podczas wizytacji, zwłaszcza przy słuchaniu spowiedzi.
2. Podczas całej wizytacji dekanatu dziekan towarzyszy Ks. Biskupowi.

B) Rządcy parafii

1. Rządca parafii, otrzymawszy zawiadomienie o mającej się odbyć wizytacji kanonicznej, zapowiada ją ludowi z ambony na kilka tygodni przedtem, równocześnie objaśni znaczenie i cel wizytacji, zachęci wiernych, by podczas wizytacji jak najliczniej uczęszczali do kościoła i przystąpili do Sakramentów św. Czas wizytacji kanonicznej powinien być dla parafii czasem uroczystym.
2. Powiadomi o wizytacji miejscowe władze cywilne.
3. Dołoży starań, by wszyscy, którzy mają przyjąć bierzmowanie, przystąpili zawczasu do Sakramentów św. i by w ogóle jak największa liczba parafian mogła przyjąć Sakramenta św. w związku z wizytacją.
4. Wskazane, choć nie nakazane, są misje lub rekolekcje przed wizytacją.

C) Porządek czynności podczas wizytacji

1. W oznaczonym czasie rządca kościoła ubrany w komżę, stułę i kapę białego koloru z pacyfikałem lub krzyżem w ręku, w otoczeniu duchowieństwa i wiernych, z chorągwiami, obrazami i baldachimem oczekuje Ks. Biskupa przy bramie.

   Gdy Ks. Biskup przyjedzie, podaje mu do pocałowania pacyfikał, intonuje znaną ludowi pieśń religijną i wprowadza Ks. Biskupa do kościoła. W razie ulewnego deszczu albo wielkiego błota oczekuje Ks. Biskupa przy bramie kościelnej.
2. Gdy Ks. Biskup wejdzie w główne drzwi kościoła, rządca parafii, zdjąwszy biret, podaje Ks. Biskupowi, całując go w rękę, kropidło, klucze od kościoła na tacy, łódkę z kadzidłem, mówiąc: „Benedicite Pater Reverendissime", okadza trzykrotnie Ks. Biskupa „duplici ductu"; potem wszyscy procesjonalnie udają się przed wielki ołtarz, a chór, gdzie to jest możliwe, śpiewa antyfonę: „Ecce

[1] *III. Wizytacja kanoniczna*, Cur 99 (1949), nr 3, s. 115-119.

sacerdos magnus". Ks. Biskup klęka na przygotowanym klęczniku, a rządca parafii, stojąc „in plano" po stronie lekcji, odśpiewuje:

V. Protector noster, aspice, Deus.

R. Et respice in faciem Christi tui.

V. Salvum fac servum tuum.

R. Deus meus, sperantem in te.

V. Mitte ei, Domine, auxilium de sancto.

R. Et de Sion tuere eum.

V. Nihil proficiat inimicus in eo.

R. Et filius, iniquitatis non apponat nocere ei.

V. Domine, exaudi orationem meam.

R. Et clamor meus ad te veniat.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Deus, humilium visitator, qui eos paterna cilectione consolaris praetende societati nostrae gratiam tuam; ut per eos, in quibus habitas, tuum in nobis sentiamus adventum. Per Christum Dominum nostrum.

R. Amen.

Następuje modlitwa do Patrona Kościoła, na którą składają się „antiphona ad Benedictus et versus" odczytane lub odśpiewane przez jednego z kapłanów. Ks. Biskup wstępuje na stopnie ołtarza i po stronie lekcji śpiewa z mszału orację. Następnie rządca parafii z ambony krótko wita Ks. Biskupa, przedstawiając mu stan religijno-moralny parafii. Po przemówieniu Ks. Biskupa rządca parafii zapowiada porządek czynności, przedtem ustalony.

Następuje nabożeństwo żałobne z procesją, ściśle według przepisów: Rituale Romanum Ecclesiis Poloniae accommodatum z 1927 r., str. 1016 „Ordo ad visitandas parochias".

W tym celu należy przygotować dla Ks. Biskupa paramenta czarnego koloru, klęcznik, kadzidło, wodę święconą i świecę. Jeżeli procesja ma się odbyć na polu, należy na cmentarzu kościelnym ustawić na wprost absydy mały ołtarzyk z krzyżem i dwoma świecami; katafalku ustawiać nie potrzeba.

Po odmówieniu przewidzianych modlitw przed wielkim ołtarzem wyrusza procesja na cmentarz kościelny i wśród przepisanych rytuałem modlitw zatrzymuje się na wprost absydy wielkiego ołtarza, a po odmówieniu także modlitwy podąża w dalszym ciągu do drzwi wejściowych i wielkiego ołtarza, gdzie kończy się przepisanymi modlitwami.

W razie niepogody może procesja odbyć w kościele, do któregoś z bocznych ołtarzy.

Po skończonej procesji Ks. Biskup, zdjąwszy szaty liturgiczne czarnego koloru, udziela w szatach koloru białego błogosławieństwa Najśw. Sakramentem w puszce przy śpiewie „Święty, Święty…", poczem lud śpiewa „Niechaj będzie pochwalony…".

Na tym kończy się w tym dniu nabożeństwo.

W kościele pozostają ci, którzy albo mają przystąpić do bierzmowania, albo czekają na katechizację, albo też chcą się jeszcze wyspowiadać. Dlatego kapłani wolni od innych czynności, winni zasiąść w konfesjonałach.

3. Dalsze czynności i nabożeństwa podczas wizytacji odbywają się w porządku i w czasie oznaczonym przez Ks. Biskupa.
4. Przed wyjazdem z parafii udaje się Ks. Biskup do kościoła, skąd po odmówieniu „De profundis" i modlitwy za zmarłymi wychodzi prowadzony przez rządcę parafii w procesji pod baldachimem, wśród bicia dzwonów i pieśni pobożnej i odjeżdża, pokropiwszy zebranych wodą święconą i ucałowawszy pacyfikał.
5. Po odbytej wizytacji Rządca parafii niczego nie zaniedba, by owoce wizytacji utrwalić, dołoży starań, by polecenia Ks. Biskupa ściśle wykonywać. Parafianom często przypominać będzie słowa, rady i upomnienia Arcypasterza.

D) Katechizacja

1. Katechizacja winna odbyć się przed bierzmowaniem.
2. Należy przypominać, aby wszystkie dzieci przyszły na katechizację, a nie tylko te, które przystępują do bierzmowania.
3. Dzieci winny być ustawione klasami, oddzielnie chłopcy, oddzielnie dziewczęta.
4. Zasadniczo dzieci odpytuje sam kapłan udzielający nauki religii, ale Ks. Biskup może zarządzić inaczej.

E) Bierzmowanie

1. Rządca parafii dołoży starań, by wszyscy parafianie, którzy jeszcze Sakramentu Bierzmowania nie przyjęli, mogli godnie przystąpić do tego sakramentu w czasie wizytacji.
2. Mających przyjąć bierzmowanie należy przedtem:
   a) pouczyć w kilku naukach dokładnie i gruntownie o Sakramencie Bierzmowania,
   b) postarać się, by tuż przed wizytacją lub zaraz z początku wizytacji do Spowiedzi św. przystąpili,

c) dać im karty bierzmowania, wypełnione według przepisów prawa kanonicznego (kan. 798),

d) zwrócić uwagę, by na patronów wybierali imiona Świętych Pańskich i to nie więcej jak dwa.

3. Jeżeli liczba mających do bierzmowania przystąpić jest większa, Rządca parafii rozdzieli ich na kilka seryj, zależnie od ich liczby i czasu pobytu Ks. Biskupa w parafii.
4. Do bierzmowania należy przygotować na stoliku mitrę, pastorał, naczyńko z Krzyżmem św., humerał, stułę, kapę białego koloru, a na tacy watę, sól, cytrynę i chleb, wodę do umycia rąk.
5. Przed samym bierzmowaniem, które odbędzie się w miejscu i porze obranej przez Ks. Biskupa, należy ustawić w osobnych rzędach po jednej stronie chłopców i mężczyzn, po drugiej dziewczęta i kobiety i pouczyć ich, by klęcząc z rękami pobożnie złożonymi, trzymając w nich kartkę bierzmowania, oczekiwali w skupieniu i by nie odchodzili z kościoła, dopóki nie otrzymają końcowego błogosławieństwa.
6. Kapłani towarzyszący Ks. Biskupowi czuwać będą, by nikt nie przystępował do Sakramentu Bierzmowania, kto nie był obecny na początkowych modlitwach. Spóźnionych należy razem zebrać, a po skończonym bierzmowaniu zgłosić ich Ks. Biskupowi.
7. Na świadków bierzmowania mogą być dopuszczeni w myśl przepisów prawa kanonicznego (kan. 794-796) tylko ludzie uczciwi, poważni, już wybierzmowani. Należy ich przedtem pouczyć, że podczas bierzmowania mają położyć prawą rękę na prawym ramieniu bierzmowanego.
8. Po bierzmowaniu należy kartki zliczyć i wpisać bierzmowanych, stosownie do przepisu kan. 798 do osobnej księgi bierzmowanych, a w księdze ochrzczonych w myśl kan. 470 § 2 umieścić notatkę o przyjęciu bierzmowania wraz z datą.

Reform Decrees from Canonical Visitations Carried Out by Jerzy Ablewicz, the Bishop of Tarnów

Summary

The subject of the present source material with a critical apparatus are 152 reform decrees from canonical visitations carried out by Jerzy Ablewicz, the Bishop of Tarnów. The study is the result of a research service involving an archival search conducted in the Diocese Archive Archbishop Jerzy Ablewicz in Tarnów. The aim of the undertaking is not only to permanently preserve the legacy of Jerzy Ablewicz, the Bishop of Tarnów, but also to express gratitude to the Shepherd who sacrificially served the diocesan in the years 1962–1990.

The presented edition contains, arranged chronologically, only the reform decrees from the canonical visitations carried out personally by Archbishop Ablewicz, although it should be noted that in the years mentioned above, in the name and on the authority of the Bishop of Tarnów, parishes were also visited by auxiliary bishops: Michał Blecharczyk, Karol Pękala, Piotr Bednarczyk, Józef Gucwa and Władysław Bobowski. The reform decrees prepared by them were printed on the personal paper of the Bishop of Tarnów and signed by Archbishop Ablewicz himself. During the analysed period, 113 vicariates forane were visited. The Bishop of Tarnów personally visited all or part of 25 of them.

The source material provided with critical apparatus has been enriched by an annex part, which includes: 1. *List of canonical visitations carried out by Jerzy Ablewicz, the Bishop of Tarnów* with a detailed indication of the dates of the visitations, parishes, vicariates forane, clergy mentioned in the reform decrees and the signatures of the Diocese Archive Archbishop Jerzy Ablewicz

in Tarnów applied in the Canonical Visitations unit; 2. *List of clergy mentioned in the reform decrees from the canonical visitations conducted by Jerzy Ablewicz, the Bishop of Tarnów* with indication of working numbers of reform decrees, signatures in the units: Personal Files of Priests or Personal Files of Priests Working Outside the Diocese and bibliographic records of posthumous biographies; 3. *Visitation questionnaire (used until 1968)*; 4. *Visitation questionnaire (used since 1969)*; 5. *Third Synod of the Diocese of Tarnów – synodal statutes*; 6. *Third Synod of the Diocese of Tarnów – synodal instruction regarding the course of the canonical visitation*. The study also contains lists of: abbreviations and bibliographic sources of law and literature.

D e c r e t u m r e f o r m a t i o n i s

J E R Z Y A B L E W I C Z

DR FIL.

ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ

B I S K U P T A R N O W S K I

po wizytacj kanonicznej parafii Ł ą c k o, przeprowadzonej w dniach 17 - 19 maja 1975 roku, w asystencji Ks. Kanonika Kazimierza K o s a, przesyła Księdzu Proboszczowi Pawłowi T y r a w s k i e m u następujące spostrzeżenia i zalecenia:

K o ś c i ó ł p a r a f i a l n y murowany wykazuje na ogół dobry stan techniczny. Prezbiterium domaga się nowego wystroju i to w najbliższym czasie. W przyszłości należy odnowić polichromię, uzupełnić oświetlenia i sfinalizować sprawę n o w y c h o r g a n ó w.

Z a k r y s t i a jest dobrze urządzona i wyposażona.

S a l e k a t e c h e t y c z n e w liczbie 7, znajdują się dwie w domu parafialnym a pięć w domach prywatnych i są dobrze urządzone.

K a n c e l a r i a p a r a f i a l n a mieści się w obszernym lokalu, dostępnym dla wiernych. Posiada umeblowanie nowe i estetyczne. Wszystkie agendy /także dziekańskie/ prowadzone są według nowego statutu kancelaryjnego w sposób wzorowy i pedantyczny. Jest wskazane w niedalekiej przyszłości dokonać nowego pomiaru posiadłości gruntu i lasu oraz sporządzić odpowiednie mapki. Należałoby także sprawdzić fundację maszalną.

P l e b a n i a w części niższej jest zawilgocona. Wilgoć tę należy usunąć przez podcięcie budynku oraz izolację poziomą i pionową. Wewnętrzny rozkład pomieszczeń plebanii nie jest praktyczny. Dlatego należy przeprowadzić bardziej praktyczne rozplanowanie mieszkań łącznie z łazienkami.

W i k a r ó w k a zagrzybiona i w złym stanie technicznym domaga się szybkiego remontu generalnego.

B u d y n k i g o s p o d a r c z e nie w najlepszym stanie są za wielkie na obecne potrzeby parafialne. Na całkowitą przebudowę oczekuje zarówno obora jak i stodoła. odar

9 788382 880717
WYDAWNICTWO KUL